DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

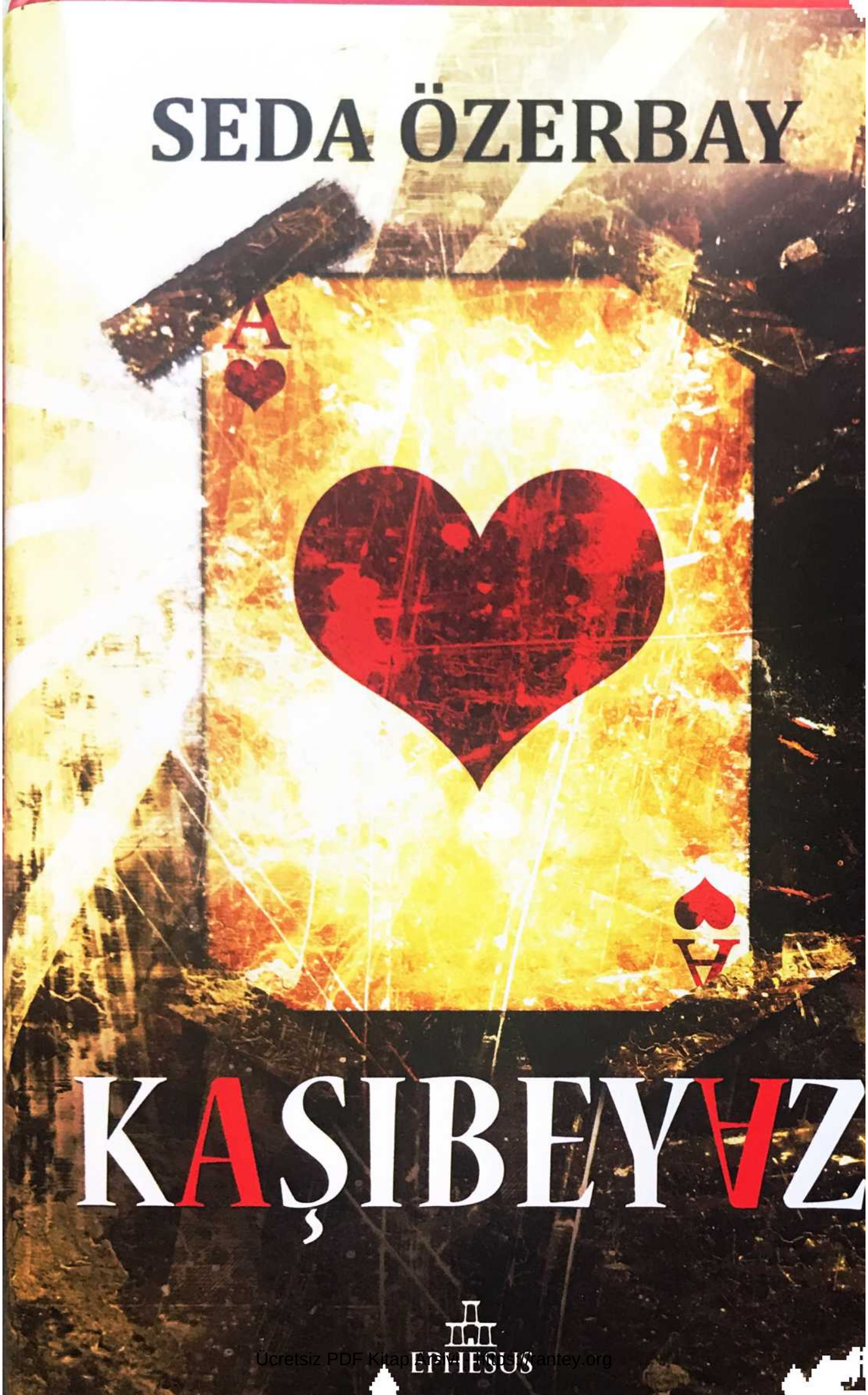
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

SEDA ÖZERBAY

KAŞIBEYAZ

EPHESUS

Ücretsiz PDF Kitaplar Sitesi - kitapkanatey.org

Adı geçtiğinde herkesin çekindiği, başarılı ve karizmatik bir KUMARHANE SAHİBİ...
Dahi düzeydeki matematikçi kimliğini, sıradan yaşam tarzının ardında gizleyen bir GENÇ KIZ...
Ve asla bir araya gelmeyecek bu iki insanı, aynı tutkuya hapseden bir oyun!

Akın Ateşdağlı, nam-ı diğer **KAŞIBEYAZ...** Karanlık ve sırlarla dolu bir gece, kapıdan giren masum yüzlü bir güzelden etkilendiğinde, onun, mekânına hile yapmak için gelen bir profesyonel olduğunu bilemezdi!

Hazal Erdoğdu... İlk defa girdiği bir kumarhanede, kâğıt sayma konusundaki becerisini kullanarak, kendinden emin bir kumarbaz rolünü oynamalıydı. Hiç beklemediği bir anda, bakışları kurşuni bir çift gözle çarpıştığında, benliğini esir alacak bir aşka doğru çekildiğini fark edemedi.

Yolları birbirinden tamamen farklı iki rakipten biri tecrübeli bir kumarbazken, diğerinin sadece kalbini koyduğu bu oyunda ne kadar şansı vardı?

Yetişkin Okurlar İçin

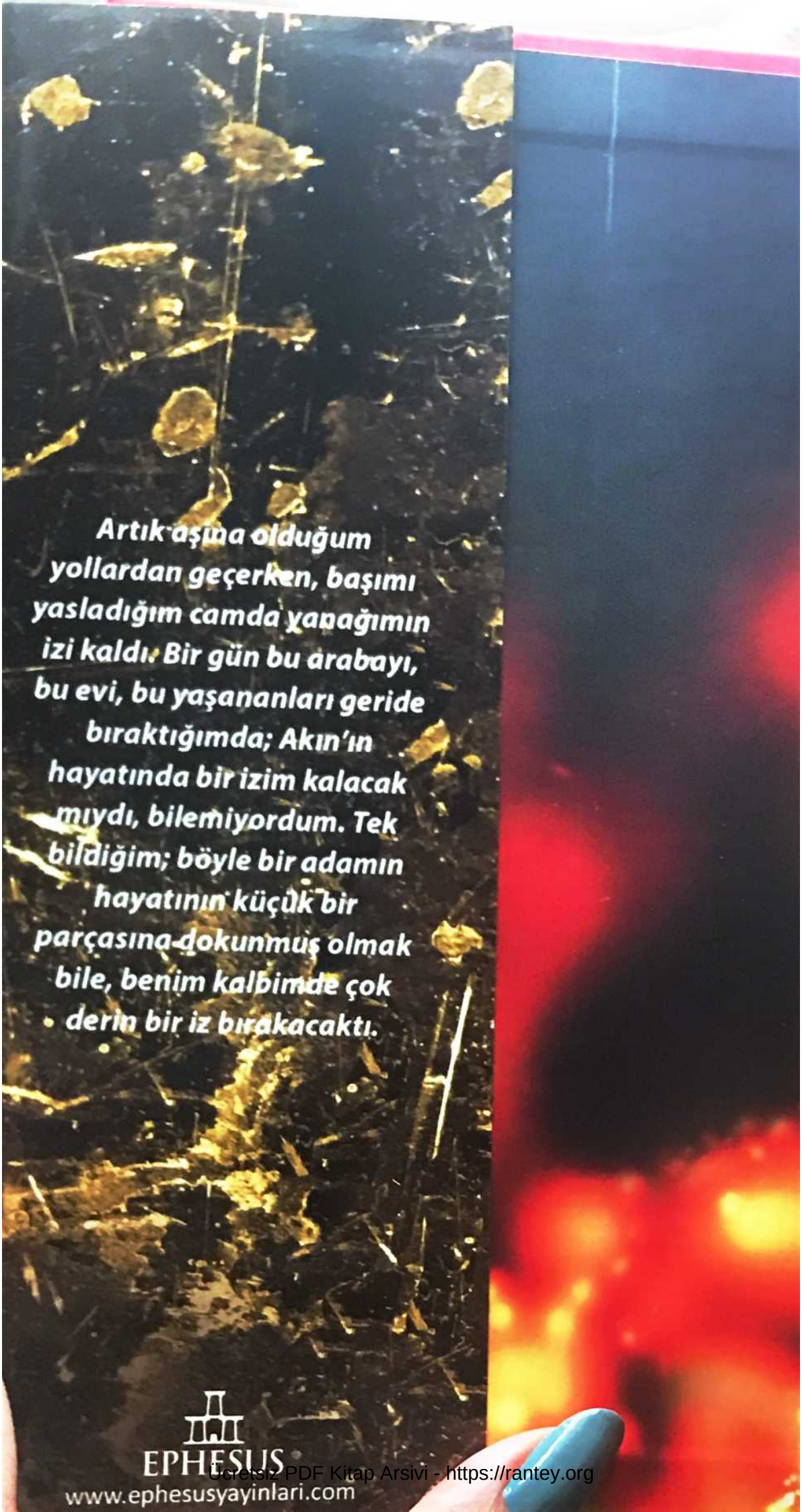
www.ephesusyayinlari.com

9 786052 064245

Kapak Tasarımı: Alla Özabat

₺ 29,5

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

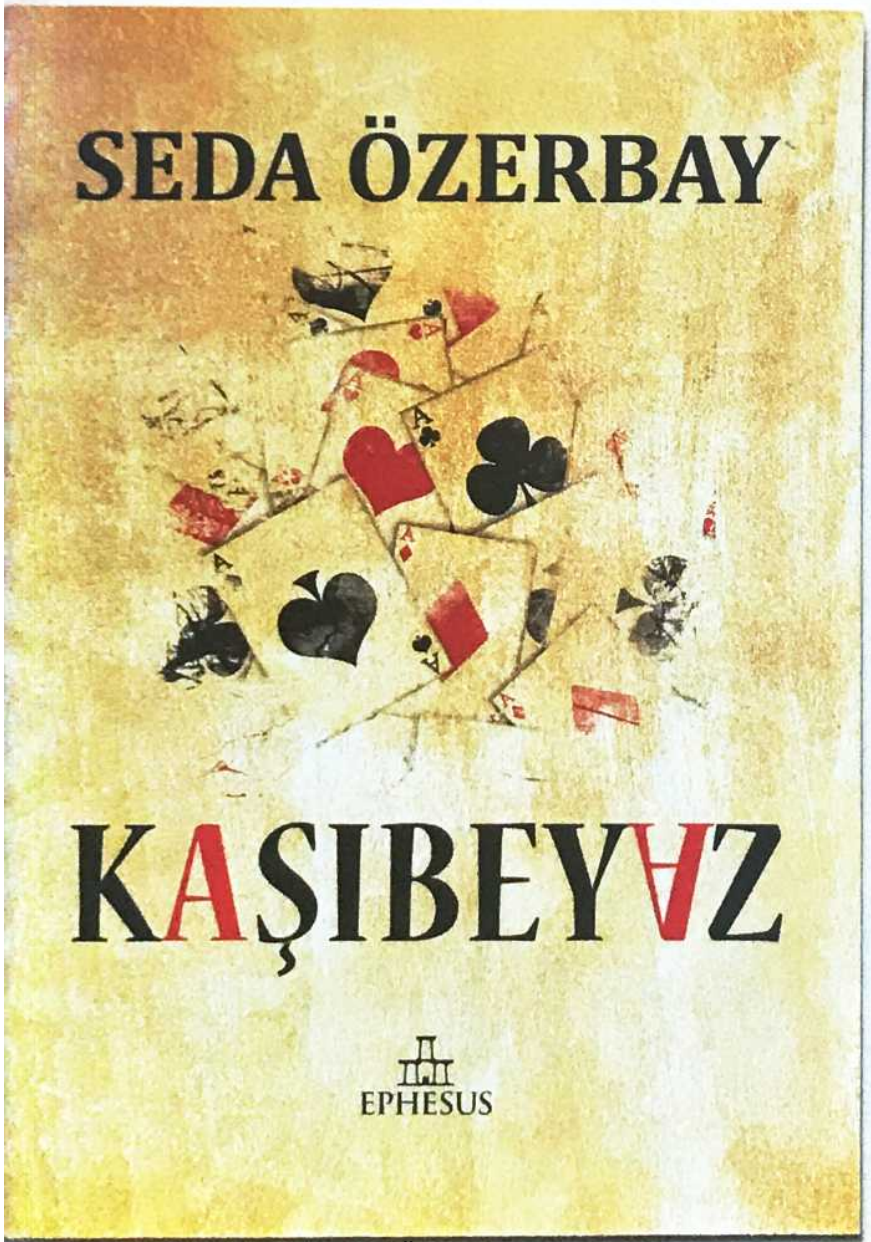
KAŞIBEYAZ

SEDA ÖZERBAY

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayşegül Çiçekoğlu'na...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. BÖLÜM

"İşte bu!" diye haykırdı Vahit Ağabey.

Bir anda gözlerim büyüdü. Tepkileri o kadar alışılmışın dışındaydı ki on gündür her gün beraber olmamıza rağmen alışamamıştım.

"İşte bu! Kasa kaybetmek üzere. Bu noktada senin yeteneğin devreye giriyor. Bütün hesapları aklında tuttuysan, artık yerdeki kâğıtları biliyorsundur."

Bana bu süre zarfında öğrettiği her şeyi kullanıp, kafamda hesapladığımdan, yerde büyük kâğıtlar kaldığını biliyordum. Vahit Ağabey'in krupiye* olduğu oyunda, onun adamlarından ikisi de oynuyordu. Onlara alışmamam için, bu iki kişi her gün değişiyordu. Yıllar önce bu camiadan elini eteğini çekmiş biri olarak bu kadar adamı her gün sokaktan mı buluyordu, işte bunu gerçekten merak ediyordum. Sıra bana döndüğünde kart istedim ve toplam on dokuz yaparak oyunu kazandım.

"Helal!"

Bir ayağı sakat olduğu halde, kendi etrafında tam tur dönerek beni kutlayan bu orta yaşlı adama baktım. Eğlenceli ve eksantrik bir tipti. Yıllar önce baldırına yediği bir kurşun yüzünden, sağ bacağı aksıyordu. Ona, Kurt Vahit diyorlardı. İçinden

* Krupiye: Bir kumarhanede kâğıt dağıtmak, rulet döndürmek, kazanan numaraları yüksek sesle bildirmek, yitirenlerin fişlerini toplayıp kazananlara vermek vb. gibi görevleri olan, oyunu yöneten kimse.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çıkılmaz durumlara bulduğu çözümler ve akıllı hamleleriyle ünlüydü. Ailecek aldığımız karar neticesinde, bu işe başladığımız güne kadar onu hiç görmemiştim. Yediğimizin içtiğimizin ayrı gitmediği bu on günde, onun hakkında öğrendiklerim bu kadardı. Sert biri olduğu günler geride kalmıştı ve ben, sanırım bu adamı sevmiştim.

"Üç gündür hiç kaybetmedin, farkında mısın?"

Gülümsedim. İkisi de benden genç olan diğer adamlar şakalaşarak masadan kalkmıştı.

"Gülüşün babana benziyor."

Bu cümle beni şaşırtmıştı. Ne fiziksel olarak ne de karakter olarak babamla birbirimize benzemezdik. Onu tanıdığım bile söylenemezdi. Babamın yıllardır gizli bir hayatı olduğunu biliyordum ama bunu hiç sorgulamamıştım. Yıllar içinde birkaç kere batma noktasına gelmiş, hatta annemle çok büyük kavgalar etmişti. Sanırım bütün olanlara uzaktan bakmak işime gelmişti. Dört kişilik ailemizde en mesafeli olduğum kişi babamdı ama yine de onu severdim. O ise annem ve kardeşime daha yakındı. Her zaman bana uzak olmayı tercih etmişti. Belki de bu sebeple, hayatım, kendimi ona ispat etmekle geçti. Okul öncesi dönemde, IQ seviyemin dâhi düzeyinde olduğu söylenmişti. Sonra bir gün okula başladım tabii. Okulun en iyi yüzen, en iyi piyano çalan, yüksek notlarından dolayı öğretmenlerinden sürekli övgüler alan, belki de en güzel gülen çocuğu bendim. Yine de babamın gözünde hiçbir zaman kardeşim Arda'ya yetişemedim. Bütün bunlar yüzünden, yıllar içinde asosyal ve içime kapanık biri oldum. Annem, yaşanan her şeyin farkında olsa da kendimi sadece derslere adamamı kabullenemedi. Hep mazideki o cesur ve tutkulu kızı aradı.

"Bir sorun mu var Hazal, daldın?"

Vahit Ağabeyin samimi bir endişe içeren sorusuyla kendime geldim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yok, sorun yok. Sadece yapacak olduğum şey kolay değil."

Adamcağız aksayan bacağının izin verdiği hızla yanıma geldi. Gözlerinde, daha önce bir erkekte görmediğim farklı bir ifade vardı. Şefkatti sanırım ama tanımadığım bir şeyi bilemezdim.

"Bu hissettiklerin çok normal, kızım. Emin ol, üstesinden geleceksin. Ailen için böyle zor bir işe kalkışman bile ne kadar cesur olduğunu gösteriyor."

"Bu cesaret mi bilmiyorum, fakat başka çarem olmadığı kesin! Neyse, geç oldu; artık gitmem gerek."

"Güle güle git, yarın aynı saatte bekliyorum. Son kez çalışalım."

Çantamı alıp çıkarken, son sözleri titrememe sebep olmuştu. Yarından sonraki gün ilk kez bir kumarhaneye adım atacaktım. Bu kez babamın ilk tercihi bendim. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Annemin bir daha ağlamasını, Arda'nın, başını ellerinin arasına alıp düşüncelere dalmasını görmek istemiyordum. Onlar benim ailemdi ve hayatta sahip olduğum başka hiçbir şey yoktu.

Dışarıya çıktığımda sıcak hava yüzüme vurdu. Saat gecenin yarısı olsa da hava hiç serinlememişti. Hafifçe gözlerimi ovdum, uykum gelmişti. Tam on gündür iş çıkışı-hatta biraz da kaytararak-Kurt Vahit'in mekânına geliyordum. Geç yatıp erken kalkmak beni yormuştu. Boğaziçi Üniversitesi Matematik Bölümü'nü bitirip, aynı okulda İngilizce işletme masterı yaptım. Yaklaşık üç yıldır da bir yazılım firmasında sistem geliştirme uzmanı olarak çalışıyordum. Okuldayken babamın bir armatör olduğunu bilen arkadaşlarım, mezun olduktan sonra neden çalıştığımı anlamıyordu. Öyle ya, armatör dediğin, eski Türk filmlerinde "Nayır, nolamaz!" diyen esas kızın zengin babasıydı. Yine de bu kadar güzel bir okulda, geleceğine yön vermeye çalışan arkadaşlarımın, zengin olsalar diplomalarını rafa kaldırıp, evde oturacakları fikrini anlayamıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Külüstürden hallice sarı renkli Vosvos'uma bindiğimde uykum iyice gelmişti. Elimi ağzıma götürüp esnedim. Uzun bir yolculuktan sonra, kumandayla garajın kapısını açarak, Arda'nın Mercedes'inin yanına park ettim. Elbette ki maddi zorluklar başladığında, gözden ilk çıkarılan benim şahane arabam olmuştu. Neyse, şu an kapris yapma zamanı değildi. Albatros Denizcilik battığında, belki de bir evimiz bile olmayacaktı. Her şey benim ellerimdeydi. Titreyen ellerime bakarken yan koltuktaki telefonu fark ettim. Mekâna girerken telefonu arabada bırakmış olmalıydım. Uzanıp aldığımda ekranda iki cevapsız arama olduğunu gördüm. Her ikisi de nişanlım Tolga'dandı. Bu nişan, sadece babamın ortağıyla güçler dengesini sağlamak için yapılan bir anlaşmaydı aslında. Ona karşı bir şeyler hissediyor muydum? Başta belki ama bana yaşattıklarından sonra adını bile telefonumda görmek istemiyordum. Tabii, babamın memnuniyeti için bu ilişkiye devam etmeye mecburdum. O kadar kötü durumdaydık ki Namoğlu Holding'in bize vereceği desteğe muhtaçtık. Turan Namoğlu, yani müstakbel kayınpederim, babamın ortağıydı. Fakat babamla ortaklığı, sadece Albatros Denizcilik üzerindendi. Tuzu kuruydu yani. Onlarca şirketi vardı ve bu ortaklık onun için devede kulaktı. Bu yüzden de benim Tolgayla olan ilişkim, şu an için en garanti bağdı. Aile bireylerim bizi yakından izliyor, bir sorun çıkmasın diye gözümün içine bakıyordu. Sanırım bu evlilik Tolga'nın da işine geliyordu. Şimdiki durumumuz kötü olabilirdi ama neticede köklü bir geçmişimiz vardı. Yoksa benim gibi, kafasını kitaplara gömmüş, hayatını işle ev arasına sıkıştırmış bir kızı niye istesin ki? Gerçi onun söylediğine göre, hayatında gördüğü en güzel vücuda sahip kız bendim. Bu da sanırım onun için yeterliydi. Annemin güzel gamzeli kızı olmaktan çıkıp, sıkı vücutlu hatun kategorisine yükselmiştim. Düşüncelerimden sıyrılıp bakışlarımı yeniden elimdeki telefona yönelttim. Tolga'nın çağrısına bu saatte karşılık veremeyeceğime göre aramayı sabaha erteledim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evdekileri uyandırmamak için, ayakkabılarımı elime alıp parmak uçlarıma basarak üst kata çıktım. Nedense Arda'nın kapısı açıktı. Sıcaktan bunalmış olacak ki üzerindeki tek bir şortla uyuyakalmıştı. Benden iki yaş küçük olmasına rağmen, annem hâlâ ona bebek muamelesi yapıyordu. Ara sıra kız arkadaşında kaldığı için geçenlerde babam ciddi şekilde azarlamış, her akşam evine gelmesi gerektiğini söylemişti. Hâlbuki gördüğüm kadarıyla şirkette babamdan çok daha iyi çalışan genç bir adamdı o. Amerika'da işletme okumuştu. Girdiğimiz her darboğazdan kurtulmak için çırpınmış ama babamın gizli tutkusunun önüne geçememişti.

Yavaşça eğilip saçını okşadım. Odasının kapısını aralık kalacak kadar çekip, arkamı döndüğüm gibi annemle burun buruna geldim. Sıçrayıp, elimi kalbimin üzerine koydum.

"Of, anne, ödümü kopardın!"

"Affedersin tatlım, niyetim seni korkutmak değildi. Bu gece geç kaldın."

"Son iki gün olduğu için Vahit Ağabey biraz uzattı."

"Aman, ağabey deme şu kılıksıza! Herkes gibi Kurt Vahit desen dünya mı durur?!"

Adını tükürür gibi söylemiş, eliyle de yaka silkme hareketi yapmıştı.

"Neden onu sevmediğini anlamıyorum anne. O adam, tüm bunlara babama yardımcı olmak için katlanıyor."

Kısık sesle konuşurken, benim odama doğru yürüyorduk.

"Vardır onun bir çıkarı, yoksa kimse kimseye karşılıksız yardım etmez."

Elim kapı kolunda öylece asılı kalmıştı. Her zaman reddettiğim bir düşünceydi bu. Sanırım ben, insanlıktan ümidini kesmemiş, herkesin birbirine destek olduğu ütopik bir dünya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hayal eden son canlıydım. Annem bozulduğumu anlamış olacaktı ki elini omzuma koydu.

"Güzel gamzeli kızım, onun gibi adamlar olmasa, belki baban evine daha da bağlanacak, bu camiayla işi olmayan biri olacaktı. Biz de bu durumlara düşmeyecektik."

Her ne kadar başkasını suçlamak en kolay yol olsa da anneme daha fazla karşı çıkmadım. Onun gözünden bir damla yaş daha akmasını istemiyordum.

"Haklısın anneciğim."

Annem gülümseyip, yanağıma bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler bebeğim, huzurlu bir uyku çekersin inşallah!"

"Sana da annem."

Kapıyı kapatıp kendimi yatağa bıraktım. Birkaç saat sonra gün ağaracaktı ve ben işe gitmek üzere kalkacaktım. Fakat nedense az önce gözlerimin kapanmasına sebep olan uyku aniden kaçıvermişti.

Hatırlıyorum, küçükken erken yatmak istemez ve anneme sorun çıkarırdım.

"Yatamam! Uykum kaçtı!" dediğimde, annem çok önemli bir konuyu düşünüyormuş gibi elini çenesine koyar, kaşlarını çatar ve "Hmm," derdi.

"Bu odada bir yerlerdedir, şimdi buluruz!"

Eşyaların arkasına bakar, oyuncakları karıştırır, kaçan uykumu arıyormuş gibi yaparak beni güldürürdü. Sonra da aniden şaşırmış bir ifadeyle koltuğun arkasına bakakalırdı.

"İşte buradaymış! Yalnız, pazarlık ediyor. Derhal yatağa girip gözlerini sımsıkı kapatırsan geri dönecekmiş!"

Ben de her ne kadar doğru olmadığını bilsem de bu oyuna kendimi kaptırır, hızla yatağa girer, boğazıma kadar örtüyü çekip sımsıkı gözlerimi kapatırdım. Annem de eğilip beni iki gözümden öper, "İyi geceler tatlım," derdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir gün rahmetli anneannem, bu oyunumuzu görüp anneme, "Yapma kızım," dedi. "Gözlerinden öpme, ayrılık getirir!"

O günden sonra annem beni bir daha gözlerimden öpmedi ama ben her zaman onu kaybetmekten korktum.

Sessizde kalan telefonumun titremesiyle daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Gecenin köründe gelen bu çağrı beni heyecanlandırdı. Ekrana baktığımda, Merve'nin aradığını gördüm. Üniversite yıllarından beri en yakın dostumdu. Hoş, başka da arkadaşım yoktu ya. Elbette yıllardır can dostum olan, kitaplardan fırlayıp hayat bulan karakterler -Catherine Earnshaw, Elizabeth Bennet, Scarlett O'Hara, Bathsheba Everdene- de benim arkadaşlarımdı fakat bazen insan, etten kemikten canlı birileriyle dertleşmek istiyordu. Bu saatte acil olan şeyi merak edip heyecanla telefonu açtım.

"Merve?"

Kısık bir ağlama sesi duyuldu.

"Canım, neyin var?"

İniltiyle karışık kelimeler ağzından döküldüğünde, kaza falan geçirmediğini anlayıp rahatladım.

"Kusura bakma, bu saatte rahatsız ediyorum ama şimdi eve girdim. Senden başka kime anlatırım bilemedim. Hazal, ben hamileyim!"

Cümlenin sonunda hıçkırıklara boğulmuştu.

"Merve tatlım, sakin ol lütfen! Dünyanın sonu değil ya, konuşursun Hakan'la!"

"Nereden geliyorum sanıyorsun? Bana o kadar mesafeli davrandı ki, resmen onu tuzağa düşürdüğümü ima etti. Zenginler neden kendilerini hayatın merkezi zanneder anlamıyorum."

Hâlâ zenginler sınıfında göründüğüm için alınacağımı zannedip kısa bir an duraksadı ve sonrasında özür diler mahiyette devam ettirdi konuşmasını.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hazal, kusura bakma, öyle demek istemedim."

"Ne kusuru arkadaşım, sen önce bir toparlan bakayım. Elini yüzünü yıka! Sakinleş! Unutma, bu dünyada en önemli şey sensin, senden değerli hiç kimse yok, anladın mı?! Yarın öğle yemeğinde buluşup konuşalım."

"Tamam."

Bu konuda uzmanmış gibi davranıp, kendimden emin konuşmam sanki onu rahatlatmıştı. Kendi hayatımda söz hakkım bile yokken, annemin yıllardır bana söylediği ama üzerimde gram etkisi olmayan sözlerle onu kandırmıştım. Bu ilişkinin başlamasında az da olsa payım olduğunu düşününce kalbim sızladı. Hakan benim patronumdu ve ne yazık ki Merve onunla, beni ziyarete geldiğinde tanışmıştı. Biliyordum ki, başından beri karakterini beğenmediğim Hakan, arkadaşıma kim olduğunu göstermeye daha yeni başlamıştı.

"İyi geceler canım."

"Sana da Hazal."

Telefonu kapatıp tekrar kendimi yatağa bıraktıktan bir süre sonra, düşüncelerim Merve'den sıyrılıp, birkaç gün içinde yaşayabileceklerime kaydı. Cesaret veren tek şey, bütün ailemin bana olan inancıydı. Hiç bilmediğim bir dünyada, hiç tanımadığım insanların arasından, göze batmadan sıyrılabilecek miydim? Yoksa beklenmedik bir şekilde hayatım mı değişecekti? Tüm bunları yarın düşünmek en iyisiydi. Daha fazla dayanamayan gözlerim tamamen kapandı ve karmaşık düşünceler beni rahatsız bir uykunun içine itti.

Silgim düşmesin diye refleks olarak yaptığım aptalca hareket, dirseğimin kahve fincanına çarpmasına sebep oldu. Ve tabii ki kaçınılmaz son, fincan yere düşüp bin parçaya bölündü. Allahtan içinde çok fazla kahve kalmamıştı. Yine de beyaz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pantolonum çamur sıçramış gibi oldu. Mutfağa gidip faraş ve fırçayı aldım. Çalışma masam kalabalıktan uzakta olsa da kendime ait bir odam olmadığı için insanların dikkatini çekmiştim. Hafiften mahcup bir ifadeyle başımı önüme eğdim.

Kırık porselen parçalarını uzun saplı süpürgeyle faraşa iterken yanımda bir kıpırtı fark ettim. Eğilmiş halde başımı sağa doğru yukarı kaldırınca Hakan'ın alaycı gözleriyle karşılaştım. Şu an onu ellerimle boğmak istiyordum.

"Hayırdır prenses, bu işler sana mı kaldı?"

Bu şirkette yaklaşık iki yıldır çalışıyordum. Hakan ise ilk zamanlar zengin bir ailenin kızı olduğumu öğrenmiş ve o günden beri bana *Prenses* diye seslenir olmuştu.

"Kahve fincanını kırdım."

Ne aptal bir açıklamaydı. Onun yanında huzursuz oluyordum. Hele şimdi Merve'yi bu kadar üzdükten sonra, yüzünü göresim yoktu.

"Sakın unutma prenses, ucuzluk insanın ruhundadır. Parayla değiştiremezsin."

Uzaklaşan patronumun arkasından şaşkınca bakakaldım. Ne demişti şimdi bu zevzek! Resmen bana hakaret etmişti. Dişlerimi sıkarak elimdeki süpürgeyi iyice kavradım. Sanki geri dönse hesap sorabilecekmişim gibi!

Saate bakınca biraz rahatladım. On beş dakika sonra Merve'yle buluşup yemek yiyecektik. Biraz daha sakinleşmiş olduğunu umarak işimi bitirdim. Üstün körü de olsa yerleri süpürmüştüm. Çantamı alıp asansöre yöneldim.

Restoranın kapısından girdim ve bakışlarım Merve'yi ararken biraz ilerideki masadan el salladığını gördüm. Gözlerinin şiş olduğu uzaktan bile fark ediliyordu.

"Selam Merve, daha iyi misin?"

Sarılıp öpüştükten sonra cevap verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eh işte! Bu hayvanın böyle davranacağını sezmiştim galiba ama insan farklı hayal ediyor."

Yanağını okşayıp karşısına oturdum. O an ne alakası varsa Tolga'yı hâlâ aramadığımı hatırladım. Azar işitmeye hazır olmalıydım. Neyse, şu an önemli olan Merve'nin moraliydi. Elimi elinin üzerine koyarak ona doğru eğildim.

"Hamile olduğunu söylediğinde ne tepki verdi?"

Merve yüzünü buruşturdu.

"Hiç şaşırmadı, bu daha önce de başına gelmiş gibi davrandı. Ki zaten muhtemelen öyledir. İt herif! Beni sevdiğini sanmıştım. Sorun olmadığını, birkaç gün içinde halledebileceğimizi söyledi. Önce ne demek istediğini anlayamadım. Sonra kafama dank ettiğinde, yumruk yemiş gibi oldum inan. Çenem titreyerek 'Aldıracak mıyız?' dediğimde, 'Tabii ki güzelim, ya ne sandın?' dedi."

Şimdi de dayanamamış, çenesi titremeye başlamıştı. Gözleri dolu doluydu ama ağlamadı. Avucumun içindeki elini sıkıp gülümsedim.

"Sakın üzülme, değmeyecek biriymiş. İnan bana bunu da atlatacaksın, sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Keşke ben de birazcık sana benzesem."

Merve, acı bir kahkaha attı.

"Deli! Sen potansiyelinin farkında değilsin. Şu sessiz duruşunun ardındaki cesur yüreği biliyorum ben."

Sonra burnunu çekerek devam etti.

"Hem emin ol, şu an bana benzemek istemezsin!"

Yüzü tekrar düşmüş, gözleri dolmaya başlamıştı. Yaklaşık yarım saat boyunca bazen depresif, bazen komik bir sohbetten sonra, ne yaparsam yapayım onu neşelendiremeyeceğimi fark ettiğimde, kafamda bir ampul yandı. Herkesin, dayanamayacağı,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

her derdini unutacağı, zayıf bir noktası vardı. Yüzüme çaresiz bir ifade yerleştirip, bedenimi hafifçe kamburlaştırdım.

"Merve, biliyor musun, bu gece çok özel bir partiye gideceğim ve Tolga davetli değil!"

Sadece son üç kelimem bile radarlarını açılmasını sağlamıştı.

"Ve üzerime giyecek doğru düzgün bir elbisem yok!"

Gözleri parlamaya başlamıştı.

"Ne diyorsun kız, nasıl Tolga davetli değil?"

"Özel bir davet, bu konuda daha fazla konuşamam ama böyle ortamlarda nasıl görünmek gerekirse öyle olmalıyım. Dikkat çekmek ve farklı kalmak istemem."

"Partinin konsepti nasıl? Biraz daha vaktin varsa hemen alışveriş yapalım."

Onun heyecanlandığını anlamıştım. Bir süre de olsa kafası dağılsın istiyordum. Hem gerçekten tek başıma bu işi becerebileceğimi de sanmıyordum.

"Çok şık ve elit bir parti. Sanırım herkesin en güzel haliyle görüneceği bir ortam."

"Tamamdır bebeğim, kendini bana bırak. Haydi alışverişe!"

Arayıp yöneticimden bir saat kadar izin aldıktan sonra, kendimi Merve'nin heyecanına kaptırdım. Neredeyse rüzgâr gibi, koşar adımlarla bir sürü mağazaya girip çıktık. Ama bu tip yerlere alışık olmadığımdan, onun gösterdiği her parçaya gözlerim büyümüş halde bakıyordum. Hepsi ya daracık ya da miniydi. Kırk dakika sonra Merve sinirlenip, benim iflah olmaz bir moda katili olduğuma karar vermişti ki ışıl ışıl bir vitrindeki elbiseye çakılıp kaldım. Arkadaşımın homurdanan sesini duymuyor, hayatımda gördüğüm en güzel elbiseye bakıyordum. Merve benim transa geçtiğimi fark ettiğinde, bakışlarımı takip edip alev rengi elbiseyi görmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Vayy, tam senin zevksiz olduğuna karar vermiştim ki beni utandırdın. Bu şahane bir şey Hazal!"

Gözümü zor da olsa elbiseden çekip ona döndüm.

"Bana yakışır mı bilmem. Çok güzel ama fazla iddialı sanki."

"Delirme kız, yürü kabine!"

Kolumdan tuttuğu gibi beni içeri sürüklemişti bile. Son derece pahalı ve şık mağazadaki çalışanların gözü bizi pek tutmasa da mecburen ilgilendiler. Merve, parmağıyla vitrindeki elbiseyi işaret etti. Görevli kız, sanki görevi münasebetsizlik yapmakmış gibi önce fiyatını söyledi. Fiyatı duyunca benim gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi açılırken, Merve ise bozuntuya vermeyip sadece elbisenin bedenini istedi.

"Otuz altı beden lütfen!"

Paraya bu kadar ihtiyacımız olan bir dönemde, böyle bir harcama yapmak ne kadar doğruydu bilemiyorum ama kızın elinde bana doğru yaklaşan şahane şeyden gözümü alamamıştım. Sonuçta yarın akşam oradaki insanlardan aşağı kalmamalıydım.

Elbiseyi giyip kabinden çıktığımda, Merve'nin hayran bakışlarını bekliyordum ama satış görevlisinin ağzı açık şekilde bakakalması komik gelmişti doğrusu. Aynaya baktığımda, aklımdan geçen şey ise "Bu ben miyim?" cümlesi olmuştu. Vücudumu saran yumuşacık ve parlak kırmızı kumaşın içinde gerçekten de prensese benziyordum.

"Şahane oldu Hazal! Ara sıra da olsa, şu seksi vücudunu gösteren şeyler giymelisin."

O kadar beğenmiştim ki ona itiraz etmek bile içimden gelmedi. Zaten Merve de tereddüt etmemem için beni arkamdan iterek kabine geri tıktı.

"Hadi ödemeyi yapalım, yoksa işe geç kalacaksın!"

Beş dakika kadar sonra kasada, elbisenin tutarını ödeyebilecek paramız olduğunu anlayan kız, tavrını tamamen değiştirmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Her zaman bekleriz efendim, sizi burada görmekten mutluluk duyarız."

Koluma girip kıza yapmacık bir gülümseme atan Merve, kapıdan çıkarken kulağıma eğilip, "Ye kürküm ye!" dedi.

Nedense rahatlayıp onun kahkahasına katıldım. Bir saati geçirmek üzereydik ve ben artık ofise dönmeliydim. Bir süre gülüp eğleniyor gibi görünse de arkadaşımın daha önce hiç görmediğim makyajsız suratına dikkatle baktım. Arkada bir yerlerde, şu an benden başka hiç kimsenin fark edemeyeceği bir hüzün vardı. Kırgınlık, isyan, üzüntü...

Vedalaşırken, onu omuzlarından tutup iyice kendime çevirdim.

"Bana söz ver, kendini toplayacaksın, tamam mı?"

Bir an için güzel gözleriyle, yapısına hiç uymayan ürkek bir ceylan bakışı atsa da hemen toparladı.

"Tabii ki söz! Onun gibi biri beni belki sallar ama asla yıkamaz!"

"İşte bu! Benim hayran olduğum güçlü arkadaşım geri geldi. Neye karar verirsen arkandayım."

Birbirimize sıkıca sarılıp ayrıldık. Hızlı adımlarla yürürken telefonum çaldı. Ekrana bakıp Tolga'nın adını gördüğümde içimden, "Kahretsin!" dedim. Şu an onun sesini duymak istemiyordum. Hoş, çok uzun zamandır, görmek bile istemiyordum ama öyle bir lüksüm yoktu. Bir süre ekrana ve yanıp sönen ışığa baktım, sonra da cevap vermek yerine telefonu çantamın içine attım.

Babamın ısrarıyla ve ailelerimiz arasındaki bağı güçlendirmek için Tolga ile evlenmeyi kabul etmiştim. Benim için ne fark ederdi ki zaten, evle iş arasında mekik dokuyan, kitaplar dışında hayatı, Merve dışında arkadaşı olmayan silik bir kızdım. Hatta kabuğumu kırmama bile yardımcı olabilir diye düşünmüştüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önceliğim değildi belki ama babamı memnun edecek olmak da hoşuma gitmişti sanırım.

Başta her şey çok güzeldi. Bir evlilik teklifi almamış olsam da usulüne uygun şekilde nişanlandık. Enerjisi bu kadar yüksek, şeytan tüylü ve renkli bir adam tanımamıştım. Bana kibar davranıyor, aslında değerli olduğumu hissettiriyordu. İnsanları çok da iyi tanımadığım için bunların hepsinin sahte olduğunu anlayamamıştım. Sanırım, benim sıradan, hatta ruhsuz -ki bu onun tabiriydi- bir kız olduğumu keşfettiğinde, bütün tavrı değişmeye başladı. Alaycı, aşağılayan, yukarıdan bakan bir adama dönüştü. Aslında özüne döndü demek daha doğru olur. Belki de ortaklık için onlara ne kadar muhtaç olduğumuzu zamanla daha iyi analiz etti. Yavaş yavaş, "Benimsin, bensiz bir hiçsin, benim dışımda yüzüne bakan olmaz!" gibi sözlerine alıştım. Doğru olduğunu düşünüyor muydum? Hayır! Fakat genç yaşımda yaşlanmış tavırlarımla da onun yanına yakışmadığımın farkındaydım.

Sadece alkol aldığında hareketleri değişiyor, elleri tüm bedenimde gezinip, viski kokan nefesiyle dudaklarımı hapsediyordu. Yaptığı şey hoşuma gitmiyor olsa da bana çok güzel olduğumu söylemesi, "Hayatımda bu kadar şahane bir vücut görmedim," demesi iyi geliyordu. Sanırım ben frijittim, aksi halde bu kadar yakışıklı bir erkeğin dokunuşlarından etkilenmememin başka ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? Fakat ne olursam olayım, bana birkaç ay önce yaptıklarının hiçbirini hak etmemiştim.

O gün yakın bir arkadaşının düğününe gitmiştik. Aşırı derecede içmişti. Arkadaşları da kendisi gibi tipler olduğundan, yaptığı taşkınlıkların hiçbiri göze batmıyordu. Dans pistinde ona ayak uydurmam için beni öylesine savurmuştu ki midem bulanmıştı. Oldukça geç bir saatte oradan ayrıldığımızda araba kullanacak durumda değildi. Görevlilerin bütün uyarılarına rağmen direksiyona geçti ve beni de yanına oturttu. Yüreğim ağzımda hızla otobanda yol alırken, evime dönecek yoldan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gittikçe uzaklaştığımızı fark ettim. Yanlış yolda olduğumuzu söylediğimde alayla sırıttı.

"Gecenin köründe ve bu kadar alkollüyken, seni bir saatlik yoldaki evine bırakmamı istemiyorsun herhalde! Bana gidiyoruz."

Kestirip atmıştı. Onunla aynı çatı altında bir gece geçirmek istemiyordum, ama söylediği de doğruydu. Bu haldeyken eve ulaşmamız zor gözüküyordu. Hiç sesimi çıkarmadım. On dakika kadar sonra arabasını evinin bulunduğu rezidansın güvenlik noktasına çekmiş, yüklü bir bahşiş bırakarak, görevliden aracı park etmesini istemişti.

Asansörde beni kendine çekip yüzünü boynuma gömdüğünde, kibrit çaksam alev alacak haldeydi. Anahtarı kilide sokamayınca, onu hafifçe yapıştığı bedenimden uzaklaştırarak kapıyı açtım. Ben, üzerinde zor durduğum topuklu ayakkabıları çıkarırken, o banyoya gitti. Döndüğünde yüzünü yıkamış olsa da henüz kendine gelmemişti. Dolaptan bir soda alıp içine limon sıktı.

"İster misin?"

"Bir bardak soğuk su alabilirim?"

Büyükçe bir bardağa dolaptan su koyuyordu ki dengesi bozuldu. Bardağı yere düşmeden yakaladım. Onu takip edeyim derken, ilk defa geldiğim bu evi inceleme fırsatı dahi bulamamıştım. Bu haline daha fazla katlanmak istemediğim için, "Tolga, benim çok uykum geldi, yatacağım yeri gösterirsen sevinirim," dedim.

Yüzüme bir süre anlamamış gibi baktıktan sonra, "Koridora çıkınca soldan ikinci kapı misafir odası," diye cevap verdi ve arkasını döndü.

Odaya girdiğimde, çift kişilik bir yatak ve gardırop dışında bir şey olmadığını gördüm. Son derece sade ve temiz bir misafir odasıydı burası. Çantamı bırakıp, yatağın iki yanına sıkıştırılmış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olan örtüyü açmak için eğildiğimde, belime dolanan kollar irkilmeme sebep oldu. Geldiğini hiç fark etmemiştim. Elleri normalde olduğundan çok daha ısrarcı ve can yakıcıydı. Teklifsizce bedenimde dolanıyordu. Sanırım tavrını anlatmak için en uygun olan kelime, hoyrattı. Kalbim hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Dudakları ağzımın üstüne kapanıp kanımı akıttığında acıyla inledim. Onu itip kanayan dudağıma dokundum.

"Tolga, ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

Her zamanki yandan gülüşüyle alaycı ifadesini birleştirdi.

"Güzelim, yetmedi mi artık küçük kız tavırların? Biz nişanlıyız, hatırlatırım."

"Nişanlı olmamız, bana bu şekilde davranmanı haklı göstermez."

Şaşırmış gibi davranıp yaklaştı.

"Affedersin, canını mı yaktım?" diyerek dudağımın kenarına dokundu. Yavaşça eğilip yumuşak bir öpücük verdi. Ben de bu tavrı bozulmasın diye ona karşılık verdim. Fakat tenime değen teninden de dudaklarımı örten ağzından da hiç hoşnut değildim.

Bir anda öpüşünü sertleştirip beni iterek yatağa devirdi. Dudaklarımdan küçük bir çığlık fırladı. İri bedeniyle üstümü kapladığında artık korkmaya başlamıştım. Kalbim ağzımdan çıkacak gibiydi. Elleri daha önce bedenimde dokunmadığı yerleri bulduğunda haykırdım.

"Tolga, kes şunu! Rahat bırak beni!"

Beni duymayacak kadar başka bir frekansta olması panigimi artırdı. Yine de sakin olmaya çalışmak ve onu ikna etmek zorundaydım. Yoksa bu gece hiç istemediğim şekilde sonuçlanabilirdi. Güzelim gece elbisesinin tek askısını koparark aşağıya çekmiş, bir göğsümü açıkta bırakmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sana daha önce de söylemiştim, gördüğüm en güzel yaratıksın!"

Başını göğsüme doğru eğdiğinde, çırpınıp altından kurtulmaya çalıştım. Hafifçe elimle iterek tenime ulaşmasını engelledim.

"Tolga yapma, istemiyorum!"

Bir an durup bana baktı.

"Öyleyse güzelim, benden tiksiniyormuş gibi bakma! Yumuşak davranmamı istiyorsan karşılık ver. Bıktım senin el değmemiş aptal tavırlarından!"

Bu durumdan kurtulmak için sakin olmam gerekiyordu. Dediğini yapıp dudaklarına uzandım. Elini göğsümden çekmemişti. O an hiç istemeyerek katlandığım bu öpücük gözümden bir damla yaş akmasına sebep oldu. Bunu fark eden Tolga iyice sinirlendi.

"İşte, sen hep böylesin soğuk kadın! Tecavüze uğruyormuş gibi davranma, ben senin nişanlınım!"

"O zaman istemediğim şeyler yapma!"

Sinirlenmek onu biraz kendine getirse de, tam olarak ayılmamıştı.

"Hayır güzelim. Her istediği babası tarafından yerine getirilmiş şımarık kız, bu sefer senin istediğin olmayacak!"

Bahsettiği kişi ben değildim. Ben hiçbir zaman babasının küçük prensesi olmamıştım. Fakat şu an, istemediği iğrenç dudaklar bedeninde dolaşan bir zavallıydım.

Onu tahrik etmek istemiyor ve teklifsizce her yanımı ıslatan salyasından tiksiniyordum. Zayıf bir şekilde itiraz eden ellerimi, başımın üzerinde o kadar sertçe birleştirdi ki, canım yandı. Titriyordum, ellerimi tek eliyle tutup, diğer elini eteğimin altına soktuğunda çığlık attım. Bacaklarımın arasındaki el o kadar canımı yakmıştı ki, tepinmeye başladım. Tüm gücümle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onu üstümden savurduğumda yataktan düştü. Ne olduğunu anlamamıştı ki, başucuma koyduğum soğuk suyu yüzüne fırlattım. Başını sallayarak kendine gelmeye çalışırken, çantamı kaptığım gibi odadan fırladım. Zor da olsa bir taksi bulup eve döndüğümde hâlâ iliklerime kadar titriyordum.

Yaklaşık bir hafta onu hiç görmedim. Eve ve işyerine gelen çiçekler, özür mesajları kesilmiyordu. Bu durumu tabii ki babam da fark etti. Beni azarlayıp, bir ilişkiyi yürütmeyi bile başaramadığımı söyledi. Son sözü elbette, derhal aramı düzeltmem gerektiği oldu.

İlk görüşmemizde, Tolga ağzının içinde bir şeyler geveleyip, alkollü olduğunu, onu yanlış anladığımı söyledi. Ve de ekledi: ama ben de çok soğukmuşum! Yani yine ben suçlu olmuştum. Son derece abartılı bir pırlanta hediye ve birkaç özürden sonra, Tolga yine aynı adam olmuştu. Ona göre, varlığı bana hediyeydi.

İşyerinin klimalı serin ortamına kavuştuğumda, derin bir nefes aldım. Bu anılar başıma üşüştüğü için, onu şimdi aramak içimden gelmiyordu. Zaten çoğu geceyi Kurt Vahit'le geçirdiğimden, uzun zamandır görüşememiştik. Birkaç saat daha beklese ölmezdi herhalde!

Üst kattaki masama çıkarken klima yüzünden hafiften üşüyen omuzlarımı kollarımla sardım. Ya da belki, kötü hatıraların etkisiyle titrediğimi kavrayamadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. BÖLÜM

Yüksek topuklu ayakkabılar beni biraz zorladığı için çok da sağlam olmayan adımlarla beni bekleyen arabaya doğru yürürken, minik çantamın içinde telefonumu arıyordum. Az önce Vahit Ağabey'in beni gördüğünde takındığı tavır aklıma gelince gülümsedim. Hazırlandığım odadan çıktığımda, adamcağızın ağzı açık kalmış, tam iki tur etrafımda dönmüştü.

"Hazal, kızım sen neymişsin! Yemin ediyorum yolda görsem tanımam!"

Hayatı boyunca çok fazla güzel söz duymamış bir kız olduğumdan, yanaklarımın pembeleşmesi normaldi. Yine de nankörlük yapmamalıydım, annem bana hep iltifat ederdi.

"Çok abartı olmamış, değil mi, Vahit Ağabey? Dikkat çekmek istemem."

"Tatlım, senin girdiğin bir ortamda dikkat çekmemen pek mümkün değil!"

Kaşlarını yukarıya kaldırdığı o komik gülüşünü suratına yerleştirerek, eliyle aynayı işaret ettiğinde eteğimi hafifçe çekiştirip, aynada kendimi incelemeye başladım. Heyecanımı bastırmalı ve titrememi kontrol altına almalıydım. Zaten günlerdir oyun çalıştıktan sonra, Kurt Vahit bana nasıl soğukkanlı olabileceğimi öğretmek için dersler veriyordu. Babamın dediğine göre, zamanının en iyi kumarbazlarından biriymiş. Uzmanlığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

poker olduğu için, bana yüz mimiklerime nasıl hükmedeceğimi öğretmiş ve de eklemişti:

"Sadece oyunda değil, normal hayatta da sana öğrettiklerimle duygularını gizleyebilir, kimsenin seni çözmesine müsaade etmeyebilirsin."

Tek sorun ellerimdi. Ara sıra titremesine engel olamıyordum. Belki de ilk birkaç saat sonra alışacak, bu problemi de çözecektim. Ne de olsa, matematik; hesaplar, rakamlar benim işimdi.

Küçücük çantada kocaman telefonu bulamayınca, içeride bıraktığımı anladım. Tam da kapıdan çıkmak üzereydim. Arabanın yanında duran şoförle göz göze geldik. İşaret parmağımı kaldırarak bir dakika daha beklemesini rica ettim. Adam beni anlamış olacak ki eliyle onay işareti yaptı. Geriye dönmek üzereyken, karanlıkta bize doğru yavaşça yaklaşan bir araba fark ettim. Gözümü kısarak baktığımda, bunun babamın arabası olduğunu anladım. Benim şu anda burada olduğumu biliyordu, yine de refleks olarak duvarın köşesine gizlendim. Belki de evde onun ayağına dolanmamamı söylediği günden beri hep yolundan çekildiğim için böyle davranmıştım.

Babamın, arabayı geride karanlık sokağın başına park etmesi beni tedirgin etti. Sanırım babam buraya geldiğinin bilinmesini istemiyordu. Arka kapıya doğru yönelmesi şüphemde haklı olduğumu gösterdi. Hemen dönüp, Kurt Vahit'e ait mekânın bir labirenti andıran koridorlarında ilerledim. Babam kestirme yolu kullandığı için odaların olduğu bölüme benden hızlı ulaşmış olmalıydı. Zira kısa bir süre önce çıktığım odadan kızgın sesi yükselmeye başlamıştı bile. Sanırım Vahit Ağabey'e bağırıyordu. Kalbim heyecanla çarparken, aralık duran kapıya yaklaşıp dinlemeye başladım. Babamın neye sinirlendiğini merak etmiştim.

"Ne dedin sen?! Onu kime yolladım dedin?"

"Ateşdağlı'ya!"

"Kaşıbeyaz'a yani!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neyin var Şevket? En güvenilir yer Akın'ın mekânı! Niye böyle sinirlendin?"

Babam her öfkelendiğinde yaptığı gibi yine morarmıştı kesin. Homurdanıp, yanaklarını şişirerek son birkaç kelimeyi ağzından zorla çıkardı.

"O herifi sevmediğimi biliyorsun."

"Neden sevmediğini bilmiyorum ama herhangi bir terslik olursa, kızına en düzgün davranacak kişinin Kaşıbeyaz olduğunu biliyorum. Ayrıca senin istediğin kadar yüksek bahisler sadece onun mekânında döner."

Gizlice bir konuşmayı dinlediğim için kendimden utanarak yavaşça geri çekildim. Yine de ayaklarım gitmiyor, mekânına gideceğim adam hakkında daha fazlasını duymak istiyordum. Neden olduğunu bilmiyorum ama adı bile ilgimi çekmişti; Kaşıbeyaz...

Büyük ihtimalle yaşlı ve olgun birisiydi. Güvende olacağımı bilmek beni biraz rahatlatmış olsa da babamın onu sevmediğini duymak huzursuz etmişti.

"Peki," dedi babam, "Dediğin gibi olsun. Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

Kurt Vahit, babamın teslimiyet içeren sesini duyunca rahatlamıştı.

"Ha şöyle! Rahat ol! Zaten en fazla üç dört gün gidecek, daha fazlası olursa kâğıt saydığını fark edebilirler."

Duyduklarımın etkisiyle elimi kalbime koyup, sırtımı duvara yasladım. Heyecandan nefesim kesilecek gibi oldu. Bu bilgiyi kimse benimle paylaşmamıştı. Aynı kumarhaneye üst üste gidip, yakalanmamayı dileyecektim öyle mi?! Sanırım benden ne kadar çok şey beklendiğini henüz algılamıştım. Yavaşça topuklu ayakkabılarımı çıkarıp elime aldım. Duyduğum yeni bilgileri hazmetmeye çalışarak, aynı karışık yoldan parmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uçlarımda önce telefonu bıraktığım yere, oradan da arabaya doğru yürüdüm.

Araba gecenin karanlığında hızla ilerlerken, hâlâ az önce duyduklarımın etkisindeydim. Kurt Vahit, beni daha önceki açıklamalarında rahatlatmış, kâğıt saymanın legal bir şey olduğunu söylemişti. Sadece, fark edilirse bir daha o kumarhanede oynayamazsın demişti. Fakat biraz önce babamla konuşurken Kurt Vahit'in sesindeki korku tınısı hissedilir düzeydeydi. Bu beni de tedirgin etmişti. Yasal bir yaptırımı yoktu belki, yine de afişe olmak hoş bir şey değildi. Ayrıca her zaman karanlık bulduğum bu camiada işlerin nasıl yürüdüğünü asla bilemezdim.

İçim ürperince şoförden klimayı biraz kısmasını rica ettim. Telefonun titrediğini hissettiğimde, çantamı açıp gelen mesaja baktım. Tolga, yarın akşamki programın onaylandığını bildiriyordu. Dün nihayet cesaretimi toplayıp onu aramış, esip gürleyen tiz sesine katlanmıştım. Sakinleştikten sonra, neredeyse bir haftadır görüşmediğimizi, annesinin bile ters giden bir şeylerden şüphelendiğini söyledi. Hafta sonu aile yemeği yemeliyiz ama önce anneme günü danışmalıyım dedi. İşte bu gelen mesaj, mutlu aile meclisinin kurulacağının onayıydı.

Yanaklarımı şişirip kendi kendime oflasam da bu geceden sonra bir mola vermek iyi gelecekti. Tanıdığım, bildiğim yollar değişmeye başladığında dikkat kesildim. Beklediğimin aksine, ara sokakta ve gösterişsiz bir binanın önünde durduk. Girişte korumaya benzeyen beş tane iri adam vardı. Şoför, kapımı açıp inmeme yardımcı oldu. İri adamlar önümden çekilince kırmızı halı kaplı, oldukça uzun bir koridora adım attım. Gerçekten o kadar uzundu ki sonunu göremiyordum. Ortalıkta hiç kimsenin olmayışı heyecanımı arttırdı. Hafiften sallandığım topuklularla yolun sonuna ulaştığımda, orada tek başına duran bir görevli kapıyı açtı. Bu sefer önümde beş basamaklı bir merdiven vardı. Sola doğru dolandığımda bir beş basamak daha olduğunu gördüm. Bu sade ve basit görünümlü binada,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

neredeyse hayal kırıklığına uğruyordum ki önüme iki kanatlı bir kapı çıktı. Kapı açıldığında bir anda önümde uzanan görüntü, bende algı yanılmasına yol açtı. Sanırım, bir iki saniye ağzımı kapatamadım ama tabii hemen toparlandım. O kadar büyük ve gösterişli bir salondu ki, neye uğradığımı şaşırmıştım. Böyle salaş bir yerde bu kadar lüks ve ihtişamı bir arada görmeyi beklemiyordum. Kurt Vahit bana, bu mekânın başka hiçbirine benzemediğini, otel casinolarının* bile bu kadar görkemli olmadığını söylemişti ama bu kadarı hayalimden bile fazlaydı. Hele de girişi gördükten sonra.

Sağ yanımdaki, ağzından şampanya dökülen kuğunun önünden geçerek, ışıl ışıl dünyanın kalbine doğru ilerledim. Tıpkı Vahit Ağabey'in öğrettiği gibi, bana doğru gelen görevliye fiş almak istediğimi söyleyerek, blackjack** oynanan bir masa tavsiye etmesini rica ettim. Adam son derece kibar ama mesafeli bir ses tonuyla, "Bahis miktarınız ortalama ne kadar olacak, hanımefendi?" diye sordu.

Ben de gözlerimi hiç kaçırmadan, bunu her zaman yapıyormuşum gibi, "On bin dolar ve üzeri," dedim.

Adam şaşırmamış gibi davransa da bir kaşı havaya kalkmıştı. Paramı çok iyi kullanmak zorundaydım çünkü sebebini bilmese de Turan Bey'in, yani Tolga'nın babasının bize yaptığı son yardımdı. Tam yirmi gün sonra, şirketimizin yapması gereken çok yüklü bir ödeme için gereken meblağı toparlayamazsam, belki de iflas edecektik.

Sağ eliyle beni kuytuda kalan bir bölüme yönlendirdi. Fişlerimi aldıktan sonra, aynı adam bana devasa salonun, nispeten daha sakin bir bölümüne kadar eşlik etti. Mekân o kadar büyüktü ki, ara sıra ana bölümden ayrılan özel odaları da sayarsak, biri eşlik etmeden yolu bulmak mümkün değildi. Etrafta

* Casino: Kumarhane

** Blackjack: Casinolarda en çok tercih edilen bir tür kâğıt oyunudur. Ülkemizde 21 olarak da bilinir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

son derece hoş kadınlar ve iyi giyimli erkekler vardı. Ara ara spor kıyafetli rahat insanlar da görüyordum ama bunlar diğerlerine nispeten daha azdı.

Nihayet iki basamakla çıkılan loca tipi bir bölüme ulaştığımızda, buranın büyük oynayanlara özel bir yer olduğunu anladım. Masada ayakta duran krupiye dışında, oyuncu dört erkek de dönüp bana baktı. Hatta baştan ayağa süzdüler demek daha doğru olur. Bana eşlik eden genç adam kasaya dönerek, "Hanımefendi bir sonraki turda oyuna katılmak istiyorlar," dedi.

Oyuncular başlarıyla ve küçük homurtularla onaylarken, krupiye, "Elbette, hoş geldiniz," dedi.

Nereden çıktığını anlayamadığım bir garson, elinde envai çeşit içkinin olduğu tepsiyi önüme doğru uzattı. Vahit Ağabey'in öğrettiği gibi, en hafif içkiyi seçip çok ağır içmeliydim. Teşekkür ederek bir kadeh beyaz şarap aldım. Heyecanımı şimdilik kontrol altında tutuyordum.

Kısa bir süre sonra oturduğum masada, hafif de olsa titreyen ellerimi mümkün olduğu kadar bir arada tutmaya çalıştım. Çünkü bunu yapmazsam benden bağımsız hareket edecekleri kesindi. Gerçekten masadaki bahis oldukça yüksekti. En son gün Kurt Vahit'in mekânında yaptığım gibi, temel olan büyük-küçük kart sayma tekniğiyle başlayıp, alışmaya çalıştım. Benim için gerçekten çocuk oyuncağıydı. Az zamanda paramı ikiye katlamıştım bile! Ortamdaki hiç kimse kalbimin ağzımdan fırlayacak gibi attığını fark etmemişti. Yenişmeli bir oyun olmadığı, kasaya karşı oynandığı için artık iyice rahattım. Fakat bu rahatlık, yüksek bir meblağ kaybetmeme sebep olunca hemen toparlandım. Kazanma olasılığımı daha da yükselten uston* yöntemine geçtim. Kaybetme şansım yoktu. Biraz daha zor olsa da her bir kartın değerini ezberlemek benim yapamayacağım bir şey değildi.

* Uston: Kumar oyunlarında bir çeşit kart sayma sistemi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendim bile inanamıyordum ama sanırım yıllar önce kaybettiğimi düşündüğüm özgüvenim yerine gelmişti. Beklediğimden çok daha fazla para kazandım. Bir süre sonra iki adamın poker masasına geçmesiyle, üç kişi kaldık. Son oyun bitiminde ara verildiğinde, adamlardan biri diğerine eğilip, "Şu, Kaşıbeyaz değil mi?" dedi.

Birden tüm dikkatim o yöne kaydı. Adamın gözlerini takip etsem de kalabalık mekânda kimi işaret ettiğini çıkaramadım. Zaten, kocaman göbeği sınırları zorlayan diğer adam, anında arkadaşını uyardı.

"Şişt! Delirdin mi sen?! Adama kendi mekânında, Kaşıbeyaz dediğini duyan olsa buradan ölümüz çıkar."

"Neyse ney, şu an yalnızız. Sen o mu değil mi, onu söyle!"

Yalnız olduklarını söylerken bana bakmıştı. Gözlerimi kaçırdım. Zaten fısıldayarak konuştukları için zor duyuyor, gözlerimle hâlâ etrafı tarıyordum. Bu kadar heyecan içindeyken bu adamı neden bu kadar merak ettiğimi anlayamadım.

"Evet o, iyi bak, her zaman göremezsin."

Kulağım dedikodu yapan iki arkadaştayken, birden herkesten farklı bir havası olan o adamı gördüm. Vücut dili, birkaç masada bir insanlara selam verişi, kendinden emin yürüyüşü, kısacası her şeyiyle ben buranın efendisiyim mesajı veriyordu. Yine de bir an tereddüt ettim çünkü bu adam kırk yaşında bile yoktu. Hem böyle bir yerin sahibi olacak, hem de herkesin çekindiği biri olarak nam salacak bir yaşta değildi. Ayrıca, Amerikan filmlerindeki İtalyan mafya babası tipinden çok faklıydı. Hep öyle hayal ederiz ya; göbekli, yaşlı, yüzü hafif çiçek bozuğu...

Kendi kendime, "Saçmalama Hazal!" dedim. Ne mafyası!

Adamı gözlerimle takip etmekten kendimi alamadım. Sebebini bilmiyorum ama sanırım güç denen şey dikkat çekiciydi. Orta boyun üzerinde, siyah saçlı, zayıf ama takım elbisesinin üzerinden belli olacak kadar kaslı bir adamdı. Hafif

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kirli sakalı vardı. Bu mesafeden göz rengini seçemesem de siyah olduğunu varsaydım.

Birdenbire, takip edildiğini anlamış gibi bana baktı. Direkt, tereddütsüz, haşin sayılabilecek kadar sert! Aramızda on metreden fazla olmasına rağmen izlendiğini anlamış gibiydi. Olabilir miydi, hisleri bir tilki kadar kuvvetli olabilir miydi? Nefesim kesildi, yutkunamadım. Yanındakiyle konuşuyor gibi gözükse de bana bakıyordu. Sonra arkasını dönüp yürümeye devam etti. Bana dakikalar boyunca devam etmiş gibi gelen bu bakış, sadece birkaç saniye sürmüştü.

Tekrar oyuna geri dönemedim. Zaten son derece büyük bir meblağ kazanmışken eve dönmek en iyisiydi. Fişlerimi alıp, kibar bir şekilde masadakilerle vedalaştım. Heyecanımı yenip, benden bekleneni başarmıştım. Karmaşık duygularla etrafa baktığımda fişlerimi paraya dönüştüreceğim yeri bulamadım. Nedense birden panikledim. Bu kalabalık nefesimi kesiyordu. Sağa mı sola mı gideceğimi bilemezken geriye doğru iki adım attım. Ve çelik gibi bir şeye çarptım. Elimdeki birkaç fiş, çarpışmanın etkisiyle yere düştü. Özür dilemek için döndüğümde, onu gördüm. Birkaç dakika önce göz hapsimde olan adam karşımdaydı. Gözleri tahminimin aksine gri gibiydi ve sıcak bakıyordu. Oldukça genç gözükmesine rağmen, sol kaşının kavisinden aşağıya kadarki kısmının tamamen beyaz olduğunu görünce, ona neden Kaşıbeyaz dediklerini anladım.

"Özür dilerim, ne yöne gideceğimi bilemedim."

"Rica ederim. Kalabalık bir ortamda bu çok normal."

Sesi son derece tok ve erkeksi olmasına rağmen, bakışları kadar sıcak değildi. Bir an elimdeki fişlere baktı. Aynı duygusuz ama kibar tavırla konuşmaya devam etti.

"Şanslı gününüzdesiniz."

Gülümsedim ama konuşamadım. Gerçekten de insanı ürküten bir havası vardı. Eliyle yanındakine saliselik bir hareket

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaparak yerdeki fişleri gösterdi. Adam anında eğilip düşen fişleri topladı.

"Nevzat, hanımefendiye kafese kadar eşlik et!"

Kafes sanırım benim fişlerimi paraya dönüştüreceğim yerdi. Nevzat dediği adam bana yolu gösterirken, "Teşekkür ederim," diyebildim.

Yanına gelip, kulağına bir şeyler fısıldayan başka bir adam yüzünden dikkati dağılmıştı. Yine de söylediğimi duymuş olacak ki, "Her zaman bekleriz," diyerek hafif bir baş selamıyla yoluna devam etti.

Nevzat'ı takip etmem gerekirken, bir süre arkasından bakakaldım. Sanırım bu öyle bir adamdı; gizemli, çekici, tekrar görmek isteyeceğiniz türden bir adam.

"Hoş geldin Hazal, özlettin kendini!"

"Hoş bulduk Sema teyze. Çok yoğunum bu ara, fırsat bulup gelemedim. Affedersiniz."

Uzun zamandır teyze dediğim bu kadına, bir türlü anne diyememiştim. Hoş, ne kadar iyi bir insan olsa da içimden gelmemişti. Tolga hemen arkamda, ayakta bekletildiği için homurdanıyordu. Yavaşça yana kayıp ona yol verdiğimde, kabalığını görmesini sağlamak için keskin bir ifade yükledim bakışlarıma. Hâlâ kurbağanın prense dönüşeceğini bekliyordum sanırım. Gereksiz Pollyannacılık işte!

"Anne, çok açım, hadi içeri geçelim bir an önce."

En azından sadece bana karşı kaba değildi. Bunu bilmek beni rahatlatıyordu. Hâlbuki başlarda ne kadar farklıydı.

Salona geçtiğimizde bir koltukta oturup gazete okuyan Turan Bey'i gördüm. Bacak bacak üstüne atmış, sırtını nefis boğaz manzarasına dönmüştü. Beni görünce ayağa kalktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hoş geldin kızım."

"Hoş bulduk Turan amca."

Sanırım Sema teyzenin aksine, amca diye hitap etmem onu mutlu ediyordu. Babamın şuursuz davranışları ve her şeyi daha da kötüye götüren tavrı, adamı canından bezdirmişti. Belki de başta iyi gözüken bu evlilik fikrine artık sıcak bakmıyordu. Onu suçlayamazdım.

Tolga ve ben biraz geç kaldığımız için hemen sofraya oturduk.

"İyisinizdir umarım, babanla görüşüyorum tabii ama seni ve anneni epeydir göremedim. Nermin Hanım nasıl, keyfi yerinde mi?"

"Annem iyi, teşekkür ederim."

"Sevindim."

Turan Bey hatır soruyor gibi gözükse de cevabı biliyordu. O yüzden verdiğim yanıtın gerçek dışı olduğunu anladı. Annem iyi falan değildi. Babamın yaşattıklarından sıkılmıştı. Çocuklarının bu durumdan daha fazla etkilenmesini istemiyordu ama ne yapacağını da bilemiyordu. Ona artık çocuk olmadığımızı, başımızın çaresine bakabileceğimizi söylediğimde, yüzüne oturttuğu meleksi ifadeyle yanağımı okşamış, "Siz hâlâ benim minik bebeklerimsiniz," demişti.

"Senin iş güç nasıl Hazalcığım, memnun musun?"

İş denince aklıma arkadaşımı üzen Hakan gelse de;

"Gayet iyi Sema teyze, zaten iki yılı geride bıraktım, iyice alıştım. Seviyorum işimi," dedim.

Tolga her zamanki patavatsızlığıyla araya girip beni mahcup etti.

"Annem senin asosyal olduğunu bildiği için işlerin iyi gidip gitmediğini merak etti."

Benim rengim kırmızıya doğru dönerken, Sema teyze hiç beklemediğim şekilde oğlunu payladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O nasıl söz Tolga! Terbiye sınırlarını aşıyorsun. Keşke biraz Hazal'a benzesen!"

Bu çıkış karşısında şaşıran Turan Bey, karısına sertçe baksa da annesine çok düşkün olduğunu bildiğim Tolga geri adım attı.

"Ya ben öyle demek istemedim. Çekingen ya hani..."

Bazen Tolga'yı yetiştirenin bu tatlı kadın olduğuna inanamıyordum. Belki de üzerinde tek çocuk olmanın şımarıklığını taşıyordu. Baba oğul, işle ilgili bir sohbete dalarken, Sema teyze bana sıcacık gülümsedi.

Birden Tolga hakkında çok da fazla düşünmemeye karar verdiğimde, aklım dün geceye kaydı. Yaşadığım heyecanı, kazandığım onca parayı ve de gizemli adamı hatırladım. İyi iş çıkarmıştım, o kesindi. Beni heyecanla bekleyen babam ve Arda, gecenin köründe çığlık atmıştı. Annemin bu durumu çok onayladığı söylenemezdi, ama yine de sevindiğini anlayabiliyordum. Her ne kadar bu akıl almaz işe ailem için girmiş olsam da, beni en çok, telefonda, kazandığım parayı duyan Kurt Vahit mutlu etmişti.

"Aferin kız, bravo sana!" diyen içten sesi, bir an olimpiyat madalyası kazanmışım hissi yaratmıştı.

Yarın akşam belki biraz daha rahat olacaktım ama hiç kimsenin tecrübesiz olduğumu anlamasına fırsat vermemeliydim. Sabah ilk işim Vahit Ağabey'in yanına gidip tüm yaşadıklarımı anlatmak olacaktı.

Sema teyzenin melodik sesiyle, daldığım düşüncelerden sıyrıldım.

"Hazalcığım, hâlâ düğünün ne zaman olacağına karar vermediniz mi? Yaz dediğin çabuk geçer."

Sorunun ağırlığından mı, yoksa Turan amcanın kuşku dolu bakışlarından mı bilinmez, boğazıma bir yumru takıldı. Bakışlarım Tolga'nınkileri aradı. Şaşırtıcı şekilde, her zaman alaycı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olan nişanlım, bu sefer beni yanılttı. Ondan yardım istediğimi anlamış olacak ki, soruyu kendi yanıtladı.

"Acelemiz yok anne, Hazal'ın zamana ihtiyacı var."

Tolga'dan gelecek hayır da ancak bu kadar olurdu. Yine topu bana atmış, sanki ben kapris yapıyormuşum gibi yansıtmıştı. Neyse ki kadıncağız benim kızardığımı anlayınca üstelemedi. Beni tedirgin eden sohbet faslı bir saat kadar daha sürdü ve sonrasında Tolga, akşamı nihayete erdirmek için ayaklandı.

"Anne, ben Hazal'ı bırakıp bir arkadaşıma uğrayacağım."

"Oğlum, bu saatten sonra ne arkadaşı!"

Sema teyze konuşurken yan gözle bana bakıyor, Tolga'nın bu rahat ve beni umursamaz tutumuna karşı tavrımı ölçmeye çalışıyordu.

"Anne, sen beni çocuk sandın galiba?! Ben geç gelirim, beklemeyin."

Kolumu sertçe tuttuğu gibi beni kapıya sürükledi. Son anda Turan Bey'e iyi akşamlar dedim, Sema teyze ise gözlerindeki şaşkınlık ifadesiyle bizi takip ediyordu.

Kapıdan çıkmadan dönüp Sema teyzeyi öptüm.

"Yine gel Hazalcığım, arayı bu kadar açma."

"İnşallah Sema teyze."

Yine aynı hızla arabaya binip, yol boyunca hiç konuşmadık. Evin önüne geldiğimizde elini koluma koyup hafifçe okşadı. Refleks olarak sıçradım. O geceden sonra bana her dokunmaya kalktığında irkiliyor, hatta tiksiniyordum. Elimde olmayan bu tepkim elbette onu sinirlendirdi.

"Sana dokunduğumda ateşe değmiş gibi yapma!"

"Affedersin, dalmışım."

"Ne düşünüyormuş bakalım, bizim buzlar kraliçemiz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alaycı tavrından o kadar sıkılmıştım ki bir an önce eve girmek istiyordum. Hem Merve'yle iki gündür konuşamamıştım ve onun için endişeleniyordum. O gece gizemli bir partiye gideceğimi bilen arkadaşım, beni aramadan duramazdı. Mutlaka bir sorun vardı.

"Merve'nin biraz canı sıkkındı, onu düşünüyordum."

"Sen önce kendini, biraz da nişanlını düşünsen daha iyi edersin bence!"

"Haklısın," diye geçiştirip, beni öpmesine izin vermeden kapıyı açtım. Ben iyi geceler dileyip içeri kaçarken, şaşkınca orada kalakaldı. Sırtımı kapıya dayayıp, başımı yukarı kaldırdım. Ellerim arkamda bağlıydı. Derin bir nefes alıp, Tolga'yla görüşmenin artık benim için işkence olmaya başladığını idrak ettim.

Çok geç bir saat değildi ama ev sessizdi. Salondan gelen ince ışık dikkatimi çekti. Parmak uçlarımda ilerlediğimde, babamın karanlıkta televizyon izlediğini gördüm. Aynı sessizlikte yavaşça uzaklaştım; rahatsız edilmek istemezdi. Sanırım annem yatmıştı. Muhtemelen Arda da kız arkadaşındaydı.

Merdivenleri çıkıp odama girdiğimde ilk işim, üzerimi değiştirip Merve'yi aramak oldu. O kadar uzun çaldı ki neredeyse kapatıyordum. Son anda telefon açıldı.

"Efendim?"

Çok kısık bir sesle konuşuyordu ama ben onun ağlamış olduğunu anladım.

"Merveciğim neyin var, ağlamışsın sen!"

"Şimdi konuşamayacağım Hazal, babam bir şeylerden şüphelendi. Bir de evdekilerle uğraşıyorum."

"Tamam canım, yarın konuşuruz ama onun dışında iyisin değil mi?"

Merve sadece babasıyla takıştı diye ağlayacak kız değildi. Telefonda kısa bir sessizlik oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bana vurdu Hazal!" dedi.

Bir an ne demek istediğini anlayamadım.

"Kim, baban mı?"

"Hayır, Hakan! Bebeği doğurmak istediğimi söyleyince bana vurdu!"

"Ne diyorsun Merve?!"

Bir hıçkırık sesi gelince şaşkınlığımı belli etmemeye, soğukkanlı olmaya çalıştım ama Hakan o an yanımda olsa, ellerimle boğabilirdim.

"Kapatmam gerek."

"Tamam tatlım, lütfen kendini üzme! Yarın konuşuruz."

"İyi geceler."

"Sana da."

Bunu nasıl yapardı! Çevresindekilere sorsanız, onun ne kadar kibar bir adam olduğunu söylerlerdi. Oysa bir kadına, hem de karnında onun çocuğunu taşıyan bir kadına vurmuştu, öyle mi? Ah Merve, kim bilir ne kadar perişan bir haldeydi.

Bir sürü sıkıntılı düşüncenin arasında uyuyakaldım. Ertesi gün Merve, telefonlarımı açmadı. Meraktan çıldırmak üzereydim ama babası bu kadar kızgınken evine gidemezdim. Üstelik günlerden pazardı. Bütün gün evde çılgın gibi dolandıktan sonra, dolabımdaki en şık elbiseyi giyerek Kurt Vahit'in mekânına gitmek üzere merdivenlerden aşağıya indim.

Ne kadar sessiz olursam olayım babamla burun buruna geldim. Elleri ceplerinde, kıyafetimi baştan ayağa süzdü.

"Annen nerede?"

"Biraz başı ağrıyordu, uyuyor."

"Sen nereye gidiyorsun bu saatte? Kumarhaneye değil herhalde, çok erken."

"Vahit Ağabey'e uğrayıp oradan geçeceğim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Geçen gün iyi iş çıkardın, bugün de dikkat et! Her seferinde misli oyna!"

"Tamam baba, dikkat ederim."

Bacaklarım titreyerek evden ayrıldım. Onunla konuşmak beni her zaman geriyordu. Gerçi bugün kendisi de oldukça gergin görünüyordu. Büyük ihtimalle Arda hâlâ eve dönmediği için sinirliydi. Bir an kardeşim için üzüldüm.

Vahit Ağabey beni gördüğüne o kadar sevindi ki aksayan ayağını umursamadan yanıma koştu. Kollarını açtığında, sadece ve sadece beni seven birinin içtenliğini hissettim. Beni kucaklayan kocaman kalbine, ona sımsıkı sarılarak karşılık verdim. Bu benim yıllardır, annem dışında biriyle ilk yakınlaşmamdı. Tıpkı telefondaki gibi beni tebrik ederek gülümsedi.

"Aferin kız, harbiden aferin! O kadar çekingen ve mesafeli görünüyordun ki, ben bile her gün seni çalıştırdığım ve potansiyelini gördüğüm halde yapabileceğine tam olarak inanmamıştım. Hepimizi mahcup ettin."

"Vahit Ağabey, bu bir iltifat mı, yoksa yergi mi?"

"Ne iltifat ne başka bir şey, bu sensin, senin başarın! Bu küçücük bedende ne büyük cesaret varmış, onu bize gösterdin."

On sekizinci yüzyıl İngiltere'sindeymişiz gibi reverans yaparak devam etti.

"Önünde saygıyla eğiliyorum, küçük hanım."

Yanaklarımın her zamanki gibi pembeleştiğini görünce abartmayı kesti. Bir yandan göz ucuyla kıyafetime baktığını fark ettiğimde, "Ne?" dedim, "Olmamış mı?"

"Olmuş tabii ama o ilk geceki parlaklık yok."

"İnsanlar o kadar çeşitli tarzda giyinmişlerdi ki bunun yeterli olacağını düşündüm."

"Gayet güzel, zaten sen pazen bir elbiseyle bile dikkat çekersin. İnan bana."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Of! Vahit Ağabey, amacım dikkat çekmemek. O kadar heyecanlanıyorum ki davranışlarım konuşmamdaki profesyonel tınıyı yok edecek diye ödüm kopuyor."

"Korkma, korkma! En zorunu atlattın. Gel sana güzel bir kebap sipariş edeyim de keyfin yerine gelsin."

"Soğan olmasın ama!"

"Hiç olur mu?! Elbette olmayacak."

Nasıl olmuştu da bu kadar kısa sürede, benim gibi bir yabaniye kendini sevdirmişti anlamamıştım. Sanırım, içimde bir yerlerde hissettiğim baba sevgisine dair olan o boşluğu dolduruyordu. Gülüşerek masaya oturduk.

Birkaç saat sonra yine Kaşıbeyaz denen adamın mekânının önündeydim. Arabada kendimi bütün rahatlatma çabalarıma karşın, şu an bacaklarım titriyordu. Önümde uzanan koridora şöyle bir bakarak derin bir nefes aldım. Bambaşka bir dünyaya açılan çift kanatlı kapının ardında kendime şöyle bir çeki düzen verdim. Kalabalığa karıştığımda ise, sihirli bir değnek değmiş gibi, son derece kendimden emin, dimdik yürüyordum.

Tamamen ilk geldiğim günkü rutini izleyip, oldukça iyi paranın döndüğü bir blackjack masasına oturdum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Benim için o kadar zevkli bir şeydi ki bir an kumarbaz olmaktan korktum. Gerçekten geçen seferkinden de fazla, oldukça yüklü bir para kazanmıştım. Daha da fazlasını istiyordum ki yanıma geldiğini bile anlamadığım birinin nefesiyle ayıldım. Elli yaşın üzerinde, iyi giyimli, yakışıklı bir adam, hafifçe kulağıma doğru eğilmişti.

"Hanımefendi, fişlerinizin bir kısmı için çek almak ister misiniz?"

Bunu Kurt Vahit'ten duymuştum. Önünde hâkim olamayacağın kadar fiş biriktiğinde, bir kısmı için çek alıp elini rahatlatabiliyordun. Tabii bu ticari hayatta kullanılan anlamda çek değildi. Çıkarken alacağın bakiyeni gösteren bir kâğıt parçasıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vahit Ağabey bunu anlatırken, "Elbette bu, kumarhanenin nadiren teklif ettiği bir şeydir. Onlar senin, önündekinin hepsini oynayıp kaybetmeni bekler," demiş ve, "Fakat seni mekânına yollayacağım adam, bu camianın gelmiş geçmiş en dürüst adamı olduğundan ve tahminen sen oldukça fazla kazanacağından, bu bilgi aklında olsun. Duymamış gibi yapma!" diyerek konuşmasını sonlandırmıştı.

Oldukça kodaman beyefendilerin oturduğu masada, yanımda duran adama verdikleri selamdan, onun da kıdemli biri olduğunu anladım. Yavaşça adama doğru dönerek;

"Zahmet olmasın," dedim.

"Rica ederim."

Yine Vahit Ağabey'in bana ilk öğrettiği şey, kumar borcunun namus borcu olduğuydu. Kumarda kaybettiği parayı ödemeyen hiç kimse, bir daha bilindik bir yerde oynayamazmış. Ve de "İyi bir kumarhanede, kazandığın paranın bir kuruşuna bile bir şey olmaz," diye eklemişti.

Fişlerimin yarısından çoğunu adama teslim ettim. Yine de onların para karşılığını düşününce elim titremedi değil. Adam hafifçe başını eğerek uzaklaştı. Bu ortamda gördüğüm beyefendi görünümlü ikinci kişiydi. İlkini düşününce, bu akşam salona karşı ters oturduğuma üzüldüm. Ne kadar oyuna kanalize olsam da geçen gece gördüğüm adamı unutmamıştım. Yani Kaşıbeyaz'ı! Belki de hayatımda pek fazla erkek tanımadığım için değişik gelmişti. Tam olarak oyuna konsantre olmadığımdan yine büyük sayılabilecek bir meblağ kaybettim. Ara sıra şansıma övgü yağdıran purolu adam, yılışık bir gülümsemeyle bakınca midem bulandı. Zaten heyecan en çok midemi etkiliyordu.

Bir anda masadaki herkesin hareketlendiğini ve de krupiyenin heyecanlandığını görünce, arkama dönüp bakmak istedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama içine girdiğim rolün hakkını vermek istiyorsam, meraklı gözükmemeliydim.

Tam arkamda duran birinin varlığını tüm hücrelerimde hissettim.

"İyi akşamlar Akın Bey, bu ne şeref."

Konuşan, benim tam karşımda oturan purolu adamdı.

"Size de iyi akşamlar, şeytanınız bol olsun."

Bu ses unutulabilecek bir ses değildi. Geçen gece benimle konuştuğu zamanki gibi, samimi kelimeler ama soğuk bir ses tonu!

Arkamdan çekilip onu görebilmem için yanımda durdu.

"Tekrar hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

Son derece şık ve karizmatikti. Dudağının kenarıyla gülümsüyordu. Bu da onun, samimi mi yoksa sahte mi olduğunu anlamanızı engelliyordu. Birden geçen gece fark etmediğim bir detay yakaladım. Gri gözleri hafiften yeşile çalıyordu. O kadar dikkatli inceliyordum ki bir anda ne yaptığımı fark edip toparlandım. Yanımızda bulunduğu beş dakika boyunca sürekli el pençe duran adamlar, gelip bir şeyler söylüyor ya da küçük not kâğıtları uzatıyordu. Demek Kaşıbeyaz denen adamın gerçek ismi Akın'dı. Akın Bey aşağı, Akın Bey yukarı... Bu isim havada uçuşup duruyordu. Masadaki hiç kimse oyunun bölündüğünden şikâyet etmiyor, krupiye dahil herkes sabırla, ağzından çıkacak tek bir sözü bekliyordu.

"Kusura bakmayın, bu gece biraz yoğunuz. Oyununuzu böldüm ama bende size ait bir şey var."

Bana hitaben konuştuğu için şaşırdım. Kaşlarımı merakla çatarak ona baktım. Sol iç cebinden bir zarf çıkarıp uzattı. Açıp baktığımda, az önce benden alınan fişlerin yerine geçen çeki gördüm. Kuruşu kuruşuna aynıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Teşekkür etmeye fırsat kalmadan, "Çok iyi bir oyuncusunuz, bir gün beraber de oynayalım," dedi.

Masadaki diğer kişiler, aramızda geçen diyaloğu pür dikkat izliyordu.

"İnşallah," diyebildiğimi hatırlıyorum. Son cümlem üzerine dönüp gideceğine, biraz fazla dikkatle yüzümü incelemeye başladığında kızardım. Tam o sırada, daha önce fişlerimi alan adam yanımıza geldi.

"Akın, Salih geldi."

İlk defa birisi Kaşıbeyaz'a ilk ismiyle hitap ediyor ve arkasına "bey" sıfatını koymuyordu. En azından benim şu ana kadar duyduğum kadarıyla öyleydi. Bu adamın nüfuzlu biri olduğunu zaten az önce anlamıştım. Anlamadığım, cümleyi duyan Kaşıbeyaz'ın sanki hayatındaki en önemli şey Salih denen kişinin gelmiş olmasıymış gibi, hızlı bir şekilde vedalaşıp masamızdan ayrılmasıydı.

"İyi akşamlar," derken dönüp uzaklaşmıştı bile!

Merakıma engel olamayıp, çok da çaktırmadan yana dönerek gözlerimle onu takip ettim. Masaların arasından bir panter çevikliğiyle geçiyor, arkasındaki adam ona ayak uydurmakta zorlanıyordu. Nihayet hedefine ulaştığında, geldiği söylenen kişinin on iki, on üç yaşlarında bir çocuk olduğunu görüp şaşırdım. Adam, çocuğun omzuna elini koyup hafifçe sarstı. Uzaktan çocuğun tepkisini görebildiğim kadarıyla bu, samimi ve erkeksi bir selamlama hareketiydi. Böyle bir mekâna, bu yaşta elini kolunu sallayarak girebildiğine göre Kaşıbeyaz'ın oğlu olmalıydı. Bu düşünce, yani adamın evli olduğu fikri, nedense canımı sıktı. Masadaki fısıltılar dikkatimi çektiğinde, önüme döndüm.

"Ateşdağlı bizim masada ne kadar uzun kaldı, öyle değil mi?"

Purolu adam, bunu söylerken iğrenç gülüşüyle bana bakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İlgisini çeken bir şey olmalı, yoksa nadiren ortaya çıkar."

Adamın ne ima etmeye çalıştığını anladığımda sinirlendim. Zaten vakit epey geçmişti, eve dönsem iyi olacaktı. İyi akşamlar dileyip kalktığımda, gözüm otomatik olarak onu son gördüğüm noktaya gitti. Hayal kırıklığı yaşadım, çünkü gitmişti.

Kurt Vahit'in dediğine göre, yarın akşam başka bir mekâna, ondan sonraki akşam yine Kaşıbeyaz'ın mekânına gelecektim. Nedense içimden bir ses bir daha buraya gelmemem gerektiğini söylüyordu. Yüksek topuklularımın üzerinde çıkışa doğru ilerlerken, çok daha derinlerde, eski kimliğime ait farklı bir ses, bu uyarıya kulak asmayacaksın diyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. BÖLÜM

KAŞIBEYAZ

Akın, önündeki bölünmüş ekranda, mekânın her yerini en ücra köşelere kadar gösteren kameralardan ana girişlekine zoom yaptı. Tüm dikkatini görüntüye vermişti. Dün gece dikkatini çeken esmer güzeli kapıdan giriyordu. Onu daha önce etrafta görmemişti. Çok nadir olarak salona çıksa da ekrandan her şeyi izlerdi. Elbette bunu onun yerine yapan bir düzine adamı vardı ama nedense babasının sağlığı zamanından beri her boş vaktinde detayları kendi incelemeyi severdi. Makine oyunları hariç, masa oyunlarının zaten müdavimleri vardı. Akın, onları ismen tanırdı. Ara sıra gelen oyuncuların da simalarını bilirdi. Bu genç kadını düne kadar görmemişti.

İkinci kez kapıdan giriyor olmasını ilginç kılan, sadece bir yabancı oluşu değildi. Dün çarpıştıklarında elinde tuttuğu fişler, boyundan büyük miktardaydı. Oldukça yüklü bir meblağdı. Elbette daha önce burada güzel paralar kazanan kadınlar olmuştu ama bu kadar genç yaşta değil.

Odasına dönüp incelediğinde, daha da şaşırtıcı bir durumla karşılaşmıştı. Kadın kâğıt sayıyordu. Geriye dönüp görüntüleri bir kez daha izlediğinde iyice emin oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdi genç kadının ana kapıdan giriyor oluşu daha da ilgi çekiciydi. Çünkü kâğıt sayanlar, fark edilmemek için aynı mekâna gelmezlerdi. Hele de iki gece üst üste!

Odaya girdiği fark edilmeyen Tahir, nadiren dalgın olan Akın'ın neye baktığını görebilmek için ekrana doğru eğildi.

"Dün akşamki kız değil mi bu?"

"Ta kendisi!"

"Kâğıt sayıyor."

"Farkındayım."

"Hiçbir şey yapmayacak mısın?"

"İki gece üst üste gelme cesareti ilgimi çekti. Ne yapacağını görmek istiyorum."

Tahir başını sallayarak odadan çıkarken, "İyi madem, ben de yakın takipteyim," dedi.

Akın, onun arkasından gülümsedi. Tahir bir iş için takipteyim dediyse, ötesini aramazdı. Annesinden sonra, Tahir, ona babasından kalan yegâne armağandı. Kendisini bildiği günden beri babasının sağ koluydu. Onun ölümünden sonra da Akın'ı yalnız bırakmamıştı. Bu camiada, sırtını yaslayabileceğin insan çok nadirdi. Tahir ise bunların en değerlisi!

Nevzat'ın odaya girmesi ve ilgilenmesi gereken acil bir durum olduğunu söylemesiyle düşüncelerinden sıyrılan Akın, masadan kalkıp, hızla gecenin kalbine doğru ilerledi.

Bir saat kadar sonra geri döndüğünde, Tahir'i siyah deri koltukta otururken buldu. Elindeki çeki Akın'a doğru uzattı.

"Nedir bu?"

"Senin zarif hanımefendinin şu ana kadar kazandığı!"

Genç adam, çekin üzerinde yazan rakamı görünce ıslıkla karşılık verdi.

"Bu kadarını beklemiyordum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hâlâ para kaybetmek istediğine emin misin?"

"Şu an ilgilenmem gereken bir şey var, bunu biraz sonra konuşsak olur mu?"

Tahir onu ikiletmeden kapıdan çıkıyordu ki, "Ya da bir saniye! Fikrimi değiştirdim. Çeki kendim götüreceğim, zarfa koydur lütfen!"

Akın, onun oynadığı masaya doğru panter adımlarıyla yaklaştı ve oyunculara selam verdi. Kadın başını kaldırıp bakmamıştı. Bu alışık olduğu bir şey değildi. Bir adım daha atıp ona hitaben konuştuğundaysa, kadın nihayet başını çevirip kendisine bakmıştı. İnanılmaz güzellikte iri kahverengi gözleri vardı. Zarfı kıza uzatıp, masadakilerle birkaç kelam sohbet ettikten sonra, eline tutuşturulan bir iki nota baktı. Biraz gereksizce ziyaretini uzatmışken arkasından yaklaşan Tahir'in, Salih'in gelişini haber vermesiyle masaya olan tüm ilgisini kaybetti. İyi geceler dileyip oradan ayrıldı. Ne de olsa Salih, her şeyden önemliydi. Ayrıca Tahir, kadınla ilgileneceğini söylemişti.

Yine de iri gözlü esmerin uzun süredir gördüğü en güzel kadın olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HAZAL

Saate baktım; henüz sabahın dördüydü. Nedense uykum kaçmıştı. Tabii, nedense kelimesi lafın gelişiydi aslında. Kafamda o kadar çok düşünce vardı ki uyuyamamam çok normaldi. Fırtına gibi geçen birkaç günün temposu zaten beni yormuştu; üstüne bir de stres ve heyecan eklenince, kalbim buna zor dayanmıştı. Başarmıştım. Kendim bile inanmıyordum ama gerçekten başarmıştım. Benden beklenen her şeyi harfiyen yerine getirmiş, sonunda da yüklü bir para kazanmıştım. Birkaç gece daha bu başarıyı korursam, iki hafta sonra gerekli olan meblağı toplamış olurdum. Yine de yarın akşam farklı bir mekâna gidecek olmak beni geriyordu. İki gecedir gittiğim yere alışmıştım. Belki de Kaşıbeyaz'ı tekrar görmek istiyordum. Adamın gizemli, derin bakışları insanı çarpıyordu. Onunla oynamak nasıl olurdu acaba? Karşılıklı... Mesela poker! Elbette ben titreyen ellerimi ve çarpan kalbimi kontrol altına alabilirsem. Bu düşünce beni gülümsetti.

Kapıda ufak bir hareket olunca başımı o yöne çevirdim. Arda, belinden düşmek üzere olan şortu ve karmakarışık saçlarıyla karşımdaydı. Saçlarını kaşıyıp, biri neredeyse tamamen kapalı olan şiş gözleriyle bana baktı.

"Ne halt etmeye ayaktasın bu saatte?!"

"Oo Arda Bey, sen bu evde kalır mıydın?"

Kendini pembe renkli Josephine koltuğuma deyim yerindeyse atarak, "Ya, abla ya, bir de sen başlama!" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çok nadiren, o da kızdırmak için bana abla derdi. Aramızda sadece iki yaş vardı.

"Sen bana abla dersen, bak ben seninle daha ne çok uğraşırım görürsün."

"Şaka yaptım, güzel ab... Ay pardon! Hazalcığım demek istedim."

Birlikte sanki dünyanın en komik fıkrasını dinlemiş gibi gülüştük. Çok sık bir arada olamasak da buluştuğumuzda iyi anlaşırdık. Tabii Arda'nın babamdan etkilenerek huysuzlaştığı dönemler hariç! Hele son günlerdeki çaresizlik, onu iyice gergin ve mutsuz biri yapmıştı. Babam onun omuzlarına, bu genç yaşında kaldıramayacağı kadar çok şey yüklemişti. Haftalardır ilk defa güldüğünü görüyordum. Ayılmıştı. Güzel gözleri neşeyle parlıyordu.

"Hah, şöyle yola gel bakalım Arda Bey! Alt tarafı benden yirmi bir ay küçüksün."

"Öyle deme, kadınlar için bir ayın bile önemi var. Geçen gün Selin'in bir arkadaşına, *'aaa, ben senden üç ay küçükmüşüm,'* derken yüzünde beliren mutluluğu gördüm. Resmen ağzı kulaklarına vardı."

Kahkahayı bastım.

"İlahi Arda, duysa seni öldürür. Sahi, Selin nasıl? Bayağıdır görmedim. Sen onda kalıyorsun diye bize hiç uğramaz oldu."

"O da benim stresimden etkileniyor tabii. Kendi dertleri de var. Okul bu sene bitiyor, biliyorsun. Ailesi memlekete dönmesi konusunda ısrar ediyor. İlişkimize özen gösteremediğimiz için çok da iyi değiliz, anlayacağın."

"Haklısın Arda. O kadar boğuldun ki işlerden, özel hayatının etkilenmesi çok normal."

"Ne diyorsun Hazal?! Hiçbirimiz bu aile için senin yaptığın fedakârlığı yapmadık. Kolay cesaret edilecek bir şey değil

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şu yaptıkların. Belki de eğitimini, kariyerini, ismini riske atıyorsun. Umarım babam bu yaptığını takdir eder."

Son cümleyi kurarken başını önüne eğmiş, sesini kısmıştı. Ne olursa olsun, bugüne kadar babamın aleyhine hiçbir şey söylememişti. İlk defa onun sesinde babamı yargılayan bir tını duymuştum. Sadece onayladım.

"Umarım."

Kalkıp alnıma sıcak bir öpücük kondurdu.

"Hadi yat artık. Hepimizi stresli günler bekliyor."

"İyi geceler Arda."

"Sana da tatlım."

Yatağıma girdiğimde ümitli olsam da bir türlü uyuyamadım. Merve'yle konuşamamış olmak canımı sıkıyordu. Göz kapaklarım ağırlaştığında, sabah ezanı okunuyordu. Çok kısa bir süre için uyumak mantıksız olacaktı. Ben de kalkıp giyindim. Niyetim, akşam iş çıkışı Vahit Ağabey'e gitmeden önce Merve'yle buluşmaktı.

Alışveriş yapmaya vaktim olmadığı için, dolabın kapısının önünde bir süre dikildim. Sanki her akşam bir davete gidermişim gibi, bir metrelik alandaki kıyafetleri bilmiyormuşum gibi, şaşkınca bakıyordum. Bu gece için uygun hiçbir şey olmadığını görmek beni dehşete düşürdü. Tek çare öğle molasında bir şeyler almaktı.

O kadar çok işi yetiştirmem gerekiyordu ki vaktin nasıl geçtiğini anlayamadım ama saate baktığımda öğle yemeği vaktinin bir kısmının geçtiğini gördüm. Panikle çantamı alıp çıktım. Zamanım kısıtlı olduğu için, bildiğim tek şık mağazaya, yani ilk gece giydiğim kırmızı gece elbisesini aldığım butiğe gittim. Daha önce bizimle ilgilenen tezgâhtar kıza doğru ilerleyip, telaşla selam verdim.

"Merhaba! Acil elbiseye ihtiyacım var!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O kadar panik haldeydim ki, kız elini ağzına götürüp kıkırdadı.

"Hoş geldiniz. Sizi tekrar gördüğüme sevindim. Nasıl bir şey bakalım?"

"Şık bir şey! Hatta iki elbise olsa daha iyi olur."

"Aceleniz olduğu belli, ben size uygun birkaç model göstereyim, beğendiklerinizi denersiniz."

"Yok, yok, deneyecek vaktim yok! Bedenime uygun olan iki elbise seçip işe dönmem gerek."

"Tamam, o halde vakit kaybetmeyelim."

Kızcağız hızla beni abiye modellerin olduğu bölüme götürdü. O daha beşinci modeli önüme koymuştu ki, ben iki tane seçmiştim bile.

"Bunlar olsun."

Gümüş rengi mini bir elbise ve de siyah, alt kısmı şifon bir tulum beğenmiştim. Tezgâhtar önce şaşkınca baksa da yüzüne tatlı bir gülümseme yerleştirmeyi ihmal etmedi.

"Hiç bu kadar hızlı karar veren bir müşterim olmamıştı ama ne diyeyim, çok zevkli parçalar seçtiniz."

Onun son kelimeleri bitmeden, ben kasaya yollanmıştım bile. Kasanın tam önünde bulunan siyah parlak taşlı, uzun küpeler dikkatimi çekti. Gerçekten çok güzeldiler. Onları da hemen alışverişime ekledim. Ödemeyi yapıp, teşekkür ederek hızla oradan ayrıldım. Yemek yemeye fırsat bulamamıştım.

Ofise girdiğimde, Hakan, benim olduğum yerin hemen yakınına masa çektirmiş, bir iş arkadaşımla birlikte çalışıyordu. Onu neden kendi odasına çağırmadığına anlam veremedim. Sesimin net olarak duyulacağı bir mesafede olduğundan Merve'yi aramak yerine mesaj çektim. Saat altı gibi köşedeki pubda buluşmak üzere sözleştik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Merve'ye vurduğunu duyduğumdan beri ellerimle boğmak istediğim Hakan bu kadar yakınımdayken, yaptığım işe konsantre olamıyordum. Yine de vakit çabuk geçti.

Saat tam altıda, barın kapısından girmiştim ki, taburede oturan Merve'yi gördüm. Uzun süredir orada oturuyormuş gibi gözüküyordu. Tereddütle ona yaklaştığımda alkollü olduğunu fark ettim.

"Merve, ne yaptığını sanıyorsun? Hamilesin sen!"

"Kimin umurunda... Söyle bana, kimin umurunda?"

Oflayarak kendimi yandaki tabureye bıraktım.

"Arkadaşım, yapma böyle. Kendine, bebeğe zarar vereceksin."

"Aldıracağım ben bu bebeği, Hazal. Babasının istemediği bir çocuğu doğuramam."

Elimi onunkinin üzerine koyup, eğilerek hafif nemli gözlerine baktım.

"Sen ne karar verirsen yanındayım, canım. Gönlüm razı olmasa da sana vuracak kadar küçülen bir adamın bebeğini doğur diye ısrar edemem. Hem... Sanırım seninle evlenmeye de niyeti yok."

Son cümlem gözünden yaşlar boşalmasına sebep oldu. Ellerini yüzüne kapatıp, hıçkırmaya başladı.

"Beni sevdiğini sanmıştım."

"Biliyorum canım... Biliyorum."

Ona sarılmaktan başka bir şey yapamazdım. Başını omzuma koyup sakinleşene kadar ağladı. Sonra sihirli bir değnek dokunmuş gibi, seri bir şekilde dikleşip garsondan kadehini doldurmasını istedi. Tabii bana da bir kadeh sipariş etti.

"Merveciğim, bana dokunuyor biliyorsun," desem de aldırış etmedi.

Öğle yemeği bile yememiştim. Sanırım burada da yiyecek namına sadece çerez ve cips vardı. Yaklaşık iki saat sohbet edip onun moralini yerine getirmeye çalıştım. Bu arada aç karnına içtiğim iki kadeh içki beni mahvetmişti. Merve ise o kadar abartmıştı ki neredeyse kibrit çaksam tutuşacaktı. Bu halde evin yolunu bulması mümkün değildi. Babasından çekinme ihtimalini düşünerek, onu teyzesine bırakabileceğimi söyledim. Neyse ki, babası iş seyahatindeymiş.

Bir kolunu omzuma dolayıp, bana yaslanan bedenini zorla arabaya taşıdım. Onu oturtup yan koltuğa geçince, cep telefonumun sessizde olduğunu hatırladım. Çantadan çıkarıp bakarken Merve uykuya dalmıştı bile. Tolga'dan gelen gereksiz birkaç mesajı silip cevapsız aramaya baktım. Vahit Ağabey'di. Bir de mesaj bırakmıştı.

"Kızım, sana ulaşamadım. Geç kalıyoruz, neredesin?"

Altına da imza atar gibi "KURT" yazmıştı. Bu beni güldürdü. Teknolojiyle arası iyi olmadığı için kim olduğunu belirtme gereği hissetmişti.

Çok uzun olmayan bir yolculuktan sonra, Merve'yi, "Eyvah! Bu ne hal?!" diye feveran eden annesine teslim edip, ağzımda birkaç klasik bahane geveledim. Bu tip şeylere çok alışık olmadığımdan, yanaklarımın kızardığını fark etmemesini umarak vedalaşıp oradan ayrıldım.

Vahit Ağabey'in mekânına vardığımda, saat epey geç olmuştu.

"Kızım, nerede kaldın?"

Nefes nefese içeri girdiğim an, onu şık bir takım elbiseyle bulmak beni şaşırtmıştı.

"İşim vardı ağabey. Hayırdır, bu ne şıklık!"

Kollarını açıp, kendi etrafında döndü.

"Nasıl? Fena olmamışım, değil mi?"

"Şahanesin, çok yakışmış. Sen de mi bir yere gidiyorsun?"

"Aslına bakarsan, bu akşam İdris'in mekâna seninle gelmek için hazırlanmıştım. Beraber oynarız, güzel olur diye düşündüm. Fa..."

Yerimde duramayıp haykırdım.

"Sen ciddi misin? Ne kadar güzel olur."

"Dur Hazal, hemen sevinme! Bu akşam gideceğimiz yer, bir geceliğine kapanmış. İnceleme mi varmış, neymiş. Yarın gidebileceğiz."

Omuzlarım düşmüştü.

"Peki, şimdi ne yapacağız? Parayı toplamak için çok vaktimiz yok."

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Bir saat önce babanla da konuştuk ve bu gece de Kaşıbeyaz'ın yerine gitmene karar verdik. Fakat beraber giremeyiz, çünkü Ateşdağlı beni tanır."

Gizemli adamı göreceğime sevinsem de bir şey kafamı kurcalamıştı.

"Kuzum! Kaşıbeyaz kim, Ateşdağlı kim?"

Kurt Vahit, gevrek bir kahkahayla başını geriye attı.

"Ateşdağlı, Akın'ın soyadı; Kaşıbeyaz ise lakabı! Bilmiyorum görebilme fırsatın oldu mu? Pek ortalara çıkmayı sevmez. Sol kaşı beyazdır, bu yüzden ona Kaşıbeyaz derler. Yüzüne karşı değil tabii, kimin haddine! Gençtir ama babasının namını fersah fersah geçti. Otuz altı, otuz yedi yaşlarında olsa gerek. Cesur, sert fakat vicdanlı bir adamdır. Bazıları onun bu camiaya göre olmadığını düşünüyor. Peh! Düzene uymayan ne zaman sevilmiş ki dünyada?!"

"Anladım."

Aç karnına içtiğim içki dokunmuştu, çok fazla konuşacak gücüm yoktu.

"Sen gelmiyorsun o zaman."

"Yok, geleceğim. Sadece beraber giremeyiz. Bu kadar hazırlandım, bir el poker oynayayım bari. Hadi, sen de üstünü değiştir, çok geç oldu."

O söyleyene kadar üzerimde basit bir pantolon ve gömlek olduğunu fark etmemiştim bile. Panik halinde arabaya koşturup alışveriş poşetimi aldım. Midem bulanıyordu. Hızlıca siyah şık tulumu giyip, ışıltılı küpeleri taktım. Var olan makyajıma kan kırmızısı bir ruj ekledim.

Arabaya doğru ilerlerken, Vahit Ağabey'in koluna girdiğime şükrettim. Aksi halde bu mide bulantısı yüzünden yere kapaklanmam an meselesi olabilirdi. Tek istediğim bu gecenin bittiğini görmekti. En azından sıcak bir çorba içebilseydim kendime gelirdim ama saat bu kadar geç olmuşken ağzımı bile açmadım.

Vahit Ağabey beni birkaç sokak geride bıraktığında karşıma çıkan ilk taksiye atlamıştım. Daha önce bu kadar geç saatte gelmediğim mekânın önünde, tek başıma arabadan indim. Alışmaya başladığım kırmızı halı kaplı koridorda ilerlerken, topuklu ayakkabılarımın üzerinde zor duruyordum. Çift kanatlı kapı önümde açıldı. Kalabalıktan gelen dinamik ve eğlenceli uğultu başımı iyice döndürdü. Zorlukla ilerleyip kendime bir masa buldum.

Yaklaşık yarım saat sonra, üst üste para kaybedince iyice kötüleştiğimi, bu akşam buraya gelmenin hata olduğunu anladım. Yapamıyordum; kâğıt sayamıyordum. Başım dönüyordu. Konsantre olmam mümkün değildi. Daha fazla para kaybetme lüksüm yoktu. Biliyordum, tanıştığımızı belli edemezdim ama yine de yardım dilenen gözlerle kalabalıkta Vahit Ağabey'i aradım. Bakışlarımız karşılaştığında, o da bir terslik olduğunu anlamıştı. Çok uzakta olmasına rağmen, kaşlarının çatıldığını fark ettim. Bir sonraki el dağıtılırken, izin isteyip masadan kalktım. Kulaklarım uğulduyor, başım dönüyordu. Benim kalktığımı gören Vahit Ağabey'in çıkışa doğru ilerlediğini hayal meyal de

olsa gördüm. Çok büyük hata yapmıştım. Bu kadar kötüleşeceğimi tahmin edememiştim.

Babamı, Arda'yı, Vahit Ağabey'i hayal kırıklığına uğratmıştım. Bu düşünceyle dudağımdan bir hıçkırık koparken, güçten kesilen bacaklarım beni yarı yolda bıraktı. Sert zeminle buluşmayı beklediğim sırada, son derece güçlü bir bedenin kolları tarafından sarıldım. Başım, sanki bez bebekmişim gibi kurtarıcımın koluna düştü. Aşırı derecede ağırlaşan gözlerimi zorlukla açtığımda, aklımın bana oyun oynadığını düşündüm. Onun kollarındaydım. Kaşıbeyaz'ın ateş gibi yanan elleri tenimdeydi. Nazik ama sert ses tonuyla, "İyi misiniz?" dedi.

Hâlâ başım delicesine dönüyor olmasına rağmen, bu durum beni rahatsız etmişti. Herkes bana bakıyordu.

"İyiyim, teşekkür ederim. Tansiyonum düştü sanırım."

Kalabalıktan rahatsız olduğumu anlayan Akın, beni yavaşça kucakladı. Etraftaki ışık çok kuvvetli olduğundan gözlerimi kapattım. Nahoş bir durumdayken bile güvende olduğum hissi beni bir hayli şaşırttı.

Yumuşak bir yere bırakıldığımı anladığımda gözlerimi açtım ve aynı anda yüzlerimizin çok yakın olduğunu fark ettim. Soran gözlerimden ne demek istediğimi anlayan adam, eliyle ceketini işaret etti. Siyah uzun küpem ceketine takılmıştı. Bakışlarını benimkilerden çekmeden, birkaç saniye kendini küpemden kurtarmaya çalıştı. O kadar yakındık ki, nefesiyle beraber temiz beyaz sabun kokusunu alabiliyordum. Tolga dışında bir erkeğe bu kadar yakın olmamıştım. Anlayamadığım şekilde bu samimiyet beni rahatsız etmedi. Yine de elimde olmadan titredim.

Küpeden kurtulup geri çekilmişti ki arkamızda bir kıpırtı oldu. Genç bir adam, başı önünde öksürdü.

"Bir şey lazım mı ağabey?"

"Mustafa, hemen bir bardak su getir!"

Genç adam ikiletmeden kapıdan çıktı. Ben de kollarımdan kuvvet alarak doğruldum.

"Affedersiniz, başınıza dert oldum."

"Ne demek, gecemi renklendirdiniz."

Bunu söyleyiş tarzında hafif bir alay vardı. Belki de bana öyle gelmişti. Tam ağzımı açıp kızgınlığımı ifade eden bir cümle kuracaktım ki dün fişlerimi çeke dönüştürebileceğimi söyleyen heybetli ve yakışıklı adam içeriye girdi. Arkasında da elinde bir bardak suyla Akın'ın Mustafa diye hitap ettiği genç duruyordu.

"Akın, hanımefendi daha iyi mi?"

"Öyle olduğunu umuyorum, Tahir."

Orada yokmuşum gibi konuşulması hoşuma gitmemişti. Uzun deri koltukta iyice doğrulup, ayağa kalktım.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim."

Mustafa'nın uzattığı suyu alıp, bir yudum içtim. Adının Tahir olduğunu öğrendiğim adam, sıcak bir tavırla gülümsedi. Sanırım elli beş yaş civarlarındaydı.

"Sevindim, fakat biraz daha uzanın lütfen!"

"Gerek yok, gayet iyiyim."

Gerçekten de kendime gelmiştim. Çok hafif bulantım vardı ama onun da sorun teşkil edeceğini sanmıyordum. Birkaç saniye sessizlik olunca, herkesin ayakta dikildiğini fark ettim. Kapıya doğru yönelip, tekrar teşekkür ederek oradan ayrılıyordum ki Kaşıbeyaz aynı kinayeli ses tonuyla, "Yine bekleriz, sanırım oyununuz yarım kaldı," dedi.

Neden böyle konuştuğunu anlamasam da tıpkı onun gibi, kendimden emin bir ses tonuyla, bedenimi dikleştirerek konuştum.

"Elbette geri geleceğim. Daha sizden çok alacağım var."

Gözlerine ulaşmayan bir tebessümle, hafifçe gülümseyerek başını onaylar gibi yana eğdi.

Sivri topuklarımın üzerinde arkamı dönüp çift kanatlı kapıya doğru ilerlerken, kısık gözleriyle beni takip eden Akın'ın, "Göreceğiz," dediğini duyabildim.

Az önce ağzımdan çıkanlar, gerçekten benim cümlelerim miydi? Kırık vücudumu zor taşıyan bacaklarımın üzerinde çıkışa doğru ilerlerken, arkama dönüp bakmam için beni zorlayan iç sesime kulak vermedim. Bana neler oluyordu? Hâlâ alkolün etkisinde olsam da nasıl bu derece cesur sözler edebilmiştim? Adama resmen, daha çok parasını almaya geleceğimi söylemiştim. Rakamlarla aram ne kadar iyi olursa olsun, çocukluğumdan beri kumarın bir bela olduğunu düşünen ben, yoksa kumarbaz mı oluyordum?

Başımı hafifçe arkaya verip silkindim. Gönlüm bulanıyordu, midem bulanıyordu, hâsılı kelam, iyi değildim bu gece... Temiz havaya çıktığımda, çok da uzak olmayan bir mesafeden Kurt Vahit'in ıslığını duydum. Gözlerimi kısıp, sesin geldiği karanlığa doğru baktığımda, gerçekten de kurda benzeyen, çakmak çakmak gözlerini gördüm. Sanırım dumanlı başım, hayal gücümü tetikliyordu. Kaldırımdan indim ama bu topuklularla yürüyemeyeceğimi anladığımda, eğilip ayakkabılarımı çıkardım. Vahit Ağabey'in yanına ulaştığımda ise bedenimde kalan son güçle, kendimi onun kollarına attım.

"Hazal ne oldu, neyin var?"

Sesimi çıkaramamıştım çünkü yaşadığım hayal kırıklığı gözlerimin dolmasına sebep olmuştu. Sessiz yaşların yanağıma yuvarlandığını gören Kurt Vahit, "Kızım, neyin var?!" diyerek sorusunu yineledi.

Kolunu omzuma atarak, beni karanlık sokağın sonundaki arabaya doğru götürdü.

"Yavrucuğum, korkutuyorsun beni!"

Gözümdeki son damlayı silerek ona doğru döndüm.

"Bir şey yok ağabey, sinirlerim bozuldu. Çok para kaybettim."

"Bir terslik olduğunu anladım ama yanına gelemedim ki! Kolay değil tabii, üç gün önce tanımadığın bir dünyaya, seni palas pandıras attık. Hem de hiç bilmediğin bir konuda uzman yaptık. Ah! Ben babana dediydim ama dinlemedi ki inat herif!"

Bir şey dikkatini çekmiş olmalı ki, eğilip bana baktı.

"Hazal?"

Sadece adımı söylemiş gibi dursa da bu bir soru cümlesiydi. Çekinerek gözlerine baktım.

"Sen içki mi içtin?"

Pişmanlıkla çıkan hıçkırığım arabada yankılandı.

"Vahit Ağabey, inan çok az içtim, bir arkadaşımın derdine ortak olmaktı amacım. Sabahtan beri aç olduğum için çarptı sanırım."

"Tamam kızım, sakin ol! Bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Neden bu kadar saat aç kaldın? Dükkâna geldiğinde söyleseydin ya!"

Kurt Vahit'in mekânı, çok eski model özel arabaların tamir ve bakımının yapıldığı renkli bir yerdi. Hurda gibi gözüken parçalardan, bir klasik yaptıklarına şahit olmuştum.

"Vakit yoktu; geç kalmıştık."

"Hey ya Rabbim, deli kız! Tamam, sakin ol! Hemen sana bir çorba içirelim."

Şoför koltuğunda oturan adamın omzuna vurdu.

"Osman, bizi Latif'in yerine götür."

Karnımı güzelce doyurup, kendime geldikten sonra, Vahit Ağabey beni eve bıraktı. Babamla telefonda konuştukları için, onun her şeyden haberi olduğunu biliyordum. Ben çorba içerken, sigara bahanesiyle dışarı çıksa da hattın diğer ucundaki kişiye "Şevket" diye hitap ettiğini duymuştum.

Anahtar, titreyen elimde salıncak gibi sallanırken, aniden kapı açıldı. Babam tüm heybetiyle karşımdaydı. Bu bakışları tanıyordum, insana kendini küçücük hissettiren, varlığını sorgulatan, aşağılayıcı bakışlar. Neredeyse kekelediğimi fark etmeden selam verdim.

"İyi geceler."

"Sen bu kadar saçmaladıktan sonra gece nasıl iyi olabilir? Geç içeri!"

İlkokul çocuğu gibi başım önümde eve girdiğimde annemi gördüm. Üzgün, ama elinden bir şey gelmez bir ifadeyle bakıyordu. Babam hiddetle konuşmaya devam etti.

"Ne halt etmeye bu kadar para kaybettin? Hem de kısacık bir zamanda! Aklın yok mu senin?! Bu kadar önemli bir işi başaramayacağını bilmeliydim. Hayatın boyunca beni hayal kırıklığına uğrattın!"

"Şevket, yeter!"

Annem onun koluna sarılıp, adeta yalvardı. Babamsa annemin elinden hızla kendini kurtarıp merdivene doğru yöneldi.

"Eee, ne haliniz varsa görün! Bu iş istediğimiz gibi gitmezse, kendinize yaşayacak bir gecekondu bulursunuz."

Ellerimi yüzüme kapayıp, yakındaki bir koltuğa çöktüm. Gözümden bir damla yaş akmıyordu ama vücudum sessizce sarsılıyordu. Annem hızla yanıma gelip, bana sarıldı.

"Güzel kızım, öyle demek istemedi, biliyorsun."

Hayatım boyunca, annem bana babamı hep böyle savundu.

"Öyle demek istemedi..."

Hâlbuki ikimiz de biliyorduk ki tam da demek istediğini söylüyordu.

Haklıydı, böyle bir aptallık yapmamalıydım. Yine de ne olursa olsun, bu sözleri hak etmemiştim.

Bedenim istemsiz titremesine son verene kadar annemin kollarında kaldım. Büyük ihtimalle Vahit Ağabey, alkol aldığımı babama söylememişti. Ona minnettardım. Bu yaptığımın bir telafisi olmalıydı. Bu kadar insanın beklentisi avuçlarımdayken vazgeçme şansım yoktu. Mutlaka hatamı düzeltmeliydim. Yarın akşam, çok daha erken gidip iyi bir iş çıkarmalıydım.

"İyi misin Hazal?"

Annemin güven veren sesi sıcacıktı.

"Daha iyiyim anne, biraz kendime geldim. Bu gece yanlış bir şey yaptım ama düzelteceğim."

Annem, avucundaki elimi kuvvetle sıkarak salladı.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Hatta devam etmek zorunda da değilsin. Bizi bu duruma baban getirdi, şimdiyse sana yükleniyor. Yavrum, güzel gözlü kızım, bak yüzüme!"

Eliyle kavrayarak, yüzümü kendisine çevirdi. Gözlerinde her zamanki şefkatli bakış vardı.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum anne ama bunu her şeyden önce kendime borçluyum. Yarım bırakamam."

Ertesi gece erken sayılabilecek bir saatte, hiç bilmediğim yeni bir mekânın kapısından heyecanla girdim. Vahit Ağabey, yaklaşık beş dakika sonra arkamdan gelecekti. Bu bana güven veriyordu elbette ama yine de huzursuzdum. Hata yapma lüksüm yokken, yepyeni bir yere gelmek doğru muydu bilmiyordum. Kurt Vahit'in dediğine göre, İdris sonradan kumar işine girmiş

eski bir mafya üyesiymiş. "Bu işlerden anlamaz, korkma!" dese de sadece beni rahatlatmak için konuştuğunu hissediyordum.

Gerçekten de Kaşıbeyaz'ın mekânıyla uzaktan yakından alakası olmayan, salaş bir yerdi. Burası için fazla şıktım. Üzerimde dün akşam giydiğim siyah şifon tulum ve de aynı ışıltılı küpeler vardı. Nitekim içeriye adım attığım anda tüm ilgiyi üzerime çektim. Kadın sayısı oldukça azdı.

Kısa bir an şaşkınca bakındıktan sonra, bana yardımcı olabileceğini tahmin ettiğim bir adamın yanına gittim. Adamın görevli olduğundan emin olamıyordum, çünkü buradaki herkes, az sonra damar bir şarkı söylemeye başlayacak arabesk müzik sanatçısına benziyordu. Neyse ki adam bana oynayabileceğim bir masa gösterdi.

Mekân salaş olsa da masalarda dönen paralar dudak uçuklatan cinstendi. Oturduğum blackjack masasının hemen yanında oynanan poker dikkatimi çekti. Sanırım fiş yerine sıcak parayla oynuyorlardı. Ortadaki miktarı tahmin etmeye çalışırken yutkundum. O miktarlarda bir parayla oynayabilsem, ihtiyacım olan parayı üç günde toparlardım.

Üniversitedeyken, işimiz rakamlarla olduğu ve birçok arkadaşım da bu konuda iyi olduğu için çeşitli kâğıt oyunları oynardık. Poker de keyif aldığım bir oyundu ama asla kumar olarak bakmamıştım. Ne de olsa bir öğrencinin pokerde kazanabileceği en büyük ödül, çift kaşarlı tosttu.

Kurt Vahit'in de içeri girip birkaç kişiyle selamlaştığını görünce iyice rahatladım. Oyun rutinimi kurmuştum ve gayet iyi gidiyordum. Tek korkum, kâğıt saydığımın fark edilmesiydi. Herhalde daha önce gittiğim profesyonel yerde fark edilmediyse, burada daha şanslıydım.

Göz ucuyla Vahit Ağabey'e bakarken, yan masada bir adamın yılışık bir şekilde bana sırıttığını gördüm. Aleni bir şekilde

beni süzüyor, teklifsizce gözlerini bedenimin her yerinde gezdiriyordu. Sertçe başımı çevirip oyuna döndüm.

Dün geceki kaybı karşılamasa da gayet iyi bir rakam kazanmıştım. Ara sıra etrafı kolaçan ediyordum. Tam o sırada çok yakınımdan geçen Vahit Ağabey'i gördüm. Sanırım ne kadar para kazandığımı anlamaya çalışıyordu. Kimsenin göremeyeceği bir anda bana göz kırptı. Ben de ona gülümsedim.

Yaklaşık yarım saat kadar sonra, yanıma oturan yeni oyuncunun parfümünden rahatsız olarak yüzümü buruşturdum. Başımı çevirip baktığımda, yan taraftaki poker masasından beni süzen adam olduğunu gördüm. Bakışlarını daha da cüretkâr hale getirmişti. Bu o kadar rahatsızlık vericiydi ki sıradaki oyuna dahil olmayıp tuvalete gitmek üzere masadan kalktım. Kalkarken de sandalyemi gürültülü bir şekilde çekerek, sinirlendiğimi belli etmeye çalıştım.

Oyalandığım için makyajımı tazelemem neredeyse on beş dakikamı aldı. Hiç geri dönesim yoktu ama bir el daha oynasam iyi olacaktı. Kapıyı açtığım gibi yılışık adamla burun buruna geldim. İrkilerek geri adım atmıştım ki kolumu tuttu. Silkinerek kendimi kurtardım.

"Siz de kimsiniz? Bu ne cüret?"

"Vahşi güzel, amacım kötü değil. Sadece tanışmak istedim."

Bakışlarında, bu tanışmanın benim için şans olacağını anlatan bir ifade vardı. Sanki benimle konuşarak bana lütfediyordu.

"Hangi münasebetle, siz kimsiniz?"

"Güzelliğinizden etkilendim, arkadaş olalım dedim. Fena mı yaptım yani?"

"Tanımadığım insanlarla konuşmak gibi bir âdetim yoktur! Müsaadenizle."

Tuvaletin olduğu koridorun sonuna gelmiştim ki adam önümü kesti. Artık iyice rahatsız olmaya başlamıştım. Daha

sert çıkışmak lazımdı fakat bunu yapabilecek kadar argo söz yoktu kelime dağarcığımda.

"Sen de amma nazlı çıktın be güzelim. Az önce şu kart papaz sana iş attığında yüzün gülüyordu ama. Ben de şansımı denemek istedim."

Adam aleni şekilde bana basit bir kadın olduğumu ima ediyordu ama benim dikkatim, kart papaz derken parmağıyla gösterdiği Vahit Ağabey'deydi. Kaşlarım çatıldı. Onu rahatsız eden bir telefon konuşması yapıyor gibiydi. Yüzü düşmüş, vücut dili gerilmiş olduğunu gösteriyordu. Sonra hızla arkasını dönüp çıkışa doğru yürüdü.

"Lütfen yolumdan çekilir misiniz beyefendi!" diyerek adamı adeta ittim.

Tanıdığımı belli edemeyeceğim için Kurt Vahit'in arkasından seslenemiyordum. Aramızda epeyce mesafe ve kalabalık olduğundan ona yetişmem çok zordu. Nitekim dışarı çıkıp, arkasından hızla seğirtsem de köşede duran arabaya binip gitmesini izlemekle yetindim.

Şansıma, hemen köşede duran taksiye el sallamamla yanımda bitmesi bir oldu.

"Nereye gidiyoruz abla?"

Yine aynı yılışık gülümseme! Acaba gece dışarı çıkan her kadın, kolay lokma olarak mı görünüyordu? Hoş, bir kumarhanenin kapısındaydım. Sanırım aklı başında hiçbir kadın, gecenin yarısında, illegal bir kumarhanenin önüne taksi çağırmazdı. En azından yalnızken!

"Şu yeni hareket eden, hemen öndeki arabayı takip et!"

"Vay, polis misin abla?"

Başımı camdan yana çevirmiştim. Cevap vermeyeceğimi anlayan adam, üstelemedi. Kısa bir süre sonra, dikiz aynasından bakışlarımız karşılaştığında, duruşu değişmişti. Daha temkinli

ve saygılı duruyordu. Gözlerimle takip ettiğim öndeki araba tanıdık bir yola girdiğinde, Vahit Ağabey'in dükkâna gittiğini anladım. Taksi sert bir çukura girip, şoför küfür ederken ben görüşü kaybettiğim için adama haykırdım.

"Hadisene, araba gözden kayboldu!"

"Dur be ablacığım, alt takımları dağıttık zaten!"

Niye bu kadar acele ettiğimi ben de bilmiyordum. Ama sanırım Vahit Ağabey'in canını sıkan şeyi merak ediyordum.

Dar yoldan dükkânın sokağına döndüğümüzde, park etmiş arabayı gördüm. Kurt içeri girmiş olmalıydı. Oldukça yüklü miktardaki parayı taşıyan çantamı, taksi şoförünün görüş açısından çekip açtım. Taksi ücretini ödeyip hızla arabadan indim.

Mekânın ön kısmı zifiri karanlıktı. Her zamanki gibi, arka tarafa giden uzun koridora girince topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Sanırım bu bende alışkanlık olmaya başlamıştı. Açıkçası neyle karşılaşacağımı bilmediğim için sessiz davranmaya çalışıyordum. Yavaşça arka tarafa yaklaştığımda, hararetli bir konuşmaya şahit olacağımı anlamıştım. Vahit Ağabey'in konuştuğu kişinin sesi tanıdık gelince, iyice kulak kabarttım. Bu babamdı. Her zamanki gibi yüksek perdeden konuşarak haklı çıkmaya çalışıyordu.

"Sen ne saçmalıyorsun Şevket, kendi kızını daha ne kadar tehlikeye atacaksın?!"

Bu cümle bacaklarımın titremesine sebep oldu.

"Başka çare yok! Kendi ağzınla söyledin bu akşam kazandığı parayı. Böyle giderse ihtiyacımız olanı toplamamız zor."

"Ben ortalama bir şey söyledim. Hem belki ben çıktıktan sonra daha fazla kazanmıştır."

"Saçmalama! Bu şekilde yürümeyeceğini sen de biliyorsun. Tek çare poker!"

Kapının aralığından onları izleyen gözlerim büyüdü. Nasıl yani, usta olmadığım bir oyunda, nasıl olur da büyük paralar kazanabilirdim ki?!

Vahit Ağabey de aynı şeyi düşünmüş olacak ki, "Bir sürü kumarbazın arasında nasıl olacak da dediğin kadar büyük paraları kazanacak, Şevket?! Delisin sen!" diye çıkıştı babama.

Çok değil, birkaç saniye sonra, babamın dudaklarından kanımı donduran sözcükler döküldü.

"Çok basit. Hile yapacak!"

4. BÖLÜM

Duyduklarım karşısında nutkum tutulmuştu. Nasıl olur da babam beni bu kadar tehlikeli bir şeyin içine atardı? Yapmamı istediği şey, sanki marketten elma almak kadar basit bir şeymiş gibi davranıyordu. Sesi, mimikleri, konuşmasındaki hafifletici tını, her ne kadar, *ne var ki bunda?* mesajı verse de Kurt Vahit'i bile ikna edememişti. Adam ağzı açık bir şekilde babama bakakalırken, ben sırtımı serin duvara dayayıp derin bir nefes almaya çalıştım.

Ne zaman olmuştu, nasıl olmuştu da bu hale gelmiştik? Onunla hiçbir zaman Arda'yla olduğu kadar yakın olamamıştık, evet, ama benden vazgeçeceği noktaya nasıl gelmiştik? O an, varlığımın hiçbir değeri yokmuş gibi hissettim. Sanki ben olsam da birdi, olmasam da... Sadece ben de değildim; tüm aile parçalanma noktasına doğru sürükleniyordu. Buzdan heykeller gibi, erimekle kırılmak arasında yok olma tercihi yaptığımız bir yerdeydik.

Gözümde saklı bulutlar, neme doysun istemedim. Tek bir gözyaşı damlası feda etmeyecektim. Başımı kaldırıp karanlık tavana baktım. Şimdi ne yapacaktım? Bu fikri bana emir olarak mı, yoksa öneri olarak mı sunacaktı, merak ediyordum.

Görmek istedim... Sadece ve sadece ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedim. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Tüm soğukkanlılığımla istediğini yapacak ve kaderime razı olacaktım.

Eğer başarırsam, sonunda en azından annem ve Arda mutlu olacaktı. Aksi olursa, babamın ne yapacağını bilmem lazımdı.

Derin bir nefes alıp, içeriye girmeye karar verdiğimde ilk gözüme çarpan Vahit Ağabey'in sakat ayağı üzerinde, babamı ikna etmek için bin takla attığı oldu. Marazlı bacağı, dizden sağa doğru çarpık olduğu için yaptığı hareketler bir şaklabanlık gösterisini andırıyordu. Yine de beni korumak için gösterdiği çaba içimi ısıttı.

Kapıyı ardına kadar açıp içeriye girdiğimde, açıdan dolayı ikisi de beni aynı anda gördü. Ağır adımlarla yanlarına doğru ilerledim. Vahit Ağabey'in yüzünde gizli bir şey konuşurken yakalanmış olmanın verdiği suçluluk varken, babamın yüzü ifadesizdi. O da benim saklayamadığım duygularımı allak bullak olmuş yüzümden anlamış olacak ki, "Ne kadarını duydun?" dedi.

"Hepsini," diye cevap verdim.

"İyi... Bugüne kadar yaptıklarının bizi kurtaramayacağını anlamışsındır."

"Anladım."

Benden bu kadar sakin bir kabulleniş beklemeyen babam, dikkatle yüzüme baktı.

"Yapabilecek misin?"

Vahit Ağabey, tenis maçı seyreder gibi, bir ona bir bana bakıyordu.

"Bilmiyorum."

"Hile yapmak, oynamaktan daha kolaydır. Hem şimdi teknolojik şeyler de var. Çocuk oyuncağı!"

Dayanamayan Kurt Vahit, araya girmek zorunda kalmıştı.

"Ne diyorsun Şevket, o kadar kolay mı?! Teknolojik hilelere karşı kumarhaneler boş mu duruyor? Çok riskli!"

"Sen karışma Vahit! Bu bizim meselemiz."

Vahit Ağabey heybetli bir adamdı. Babam onun ancak omzuna kadar gelebiliyor olsa da bakışları tepeden bakar tarzdaydı.

"Ne demek bizim meselemiz?! Beni bu kadar işin içine sokmuşken, o nasıl söz?! Ah! Arada Fikret'in hatırı olmasaydı konuşturur muydum ben seni böyle!"

Son cümleyi ağzında yuvarlar gibi söylediyse de amcamın adını duymuştum. Ne demek istediğini anlayamadığım için kaşlarım çatıldı. Ne de olsa amcam yıllar önce ölmüştü.

"Neyse ne Vahit, başka çare yok!"

Vahit Ağabey, ona derdini anlatamayınca bana döndü.

"Hazal, kızım, emin misin? Tehlikeli bir oyun bu!"

"Ben, ailem için ne gerekiyorsa yapacağım, Vahit Ağabey."

Babam sesimdeki iğneleyici vurguyu anladıysa da belli etmedi. Kurt Vahit'e dönerek, "Vahit, sen en risksiz yöntemi seç, en geç yarın bana haber ver."

"Emredersiniz paşam!"

Bu, Vahit Ağabey'in kapıyı çarpıp dışarı çıkmadan önce söylediği son sözdü. Odada yalnız kalmıştık. Bir süre gergin bir sessizlik oldu. Sonra babam gözlerimin içine baktı. Belki de vazgeçer diye umutla bekledim.

"Tolga'yı ara hemen! Aramış ulaşamamış sana."

"Peki."

"Yarına kadar Vahit güzel bir plan yapar. Hem Kaşıbeyaz'ın mekânında tanıdıkları çoktur."

Aniden bir el kalbimi sıkar gibi oldu. Demek bu tehlikeli işi, onun yerinde yapacaktım. Ürperti bedenimde sinsi bir düşman gibi gezerken, ben kendimden emin, dimdik durmaya çalışıyordum. Babam kapıya doğru yürürken bir anda durdu.

"Ben eve geç geleceğim, sen gideceksen Vahit bıraktırsın."

Biraz daha kalıp Vahit Ağabey'le konuşmak istediğimi ona söylemedim. Sadece başımı salladım. Sert topuk sesleri onu benden uzaklaştırana dek buz tutmuş bedenim kıpırdamadı. Sonra yavaşça en yakındaki sandalyeye yığıldım. Orada ne kadar oturdum bilmiyorum ama Vahit Ağabey'in adımı haykıran sesindeki endişeli ton, uzun süredir bana seslendiğini gösteriyordu.

"Hazal, neyin var?"

Şöyle bir silkinip kendime geldim.

"Yok bir şey ağabey, bu dar zamanda, böyle riskli bir işi başarabilir miyim onu düşünüyorum. Gerçi babam senin için, Kaşıbeyaz'ın mekânında tanıdıkları çoktur, dedi."

Beni rahatlatacak bir cevap versin diye gözlerinin içine umutla bakıyordum. O ise boş gözlerle duvara bakarken, çenesini sıvazladı.

"Çoktur, çoktur da... Akın'a ihanet eden yoktur."

Daldığı düşüncelerden sıyrılıp, yüzümdeki ümitsizliği görünce canlandı.

"Yani, bulacağız işte bir yolunu be kız! Seni kimseye yem edecek değilim. Hele de babana!"

Son cümlesiyle yüzümün düştüğünü gören adamcağız, ileri gittiğini düşünerek, "Özür dilerim," dedi. "Ne de olsa o senin baban!"

"Beni düşündüğün için çok teşekkür ederim."

"Elbette düşüneceğim, sen benim kızım gibi oldun."

Bu cümle, yüreğimin griye dönen rengini pembeye boyamıştı. Gülümsedim. Bir an, böyle tatlı dilli, sıcak kalpli bir adamın babama niye katlandığını düşündüm. Aklıma az önce söyledikleri geldi.

"Vahit Ağabey, sen amcamı nereden tanıyorsun?"

"Ah! Fikret... Hiç sorma Hazal, gitti dağ gibi adam!"

Gözleri nemlenmişti.

"Fikret benim asker arkadaşımdı. Birbirimize çok kol kanat gerdik. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmedi. İstanbul'a döndükten sonra bir süre koptuk. Sonra bir gün, benim biraderin mekânında gördüm. Sarıldık, ağlaştık. Orada ne işi olduğunu sordum, çünkü temiz çocuktu. Okumuş, iyi aile çocuğu derler ya, ondan! Bizim taraklarda bezi olmaz. Meğer babanı toplamaya gelmiş. Kardeşi için çok üzülüyordu. İşaret ettiği adamı görünce şaşırdım. Beş parmağın beşi bir olmuyor, abisiyle alakası yok. Hoş, aralarında da sadece üç yaş vardı, abisi dediğime bakma! Arkadaşıma yardım etmek için uğraştım ama ne fayda! Derken, yine babanı yoklamaya geldiği bir gün, hasımlarım pusu kurmuş. Kurşun sıktılar. O olmasaydı ben şu an yaşamıyordum.

Eliyle bacağını işaret edip, konuşmaya devam etti.

"Bu bacak sakat kaldı ama Fikret üzerime atlayıp beni kurtarmasaydı, o kurşun direkt alnımda patlayacaktı. Yani güzel kızım, amcana can borcum var."

Bu hikâye beni çok etkilemişti. Daha önce babamdan böyle bir şey duymamıştım. Kurt Vahit'i, onun arkadaşı sanıyordum. Çok iyi tanımazdım ama amcam gerçekten de temiz yüzlü, güleç bir adamdı.

Vahit Ağabey, gözündeki nemi silip, hey gidi günler gibisine başını iki yana salladı.

"Hastalığını ilk öğrendiğimde hastaneye koştum. Allah cezasını versin! Uğursuz hastalık, meğer sinsice ilerlemiş. Ciğer falan bitmiş! Belki hatırlıyorsundur, yine de aylarca dayandı. Onu son görmeye gittiğimde, artık gözünün feri kalmamıştı. Elime sıkıca tutunup;

"Vahit," dedi. "Dostum! Gözüm arkada kalmasın. Şevket'e sahip çık. Bu batağa daha çok saplanmasın; karısı, çocukları var."

Bütün bunları hatırlamak onu duygulandırmıştı. Omuzları çöktü, yanımdaki sandalyeye oturdu. Gözlerime hiç bakmadan, elini elimin üzerine koydu.

"İşte bu yüzden güzel kızım, ne kadar kızsam da ben babanı bırakamam. Dostuma sözüm var!"

Karşımda oturan adam; Kurt Vahit! Birçok insanın çekindiği, hatta korktuğu... Bir doksanlık boyu, heybetli cüssesiyle bu âlemde adı ses getirmiş olan... Küçülmüş, serçe kadar kalbini avucuma koymuştu.

"Daha önce bunları hiç kimseye anlatmamıştım. Elimden geldiğince babanın gölgesi olduğum için, annen onu kumara benim alıştırdığımı sandı."

"Çocuğun var mı, Vahit Ağabey?"

"Hiç evlenmedim, hiç çocuğum olmadı. Kendim çocukken bu âleme girmiştim zaten, aile kurup onları düzensiz ve tehlikeli bir ortamda yaşamaya mahkûm etmek istemedim."

Parmak ucumla, göz pınarımdaki minik yaşı sildim. Bir insanın kalbinde ne değişik sırlar vardı. Böyle bir adamın, bu kadar hassas ve duygusal olacağı aklımın ucundan geçmezdi. Benim ağlamak üzere olduğumu görünce, kocaman ellerini dizlerine vurup ayağa kalktı.

"Hadi bakalım zeki kız, artık seni evine bırakalım. Yarına kadar, senin saçının teline zarar vermeyecek kadar güvenli bir plan yapmam lazım."

Gülümseyerek ayağa kalktım. İki adımıyla aramızdaki mesafeyi üç metre açan adamın, neredeyse koşar adımlarla peşinden yetişip elini yakaladım. Şaşırarak bana baktı. Parmak uçlarımda yükselip, yanağına kocaman bir öpücük kondurdum.

"Seni seviyorum, Vahit Ağabey."

Şaşkınlığı, iyice irileşen gözlerine kadar ulaştı. Eliyle yanağına dokunup, birkaç saniye bakakaldı. Sonra yüzüne tatlı bir tebessüm yerleşti, parmaklarının arasındaki elimi sıktı.

"Ben de kız!"

Gözlerimi tavana dikmiş öylece yatıyordum. Saat gecenin üçü olmuştu ama bir türlü uyuyamamıştım. Sanırım yarın kan çanağı gözlerle işe gidecektim. Vahit Ağabey beni eve bıraktıktan sonra, Tolga'yla telefonda konuşmuş olmak sinirimi bozmuştu, evet, ama esas gerginliğim başıma ne geleceğini bilmediğim bir işin içine balıklama atlamış olmamdan kaynaklanıyordu. Sanki bütün sinirlerim alınmış, yıllardır hile yapan soğukkanlı bir profesyonel olmuştum. Gözü işten başka hiçbir şey görmeyen ben, bir anda sosyal hayatın merkezine oturmuştum. Belki bir haftadır, bana yüklenen görevi nispeten başarmış olabilirdim, alışmış da olabilirdim, ama bundan sonrası dipsiz kuyuydu. Ya batacaktım ya çıkacaktım. Merak ettiğim şey; battığım senaryoda, babam elimi tutup beni düştüğüm yerden çıkaracak mıydı?

Kapıda bir tıkırtı duyup refleks olarak gözlerimi kapattım. İnce, yumuşak bir ses, "Hazal, daha uyumadın mı?" diye sordu.

Hiç ses çıkarmadım. Annem bu saate kadar uykusuz kaldığımı anlarsa üzülürdü. Muhtemelen, hâlâ eve dönmemiş olan babamı beklediği için ayaktaydı. Benden cevap gelmeyince sessizce odadan ayrıldı. Tıpkı bir şalterin inişi gibi, kapının kapanma sesiyle uykuya daldım.

Ertesi gün, işe bir türlü konsantre olamadım. Mesainin bitmesi için adeta dakikaları sayıyordum. Hâlâ babamdan bir haber gelmemişti. Elbette o kadar iyi korunan mekânda böyle bir şey ayarlamak kolay değildi fakat Kurt Vahit'in gücü de azımsanamayacak derecedeydi.

Beklediğim telefon, öğle yemeği saatinde geldi. Babam acilen Vahit Ağabey'in mekânına gitmemi emrediyordu. Çantamı kaptığım gibi çıktım. Bugün işe emektar arabamla geldiğimden, oraya varmam fazla zamanımı almadı. İçeri girdiğimde, Vahit Ağabey ve babam beni bekliyordu. Yaklaştım ve karşılarında kendimden emin bir şekilde durdum. Vahit Ağabey'in yüzü asıktı, babam da gergin görünüyordu.

"Gel Hazal!" dedi babam. "Vahit her şeyi ayarladı. Planın nasıl işleyeceğini anlatacak."

Yaklaştım.

"İçeriye, üzerinde oynanmış bir deste kâğıt sokmayı başardım."

Vahit Ağabey'in yüzü o kadar düşük ve sesi o kadar soğuktu ki açıkçası dün akşamki halini özlediğimi fark ettim. Biliyordum, benim böyle bir şeye bulaşmamı istemiyordu fakat şu an güçlü durmaya çalışan kalbimin desteğe ihtiyacı vardı.

"Sana merceği değiştirilmiş bir gözlük vereceğiz, onu takacaksın. Bu sayede işaretli kâğıtları görüp, kimin elinde hangi kâğıt olduğunu anlayacaksın. Unutma! Çok yüksek rakamların döndüğü ve sadece profesyonellerin oturduğu bir masada oynamanı sağlayacağım. Hata yapma lüksün yok!"

Bu son cümle, iliklerime kadar titrememe sebep oldu. Tam o sırada babamın telefonu çaldı. Onun konuşmak için uzaklaşmasını bekleyen Vahit Ağabey, bana yaklaşıp kulağıma doğru eğildi.

"Bu oyuna girerek sadece seni değil, kendimi ve Ateşdağlı'nın mekânındaki dostumu da riske atıyorum. Ama inan bana, tek başıma yapabileceğim bir şey olsaydı, seni korumak için her şeyi göze alırdım."

Elimi kolunun üzerine koyup, üzgün sayılabilecek bir tebessümle baktım.

"Biliyorum."

"Keşke ben oynayabilseydim ya da baban!... Aralarında ne geçtiğini bilmiyorum ama baban Ateşdağlı'dan nefret eder. Yıllardır kapısından içeri girmedi. Bu sakat kurdu ise orada herkes tanır. Değil hile yapmak, selam vermeden iki masanın önünden bile geçemem."

Babamın sesiyle birbirimizden uzaklaştık.

"İyice anladın mı, Hazal?"

"Anladım baba."

"Kalan tüm paramızı bu işe koyuyoruz, batarsak bir daha çıkışı yok!"

O an gözümün önüne sadece annem ve Arda geldi. Yıllardır babasına kendini ispat etmek isteyen kızdan eser yoktu. Ben, sanırım, değişmiştim.

Vahit Ağabey'e dönüp, "Ne zaman yapacağız?" diye sordum. Gelen cevap, son zamanlarda yaşadığım hayat kadar baş döndürücüydü.

"Yarın!"

Artık alışmış olmam gereken çift kanatlı kapıdan girerken bacaklarım her zamankinden fazla titriyordu. Alırken denemediğim için ne kadar mini olduğunu fark etmediğim lame elbisemi çekiştirmekten esnetmiştim. Kalbim heyecandan minik bir kuş gibi çırpınıyordu. Hafifçe tökezleyerek ana salona giriş yaptım.

Kurt, beni bahsi en yüksek olan Texas Hold'em* masalarından birine yazdırmıştı. Tıpkı Vahit Ağabey'in anlattığı gibi, her köşede duran uzun adamlardan birinin yanına gidip adımı söyledim. Adam önce beni baştan ayağa şöyle bir süzerek inanmayan gözlerle baksa da adımı listede görünce hemen

* Texas Hold'em: 19. yüzyılda kökenli bir kart oyunu çeşididir.

toparlandı. Sebep olduğu tek şey, zaten olmayan özgüvenimi yerle bir etmekti.

Eteğimi çekiştirerek adamı takip etmeye başladım. Neredeyse bütün salonu turlamamıza rağmen gideceğimiz masaya hâlâ ulaşamamıştık. Derken, adam kuytu bir köşeden sağa dönerek siyah bir kapı açtı. Buranın, daha önce kapıları açılıp kapanırken göz ucuyla gördüğüm localardan biri olduğunu anladım. Filmlerde izlediğim, hayal ettiğim gibi kasvetli ve dumanlı bir oda değildi. Aksine, renkli ışıklar ve şık tablolarla süslenmiş bir müzeye benziyordu. Hatta tabloların orijinal olduğuna bahse girebilirdim.

Ben kapıdan girdiğim anda, beş adam ve bir kadın merakla bana baktı. Her ne kadar yaşım daha olgun dursun diye ağır bir makyaj yapmış olsam da, sanırım onlar için biraz çaylak görünümündeydim. Tavrım bunun aksini ispat etsin diye özel bir çaba harcıyor, kendimden emin durmaya çalışıyordum. Sonradan dikkat çekmemesi için gözlüğümü mekâna girerken takmıştım. Numaralı değildi fakat koyu renk olduğu için alışamamıştım. Yanlış bir masaya oturmamış olmak için dua ettim.

Beni yönlendiren adam eliyle masaya buyur edince, diğerleri tek tek, "Hoş geldiniz!" dedi.

Yine odanın iki yanında, elleri önlerinde kavuşmuş iki adam vardı. Biri yanıma gelerek bir oyuncuyu daha beklediğimizi söyledikten sonra masadaki minimum ve maksimum bahis miktarını yazan bir kâğıt gösterdi. Sanırım bunu sözlü zikretmek terbiyesizlik kabul ediliyordu. Kâğıtta yazan rakam yutkunmama sebep oldu. Herhalde ufak başlarız diye düşünürken, daha ilk potta* göreceğim rakamın dudağımı uçuklatacağını bilemezdim.

Masadaki oyuncuların hepsinde son derece profesyonel bir hava vardı. Üç tanesi daha önceden iyi tanıştıklarını anlatır

* Pot: Oyunun başında oyuncuların ortaya koyduğu para.

tarzda sohbet ediyorlardı. Benim dışımdaki tek kadın oyuncu, elli yaş üzerinde, iri bir bayandı. Oldukça uzun sayılabilecek bir süre beni inceledi.

Yaklaşık beş dakika sonra yedinci oyuncumuz da teşrif edince masa canlandı. Ağzımda atan kalbim beni yarı yolda bırakmazsa iyiydi.

Tıpkı Kurt Vahit'in tembih ettiği gibi, sıra bana gelene kadar kimse arttırma yapmadığı için, "Bop*" diyerek diğerlerini gözlemledim. İlk heyecanım, gözümdeki gözlükle işaretli kâğıtları görebildiğimi fark ettiğimde biraz yatıştı. Oyunculardan biri, pota o kadar büyük bir meblağ koyarak bahsi açtı ki sıra bana geldiğinde, arttırmaya cesaret edemeyip sadece *görerek* oyuna devam ettim. Elimdeki kâğıt iyiydi. Bu kadar büyük bir başlangıç beklemiyordum. Tabii, hedeflediğim rakamlara da küçük oynayarak ulaşamayacağım bir gerçekti. Bir süre sonra, yeni bir kart isteyerek oyuna devam ettim. Herkesin elindeki kâğıtları ayırt edemiyor olsam bile şanslıydım; oyundaki en güzel el bendeydi. Ortadaki fişlerin hepsinin uzun, baston gibi bir sopayla önüme itildiğini görmek, güvenimi yerine getirdi. Bu güvenle bir sonraki turda, sanki bahis düşükmüş gibi, arttırarak devam ettim. Pottaki paralar benim önümde birikmeye başladığında, çevremdeki oyuncuların bundan rahatsız olmadığını görmek beni iyice rahatlattı. Sanırım, burası en kodamanların masasıydı.

Başka bir turda, maalesef elimdeki kâğıtlar iyi değildi. Zaten Vahit Ağabey, arada mola vermezsem, dikkat çekeceğimi söylemişti. Şimdiden istediğim rakamın yarısına ulaştığım için, "Pas," diyerek oyuna katılmadım. İşaretli ve büyük kâğıtların çoğunu görebildiğimden -ki bütün gece çalışıp ezberlemiştimsol yanımdaki adamın yaptığı blöf beni şaşırtmadı.

* Bop: Oyuncuya sıra geldiğinde, bahis yapmadan ilerleyişi görmek ve sonra katılma şansını saklı tutmak adına söylenen kelime.

Bahis gitgide artıyordu. Rahat diye düşündüğüm birkaç kişi, oldukça fazla kaybedince ve tıfıl gördükleri bir kıza üst üste yenilince homurdanmaya başladı. Göz ucuyla gördüğüm kadarıyla, duvar dibinde duran adamlardan bir tanesi, kulaklıklı telsizinden bir yerlere bilgi veriyordu. Paranoyakça davranmak istemiyordum ama korkmadığımı da söyleyemezdim.

Tam karşımda oturan adam, sertçe bardağını masaya vurmuştu ki kapı açıldı. Arkasında iki adamıyla birlikte Kaşıbeyaz odaya girdi. Varlığı mekânın havasını değiştirmişti. Başka zaman olsa, belki de bu karizmatik adamı gördüğüme sevinebilirdim, fakat şu durumda, üzerimdeki elbise düşmüş ve çırılçıplak kalmış gibi hissettim. Acaba hile yaptığımı haber vermişlerdi de beni ifşa etmek için mi gelmişti?! Hafifçe titreyen ellerimi birbirine kenetleyip, masanın altına gizledim. Belki de sorun yoktu. Belki de beni hatırlamayacaktı bile!

"İyi akşamlar."

"İyi akşamlar Akın Bey," diye cevap verdi, az önce sinirlenen adam. Hepimiz tek tek selam vermiştik ama benim ki biraz geveleme gibi çıkmıştı. Zaten gözlerim de ayakkabımın tüm detaylarını ezberlemek üzereydi.

"Şeytanınız bol olsun!"

Birkaç kişi, "Teşekkürler," derken, karşımdaki kadın, "Hangi rüzgâr attı sizi, Akın Bey?" diye sordu.

"Bu akşam canım oyun oynamak istedi."

Sanki bu cümlenin altında bir ima vardı. Öyle bir ses tonuyla söylenmişti ki gayri ihtiyari başımı kaldırıp derin gri gözlere baktım. Bakışlarımız karşılaştı. Belki de kastettiği, kendisinin kedi, benim de bir fare olduğum kaçınılmaz bir avdı.

Düşüncelerim bir anda buraya gelmeden önce uğradığım ve son taktikleri aldığım Vahit Ağabey'e kaydı.

"Hiç heyecan yapma Hazal! Bu işin en önemli sırrı, soğukkanlı olmak! Zaten babanın iki adamı senin peşinde olacak, başın belaya girerse seni oradan çıkaracaklar. Anladın mı yavrum?" demişti.

Ben de başımı sallayıp onaylamıştım. Fakat böyle kapalı bir locada oynayacağımı akıl edememiştim. Kapıdan girerken dönüp babamın adamlarıyla göz teması kurduğumda, genç olan başparmağını kaldırıp gözlerini kırparak, *sorun yok* mesajı vermişti. Yine de, Kaşıbeyaz'ın varlığı beni bu odada savunmasız bırakmış, küçücük yapmıştı.

Yanımdaki adamın gevrek gülüşüyle düşüncelerimden sıyrıldım.

"İyi yaptınız, bizim için şereftir!"

Müsaade isteyip masadan kalkabilirdim ama bacaklarım yere çivilenmiş gibi ağırlaşmıştı. Gereken paraya bu kadar yaklaşmışken vazgeçemezdim. Hem, hile yaptığımı fark etmiş olsa, daha farklı davranmaz mıydı?!

Neredeyse tam karşıma denk gelen bir sandalyeye oturdu. Arkasındaki adamlardan biri, önüne bir kutu dolusu fiş koydu. Hepsi en yüksek değerde fişlerdi. Konuştuğunda, o kadar yüksek bir bahis koydu ki bu sefer sadece benim değil, masadakilerin de gözleri büyüdü. Oyuncu yedi kişiden çoğu, "Pas!" diyerek dışarıda kaldı. Yerdeki kâğıdı kendine doğru çekerek hafifçe kaldıran yaşı geçkin bir adam, "Görüyorum," dedi.

Kaşıbeyaz'ın gözü ise bendeydi. Dudağının kenarında, ne anlattığı belli olmayan bir tebessümle, ağzımdan çıkacak sözü bekliyordu. Elime güvenmekten başka çarem yoktu.

"Görüyorum."

Oyun dönüp, yaşlı adam çift kart istedikten sonra üçümüzün eline baktım. Tabii göremediğim kadarını tahmin etmem

gerekiyordu. Ortada çok büyük bir para vardı ve bende, *Full House**...

Kaşıbeyaz son derece rahat bir tavırla, "Arttırıyorum," dedi.

Diğer adam da görünce, oyuna katılmayan diğerleri ve hatta arkada ayakta dikilen adamlar bile nefeslerini tutup benden gelecek cevabı bekledi.

Yaşlı adam, eğlencesine ya da sanırım parasına güvenerek blöf yapıyordu. Belki de Kaşıbeyaz'ın blöf yaptığını düşünüyordu. Zenginlerin ve profesyonel oyuncuların ne düşündüğünü tahmin edecek kadar tecrübeli değildim. Daha doğrusu, oyun bir köşede dursun, ben hayat karşısında bile tecrübeli değildim.

Kaşıbeyaz'ın elini görebildiğim kadarıyla, düşük bir ihtimal de olsa benden iyi olabilirdi. Yine de benim geri çekilme şansım yoktu. Risk almak zorundaydım. Uyuşmuş ellerimi ileri uzatarak, önümdeki bütün fişleri masanın ortasına doğru ittim.

"Rest**!"

Adının Feyza olduğunu öğrendiğim kadın, uzun bir ıslık çaldı. Masadakilerin oturuşlarını dikleştirmesi ve yüzlerindeki ifadenin iyice meraklı hale gelmesi, bunun her zaman karşılaşmadıkları bir durum olduğunu gösteriyordu. Öyle ya, tek bir sözle, kazanan kişi bir servet alacaktı.

Sadece onun yüzü ifadesizdi. Dumanlı gözleri, hiçbir duyguya yer vermeden direkt benim gözlerimin içine bakıyordu.

Yaşlı adam, elindeki kâğıtları kapalı bir şekilde ortada duran fiş yığınının üzerine fırlatarak oyundan çekildi.

Artık baş başa kalmıştık. Akın, bir dakika kadar bekledikten sonra, bakışlarını hiç çekmeden önünde kalan fişlerin hepsini ileriye sürdü. Tek bir söz etmemiş, gözünü bile kırpmamıştı. Yutkundum. Odada çıt çıkmıyordu. Elimdeki kâğıtları

* Full House: Farklı renklerdeki aynı üç kart ve yanında farklı renklerdeki aynı iki karta full denir.

** Rest: Önündeki tüm parayı oyuna koymak.

yavaşça masaya sürterek çevirdim. İfadesinde hiçbir değişiklik olmamıştı. Kendi elini açmak için hamle yapmadı. Bana uzun gelen, muhtemelen kısa süren bir zaman sonra öne doğru eğilerek kartlarını kapalı bir halde masaya koydu ve anlamını bilmediğim bir şekilde sağ işaret parmağıyla masaya vurdu. O anda diğerleri alkışlayarak beni tebrik etmeye başladı. Sanırım kazanmıştım. Hem de ihtiyacım olanın iki katını!

Heyecan ve sevinç karışımı bir duygu damarlarıma dolarken, Kaşıbeyaz hızla ayağa kalkıp elini bana doğru uzattı.

"Tebrik ederim, şanslıydınız."

Ben de hafif nemli elimi onun avucunun içine bıraktım. Yavaşça sıktı ama bırakmadı. Sanki... Nasıl desem, okşuyor gibiydi. Yine de yüzünde ve elime değen teninin sıcaklığında bir mesafe vardı.

"Teşekkür ederim."

"Benden bu kadar, tek oyun yetti."

Odadakilerin yılışık ısrarlarını duymazdan gelerek arkasını dönmüştü ki birden durdu. İki eli de cebinde, başını geriye çevirerek bana baktı.

"Eğer siz de devam etmeyecekseniz, bir içki ikram etmeme izin verin lütfen."

Elbette ki devam etmeyecektim, fakat samimiyet içermeyen ses tonu beni tereddüde düşürdü. Kararsızlığımı anlamış olacak ki, "Israr ediyorum," dedi.

Açıkçası, davetten çok emir cümlesi gibiydi. Yine de anlamadığım şekilde bacaklarım beni onun peşine sürüklerken dudaklarımdan gayri ihtiyarî çıkan yanıt, "Peki," oldu.

Odadan Kaşıbeyaz'ın eşliğinde çıktığımı gören babamın adamları tedirgin olmuştu. Kendimi ele verdiğimi düşünmesinler diye, suratıma aptal bir sırıtış oturtup elimdeki fiş dolu kutuyu hafifçe yukarı doğru kaldırdım. Adamlardan birinin

telefonuna sarılması ve aldığı cevapla, ben daha Kaşıbeyaz'ın odasına varmadan ikisinin de çıkışa doğru hızla ilerlemeleri bir oldu. Yüzüme dahi bakmamışlardı. Ağzım açık bir şekilde öne doğru tökezledim. Başım dönüyor, kulaklarım uğulduyordu. Nasıl yani, beni kaderime mi terk etmişlerdi?! Mümkün değildi! Kurt Vahit'in bundan haberdar olması mümkün değildi. Bir anda, başıma keskin bir ağrı şeklinde saplanan gerçekle yüzleştim. Vahit Ağabey'in beni yarı yolda bırakmayacağından ne kadar eminsem, babamın da beni terk edeceğinden o kadar emindim.

"İyi misin?"

Kolumu sertçe tutan adamın endişeli yüzü bulanıktı. Konuşmaya cesaret edemediğimden sadece gülümsedim. Odasının kapısından girdiğimde ilk fark ettiğim, Tahir oldu. Zaten o cüssede birini fark etmemek mümkün değildi. Sanki bakışlarında bana acıyan bir ifade vardı. Belki de şu an kendimde olmadığım için bana öyle gelmişti. Saçmalıyordum tabii! Adam, benim babamla olan ilişkimi nereden bilecekti.

Kaşıbeyaz'ın, "Buyurun," diyerek gösterdiği deri koltuğa yığılır gibi oturdum. Daha önce bu koltukta uzandığım ve onunla yakınlaştığım akşamı anımsadım. Kafamda delicesine dolanan bir ton soru varken, o anı neden hatırlamıştım bilmiyordum.

Tahir ayağa kalkarak, "Hoş geldiniz," dedi.

Görüntüsüne bu kadar zıt kibarlıkta bir adam görmemiştim.

"Hoş bulduk."

Akın, bilmediğim türde bir kadeh içkiyi bana doğru uzatırken, dönüp Tahir'e, "İster misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim. İnan şu an ihtiyacım yok."

Adamın gergin olduğu belliydi.

"Haklısın," dedi Akın, "İhtiyacı olan kişi belli."

Bunu bana bakarak söylemişti ama ne demek istediğini anlamamıştım. Kaşlarımı çatarak aldığım kadehi tek dikişte bitirdim. Çok keskin ve sert bir içkiydi. Karşımdaki adamların kaşları hayretle yukarı kalktı. Aslında içkiye ihtiyacım bile yoktu. Zaten az önce yaşadıklarımdan sonra sarhoş gibi olmuştum. Akın'ın yüzüme tokat gibi çarpan sözleriyle dalgınlığım geçti.

"Neden hile yaptınız? Pardon, daha adınızı bile bilmiyorum."

Öyle rahat bir tavırla konuşmuştu ki sanki adımı bilmesi, hile yaptığım gerçeğinden daha önemliydi.

Bir an nefessiz kalarak öksürdüm ve ben de o an daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi, "Hazal," dedim. "Adım, Hazal..."

"Memnun oldum demek isterdim Hazal Hanım, ama mekânımda hile yapılması asla hoş karşılamayacağım bir şeydir."

"Şey... Ben hile yapmadım."

Adam yavaş adımlarla yanıma doğru yaklaşırken, hiçbir şey yapamadan öylece donup kaldım. Tam önümde durup yavaşça gözlüğümü çıkardı. Titremeye başlamıştım ama kanıma yavaşça karışan içkinin ve az önce kafama balyozla vurulan kimsesizliğimin verdiği bir cesaret de vardı.

Kapı açıldı ve elinde bir deste kâğıtla Nevzat içeri girdi.

"Ağabey, istediğin gibi 12 numaraya yeni deste götürüp, eskisini getirdim."

"Tamam Nevzat, masaya bırakıp çıkabilirsin. Teşekkürler."

"Eyvallah ağabey."

Kaşıbeyaz, gözlüğümü yavaşça takıp desteyi eline aldı. Hareketleri, bana acı çektirmek ister gibi, çıldırtıcı derecede yavaştı. Bana, ölmek üzere olduğunu ve bundan kaçışı olmadığını bilen bir insanın rahatlığı gelmişti. Adam aynı yavaşlıkla gözlüğü çıkarıp, insanın kalbini donduracak soğukluktaki bakışlarıyla bana bakarak, "Fişlerinizi iade edeceksiniz!" dedi.

Yanımdaki kutuya sarılıp, öyle bir bağırdım ki benden bu tepkiyi beklemeyen adamlar birbirine baktı.

"Hayır!"

"Ne demek hayır?! Başka şansın yok! Dua et de bu kadarla bitsin! Tek sözümle seni paramparça edecek adamlar var kapımda!"

Sinirlenmişti. Az önce hanımefendi dediği ben, bir anda "Sen," olmuştum. Haklıydı ama bu parayı geri veremezdim. Her ne kadar babam beni gözden çıkarmış olsa da annem ve Arda'yı düşünmek zorundaydım. Tabii fişleri paraya çevirecek vaktim olmadığı için, önce karşımdaki adama bir teminat vermeliydim.

"Bakın, bu paraya ihtiyacım var. İnanın size geri öderim. Yeter ki bana kredi açın!"

Tahir, dudaklarından fırlayan küçük kahkahaya engel olamadı ama Akın'ın sert bakışını görünce duvara bakmaya devam etti.

"Dalga geçiyor olmalısın! Hadi ben ganyatomdan* vazgeçtim, bu adamların parasını kim geri ödeyecek? Asla benim mekânımda hiç kimseyi dolandıramazsın küçük hanım! Hele senin gibi... Kendini akıllı zanneden bir..."

Son cümleyi beni baştan aşağı süzerek ve yüzünü buruşturarak söylemiş ama tamamlayamamıştı. Söyleyebileceği sözlerin ve aşağılayıcı bakışlarının ağırlığıyla ezildim.

Hızla ayağa fırlayıp, Tahir'in varlığını görmezden gelerek, "Belki farklı şekilde anlaşabiliriz," dedim.

Söyledim söylemesine de dudaklarımdan çıkan sözcükler, kulağıma çirkin bir uğultu şeklinde yansıdı.

O an, karşımdaki tecrübeli adamın bakışlarında gerçek bir şok ifadesi yakaladım. Bir süre öylece kaldıktan sonra sakin

* Ganyato: Mekân sahibinin oyundan aldığı pay.

adımlarla yerine geçip oturdu. Bense ağzımdan çıkan sözlerin ağırlığıyla, karşısında savunmasız bir kedi yavrusu gibi kala-kaldım. Yine de hiçbir şey umurumda değildi. Kaybedecek hiç-bir şeyim yoktu. Kendi çıkarı için beni Tolga'nın kollarına atan babamı sevindirmektense, annem ve kardeşim için bu adama teslim olmak daha mantıklıydı. Ya da şok ve acıyla uyuşmuş beynime o an öyle geliyordu.

Uzunca bir süre beni çözmeye çalışarak bekledikten sonra, "Nasıl?" dedi.

Dudağının kenarında belli belirsiz bir kıvrılma görmüş-tüm. Sanırım eğleniyordu. O an tüm öfkemi ondan çıkarmak istedim. Ellerimi yumruk yapıp, gözpınarıma kadar gelen yaşı durdurdum. Başımı çevirip, bembeyaz bir yüzle bizi izleyen Tahir'e baktım. Rahatsızlığımı anlayan Kaşıbeyaz, "Bizi yalnız bırakır mısın Tahir?" dedi.

Adam şaşırmıştı.

"Emin misin?"

"Evet, lütfen!"

Tahir tereddütlü bir ifadeyle, bir ona, bir de bana baktı.

"İnşallah yanlış yapmazsın!" diye geveleyerek ve onaylama-yan bir bakışla odadan ayrıldı. Son cümleyi fısıldar gibi söy-lese de onu duymuştum. Eğer ortada bir yanlış varsa, şu an onu ben yapıyordum. Sağduyuma kulaklarımı tıkayıp, dimdik ayakta durdum.

Tüm iplerin elinde olduğunu bilen adam, rahatça arkasına yaslanıp, "Seni dinliyorum," dedi.

İlk cümleyi kurmak kolaydı. Sanki biri benden habersiz, bedenimi ve sesimi kullanmış sonrada ortaya atıp, tek başıma bırakmıştı.

"Ne demek istediğimi anladınız, lütfen beni zorlamayın."

"Sanırım, bir kadın ve erkek arasında yaşanabilecek bir ilişkiden bahsediyorsun."

Her ne kadar kibar bir lisanla süslenmiş olsa da söylediği şey tüm çıplaklığıyla ortamda asılı kalmıştı. Çok hafif de olsa, yanaklarımın kızardığını hissettim. Direkt yüzüne bakamadığımdan, masada duran ve bir süredir tüm çizgilerini ezberlediğim kaleme odaklanarak, "Evet," dedim.

"Hazal, başını kaldırıp yüzüme bak!"

Bu cümle ve sert ses tonu hiç beklemediğim bir anda gelmişti. Refleks olarak başımı kaldırdım.

"Söyler misin bana, çevremde istediğim her kadını elde edebilecekken, üstelik bu kadar büyük bir meblağı hibe etmek için, neden senin gibi bir kadınla birlikte olayım?"

Az önceki küçümseyen bakış, yine bacaklarımı örtemeyen dekolte elbisenin üzerinden geçmişti. Beni ne kadar aşağılamaya çalışırsa çalışsın, yolumdan dönmeyecektim. O an, dün gece Vahit Ağabey'in söylediği bir söz aklıma geldi:

Söylediklerimiz ya da yaptıklarımız, her zaman kim olduğumuzu göstermez! İnsanı tanımlayan, en zor şartlarda, düştüğü yerden ayağa kalkabilme gücüdür!

Belki yolum yanlıştı. Belki bu dünyada artık yalnız olduğumu bilmek beni şaşırtmıştı. Hatta belki, içimde bir yerlerde bastırdığım asi kız uyanmıştı. Sebep ne olursa olsun, başımı dikleştirip cevap vermeme hiçbir şey engel olamadı.

"Bence, çevrenizde daha önce bir erkekle beraber olmamış kimse kalmamıştır!"

5. BÖLÜM

Arkasına yaslandığı koltukta hiç kıpırdamamıştı. Ben karşısında, içimde kopan fırtınaları belli etmeden soğukkanlı durmaya çalışırken, o bir milim kıpırdamamıştı. Bayılmakla isyan etmek arasında bir duygu, bedenimde çığlık çığlığaydı. Asırlar gibi geçen süre, kim bilir ne küçük bir zaman parçasıydı.

Duman rengi gözleri, hiçbir duygu belirtisi göstermeden, kısılmış halde bana bakıyordu. Bordo ruj sürdüğüm, çatlayan dudaklarımı ısırmak istedim. Ne düşündüğünü anlayamamak, beni mahvediyordu. Belki de bütün kozlar elinde olduğu için, beni çıldırtmak istiyordu. Neden sonra yerinde hafifçe doğrulup, ellerini masanın üzerinde birleştirdi.

"Evet, haklı olabilirsin. Gerçekten de etrafımda el değmemiş bir kadın zor bulunur."

El değmemiş sözü Tolga'nın iğrenç dokunuşlarını hatırlatınca, titrememe sebep oldu. Vücuduma elektrik verilmiş gibi irkilmiştim. Yine de belli etmeden onu dinlemeye devam ettim.

"Fakat anlayamadığın, şu elbiseyi giyen kadının böyle bir şey söylemesinin son derece komik, hatta basit olduğu!"

Küçümseyen bakışları, bir kez daha bedenimden geçti. Ama dili o kadar sivriydi ki bu kez ruhumu da yakıp geçti.

"Sen... Sen yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

İnsanı çıldırtan yavaşlıkta ayağa kalktı. Yanıma doğru geleceğini düşünüp telaşlanırken, masanın ön tarafına geçip,

kenarına oturmakla yetindi. Ellerini yukarıda kalan sağ baldırının üzerinde kenetledi.

"Diyelim ki yalan söylemiyorsun... Bir bekaret, bu kadar para eder mi?"

Ayağa kalktığım anda bile elimden bırakmadığım fiş kutusundan, avucuma sığacak büyüklükte bir demeti, hızla üzerine fırlattım. Aşağılanma duyguma karışan sinir, gözümü kör etmişti. İyi bir refleksle başını öne eğerek, saldırımı geçiştirdi. Dudağına, ilk defa gördüğüm çekici bir gülümseme oturmuştu.

"Bunda bozulacak ne var Hazal? Profesyonel bir teklifi tartışıyoruz!"

Profesyonel kelimesini vurgulayışı dikkatimden kaçmadı. Tabii, bu kadar müthiş bir kumarhanede hile yapmaya cesaret eden bir kadın, ancak bir profesyonel olabilirdi. Saf ve masum olduğu düşünülemezdi. Kim diyebilirdi ki günlük hayatında maskülen giyinen, işyerinde rakamlarla boğuşurken şişe dibi gözlük takan, evden işe dönerken hesapladığı süreyi bir dakika bile aşmayan bir kız, kumarbaz olsun! Hele de o masumiyetiyle kumar oynaması, gerçekten akla ve mantığa sığacak gibi değildi.

Bunları düşünmek, ona hak vermemi sağlasa da beni aşağılamasına fırsat vermeyecektim. Bakışları, aldığım her nefesle elbisemden fırlayacak hale gelen göğüslerime takılmıştı. Gözlerinin koyulaşması, belki de ilk defa dikkatini çektiğimi gösteriyordu. Bu, kendime güvenimi arttırdı. Oradan hemen kaçıp gitmem için yalvaran gururum, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Yaşadığım her şeye rağmen, kendimden emin gözükmeye devam ederek konuştum.

"Ben çok ciddiyim. Bu paraya çok ihtiyacım var."

"Madem öyle, ben de teklifini görüyor ve arttırıyorum. Bu kadar büyük bir meblağ için tek gece yetmez! Bütün bir ayı benimle geçirmeye ne dersin?!"

Son gücümü de çekilen bacaklarımın üzerinde durabilmek için, yandaki etajere tutunarak harcadığımda, kulağımda yankılanan teklifini hazmetmeye çalışıyordum. Resmen benimle oynuyordu. Çaresiz olduğumu bu kadar belli ettiğim için pişmandım. Hâlbuki ilk gördüğüm günlerde, onu çağın son centilmeni ilan etmiştim. O klâs duruşu, karizması şu an gözümde yerle bir olmuştu. Kendimi Tolga'ya teslim etmek yerine, Kaşıbeyaz'a sunarak hata mı etmiştim?

Birkaç saniye bocalayan benliğim, bu dünyada hiçbir yere ait olamama duygusundan kurtulamadı. Tek düşündüğüm annemdi. Çünkü bu hayatta bana değer veren tek kişi oydu. Onu düşünmek bile, hissettiğim yabancılaşmayı azaltmadı.

Bu riske girecektim. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. İlk defa, tıpkı onun bana yaptığı gibi, ben de babamı üzmek istedim. Nasıl kötü bir histi anlatamazdım fakat şu an böyle düşünmek bana enerji vermişti. Bedenimle ve ruhumla ilgili son sözü ben söyleyecektim. Karşımdaki, ifadesiz yüzlü adama cevap verirken, beynimde tekrar tekrar dönen cümle, "Umarım yağmurdan kaçarken doluya tutulmam," oldu.

"Kabul!"

Bir kısmı beyaz olan kaşı, hayretle havaya kalkınca, bu cevabı beklemediğini anladım. Sanırım amacı, beni sonuna kadar zorlayıp pes ettirmekti. Sonuç ne olursa olsun, bu durumdan zevk alan kişi, yine kendisiydi.

Tek bacağını atarak oturduğu masadan, yavaşça kalkmıştı ki kapı çaldı.

"Girin!"

Nevzat, çekinerek belden yukarısını uzattığı kapıdan, gözünün ucuyla bana bakarak, Kaşıbeyaz'a döndü.

"Ağabey, Salih geldi. Ne yapalım?"

O, sorusunun cevabını beklerken, benim kanım bedenimden çekildi. Tabi ya! Nasıl da unutmuştum. Son karşılaşmamızda,

bütün ilgisi benim üzerimdeyken, Salih'in gelişiyle onun yanına koşmuştu.

Aman Tanrım! Ya evliyse?! Yoksa on üç-on dört yaşlarındaki bir çocuk, bir kumarhaneye başka nasıl girebilirdi. Salih onun oğlu olmalıydı.

"Tamam Nevzat, kafesin arkasındaki odaya alın, geliyorum."

Nevzat, başıyla onaylayıp kapıyı çekerken, Akın masanın arkasına dolanıp çekmeceden bir zarf aldı. Zarfı uyarır gibi eliyle burnuma doğru sallayarak, "Ben gelene kadar burada bekle!" dedi.

Çıkmak üzere kapının koluna uzanmıştı ki şaşkınca haykırdım.

"Sen, evli misin?"

Dudağının kenarını kıvırarak çapkın bir gülüşle bana baktı.

"Bu soruyu sormak için geç kalmadın mı?"

Ve kapıyı arkasından çarptığı gibi çekip gitti.

Hemen arkamdaki büyük deri koltuğa yığılıp kaldım. Titreyen elimi ağzıma kapadım.

"Allah'ım, lütfen evli olmasın!"

Tüm olanlar silinmiş, aklımda sadece bu düşünce kalmıştı. Çaresizlikle başlayan oyun, başkasının hayatını darmadağın edecek bir hataya dönmemeliydi. Uzun süredir rakamlardan başka hiçbir şeyle uğraşmayan beynim, bu fırtınalı ortamda çok yorulmuştu. Orada öylece, derin düşüncelerin arasında ne kadar bekledim, bilmiyorum. Gittiği gibi, aynı kararlı ve sert adımlarla geri geldi. Belli ki canı sıkılmıştı. Çok da ilgili olmayan bir tavırla bana doğru bakarak, "Bir saat kadar işim var, sonra çıkarız," dedi.

Sanki ben bir sokak kadınıydım. Sanki haber verecek, beni merak edebilecek kimsem yoktu. Öylece oradan kalkıp, onun peşinden gidecektim.

Kızgınlıkla ayağa kalkıp, çenemi dikleştirdim.

"Bir süre seyahatte olduğumu söylemem gereken insanlar var. O bir saatte, ben de gidip dönerim."

Kafası karışıktı. Kaşları çatılı halde, bir belgeye boş gözlerle bakarken, konuştuğumu fark etmiş olacak ki elindekini bırakıp benimle ilgilendi.

"Tamam... Nevzat ya da Mustafa sana eşlik eder."

"Ben kendim giderim. Sonuçta senin esirin değilim. Bu teklifi ben yaptım."

"Sen bilirsin. Ben sadece yardımcı olmak istemiştim. Fişlerini bozduracaksın, bu saatte o kadar parayla sokağa çıkmak istemeyeceğini varsaydım."

Nasıl olur da ben bunu düşünemezdim? Bu adamın tecrübesizliğimden faydalanıp, sürekli beni alt etmesinden sıkılmıştım. Yutkundum.

"Haklısın. Daha iyi olur."

Ben sana demiştim dercesine bakmasını bekledim ama o telefonu kaldırıp Nevzat'ı çağırmakla yetindi. Gerçekten de canı bir şeye sıkılmıştı.

On dakika kadar sonra, yanımda Nevzat ve bir adam daha olmak üzere eve doğru yola çıktım. Sanki ruhum bedenimden çıkmış, uzaktan olan biteni izliyordu. Bütün bunları yapan ben olamazdım. Az önce, hiç tanımadığım bir adama yaptığım dehşet verici teklifi bir yana bırakırsak, şu an tek düşündüğüm babamla yüzleşmekti. Sanki bir gecede on yaş yaşlanmıştım. Babama ne kadar kızarsam kızayım, belki de gördüğüm şeyi yanlış yorumlamıştım. Belki beni orada kaderime terk etmemişti. Hatta belki bir plan dahilinde, düştüğüm zor durumdan beni kurtarmak için şu an harekete geçmiş bile olabilirdi.

Bu kadar karışık düşüncenin içinde tek beklemediğim, kapıdan girdiğimde onu koltukta televizyon izlerken bulmaktı.

Salonun girişinde öylece kalakaldım. Bir süre, karanlıkta televizyonun ışığıyla aydınlanan siluetinde endişe aradım ama yoktu.

Arkamdan yaklaşan annemin ayak sesini duymadığım için sıçradım.

"Hazal, kızım, biz de seni bekliyorduk!"

Annemin tek başına beklediği belliydi. Onun sesiyle ayağa fırlayan babamın yüzündeki şaşkınlık, tüm ümitlerimi suya düşürdü. Beni beklemiyordu. Beni orada, bir kumarhanenin ortasında, bir başıma savunmasız bırakmıştı. Birkaç saattir beynime saplanan acı, son bir kez ve bu sefer kalbimden vurdu.

Titrediğimi belli etmemeye çalışarak anneme sarıldım. Elbette onun, bu geceki riskli plandan haberi yoktu. Benim, son bir kez blackjack oynamaya gittiğimi sanıyordu. Yanağından öpüp, gül kokusunu içime çekerek, yavaşça babama döndüm. Ağır adımlarla salona doğru ilerleyip, elimdeki bir çanta dolusu parayı sehpanın üzerine doğru, deyim yerindeyse, attım. İkimiz de ilk konuşan olmamak için sadece birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Yine de babamın bembeyaz olan yüzünden, beni görmeyi hiç beklemediği açıkça anlaşılıyordu. Bir an kendimi, ölmüş de hayalet olarak geri dönmüş gibi hissettim. Ne düşünmüştü acaba?! Kaşıbeyaz tarafından hapsedildiğimi mi, yoksa polise teslim edildiğimi mi? Ya Vahit Ağabey'e ne söylemişti?

Bütün bunları ışık hızıyla düşünürken, takındığım soğukkanlı tavra kendim de inanamadım. Aksi takdirde içimde bir şeyler isyan ediyordu; ondan çığlık çığlığa hesap sormak istiyordum.

"İşte!" dedim. "Gerekenden de fazla para! Umarım her şeye değmiştir."

Benim soğuk tavrımdan ve babamın kireç gibi beyazlamış suratından ters giden bir şeyler olduğunu anlayan annem, yaklaşarak koluma girdi.

"Kuzum, sizin neyiniz var? Madem artık her şey bitti, sevinsenize!"

"Sevinmez miyiz anneciğim, en çok da ben! Hatta bu tehlikeli oyundan kurtulduğum için tatile çıkıyorum. Birkaç arkadaş güney turu yapacağız. Valizimi hazırlayıp çıkacağım."

"Hazal, nereden çıktı şimdi bu?! İşin ne olacak?"

"İzin aldım annem, sen merak etme! Senin düşüneceğin tek şey, artık evinde huzurla oturabilecek olduğun gerçeği."

"Kızım bu ne acele? Sen daha önce hiç yalnız seyahat etmedin ki! Şevket, sen de bir şey söylesene!"

Buz gibi bakışlarım babamınkilerle karşılaştığında, bunun bir gezi olmadığını anladığını gördüm. Ne söylemesi gerektiğini düşünüyor fakat kendini de ele vermek istemiyordu.

"Bırak Nermin, koskoca kız! Tatile çıkmak istiyorsa çıksın!"

Ben dönüp merdivenlere doğru ilerlerken, annem kocasının söylediklerini algılamaya çalışıyordu.

"Ne diyorsun Şevket, sen hiç böyle davranmazdın?!"

Bakalım annem, babamın benden vazgeçtiğini ne zaman anlayacaktı. On beş dakika sonra, hazırlanmış bir şekilde anneme veda ederken, babam oturduğu yerden hiç kıpırdamadı. Annemden, tedbirli davranmam konusunda iki dakikada iki bin nasihat dinlerken, bir an ona yalan söylemek zorunda kaldığım için içim sızladı.

Taksiyle gidiyormuş gibi davranıp iki sokak sonra Kaşıbeyaz'ın adamlarının bulunduğu arabaya geçtim. Gecenin karanlığında ilerlediğim yol, kim bilir beni nasıl bir bilinmeze sürüklüyordu? Korkuyor muydum? Evet!

Yine de içimden bir ses, hiçbir şeyin eskisinden kötü olamayacağını söylüyordu.

6. BÖLÜM

KAŞIBEYAZ...

Salonu tam ortasından yarıp kuytuda kalan ve çok özel misafirlerini ağırladığı bara doğru ilerlerken, girişteki gümüş bir parıltı Akın'ın dikkatini çekti. Bu, kâğıt sayan güzel gözlü kadındı. Adamın kaşlarının hayretle çatılmasına sebep olan ise, esmer güzelinin üzerinde neredeyse yokmuş gibi duran elbise ve de yüzündeki ağır makyajdı. Bu kötü görünüme rağmen, genç adam onu tanıdı. Hatırlıyordu çünkü böyle genç birinin kâğıt sayma konusunda bu kadar yetenekli ve cesur oluşu ilgisini çekmişti. Nitekim de Tahir'in ısrarına rağmen onu ifşa etmemişti.

Yüksek bar taburesine oturup, barmene, "Viski," dedi.

Patronunun ne sevdiğini bilen Serkan, Akın'ın önüne bir kadeh Chivas Regal koydu.

İçkisinden bir yudum alan adam, aynı zamanda gözüyle genç kadını takip ediyordu. Kadın, adamlarından birinin yanına gidip kulağına bir şeyler söyledi ve sonra localara doğru ilerlemeye başladılar. Akın'ın bulunduğu yerden görebildiği kadarıyla, en kodamanların oynadığı odaya girdiler. Kâğıt sayan genç bir kadının, bu kadar yüksek rakamlı bir poker masasında ne işi olabileceğini düşünüyordu ki beklediği misafir geldi.

"Hoş geldiniz Metin Bey!"

"Hoş bulduk mirim, nasılsınız?"

"Teşekkür ederim."

Yaklaşık bir saattir devam eden siyaset ve spor ağırlıklı sohbeti, Akın'ın telefonu bölmüştü. Tahir arıyor ve acilen ofise gelmesini söylüyordu. Eliyle Mustafa'ya gelmesini işaret etmesiyle, delikanlının yanında bitmesi bir oldu. Misafirini en güzel şekilde ağırlamasını ve özel masalara dâhil etmesini söyledikten sonra, vedalaşıp ofise doğru yöneldi. Arada, tanıdıklara selam vererek ilerlerken, Tahir için acil olan şeyi merak etti.

Sol koridoru dönüp odaya girince, dostunu monitörlerin başında buldu.

"Hayırdır Tahir?!"

"Gel Akın, gel bakalım sen ne düşüneceksin. On iki numaralı odada tuhaf işler dönüyor. Birkaç gecedir gelen, hani şu kâğıt sayan kadın, onda bir tuhaflık var."

Oturup dikkatle ekranı inceleyen adam, farklı bir şey aradı. Tam o sırada, Tahir'in sıradan sorusu, olayın gizemini aydınlattı.

"Daha önce gözlük takıyor muydu o?"

Akın, "Hayır," diye cevaplarken, kadının bu kadar yüksek rakamlı bir masada hile yapmaya cesaret edemeyeceğini düşünüyordu. Hem canı sıkılmış hem de biraz şaşırmıştı. Bu kadar zarif ve hoş bir kadın, bir dolandırıcı mıydı yani?!

"Akın bir şey söylesene!"

"Sen hile yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Emin değilim ama çok ciddi para kazanıyor."

"O halde öğrenmenin bir tek yolu var. O da gidip oyuna katılmak!"

"Hadi öyleyse!"

Yanında iki adamı ile kapıdan girdiğinde, kadının yüzünde gördüğü tedirgin ifade her şeyi anlatıyordu zaten. Yine de emin olmak için oyuna dahil oldu. Çok yüksek bir bahisle turu açıp, herkesin gözünü korkuttuğunda, genç kadının da geri adım atmasını beklemişti ama o tam aksine rest çekmişti. Bu kadar büyük bir meblağ için bu hareketi yapan ya aptaldı, ya elinde flush royal* vardı, ya da karşısındakinin elini görüyordu... Yüzündeki her mimiği, dudağını ısırışını, kirpiğinin titreyişini izledikten sonra, genç adam onun hile yaptığını anladı. Ve kazanmasına izin vererek içki içmeye davet etti, hatta biraz zorladı.

Odasına girdiklerinde, genç kadının göremeyeceği şekilde, Tahir'e onay bakışı attı. Hiç vakit kaybetmeden, yaptığını Hazal'ın yüzüne vurduğunda ise profesyonel bir hilekârdan beklenmeyecek kadar çocuksu bir tepkiyle karşılaştı. Korkmuş, heyecanlanmış hatta biraz panik olmuştu. Yüzünde, sadece komşunun bahçesinden elma çalmış gibi, olayın büyüklüğünü yansıtmayan bir endişe vardı. Akın, bir an için onun birilerinin piyonu olabileceğini düşündü. Hele de fişleri geri vermek istemeyince iyice şaşırmıştı ama asıl şoku, az sonra kadının ağzından çıkacak teklifi duyunca yaşayacaktı.

"Belki farklı şekilde anlaşabiliriz."

Hayal kırıklığı, bir rüzgâr şeklinde gelip adamın damarlarındaki kanı dondurdu. Genç ve güzel bir kadın, kâğıt sayan bir dâhi, soğukkanlı bir dolandırıcıyken, şimdi de bir sokak kadınına mı dönüşmüştü?! Yaşadığı zor yıllar ve bu camia için genç sayılabilecek bir yaşta edindiği tecrübe ile onu artık hiçbir şeyin şaşırtamayacağını düşünürken, toy görünümlü bir profesyonel tarafından şoka uğratılmıştı.

* Flush Royal: Beş kâğıtla oluşturulabilecek en yüksek el.

Hafifçe başını çevirip baktığında, aynı şaşkınlığı Tahir'in yüzünde de fark etmişti. Kadının, Tahir'in varlığından rahatsız olduğunu anlayan Akın, bozulacağını bilse de dostunu dışarı çıkarmıştı.

Olay gittikçe ilginçleşiyordu. Akın biraz zorladığında ise, kadın bakire olduğunu iddia etmişti. Bu kendini akıllı zanneden kadının iyi bir derse ihtiyacı vardı. Büyük ihtimalle, böyle bir yalanla parasını garantiye alıp, daha sonra kaçacaktı. Tabii ava giderken avlanmak da vardı. Bu kadar büyük bir meblağı, ancak bir aylık bir birlikteliğin karşılayacağını duyduğunda ise, işte o zaman, Hazal'ın yüzünde gerçek bir panik gördü. Yine de kabul etmesini beklemiyordu.

Nevzat, Salih'in geldiğini söylemese, Akın kadını daha zorlayacaktı ama Salih, her şeyden önemliydi elbette! Hazal'a bir yere ayrılmamasını söylemişti ki genç kadın evli olup olmadığını sordu. Geç de olsa bir onuru olduğunu mu hatırlamıştı? Bu kadın gerçekten çift karakterli olmalıydı.

Mekânın diğer tarafındaki odaya doğru ilerlerken kafası karışıktı. Sert bir el kolunu tuttuğunda, refleks olarak silkelendi.

"Akın, ne yaptığını sanıyorsun sen?!"

Tabii ya, Tahir'in vereceği tepkiyi unutmuştu.

"Tahir, Allah aşkına! Küçük bir kurnazın tuzağına mı düşseydik?"

"Ben sana kendini kullandır demiyorum. Alırdık fişleri, bu iş kapanırdı. Şimdi ise ateşle oynuyorsun! Ya soğukkanlı bir katilse?"

"Hazal mı?"

"Geçen hafta, kâğıt sayabileceğini de düşünmemiştik. Seni çok fazla çekemeyen, yoluna taş koymak isteyenler var. Hep aklınla hareket ettiğin için kazandın. Babanın ününü ikiye katladın. Daha dikkatli olman lazım!"

"Sen beni merak etme dostum, ben ne yaptığımı biliyorum."

Ve Tahir'in ağzını açıp konuşmasına fırsat vermeden, yoluna devam edip koridorun sonundaki odaya girdi.

"Hoş geldin oğlum!"

"Hoş bulduk."

"Neyin var, suratın asık?"

"Annem rahatsız."

Akın'ın kaşları çatılmıştı.

"Elif hasta mı?"

"İki gündür midesi ağrıyordu. Hastaneye gittik, tahliller yapıldı, sonuçları yarın çıkacak."

"Salih, bana neden haber vermiyorsun? Yanınıza birini yollardım!"

"Ben gelirdim diyemiyorsun! Hep işin var!"

Akın, on üç yaşındaki halini hatırladı. Hayata karşı öfkeli, yarı üzgün, yarı huysuz; kim olduğunu, ne istediğini anlama çabasında bir ergen!

Salih, Akın için ne kadar özel olduğunu anlamıyordu.

Elindeki zarfı uzatarak, "Saati bildir, yarın mutlaka geleceğim," dedi.

"Paranı istemiyorum!"

"Al şunu dedim Salih, beni kızdırma! Ve bir daha, sakın geç saatte tek başına gelme!"

Çocuk tereddüt etse de uzanıp zarfı aldı.

"Şimdi Mustafa ağabeyine git, seni eve bıraksın. Yarın da beni aramayı unutma!"

Sevgi dolu bir hareketle, delikanlının başını okşadı.

"Tamam."

Akın, odasına geri döndüğünde canı sıkkındı. Hazal'ın orada olduğunu unutmuştu. Bir an, bu gizemli oyun için çok yaşlandığını düşündü ama nedense bu iri gözlü esmeri, bir sahtekâr olduğunu bilse de bırakmak istemiyordu.

Ve tamamen kendi rızasıyla, onun para dolu dev bir çantayı uçurup götürmesine izin verdi.

7. BÖLÜM

Uzun ve geniş bir aracın arka koltuğunda, Kaşıbeyaz'ın evine doğru ilerliyorduk. Arabayı şoför kullandığı için Akın'la yan yana seyahat etmek zorunda kalmıştım. Allahtan, benimle hiç ilgilenmiyor, elindeki -önemli olduğunu tahmin ettiğim- evrakları inceliyordu. Bana bakmıyordu ama varlığı her yeri dolduran böyle bir adamın tek nefesi bile yeterdi. Birkaç saat önce kolay gözüken çıkış yolum, gerçeğe dönüştüğünde çenemi dahi titretecek kadar sarsmıştı beni. Ellerimi bacaklarımın arasına saklamıştım. Onunla göz göze gelmemek için başımı camdan ve oradan ruhuma yayılan karanlıktan çekemiyordum.

Allah'ım, ne yapmıştım ben?! Kendimi, hiç tanımadığım bir adamın insafına bırakmıştım. Bir ay, tamı tamına bir ay, onunla aynı evi paylaşacaktım. Onu çözebildiğim kadarıyla, benimle sadece oda arkadaşı olmak isteyeceğini sanmıyordum. Sanırım korkudan saçmalıyordum. Adama resmen kendimi teklif etmiştim. Ve hal böyleyken, bir evin içinde kardeş gibi yaşamayı mı bekliyordum?! Boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım. Babamın bana yaşattığı keskin acı, beni kaybedecek hiçbir şeyim olmadığı gerçeğiyle yüzleştirmiş olsa da, bu kadar ileri gitmemeliydim.

Gözümü ayırmadan seyrettiğim yolda, yerleşim gitgide azalıp ormanlık bir bölgeye geldiğimizde, araba yavaşladı. Ev diğer tarafta kaldığı için, kadınca bir merakla başımı çevirdim.

Aynı anda da Akın'la göz göze geldik. İlgimi anlamış olacak ki, hafif alaycı bir gülüşle beni süzdü.

"Evime hoş geldiniz hanımefendi!" derken, aynı sarkastik tavrı sürdürüyordu.

Şoförün arabadan inip kapımı açması o kadar hızlı oldu ki bir an adamın gözlerine minnetle baktım. Birkaç dakika sonra Kaşıbeyaz'la yalnız kalacağımı unutmuş gibi, mis kokan orman havasıyla buluşmanın tadını çıkardım. Gözlerimi kapatıp, burnuma dolan çam kokusunu içime çekerken şehrin göbeğinde böyle saklı bir cennetin var olduğuna inanamadım.

Ağaçlara sırtımı döndüğümde, karşımda çok da büyük olmayan, iki katlı sade bir villa olduğunu gördüm. Bir tarafı sarmaşıklarla kaplıyken, diğer tarafı ise çamlık bir alanın başlangıcında kalıyordu. Hemen yakınımda duran adama, ilk defa görüyormuş gibi baktım. Böyle bir adamdan... Ne bileyim, daha farklı... Belki daha gösterişli bir ev beklemiştim.

Arkasından gelip gelmediğime bakma zahmetinde bile bulunmadan kapıya doğru yürümüştü bile! Bahçeden eve doğru uzanan küçük taşlık patikada, peşi sıra ilerledim. Yüreğim, korkmakla sığınmak arasında bir yerde hızla atıyordu. Kâbusum da kurtarıcım da oydu. Kapıyı açınca, bana doğru dönerek eliyle buyur etti.

"Önden buyurun, Hazal Hanım!"

Ürkek ve kararsız adımlarla yavaşça eve girdim. Hem bu gizemli adamın yaşadığı yeri merak ediyor, hem de evli olabileceğini düşündüğüm için kötü bir sürprizle karşılaşmaktan korkuyordum.

Neo klasik tarzda döşenmiş evin içi, insanı sıcacık sarmalıyordu. Üç basamakla inilen geniş salonda, ahşap kokusu, tam karşıda duvarı boydan boya kaplayan camın açık kapısından gelen çam kokusuyla birleşiyordu. Gözün alabildiği her yer çam ormanıydı. Duvarlarda ünlü ressamlara ait muhteşem

reprodüksiyonlar vardı. Tıpkı kumarhanedeki gibi, bu evde de tabloların bir kısmı bende orijinalmiş hissi uyandırdı. Salona girenleri ilk olarak sağda kocaman bir şömine karşılıyordu. Bir an, keşke kış olsa diye düşündüm. Kim bilir bu şöminenin karşısında otururken ne harika bir sıcaklık yayılırdı ortama. Birkaç ay sonra kış gelecekti fakat ben burada olmayacaktım. Anlamsız bir şekilde üzüldüm.

Akın'ın, sol tarafımda duran etajerdeki bakır çanağa anahtarını fırlatması, yerimden sıçramama sebep oldu.

"Özür dilerim, seni korkuttum."

"Önemli değil, ben de boş bulundum."

"Sanırım evi beğendin."

"Evet, gerçekten çok zevkli ve sıcak. Senden böyle bir tarz beklemezdim."

Adımları çok yavaş olsa da aramızdaki mesafeyi kapatma amaçlıydı. Bana doğru gelişi nedense boğazımda bir kuruluk hissi yarattı. Varlığını yakınımda her hissettiğimde olduğu gibi, yutkunamadım.

"Neden? Sen benden nasıl bir tarz beklerdin?"

Bedenime neredeyse değecek mesafede durmuşken, bu soruya nasıl cevap verebilirdim.

Gözleri donuk griden, sıcak yeşile dönmüştü. Gülümsemesi, avına pençesini geçirmiş bir kaplan edasındaydı. Ona bu fırsatı ben vermiştim. Önünde bütün gardımı indirmiş ve tüm çıplaklığıyla ruhumu uzatıp avucuna koymuştum. Farkında değildi belki ama tek bir cümleyle ben zaten onun olmuştum.

Çıldırtan bir yavaşlıkla elini kaldırıp, bir tutam saçımı kulağımın arkasına koydu. Tenime değen eli adeta canımı yakarken, sorduğu soruyu tamamen unutmuştum.

Aynı yavaşlıkla eli enseme doğru inerek boynumu buldu. Bu kez saçımı tamamen geriye iterek, az önce parmağıyla okşadığı

yere dudağıyla dokundu. Hayatımda daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. Elektrik çarpmış gibi hissederken acı çekmemek mümkün müydü? Dokunuşu, değdiği yeri yakmış, bilmediğim farklı bir yerde ise deprem yaratmıştı. Ayağımdan parmak ucuma kadar titredim. Aynı yavaşlıkla geri çekilen Akın'ın gözlerinde gördüğüm soğuk bakış, tepkimi yanlış anlamış olduğunu gösteriyordu.

"Bu kadar cüretkâr bir teklifle kapıma gelmişken, bana cüzzamlıymışım gibi davranman enteresan."

Ağzımı açıp yanlış anladığını söyleyecekken, bir şey beni engelledi. Belki de böyle düşünmesi benim açımdan daha iyiydi. Hem, Tolga'nın dokunuşlarına verdiğim tepkileri düşünecek olursak, muhtemelen ben bir frijittim. Bu da kısa zamanda Akın'ın benden soğumasına sebep olurdu. Hiçbir erkek yatağında buzdolabı gibi bir kadın istemezdi. Bakışlarımı ayakkabılarıma sabitleyip sessizce bekledim. Konuşmayacağımı anlayınca devam etti.

"Soruma cevap vermedin? Benim nasıl bir tarzım olduğunu düşünmüştün?"

Ona bu kadar yakın dururken konuşmak zordu. Arkama dönüp, yürüyerek elimi zarif konsolun üzerinde gezdirdim. Gümüş şamdanların soğuğuna sığınıp, buradan bir çıkış aradım. Tam köşede, şöminenin yanındaki zigon sehpada duran bir fotoğraf dikkatimi çekti. Altmış yaş civarlarında, güzel bir kadına aitti bu fotoğraf. Beyaz işlemeli bir eşarbı, bir omzundan gelişigüzel atmış, aşağı inen kısmı zümrüt bir broşla bağlamıştı. Ebruli göz rengi, bana Akın'ı andırmıştı. Hassas davranarak çerçeveyi elime aldım.

"Açıkçası senin zevkli biri olacağını düşünmemiştim. Bu yüzden evini görünce şaşırdım."

Elimdeki çerçeveye bakıyordu. Ona doğru çevirerek sordum:

"Fotoğraftaki kim?"

"Annem."

"Tahmin etmiştim. Gözleriniz aynı."

Gülümseyerek söylemiştim çünkü koca salonda başka bir fotoğraf olmayışı içime su serpmişti. Öyle ya, evli bir adamın evinde, karısının, çocuklarının fotoğrafları olmaz mıydı? Aynı anda zihnimi bulandıran başka bir düşünceyle sendeledim. Ya burası bir garsoniyerse!* Aman Allah'ım! Yoksa beni günübirlik ilişkiler yaşadığı bir eve mi getirmişti? Evin sade dizaynı bu düşüncemi destekliyordu. Zaten evli bile olsa, beni ailesiyle yaşadığı yere götürecek değildi ya!

Yüzümdeki duygu geçişlerini fark etmiş olacak ki Akın'ın kaşları çatıldı.

"İyi misin? Bu akşam yaşananlar senin için biraz fazlaydı sanırım. Affedersin, düşünemedim. Gel sana odanı göstereyim, biraz dinlen."

Odanı... Çok şükür bu gece duyduğum en güzel kelimeydi. Demek ki beni kendisiyle aynı odayı paylaşmaya zorlamayacaktı. İçime su serpilmiş bir şekilde rahatladım. Kaşıbeyaz bir anda, ilk gördüğümde düşündüğüm centilmen prense dönüşmüştü.

Gülümseyerek gösterdiği yoldan, merdivenlere doğru ilerledim. Üst katta dört oda kapısı vardı. Akın, sağdaki ilk kapıyı açarak, bir valiz bile sayılmayacak küçük çantamı şifonyerin üzerine koydu. Burası kesinlikle bir kadın için düzenlenmişti. Tuvalet masası ve pembe ağırlıklı dekorasyon, başka bir ihtimale yer bırakmıyordu. Yatağın kenarına kadar ilerleyip detayları incelerken, onun yanıma kadar geldiğini fark etmedim. Eli, belimi bulduğunda hafifçe irkildim ama arkamı dönmeye cesaret edemedim. Nefesi sağ kulağımı yalayarak içime doldu. Gözlerimi kapatıp, kendimi o anın akışına bıraktım. Sebebini bilmiyordum ama bu adam bana güven veriyordu.

---

* Garsoniyer: Bazı erkeklerin, evlilik dışı ilişkiler için kendi konutlarından ayrı olarak tuttukları özel konut.

"Değişik bir kadınsın," dedi. "Daha önce bir kadını çözemediğim olmamıştı. Ne amacını ne de nasıl biri olduğunu anlayabilmiş değilim. Bugüne kadar, hakkında hiçbir fikrimin olmadığı bir kadını evime getirmemiştim. Tıpkı senin gibi ben de şu an savunmasız durumdayım."

Konuşma tarzı, fısıldarmış gibi çıkan erkeksi sesi, belki de rahatlatıp kolay elde edebilmek için sarf ettiği cümleler, beni kendimden geçirmişti. Amacı neyse, şu an ona ulaşmaya çok yakındı. Duraklamış olsa da gözlerimi açamamış, hatta başımı omzuna dayar gibi biraz geriye doğru atmıştım.

"Tabii bu söylediklerim, kolay kandırılabilecek bir adam olduğum izlenimi yaratmasın."

Hiç öyle bir düşüncem yoktu. Hem onu kendi mekânında görüp, tavrını, duruşunu gözlemlemiş hiç kimse, böyle bir şey iddia edemezdi. Belimdeki eli, yavaşça yukarıya doğru ilerleyip göğsüme dokunduğunda kendime geldim. Ne yapıyordum ben?! Tıpkı beni suçladığı türde bir kadına dönüşüyordum. Sanırım onun amacı da buydu.

Kollarından sıyrılıp hızla geriye döndüğümde, yüzünde düşündüklerimi onaylayan bir bakış gördüm. Resmen gülüyordu. Bu alaycı tarzı çok olmaya başlamıştı artık!

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen?! Benimle oyun oynuyorsun resmen!"

Gerçekten sinirlenmiştim. Normalde, bu tip çıkışlar yapabilen bir insan olmasam da son günlerde yaşadıklarım artık omuzlarıma ağır geliyordu doğrusu. Dışarıdan bir film izliyormuşum gibi baktığım hayatım, sanırım aksiyondan drama dönüyordu.

"Oyun oynamayı sen istedin Hazal."

Sesi, karşısındakini çıldırtacak kadar sakindi. Bu beni daha da sinirlendirdi.

"Ben senin oyunlarını anlayacak kadar tecrübeli değilim. Ne istiyorsan açıkça söyle! Ne de olsa buraya seni memnun etmek için geldim."

"Orada dur bakalım küçük hanım. Bu oyunu başlatan sensin! Sakın kendini acındırmaya kalkma! Daha birkaç saat önce bir masa dolusu insanı kandırdın; söylediğin kadar tecrübesiz olmadığın kesin!"

Bir anda yüzüme çarptığı gerçekle sendeledim. Geriye doğru bir adım atarak yatağa çökerken, dudağımdan fırlayan hıçkırığı elimle durdurmaya çalıştım. Onun önünde ağlamak istemiyordum ama hatalı da olsam kendimi savunmalıydım.

"İnan bana böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Kendimi, tıpkı kâğıt sayıyormuşum gibi, kimseye karşı sorumlu hissetmedim."

"Amacın sadece beni soymaktı yani!"

O kadar zorluyordu ki tutmaya çalıştığım bir damla gözyaşım kendini boşluğa bıraktı.

"Neden anlamak istemiyorsun? O paraya çok ihtiyacım vardı; kimsenin canını yakacağımı düşünemedim."

Hemen önümde dimdik durduğu için, ben oturduğum yerde ufacık kalmıştım. Kollarını kavuşturmuş, çatık kaşlarıyla bana bakıyordu. Bana asırlar gibi gelen bir sürenin sonunda, "Gerçekten bu kadar saf olabilir misin, bilmiyorum," dedi. Sonra umursamaz bir tavırla dolaptan aldığı havluları banyoya yerleştirdi. İşi bittiğinde odadan çıkacağını umuyordum ama o dönüp tekrar karşıma dikildi.

"Açıklığa kavuşturmamız gereken şeyler var. Bu olaya balıklama girdiğin düşünülürse, evli olmadığını umuyorum."

Bu bir soru cümlesi olmasa da, adamın buyurgan sesi, cevap verme zorunluluğu doğuruyordu.

"Değilim."

Sesim fısıldar gibi çıkmıştı.

"Güzel. Mekânda yaptıkların dışında, bir işin yok herhalde?!"

İğneleyici ses tonu, aksini düşündüğünü gösteriyor, bu da beni yerin dibine sokuyordu. Başımı dik tutmaya çalışarak cevap verdim.

"Var! Özel bir şirkette çalışıyorum."

"Peki, bu bir ayı nasıl açıklayacaksın?"

"Yarın bir haftalığına izin alacağım, senin için bir sakıncası yoksa diğer haftalarda işime gitmek zorundayım."

"Sadece akşamları seninim diyorsun, öyle mi?"

Yutkunmam boğazımda kaldı. Allah'ım! Ben bu adamla nasıl başa çıkacaktım? Cevap vermediğimi görünce devam etti.

"Kaç yaşındasın?"

"Bunun ne önemi var?"

Tıpkı onun yaptığı gibi soruya soruyla cevap veriyordum. Elbette bu, gözünden kaçmadı.

"Masum bir piyon musun, yoksa tecrübeli bir profesyonel mi bilmiyorum; ama aptal olmadığın kesin! Beraber geçireceğimiz süre bitmeden bunu çözeceğime emin olabilirsin. Bir gün genç ve güzel bir kadın gibi en şık halinle; diğer gün ise ağır makyajınla birleştirdiğin aptalca kıyafetinle boy gösterdiğin için, yaşını tam olarak çözebilmiş değilim. Neyse çok da önemli değil! Beni sübyancı olarak yargılayamayacakları kadar büyük duruyorsun."

Ağzımı açıp yirmi altı yaşında olduğumu söyleyecektim ki telefonu çaldı. Ekrana bakınca bir an için yüzü yumuşadı.

"Efendim Salih?"

Bir dakika kadar karşı tarafın konuşmasını dinledikten sonra, "Annene söyle, yarın birde orada olacağım," dedi.

Titreyen çenemi görmesin diye ayağa kalkarak pencerenin önüne geçtim. Zifiri karanlıkta hiçbir şey gözükmese de bu, onun muhtemelen oğlu olan Salih ile konuşmasını dinlemekten iyiydi. Bir yangının içine girmiştim. Artık tek duam, Akın'ın evli olmamasıydı. Bu bilgiyi netleştirmeden, ne yapıp edip onu kendimden uzak tutmalıydım. Bir kez daha hata yapma lüksüm yoktu.

Kafamdaki düşünceler o kadar can yakıcıydı ki; telefonu kapatıp, aynı tilki adımlarıyla yaklaştığını anlamadığımdan, ani dokunuşu karşısında bu kez hızla geri dönerek ellerimi, *geri dur* manasında havaya kaldırdım. O da şaşırmıştı.

"Hey! İyi misin? Yoksa benden korkuyor musun? Ne maksatla burada olduğunu düşünürsek, bu tavrın biraz komik olmuyor mu?"

Gözlerimdeki hüznü ve ellerimdeki önlenemez titremeyi görünce, alaycı ifadesi değişti. Soran bakışları, daha geride, belki de ruhumun derinliklerinde bir cevap arasa da bunu bulacak kadar tanımıyordu henüz beni. Bir süre hiç konuşmadık... Sustuk... Sonra ağır adımlarla kapıya yöneldi. Tam çıkmak üzereyken, arkasını dönerek ciddi bakışlarla beni süzdü.

"Bana kendimi kötü hissettirmekse amacın, hedefe ulaştın küçük hanım. Yarın aldığın parayı iade edip, geldiğin yere geri dönebilirsin. Böylece birbirimizi hiç tanımamış gibi yapabiliriz. İyi geceler!"

Kapıyı kapatmasıyla, uzun süredir zor tuttuğum gözyaşlarım özgürlüğüne kavuştu. Tırnaklarımı avucumun içine batırıp, neredeyse haykırarak ağlıyordum.

Bunu yapamazdım. Ne o parayı geri verebilirdim ne de eskiden evim bildiğim yere dönebilirdim. Kabul etmesi zordu fakat şu an, bana en yakın olan insan oydu: Akın Ateşdağlı!

Sabahın ilk ışıklarına kadar dinmeyen gözyaşlarımın arasında uyuyakalırken, belki de nedenini bilemediğim için, aslında bu evden gitmek istemediğimi fark edemedim.

Kalın perdenin arasından sızan ışık, beni uyanmaya zorluyordu; ama sabah ezanıyla uyuyakaldığım için gözlerim güneşin komutuna uymamakta direniyordu. En az üç kişinin sığabileceği dev yatakta, bedenimin her yanı tutulmuş haldeyken kemiklerimi rahatlamaya çalışarak yan döndüm. Yüzümü buruşturup kapalı gözlerle yere adım attım. Bir uyurgezer gibi banyoya yürürken, orada ne işi olduğunu anlamadığım sehpaya çarparak sendeledim. Kısa süreli gürültü neticesinde gözlerimi açıp etrafa bakındım. O sesi başkasının duyma olasılığı ise dişlerimi dudağıma geçirmeme sebep oldu. Bir süre sessizce bekledim. Evde herhangi bir hayat belirtisi olmayınca rahatlayıp tekrar banyoya yöneldim.

Bir gece önce yaşananların rüya olmasını dilesem de yüzüme serptiğim ılık su, her şeyin gerçek olduğunu kanıtlar mahiyette yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu. Kanlı ve canlı bir şekilde Akın Ateşdağlı'nın evinde uyanmıştım. Bir süredir yaşadıklarımın hiçbiri, şaka ya da oyun değildi. Her şey başlangıç amacından şaşmış olsa da bütün bu olanlar benim tercihimdi. Artık içine kapanık matematik dehası kimliğimden sıyrılıp, verdiğim kararların sorumluluğunu almalıydım. On günde on yaş yaşlanmak, bu olsa gerekti.

Banyodan çıktığımda, koltuğun üzerinde duran çantamı görünce panikledim. Dünden beri telefonum kapalıydı. Hiç kimse aramamış olsa bile, annem merak etmiş olmalıydı. Dün gece tatile çıkacağımı söyledikten sonra apar topar evden ayrılmış ve o zamandan beri bir daha da kendisiyle konuşmamıştım. Aceleyle telefonu açtığımda, gelen mesajda yirmi beş tane arama olduğunu gördüm. On iki arama Kurt Vahit'e, diğerleri

ise Tolga, Merve ve anneme aitti. Bir şekilde herkesi kandırabilirdim ama Vahit Ağabey'i bu tatil masalına inandırmak zor olacaktı. Merve günlerdir aklımdaydı, Tolga'yı ise hiç düşünmemiştim.

Hemen rehberde annem yazan yeri tuşladım. İki çalışta açıldı telefon. Tahmin ettiğim gibi sesi telaşlıydı.

"Kızım, neredesin sen? Meraktan öldüm!"

"Anneciğim özür dilerim, telefonumun şarjı bitmiş."

Elimin tersini yanağıma koydum; ateş gibiydi. Bütün bunlara, annem ve Arda için katlandığımı tekrar edip dursam da bu kadar kolay yalan söylemek bana göre değildi.

"İnsan dikkat etmez mi şarjına, nasıl endişelendim."

"Haklısın, kusura bakma lütfen."

"Neredesin?"

En önemli soruya vermem gereken cevabı önceden planlamadığım için, kafamda çılgınca bir hızla düşünceleri evirip çevirip, o şüphelenmeden sözcükleri sıralamaya başladım.

"Şey... Güneydeyiz annem, kıyı boyunca gezerek gideceğiz. Sonrası Allah kerim!"

"Tamam güzel gamzelim, kendine dikkat et!"

"Olur Nermin Sultan, sen de!"

"Şey, anne... Her şey yolunda değil mi?"

"Evet kızım, baban borcumuzu ödemek üzere bankaya gitti, sen olmasan biz ne yapardık?"

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Telefonu kapattıktan sonra, evde ses olup olmadığını anlamak için kulağımı bulunduğum odanın kapısına dayadım. Çıt yoktu. Elimdeki telefona tekrar baktığımda, neredeyse çığlık atacaktım. Saat tam olarak on birdi. Nasıl olmuştu da bu saate kadar uyuyabilmiştim? Peki, Akın da mı uyuyordu? Ya da evden çıkmış olabilir

miydi? Aşağıya inmeye cesaret edemediğim için, Merve'yi aramaya karar verdim. Kaç gündür konuşmamıştık, kim bilir ne haldeydi. Telefon epeyce çaldıktan sonra açıldı; neredeyse kapatmak üzereydim.

"Alo?!"

"Merveciğim, nasılsın canım? Arayamadım seni, kusura bakma."

Hattın diğer ucunda sessizlik olunca, beni duymadığını düşündüm.

"Merve?"

"Yeni mi aklına geldim?"

Sesi o kadar kırgındı ki bir anda tüylerim ürperdi.

"Olur mu öyle şey tatlım, son günlerde çok yoğundum. Yoksa her an aklımdasın."

"Sen neler karıştırıyorsun kuzum? Dün sana ulaşamayınca anneni aradım. Bir grup arkadaşınla tatile çıktığını söyledi. Senin toplam iki tane arkadaşın var, zaten birisi benim! Hemen bana doğruyu söyle, başın belada mı? Ne bileyim, seni bir şifre çözmeye falan mı zorladılar?"

"Çok fazla Amerikan filmi seyrediyorsun Merve! Ne alakası var? Bunlar liseden arkadaşlarım, o yüzden tanımazsın. Esas ben seni merak ediyorum, nasılsın?"

"Bildiğin gibi. Hakan artık telefonlarıma bile cevap vermiyor. Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Cesaret edip doktora da gidemedim. Of Hazal! Şu an yanımda olmalıydın."

"Biliyorum arkadaşım, inan aklım sende! Hiç kimseye söyleme ama haftaya döneceğim ve ilk işim yanına koşmak olacak!"

"Daha fazla bekleyemem zaten. Babam bir şeylerden şüpheleniyor. Bir iki kere işyerine beni almaya geldi, hatta birinde Hakan'la da karşılaştı. "Babam," diyerek tanıştırdım; adamın

pişkinliğini sana anlatamam. Laubali bir şekilde selamlaşıp, geçiştirdi. Of! Ben bir aptalım! Lütfen çabuk dön!"

İnanılır gibi değildi; ama yıllardır en büyük destekçim olan dostumun ilk defa bana ihtiyacı vardı. Ona yalan söylemek zorunda kaldığım için kendimden utandım. Yine de az önce annemin telefonda söyledikleri, her şeye değerdi.

"Tamam Merve, en kısa zamanda arayacağım."

Yavaşça yatağa oturdum. Kalbim normalden hızlı çarpıyordu. Bütün olanlar benim için fazlaydı belki ama yalan söylemek en ağırıydı. Tolga'ya ne söyleyecektim peki? Bu nişanı bitirmek için bile olsa, yüz yüze gelmemiz gerekliydi. Sema teyzeyi düşününce birden hüzünlendim. Bu habere çok üzülecekti. O ailedeki en masum ve iyi niyetli insanı kırmak istemezdim ama kendimi Akın'ın kollarına, biraz da Tolga'dan kurtulmak için atmamış mıydım?

Oturduğum yavaşlıkla, parmak uçlarımda kalkarak kapıyı açtım. Hâlâ evde ses yoktu. Merdivenin ilk basamağındaydım ki telefonum çaldı. Kahretsin! Bugün resmen telefonla bütünleşmiştim. Ekranda işyerinin numarasını görünce, yüzümü buruşturdum. Neredeyse öğlen olmuştu ve ben kimseye haber vermemiştim.

"Günaydın."

Kaşıbeyaz'ın aniden seslenmesiyle yerimden sıçradım. Gayet şık bir şekilde giyinmiş, tüm karizmasıyla aşağıda, merdivenin diğer ucunda duruyordu.

"Günaydın demek için biraz geç oldu ama uyuyakalmışım, kusura bakma."

"Rica ederim. Bu evde rahat etmen, benim için bir önceliktir. Tek gece dahi olsa!"

Bana, dün gece sarf ettiği son sözleri hatırlatıyordu ama duymazdan gelecektim.

"Senin çıktığını sandım."

"Beraber kahvaltı eder çıkarız diye düşünmüştüm."

"Şey... Olur tabii ama ben gitmeyi düşünmüyorum."

Bir kısmı beyaz olan sol kaşı, hayretle havaya kalktı.

"Anlayamadım?"

"Gayet açık olduğumu düşünüyorum. Bu teklifi sana ben yaptım ve halimden şikâyetçi değilim. Ne paranı geri vermek ne de geri dönmek istiyorum."

"Bunlar oldukça iddialı sözler, duyan da geri kalan hayatını bu evde geçirmek istediğini zanneder."

Dün gece yaptığım hatayı bir kere daha yapmayacaktım. Yanında kalmak konusunda son derece istekli olduğumu düşünmesini istiyordum.

"Belli mi olur? Belki de bu bir ayın sonunda bana âşık olur ve gitmemi sen istemezsin!"

İçimde bir yerlerden yukarıya doğru yükselen ateş basmasını kontrol altına almaya çalışıyordum ki Akın'ın yüzünde kocaman bir sırıtış oluştu.

"Bir gün ürkek bir kız çocuğu, bir gün kendinden emin seksi bir kadın oluyorsun. Gerçekte hangisi olduğunu çok merak ediyorum; ama inan bana tatlım, bunu keşfetmem için bir ay yeter de artar bile! Âşık olma kısmını ise liseli toy oğlanlara bırakıyorum!"

Cümlesi biter bitmez arkasını dönüp yürümeye başladığı için, hafiften moraran yüzümü görmemişti. Yine de yerimden kıpırdayamadığımı fark etmiş olacak ki arkasına bakma gereği bile görmeden seslendi.

"Hadi, gel de kahvaltı yapalım, sonra istersen yerleşirsin."

Bütün gerginliğime rağmen, bu sözler beni rahatlatmıştı. Demek ki gitmem için ısrar etmeyecekti. Merdivene doğru bir adım atmıştım ki hâlâ pijamalarımı çıkarmamış olduğumu

fark ettim. Elim gayri ihtiyari ağzıma kapandı. Koskoca Akın Ateşdağlı'nın karşısında ahkâm keserken, üzerimde tozpembe bir pijama vardı. Adamın liseli oğlanlardan bahsetmesi boşuna değildi demek!

"Hemen geliyorum!" diyerek, hızla içeri kaçtım. Üzerimi değiştirip, şirketi aradıktan sonra, kahvaltıya yetişmek üzere odadan çıktım. Elbette insan kaynakları bu emrivakiden hoşlanmamıştı ama onca zamandır izin almadan çalıştığım için, homurdanarak da olsa kabul etmek zorunda kalmışlardı. Hem alt tarafı bir haftaydı, koca bir ayın tamamı değil ya!

Tamamen yeşillikler içindeki verandaya ulaştığımda, o kadar mükellef bir sofra buldum ki bir an kapısı açık mutfağa doğru eğilerek baktım. Fakat hiç kimse yoktu. Şaşkınlığımı anlamış olacak ki eliyle beni masaya buyur ederken, "Yardımcım yok! Daha doğrusu evde devamlı çalışan birisi yok. Haftada birkaç kere temizlik ve yemek için birileri geliyor elbette ama daha fazla özelime girmelerine tahammülüm yok!" dedi.

Üç cümlede üç kez 'yok' kelimesini kullanmıştı. Bu kadar yokluğun içinde var olduğuma göre, sanırım şükretmem lazımdı.

"Bu sofrayı sen mi hazırladın?"

Sesimdeki inanmadığımı belli eden o tını Akın'ı güldürdü. Şimdiye kadar gördüğüm, hiçbir duygusu anlaşılmayan donuk tebessümlerinden sonra, bu kahkaha o kadar sıcak ve samimi gelmişti ki, karşımdaki yakışıklı adama öylece bakakaldım.

"Bunda şaşıracak ne var?"

"Bilmem... Seni mutfakta hayal edemedim."

Birden onu ilk gördüğüm an geldi aklıma. Bana tamamen yabancı gelen bir dünyanın hâkimi olarak çıkmıştı karşıma. Uzaktan da olsa keskin bakışlarını yüzüme kilitlediğinde, tüm nefesim kesilmiş, adeta çırılçıplak kalmıştım. Şimdi ise öyle bir

adamın kahvaltı hazırlaması, bana çok değişik gelmişti. Daldığım düşüncelerden onun tok sesiyle sıyrıldım.

"Benim çok önemli bir işim var. Yaklaşık iki saate dönerim, sen de o arada eve alışırsın."

"Olmaz!"

Öyle bir haykırmıştım ki adamın kaşları çatıldı.

"Yani, şey... Ben yalnız kalamam. Burası çok ıssız."

"Biraz sonra şoför gelecek, eğer istersen kapıda durması için bir iki adamımı çağırırım."

"Yok, kendimi hapiste gibi hissederim o zaman!"

Birkaç saniye bekleyip, tüm cesaretimi toplayarak devam ettim.

"Ben de seninle gelsem, sorun olur mu?"

Bana, tıpkı ilk gün baktığı gibi delici gözlerle bakıyordu. Çayından bir yudum alıp, yavaşça arkasına yaslandı.

"Sen öyle istiyorsan!"

İçimden yükselen kelebekler, burnumun ucuna dokunarak gökyüzüne doğru havalandı.

"Teşekkür ederim."

Kaşıbeyaz, gözümde yeniden centilmen kategorisine yükselmişti. Her ne kadar olağandışı şartlarda birleşmiş olsak da dünden beri hep kibar davranmış, neredeyse her isteğimi onaylamıştı.

"Fikrimi değiştirmeden yemeğini yesen iyi olur; bugüne kadar evime giren hiç kimsenin aç çıkmasına izin vermedim."

Masum bir cümle olmasına rağmen bende kısa bir huzursuzluk uyandırmıştı. Bu eve daha önce girip çıkanları delice merak ettim. Yine de elime çatalı aldığım anda, dünden beri aç olan karnımın gurultusu bütün düşünceleri bertaraf etti.

Yaklaşık yarım saat sonra, odamda oturmuş Kurt Vahit'e ne söyleyeceğimi düşünürken, taşlık yoldan yaklaşan araba sesi beni heyecanlandırdı. Eğer Akın'la gitmek istiyorsam, bir an önce üzerimdeki kısa elbiseyi çıkarıp düzgün bir şeyler giymeliydim. Kendini valiz zanneden küçük çantama bakınca, içine doğru düzgün hiçbir şey koymadığımı fark ettim. Of! Elimin ayağımın titremesine hâkim olmaya ve babamın tavrını hazmetmeye çalışırken, çantaya ne tıktığıma dikkat etmemiştim. Mutlaka alışveriş yapmam gerekecekti. Hızla bir pantolon ve bluz giyip, çantamı kaptığım gibi odadan ayrıldım.

Akın beni kapıda bekliyordu. Beraberce arabaya doğru yürürken, elini hafifçe sırtıma koydu. Yaptığı hareket tüy gibiydi. Öyle ki hızlanmam için bir teşvik mi, yoksa bir okşama mı anlayamadım; ama yarattığı etki heyelan derecesindeydi. İçimden bir şeylerin akıp gittiğini hissettim. Ne oluyordu bana böyle?! Daha önce hiçbir erkek bana dokunmamış gibi, istemsiz tepkiler veriyordum. İnsanlardan kendimi soyutlamaya çalıştığım için bu tip yaşanmışlıklar bakımından fazla tecrübeli olmasam da bir erkeğin sırtıma değdirdiği elinden etkilenecek kadar da toy değildim.

Şoför kapıyı açmak için koşturunca, Ateşdağlı, *dur* anlamında elini kaldırdı. Adama eliyle şoför koltuğunu gösterip gülümsedi.

"Tünaydın Aziz, evdekiler nasıl?"

"Sağlığınıza duacılar efendim, sayenizde gayet iyiyiz."

Akın kapımı açıp kenara çekilirken, ben adamın cümlesindeki 'sayenizde' kelimesine takılmıştım. Bir kumarhane sahibi, şoföründen hayır duası alacak ne yapmış olabilirdi? Muhtemelen dolgun bir maaş veriyordu.

Geniş ve konforlu aracın arka koltuğunda, birbirimizden olabildiğince uzak iki köşeye oturduk. Bir saate yakın süren yolculuğumuz sırasında, Akın ve şoförü işle ilgili bazı şeyler konuştukları için, ben sessizce camdan bakarak etrafı seyrettim.

Daha önce hiç gelmediğim kalabalık semtteki büyük bir hastanenin önüne yanaşınca telaşlandım. Neden buradaydık? Acaba hasta mıydı? Yüzüne çevrilmiş olan soru yüklü bakışlarımı görünce açıklama gereği duydu.

"Biraz işim var, umarım sıkılmazsın!"

Buna, ne kadar açıklama denebilirdi bilmiyorum; ama otoriter tavrı, başka bir şey sormamı engelliyordu. Onun peşine takılmayı ben istediğim için, daha fazla zorlamayarak başımı salladım.

"Sıkılmam."

Arabadan inip hastanenin girişine varana kadar, gözümle onu takip ettim. Sanırım, onun sadece kendi mekânında hükmü geçen bir kabadayı olduğunu düşünmek büyük hataydı. Panter adımlarıyla yürürken, gücünü asfalta dahi hissettiren, ruhu satılmış bir iş yapmasına rağmen sanattan anlayan ve kahvaltı hazırlayan değişik bir adam vardı karşımda! Yoksa, bilmediğim bu dünyadaki bütün güçlü adamlar onun gibi miydi?!

Bana uzunca gelen bir sürenin sonunda, hastane kapısında belirdiğinde, yanında bir kadın ve bir çocuk vardı. Aramızda yaklaşık elli metrelik bir mesafe olmasına rağmen çocuğu tanıdım. Salih'ti bu! Gördüğüm ilk günden beri kim olduğunu merak ettiğim çocuk!

Sarsıcı ve can yakıcı bir titreme bedenimi esir aldığında, aslında o an kadının kim olduğunu merak ettiğimi anladım. Akın çocuğun yüzünü okşarken, kadın adama birden teklifsizce sarıldı. Mesafe ne olursa olsun, bunun tutkulu bir kadının sarılması olduğunu herkes anlardı. Cama yapışmış bir şekilde onları soluksuz izliyordum.

Olabilir miydi? Gerçekten bu kadın onun karısı ve de Salih çocuğu olabilir miydi? Aziz'e belli etmeden, öfkeyle sıktığım yumruğumu kapıya vurdum. Bu kadar onursuz olması mümkün

değildi. Hiç kimse, bir ay boyunca hayatını paylaşacağı kadını, ailesinin yanına getirmezdi. O kadar uzun boylu değildi.

Bizim bulunduğumuz yerin tam çaprazı yöne doğru ilerlediler. Gözlerimden çıkan şimşekler o kadar kuvvetliydi ki muhtemelen izlendiğini hissetmişti. Salih'i ve kadını beyaz spor bir arabaya bindirip, uzaklaşana kadar onları izledi.

Bakışlarımı öne eğip kucağımda kavuşturduğum ellerimi birbirine kenetledim. O gelene kadar, olabildiğince sakinleşmeyi denedim. Kaşıbeyaz, eğer bu bir ay süresince beni yatağında istiyorsa, evli olup olmadığının cevabını verecekti!

8. BÖLÜM

"Benim bir saatliğine mekâna uğramam lazım ama senin yapmak istediğin başka bir şey varsa, erteleyebilirim."

İnanılır gibi değildi ama çok rahattı. Açıklama yapma gereği bile duymadan, hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu. Sanki az evvel hastane kapısından bir kadınla çıkmış olan o değildi. Belki de *hayatımdaki yerini bil ve ona göre davran* mesajı veriyordu. Öyle ya, ben kimdim de ona hesap sormayı düşünüyordum? Birbirine kenetlediğim ellerimi sıkmaktan, mafsallarım bembeyaz olmuştu. Başımı kaldırıp yüzüne bakmadan cevap verdim.

"Bir ara alışveriş yapmalıyım."

"Tamam. O halde ben işlerimi halledince çıkar öğle yemeği yeriz; sen de ihtiyaçlarını alırsın."

Çok kısa bir es verip ekledi.

"Bu akşam işlerle Tahir ilgilenecek. Biz, geç olmadan eve döneriz."

İçim hafifçe ürperdi. Bu iyi bir haber miydi, bilemedim. Sonuçta bir şekilde baş başa kalacaktık. O böyle söylese de ikimiz henüz 'biz' olamamıştık belki ama ne yaşayacağımız ortadaydı. Tabii öncesinde sorularımın cevabını almalıydım. Ben kafamda onlarca düşünce ile boğuşurken, onun sesi son derece berraktı.

"Mekâna gidelim Aziz!"

İçeriyi böyle boşken ve gündüz gözüyle görmek şaşırtıcıydı. Sanki biri, üzerine pelerin gibi örttüğü ihtişamını almış, adeta çıplak bırakmıştı. Geniş salonun şu anki boş haline bakıldığında, o gizemli ve günaha davet eden havadan eser yoktu. Ateşdağlı'nın peşi sıra, mekânın kalbine doğru ilerlerken, değişmeyen tek şeyin onun karizması olduğunu fark ettim. Gece ya da gündüz, içeride ya da dışarıda, özgüveni yüksek tavırları hep aynıydı. Bu, benim yıllar önce kaybettiğim bir şeydi. O yüzden, bu adamı kıskandığımı itiraf etmeliydim.

Direkt odasına doğru yönelince, ben de onu takip ettim. Tahir her zamanki gibi içerideydi. Yalnız kalmak isteyeceklerini düşünüp, ikinci adımımı tereddütle attım. Hafifçe sağ arkasında olmama rağmen, çekincemi fark etmişti.

"Buyurun küçük hanım!"

"Ben, şey... Rahatsız etmeyeyim."

"Benim gizli saklı bir şeyim yoktur Hazal! Yakında öğrenirsin."

Tahir, o sıcacık gülüşüyle bu sözleri onaylayınca, biraz daha rahatladım. Onlar işlere daldığında, sanırım benim orada olduğumu bile unuttular. Sehpada duran bir ekonomi dergisini alıp karıştırmaya başladım. Bir süre sonra hesaplarla ilgili konuşmaları kulağıma çalındı. Bir sorun olduğu kesindi fakat hatayı yanlış yerde arıyorlardı. Sonrasını düşünmeden, patavatsızca konuya daldım.

"O hesap yanlış!"

İkisi de beklenmedik tepkim karşısında bana uzaylıymışım gibi baktı.

"Yedi yüz doksan binden düşük olamaz."

Dudağının kenarında alaycı küçük bir tebessüm kırıntısı olan Ateşdağlı, doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Bunun sadece toplama çıkarma olmadığının farkındasın, değil mi?"

Başımı salladım.

"Yani sen bana, bir sürü karışık işlem gerektiren bir hesapta, yalnızca konuşmamızdaki rakamları dinleyerek, doğru sonuca ulaştığını mı söylüyorsun?"

"Evet."

Yüzümdeki her bir detayı ezberlemek ister gibi o kadar uzun baktı ki bunun sadece birkaç saniye sürdüğüne kimse inandıramazdı beni. Galiba bakışlarında, insanı hipnotize eden bir şey vardı. Yoksa içimdeki patlamaya hazır volkanla, az önce ona sarılan kadının kimliğini sorgularken, şimdi birkaç basit rakamla uğraşmazdım. Bana saatler gibi gelen bir sürenin sonunda, bakışlarını benden ayırıp, önündeki ekrana kaydırdı. Muhtemelen elindeki hesapla, bilgisayardaki dokümanları karşılaştırıyordu. Yüzünü yalayıp geçen şeytani gülümsemesini gördüğümde çoktan ayağa kalkmış, masanın kenarına yaslanmıştı. Elinde tuttuğu kâğıtları, tekrar masaya fırlattı.

"Kâğıt saydığını fark ettiğimde, bu kadarını tahmin etmemiştim."

Tahir, inanmaz gözlerle, onun masaya attığı kâğıtları inceliyordu.

"Beklediğimden de iyisin. Bu da çok normal, çünkü seni tanımıyorum. Söylesene, kimsin sen? Hem bunun cevabını vererek, Tahir'i de memnun edersin. Evime bir katili almış olmamdan endişe ediyor."

Benim yüzüm hafifçe kızarırken, Tahir bu sözleri hiç üzerine alınmamış, belgeleri inceliyordu.

"Ben matematik mezunuyum. Bir yazılım firmasında çalışıyorum. Sanırım, özgeçmişimde size ilginç gelebilecek başka hiçbir şey yok!"

"*Hiç*, kelimesinden fazla olduğun kesin."

Son sözlerini arkasını dönüp çok kısık sesle ağzında geveleyerek söylediği için ne dediğinden emin olamadım. Koltuğuna oturduğunda, Tahir parmağıyla ekranda bir şeyleri gösterip, "Doğru söylüyor," dedi.

İnceleyip onayladıktan sonra gözlerini yine bana çeviren Akın, "Her matematikçi senin gibi olmasa gerek," dedi.

Beni zorluyor, söylediklerimden fazlasını istiyordu.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Aslında çok fazla şey değil! Oynadığımız oyunun büyüsü bozulsun istemiyorum. Birbirine yabancı iki insan, bir anda ne kadar yakınlaşabilir onu görmek istiyorum."

Bakışlarım, gayri ihtiyari Tahir'e kaydı. Onun önünde bu kadar rahat konuşarak, beni utandırıyordu Akın. Allah'tan bir anda dışarıda sesler yükseldi de ikisinin ilgisi de koridora yöneldi. Kaşıbeyaz'ın bir baş hareketiyle, Tahir iki adımda kapıya vardı.

"Neler oluyor burada, biraz sessiz olamaz mısınız?"

"Tahir Bey, burada patronu görmek isteyen biri var. Ben, çalıştığınızı söyledim ama ısrar ediyor."

Konuşma kısa bir süre kesildi ya da Tahir iri bedeniyle tamamen kapının dışına çıktığı için biz duyamadık.

"Demek sensin, bu ne sürpriz?!"

Sürpriz kişiyi ben bile merak etmiştim. Tahir'in açtığı kapıdan Vahit Ağabey içeri girdiğinde, bütün kanım bedenimden çekiliverdi.

Gelen kişi, benim için olduğu kadar Akın için de şaşırtıcı olmalıydı ki sol kaşı havaya kalktı.

"Kurt Vahit, senin yolun buralara düşer miydi? Hoş, gündüz vakti geldiğine göre bu ziyaret bir tesadüf değil!"

"Hayır, tesadüf değil Ateşdağlı! Seni görmeye geldim."

Daha kapıdan girdiği anda bakışlarımız karşılaşmış ama o, her zamanki profesyonel tavrıyla, beni görmezden gelmişti.

"Hoş geldin, otur lütfen."

"Hoş buldum."

"Söyler misin bana, bu saatte burada olacağımı nasıl tahmin ettin?"

"İşte o kadarı tamamen şans!"

Vahit Ağabey, dönüp yüzüme bakmamıştı bile! Fakat en küçük detayı bile kaçırmayan Akın, titrediğimi fark etmişti. Tek dileğim, aramızda bir bağlantı kurmamasıydı.

"Bir sorun mu var Hazal?"

"Hayır, ben gayet iyiyim."

"Sizi tanıştırmadım. Kurt Vahit, çok eski bir ahbabımızdır. Hazal Hanım, benim misafirim."

"Memnun oldum," derken sesimin net çıkmasına gayret ettim.

"Ben de küçük hanım."

Onun sesi ise kırgındı ve de bu konuda kesinlikle çok haklıydı. Tabi bunu, yalnızca ben anlayabildim. Gözleri, yüzümde birkaç saniyeden fazla kalmadı. Akın'ın bana hitaben konuştuğunu fark etmem, ruhumdaki isyanı dizginledi.

"Sıkıldıysan, Nevzat'a barı açtırayım. Belki bir şeyler içmek istersin."

Bu sözleri kibarlık icabı mıydı yoksa Vahit Ağabey'le yalnız mı kalmak istiyordu, bilemedim; ama ne olursa olsun çıkmayacaktım.

"Sakıncası yoksa, burada rahatım."

Akın, hay hay anlamında başını eğerek Vahit'e döndü.

"Seni dinliyorum, bir sorun mu var?"

"Sorun demeyelim de merak! Kulağıma, mekânında hile yapıldığı çalındı. Mümkün değil dedim ama yine de bu yaşlı dostunu aydınlatırsın diye seni görmek istedim."

Tahir'in yüzü sinirle kasılırken, ben istemsiz titrememi kontrol altında tutmaya çalıştım. Emin değildim ama galiba bu konuşma biraz abes kaçmıştı. En son isteyeceğim şey, bu dünya tatlısı adamın başının benim yüzümden belaya girmesiydi.

Çok kısa bir zamandır tanıyor olsam da Akın Ateşdağlı'nın haklı şöhretinin, yaşının ötesindeki olgunluğundan kaynaklandığını hissediyordum. Nitekim bu konuda beni hiç yanıltmamıştı.

Arkasına iyice yaslanıp gözlerini hafiften kısarak, Kurt Vahit'e baktı.

"Bu soruyu başkası sorsa, ne olurdu sen iyi bilirsin, Kurt! Yıllardır görüşmesek de eski günlerin ve babamın hatırına, merakını gidereceğim. Evet, birileri cahil cesaretiyle öyle bir şey yapmaya kalktı ama mümkün olamayacağını çok net bir şekilde anladı."

Bir an... Sadece bir an bakışları bana değdi. O kadarı bile kalbimi titretti. Şu yaşadıklarımdan sonra böyle sakin bir şekilde yerimde durabilmem şaşırtıcı olsa da bütün konuşma boyunca kendimi dizginlemeyi bildim. Yaklaşık yarım saat kadar eski günlerden sohbet ettiler fakat ortamda beni tedirgin eden bir şey vardı. İçgüdülerimin bana söylediği, Akın'ın da aynı şeyi hissediyor olduğuydu. Sanırım, Vahit Ağabey'in buraya gelişinin ardında başka sebepler olduğunu anlamıştı. Yine de hiç renk vermedi.

Kurt Vahit gitmek üzere kalktığında, Akın da hemen ayaklandı.

"Umarım merakını gidermişimdir."

"Sağ ol evlat! Eski bir kurdun patavatsızlığını hoş gördün. Bugün, güzel bir hanımdan beklediğim önemli bir telefon var. O da ararsa, değmeyin keyfime!"

"Aramasını umalım o halde. Artık oynamıyor olsan da her zaman bekleriz. Kapımız sana her daim açık!"

"Teşekkür ederim. Babandan büyük bir patron oldun, ruhu şad olsun! Ayten hanımefendiye de hürmetler!"

"Elbette, anneme selamını ileteceğim."

Vahit Ağabey'in, benden telefon beklediğine dair sözlerini düşünürken, bir anda Akın'ın annesinden bahsetmesi beni şaşırttı. O fotoğrafı gördüğüm ana kadar Kaşıbeyaz'ın bir annesi olduğunu bile hayal etmemişken, Kurt Vahit'in bunu bilecek kadar Akın'ın özeline dahil oluşu gerçekten şok ediciydi.

Vahit Ağabey, yüzüme bakmadan geldiği gibi gitti. Bugüne kadar, Salih dışında hiç kimseyi geçirdiğini görmediğim Kaşıbeyaz, ona kapıya kadar eşlik etti.

Döndüğünde, her zamanki kibar tavrıyla özür diledi.

"Affedersin! Seni çok beklettim. Acıktın mı?"

"Sorun değil, o şahane kahvaltıdan sonra acıkmak ne mümkün."

Gülümsüyordum fakat Vahit Ağabey'in ziyaretinin yarattığı etkiyi üzerimden atabilmiş değildim.

"Sevindim. Beş dakika içinde çıkabiliriz."

Beni odada yalnız bıraktığında saatime baktım. Mutlaka gün bitmeden Vahit Ağabey'i aramalıydım. Hiç kimse değilse bile o bir açıklamayı hak ediyordu. Tek yapmam gereken doğru kelimeleri seçmekti.

Kısa bir süre sonra, yine Aziz'in kullandığı arabayla yemeğe gidiyorduk. Fakat bu sefer, yanımızda Kaşıbeyaz'ın bir adamı daha vardı. İlk defa görüyordum onu. Hareketlerinden ve Akın'ın ona karşı davranışlarından anladığım kadarıyla önemli bir konumdaydı. Nerdeyse Tahir kadar iri oluşu ve de sürekli tetikte olduğunu gösteren tavırları, bana onun bir koruma olabileceğini düşündürdü. Tabii bu koruma olayı, Akın'ın

düşmanları olabileceği fikrini aklıma düşürdü. Nedense bundan hoşlanmadım.

Güzel, şık bir restoranın önünde durduğumuzda, benim kapımı tıpkı sabah olduğu gibi Akın açtı. Artık tanıdık gelen belimdeki eli, zarifçe beni yönlendiriyordu. Adını bilmediğim iri kıyım adam, Aziz'le birlikte arabada kaldı. Bu kadar şık bir restoran için kıyafetim çok sıradandı. Yemek sonrası mutlaka üstüme başıma bir şeyler almalıydım.

Masaların arasında ilerlerken, birçok kadının Akın'a karşı kaçamak ya da aleni bakışlarını yakaladım. Hatta bir tanesi, yüzünü buruşturarak, beni baştan aşağı süzdü. Sanırım bu kadar hoş bir adamın yanında benim gibi bir kılıksızın ne aradığını anlayamadı.

Belki de bunu fark ettiği için, ya da genel tavrı böyle olduğundan, Kaşıbeyaz, o restoranda bulunduğumuz süre boyunca bana kendimi bir prensesmişim gibi hissettirdi. Sandalyemi çekişinden siparişimi vermesine kadar, sanki sadece beni memnun etmek için oradaydı. Bunu garsonlara da öyle bir yansıttı ki adeta etrafımda pervane oldular. Daha düne kadar benim belki de basit bir kadın olduğumu düşünen bir adam için, bu yaptıkları çok fazlaydı.

"Tatlı yer misin?"

"Bir lokma daha yersem nefes alamayacağım. Resmen başım döndü."

"Belki de erken saatte içmeye alışık değilsindir."

Gülümsemesi ve sesinin tonu alaycıydı. Bu geçişi tanıyordum artık.

"Doğru, fakat eksik. Gece ya da gündüz, ben içkiye alışık değilim."

Gülümsemesi hâlâ dudağının kenarındaydı ama bakışları beni delip geçerek, daha da içerilerde cevap arar gibiydi. Kısa bir an sonra, *her neyse* dercesine saatine baktı.

"Alışveriş tanımını biraz açar mısın?"

"Senin evine taşınmam o kadar beklenmedik bir şeydi ki üzerime giyecek doğru düzgün bir şey alamadım yanıma."

"Beklenmedik olduğuna emin misin? Son derece planlı gözüküyordu oysa!"

Az önceki centilmen beyefendiyi mumla aratmaya niyetliydi. Canımı acıtmaya yönelik sözlerini duymazlıktan geldim.

"Birkaç parça bir şey almalıyım."

"Hay hay, bitirdiysen kalkabiliriz."

Restorandan çıktığımızda, tekrar arabaya binmemize gerek kalmayacak kadar yakın bir mağazaya girdik. Çok katlı ve oldukça lüks mağazada giyimden aksesuara, ayakkabıdan çantaya her seçenek vardı. Daha önce hiç alışveriş yapmadığım bir yerdi. Lüks, daha çok Arda'nın tarzıydı. Kardeşimi düşününce yüzüm düştü. Ona veda edemeden evden ayrılmıştım. Büyük ihtimalle Selin'in evindeydi. Suratımın asıldığını gören Akın, bunu yanlış yorumladı.

"Burası senin standardın için düşükse, başka bir yere gidebiliriz."

Öfkeyle yüzüne baktığımda, alay etmediğini, ciddi olduğunu gördüm.

"Ne alakası var, fazla bile! Senin benimle dolaşmana gerek yok, en kısa sürede alışverişimi tamamlarım."

"Nasıl istersen. Ben oturup bir kahve içiyorum o halde. Sana keyifli alışverişler..."

O, mağazanın tam ortasındaki kafeye doğru ilerlerken, ben alışverişe başlamıştım bile. Spor olduğu kadar da şık birkaç kıyafet seçerken, satın almayacak olsam da nefis gözüken bazı

parçaları incelemeden geçemedim. İç çamaşırı bölümünde gördüğüm lacivert dantel takıma adeta vuruldum. Hayatımda hiç böyle bir şey giymemiştim. Her neyse, bundan sonra da ihtiyacım yoktu. Birdenbire, ensemde garip bir ürperti hissettim. Başımı çevirdiğimde, uzaktan da olsa, iri kıyım korumanın beni izlediğini fark ettim. Bu kadar alışveriş yeterdi; beş on dakika içinde deneyerek seçtiğim parçalarla kasaya geldiğimde, nasıl olduğunu anlamadan Akın yanımda bitiverdi.

"İzninle, ben ödemek isterim."

"Ne münasebet, benim yeterince param var."

Ah! Ne aptalım. Kendi ağzımla ona koz vermiştim. Başını geriye atarak bir kahkaha patlattı.

"Biliyorum. Fakat bu başka bir şey, müsaade et lütfen!"

"Hayır, Akın Bey! Çalışıyorum ve kendime iki elbise bir bluz alacak kadar kazanıyorum," dedim, ama tavrımın yırtıcı bir panter edasında olduğunu ancak onun dudağının ıslık çalacak şekle girmesinden sonra fark edebildim. Ellerini pes ediyorum dercesine havaya kaldırmış, adeta eğleniyordu.

Hırsla arkamı dönüp aldıklarımın ücretini ödedim. Normalde yapmadığım kadar pahalı bir alışveriş olsa da bütçeme en uygun parçaları seçmiştim.

Eve gidene kadar tek kelime konuşmadık. Bana değişik diyordu ama kendisi de pek dengeli sayılmazdı. Restorandaki o duyarlı ve nazik adam tavırları genel duruşu olsa da arada ortaya çıkan alaycı halini hiç sevmiyordum. Sandığımdan daha zeki olduğunu kavradığım birinin iğnelemelerini geçiştirebilmek kolay değildi.

Arabadan inip taşlı yoldan eve ilerlerken o daha kapıyı açmadan atıldım.

"Çok yoruldum, müsaade edersen odama çıkıp biraz dinlenmek istiyorum."

"Müsaade senin!"

Of! Bir kere de kaba olsaydı, bir şeyi de reddetseydi, kolumdan tutup, buraya ne sebeple geldiğimi haykırsaydı olmaz mıydı? Bu işkenceye bir son verseydi mesela, bugün kucaklaştığı kadının kim olduğunu söyleseydi!

Ama hiçbirini yapmadı. Tek söylediği, "Müsaade senin," oldu.

Yatağa uzanıp başımı yastığa koyduğumda, gözlerime onlarca yaş hücum etti. Bütün bunlar benim için çok fazlaydı. Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Bir süre sonra, yanaklarımdan süzülen ılık yaşların eşliğinde uyuyakaldım.

Uyandığımda hava kararmıştı. Bir an odada yalnız olmadığım duygusuna kapılıp abajura uzandım. Aydınlanan ortamda yanımda kimse olmadığını anlayınca içim biraz olsun rahatladı. Normalde çok az uyuyan bir insan olduğum için, dünden beri zaman kavramım karışmıştı.

Üzerimi değiştirip kapıdan çıkmadan önce, telefonu elime aldım. Vahit Ağabey'i aramam gerekiyordu ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Telefonu tekrar aldığım yere bıraktım.

Ağır adımlarla merdivenlerden inerken, kulağıma Frank Sinatra'nın *Strangers In The Night* şarkısının melodisi doldu. Bu şarkıyı özellikle mi seçti bilmiyordum ama kalbime sımsıcak bir teslimiyet sunmuştu.

"Bir gece göz göze gelen iki yabancı.
Bir gece merak ediyorlardı,
Gece bitmeden aşkı paylaşma şanslarını.
Gözlerindeki bir şey çok cezp ediciydi,
Gülüşündeki bir şey çok heyecan vericiydi.

Kalbimdeki bir şey seni elde etmem gerektiğini söylüyor!"

Son basamağa adım attığımda onu, ayağını sehpaya dayamış, elinde bir kadeh kırmızı şarapla, düşünceli bir halde buldum. Geldiğimi fark etmemişti. Üzerindeki kot pantolon ve

keten gömlekle olduğundan daha genç duruyordu. Giydiğim ayakkabının zeminde çıkardığı ses varlığımı ona belli etti.

"Affedersin, yine çok fazla uyumuşum. Bu kadar zaman geçtiğini anlamadım."

Ayağa kalkarak konsola doğru ilerledi.

"Açıklama yapmak zorunda değilsin. Bir süreliğine bile olsa, burası senin de evin sayılır."

Ağır adımlarla yanıma gelip, doldurduğu kadehi uzattı.

"Acıktın mı?"

"Sen beni şişmanlatmak niyetinde misin? Öğlen yediklerimden sonra, iki gün yemek yemesem olur."

"Madem aç değilsin, yapacak başka bir şeyler bulsak iyi olur."

Sesi o kadar boğuk, bakışları o kadar arzuluydu ki ne kastettiğini anlamamak aptallık olurdu. O, bana biraz daha yaklaşırken, ben bir adım geriye atıp şarabımdan koca bir yudum aldım. Pes etmeyip birkaç adım daha geldi. Elini belime dolayıp beni kendisine çektiğinde o kadar heyecanlandım ki az kalsın kadehi düşürüyordum. Gözlerini benimkilerden çekmeden, elimdeki içkiyi alıp masaya bıraktı. Delici bakışlarının etkisinden kurtulabilmek için gözlerimi kırpıp bakışlarımı kaçırınca masanın üzerindekileri gördüm. Bugün alışverişte inceleyip satın almadığım her şey oradaydı. İstisnasız, sadece elimi sürdüğüm elbiseler, ayakkabılar, aklımda kalan lacivert iç çamaşırı takımı...

O kadar şaşırmıştım ki bir süre ağzım açık kaldı. Bu arada, beni kendi bedenine tamamen yasladığını anlayamadım.

"Akın, bunlar ne?!"

Sanırım, bu ona ilk kez adıyla hitap edişimdi ama şaşkınlıktan ne yaptığımın farkında değildim. Ancak yüzümü ona çevirip, nefeslerimiz birbirine karıştığında ne olduğunu kavradım. Hafiften paniklesem de güçlü kollarının arasından kurtulamadım.

"Bir kadın için oldukça az şey almıştın, ben de senin yerine alışverişini tamamladım. Umarım bunlar, beğendiklerindir."

Söyleyecek söz bulamıyordum. Babamın yaptıklarından sonra, asla bir erkeğin beni şaşırtamayacağını düşünmüştüm. Çünkü daha önce kimse benim için böyle bir incelik yapmamıştı.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

İki kelimelik cümlesi, yüzünü boynuma gömdüğünde dudaklarının arasında kayboldu. Elleri, yavaşça bedenimde geziyordu. Heyecandan titremeyi bile unutmuş tenimde dudakları benimkilere doğru ilerlediğinde, iki elimi göğsüne bastırdım. Onu itmemiş olsam da bu hareket aramıza mesafe koydu.

Oldukça koyulaşmış gözlerini yüzüme çevirerek, ne yapmak istediğimi tartarcasına bana baktı.

"Vav! Dün geceyi geride bıraktık sanmıştım."

Bir kez daha ona naz yapamayacağımı biliyordum. O yüzden heyecanla atıldım.

"Öyle zaten! Yine de senden almak istediğim cevaplar var."

"Benim senden almak istediklerimin yanında çok önemli olmasa gerek!"

Şimdi kızarmanın sırası değildi. Bütün cesaretimi toplayıp başımı dikleştirdim.

"Bugün hastane çıkışında gördüğüm kadın, karın mıydı?"

Yüzünde tek bir kas bile hareket etmemişti. Sorum onu kızdırmış mıydı, anlamak için gözünün içine bakıyordum. Derken yavaşça göğsündeki ellerimi tutup çekerek aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı. Heyecandan nefes aldıkça kabaran göğsüm, onun bedeninin sıcaklığında adeta eziliyordu. Fısıltıyla konuşmaya başladığında, belki de ben soluk almayı bırakmıştım.

"Nasıl ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorsam, sen de gerekmedikçe benim özelimi sorgulama! Zamanı geldiğinde bilmen gerekenleri öğrenirsin."

Neredeyse birbirine değmek üzere olan dudaklarımız buluşmadan hemen önce, yüreğime su serpen sözlerini duydum.

"O vakte kadar bilmen gereken tek şey, benim evli olmadığım!"

9. BÖLÜM

Dudaklarımda gezen tüy gibi hafif dudaklarının baskısı o kadar kuvvetliydi ki bu zıtlık donup kalmama sebep oldu. Sanki bedenim, onun küçücük bir dokunuşuyla istilaya uğramıştı. Bir kaçış yolu aramam gerekirken, ona daha da çekiliyordum. Nefeslerimiz birbirine karıştığında, kendimi ait olduğum yerde hissetmem ne saçmaydı! Belki de dudaklarında, insanı hipnotize eden bir zehir vardı. Düşünme yetisini kaybetmiş beynimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, şu an hissettiğim duygu için mantıklı bir sebep bulamıyordum.

Lisedeyken beni koridorun kuytusunda sıkıştırıp öpen çocuğu saymazsak, sadece Tolga'yla öpüşmüştüm. Ya da ben öyle sanmıştım! Çünkü bu yaşadığım şey Tolga ile yaşadığımdan çok farklıydı hatta mukayese bile edilemezdi.

Anın sarhoşluğuyla bacaklarım beni taşımaz hale geldiğinden sıkıca Akın'ın koluna tutundum. Bunu, daha fazlası için bir davet kabul etmiş olacak ki belimdeki elinin baskısını artırarak beni kendine iyice yaklaştırdı. Diğer eli, varla yok arasında bir dokunuşla ensemde gezinerek saçlarımı okşuyordu. Göğüs kafesim kalbime dar geliyor, nefessiz kalan bedenim isyan ediyordu. Tüm bunlara rağmen beni bulutların arasında gezdiren bu histen vazgeçmek istemiyordum.

O ana kadar kontrolü elinden bırakmayan Akın, bedeninde hissettiğim ani bir tereddütle öpüşünü keserek bir adım geriye

attı. Yine de ensemdeki eli aramızdaki bağı koparmadı. Sebebini anlayamasam da bakışları öfkeliydi. Sanki saçlarımı az önce okşayan el, bir anda boynumu kırıverecek kadar sertleşmişti.

Zaten bu yaşananlar benim için çok fazlaydı; o da garip davranınca kendimi hepten çektim. Tam arkamdaki kanepeye çarparak sendeleyince dengemi sağlayamayıp geniş kolçağa oturdum. Akın beni tutmak için hamle yapınca tekrar yakınlaştık. O ayakta kaldığı için, başımı yukarı kaldırmak zorunda kaldım. Bakışları az önceki gibi karmaşıktı. Koyulaşmış gözbebeklerinden hiçbir duygu anlaşılmıyordu. Belki de tecrübesiz duruşum, onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Birden, hiçbir şey olmamış gibi iki elini boynuma götürüp, başımı iyice kendisine doğru kaldırarak beni tekrar öpmeye başladı. O kadar hırsla dudaklarıma kapanmıştı ki ben bile bunun az önceki yumuşak öpüşten farklı, saf bir tutkuyu hapsettiğini anlayabiliyordum. Elbette anlamak yetmiyordu. Daha önce bu şekilde öpülmemiş bir kadın için, yaşadığım şey tam anlamıyla bilinç kaybıydı. Başım dönüyor, kulaklarım uğulduyor, nefesim kesiliyordu. Bir şeylerin cezasını bana keser gibiydi ama bu kesinlikle hile yapmış olduğum için değildi. Hissettiğim ama tanımlayamadığım başka bir şey vardı.

Bana doğru eğilmek zorunda kaldığı duruşu rahatsızlık verdiğinden ya da ona ayak uyduramıyor olduğumu fark ettiğinden, geri çekilip kısa bir an gözlerime baktıktan sonra, tek elini omzuma koyarak beni arkaya doğru itti. O küçücük temasın etkisiyle, boylu boyunca kanepeye uzanırken, dudaklarımdan tiz bir çığlık fırladı. Şifon elbisemin eteği, uyluklarıma kadar sıyrılmıştı. Bir kısmı beyaz olan kaşını kaldırarak bacaklarıma bakarken, dudağının kenarında tehlikeli bir tebessüm belirdi. Dirseklerimden kuvvet alarak doğrulmaya çalıştığım an, hiç beklemediğim bir atiklikle üzerime uzandı. Bu kez bedeniyle beni kanepeye adeta mıhladı. Bir süre hiç kıpırdamadan birbirimize baktık. Ben şaşkınlıktan tutulmuştum, o

ise doğru zamanı kollayan bir avcı gibi tetikteydi. Belki de ilk hamleyi benden bekliyordu. Sanki seksen kiloluk bir adamın ağırlığıyla ezilmiyormuş gibi, o an tek düşündüğüm burnuma dolan nefis beyaz sabun kokusu oldu. Daha fazla yüzüne bakamayacağımı anladığımda gözlerimi kapattım. Bir elim başımın üzerinde kalmış, dalgalı saçlarım füme rengi kanepenin her yanına dağılmıştı. Nihayet dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettiğimde, bilmediğim suçumun cezasının bittiğini anladım. Nefeslerimizin birbirine karıştığı ilk anda olduğu gibi, tüy misali öpüyordu. Fark etmeden ona karşılık vermeye başladığımda, dudaklarının teması daha tutkulu bir hâl aldı. Gözlerimi açma cesareti bulamamıştım ama bedeninin sıcaklığını tenimde, kalbinin atışını ise tüm hücrelerimde hissediyordum. Boynumdan aşağıya doğru hareket eden eli göğsümün üzerinde durduğunda, ateşe değmiş gibi irkildim.

Nasıl bir duyguydu bu Allah'ım?! Hiç tanımadığım bir erkeğe, hiç tanımadığım bedenimle bir olma izni vermiştim. Ona hayatımdaki herkesten daha yakın olduğumu hissetmem ise şaşırtıcıydı.

Bu duygu, göğsümdeki eli biraz daha aşağıya inip, çıplak uyluğumu bulduğunda ise tepetaklak oldu. Ani bir yabancılaşma hissiyle gözlerimi açıp, onu üzerimden ittim. Tıpkı bir girdabın içindeymiş gibi başım dönüyor, bana Tolga'nın yaşattıklarını hatırlatan dokunuşu yüzünden midem bulanıyordu.

Tepkimi hiç sorgulamadan kanepeden kalktı. Benim dağılmış görüntümün aksine, o dergi kapağındaki bir model gibi duruyordu. Elbette bakışları ve duruşu mesafeliydi fakat yine de oturduğum yerden doğrulmama yardım etti. Biraz kendime gelmiş, o iğrenç adamın yanında olmadığımı idrak etmiştim ki; Akın'ın yüzünün kireç gibi oluşu dikkatimi çekti. Yaşadığım ani duygu geçişi sırasında fark edememiştim ama sanırım karşımdaki adama kendini tecavüzcü gibi hissettirmiştim. Hem de böyle bir suçlamayı en son hak edecek adama! Kısa süredir

tanıyor olsam da her hareketinden centilmenlik akan Akın, bu tepkimi hiç hak etmemişti. Belki de ona yaptığım teklifi bir adım ileriye taşıyıp süreyi uzatarak, beni kendisiyle kalmaya mecbur ettiğini düşünüyor olabilirdi.

Arkasını dönüp uzaklaşıyordu ki panikle haykırdım.

"Akın!"

Durup bana doğru dönmesini beklemek, ömrümden ömür aldı. Sanki bu adama borcum karşılığında burada bulunmuyormuşum gibi, sanki sevgilimin kalbini kırmış da bir özür borçluymuşum gibi kıvranıyordum.

"Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum."

Kendimi anlatacak doğru kelimeleri bulamadığımdan, ellerimi saçlarımın arasından geçirip, kalbimden bakışlarıma akan bir çaresizlikle çırpındım.

"Sorun değil. Belki ben çok hızlı davrandım, belki de gerçekten tecrübesizsin! Ya da... Öyle olmadığını umarım ama belki de benden hoşlanmadın!"

Elimi öne doğru uzatarak, *hayır* anlamında salladım.

"Sen... Beni yanlış anladın!"

Dudağının kenarındaki kıvrılma, onu ilk gördüğümdeki gibi duygusuz bir hal aldı.

"Öyle olsun!"

O, mutfağa yöneldiğinde, ben az önce dokunuşlarına teslim olduğum kanepeye çöküp kaldım. Böyle olsun istememiştim. Bakışlarım, masanın üzerinde duran, benim için alınmış eşyalara takıldığında, dudağımdan fırlayan hıçkırığa engel olamadım. Titreyen çeneme, bir damla gözyaşı eşlik etti. Duygularım o kadar karışıktı ki bir an kapıyı açıp gitmek istedim. Daha ürkütücü olansa, gidecek yerim olmadığı gerçeğiydi. Bundan sonra babamın bulunduğu bir yerde yaşayamazdım. Artık nişanlı değildim ki bu en güzeliydi. Tabii bu konuyu en kısa zamanda

Tolga'yla konuşup netleştirmek zorundaydım. Merve, belki de benden çok daha zor durumdaydı. Galiba benim için açık kalan tek kapı, Vahit Ağabey'inkiydi; onu da istemeden kırmıştım.

Düşüncelerimin arasında kaybolduğum süre ne kadar uzundu bilmiyorum; ama Akın'ın sesiyle kendime geldim. Ellerini ceplerine sokmuş, mutfak kapısında bana doğru bakıyordu.

"Akşam yemeği için fırında balık var. İnşallah seviyorsundur."

"Çok severim."

"Sonunda, zevk aldığımız ortak bir şey bulduk."

Sesi ne kadar iğneleyici olursa olsun, bakışındaki muzip ifade beni rahatlattı.

"İstersen salatayı ben yapabilirim."

"Neden olmasın. Bu arada ben on bir gibi mekâna geçeceğim, sen de gelmek ister misin?"

"Evet, lütfen. Burada yalnız kalmak beni ürkütüyor."

"Her türlü güvenlik var aslında. Yoldan tahmin ettiğin kadar da uzak değiliz. Tabii sen nasıl rahat edeceksen öyle olsun. Ben... Oyun oynamayacağın için, mekânda sıkılmandan korkuyorum."

Kısaca, oynayamazsın mesajı veriyordu. Bir süreliğine hayatını renklendirmiştim belki ama daha ileri gitmeye hakkım yoktu. Ömrümde ilk defa kumar oynadığımı bilse şaşırır mıydı acaba? Annemin cıvıldayan sesini duyduktan sonra, her şeye katlanırdım. Dönüşümüz sabahı da bulsa, bu evde yalnız kalmayacaktım.

"Sıkılmam merak etme!"

"Peki! Kıyafetlerini yukarı çıkarıp, salatayı yapmaya gel o halde!"

Eliyle masanın üzerindekileri gösterip, mutfağa geri döndü.

Bacaklarım hâlâ titrediği için topuklu ayakkabılarımı çıkarıp elime aldım. Masanın üzerinde o kadar çok şey vardı ki yukarı iki partide taşıyabildim. Ona daha fazla borçlanmak istemiyordum ama yaptığı incelik içime işlemişti. Nefis kırmızı elbiseyi özenle dolaba asarken, sessizde olan telefonum titremeye başladı. Ekranda arayan kişinin ismini gördüğümde, ateşe değmiş gibi sıçradım. Kurt Vahit'ti. Artık bir açıklama yapmaya mecburdum. Sorun; ne söyleyeceğimi bilmiyor olmamdı.

"Alo?!"

"Hile yaptığını anladı, değil mi?"

Bu gerçekçi tespit o kadar hızlı gelmişti ki o an yaşanmış gibi beni sarstı. Dudaklarımdan çıkan, "Evet," kelimesi kulağıma yabancı gelse de artık geri dönüşü yoktu.

"Kahretsin! Bunun olacağı belliydi. Babanı kaç kez uyardım, vazgeç dedim! Parayı Şevket'e getirmişsin; bunu nasıl başardın peki, sonradan mı fark ettiler? Ateşdağlı seni rehin mi tutuyor?"

"Yavaş! Vahit Ağabey, başım döndü. Kaşıbeyaz... Parayı çıkarmama izin verdi."

"Ne?! Sen benimle dalga mı geçiyorsun Hazal?! Böyle bir şey mümkün değil!"

"Oldu işte!"

"Ne karşılığında?!"

Bingo! Sonunda doğru soruyu bulmuştu. Daha fazla ayakta duramayacağımı fark ettiğimde, yatağın kenarına oturdum. Gözlerimi kapatıp, başımı tavana doğru kaldırdım.

"Hazal, sana soruyorum; ne karşılığında?"

"Hiçbir şey! Karşılıksız bir iyilik diyelim."

"Canım yavrum, sen bilincini kaybettin galiba! Kaç paradan bahsettiğimizin farkında mısın?! Kim kime böyle bir rakamı hibe eder; üstelik kandırılmışken?! Seni rehin mi tutuyorlar doğru söyle?! Söyle ki babanın canına okuyayım!"

Bilincimi kaybettiğim doğruydu ama sebebi; Akın'ın, hâlâ dudaklarımda hissettiğim tutkulu temasıydı.

"Bir süre Kaşıbeyaz'ın misafiri olacağım."

"Ne kadar bir süre? Ayrıca bu sürenin sonunda beklentisi ne? Parasını geri alabileceğini mi söyledin ona?"

"Hiçbir beklentisi yok! Sadece yardım ediyor."

O ana kadar hararetle gerçeğe ulaşmaya çalışan Vahit Ağabey, bir süre sessizliğe gömüldü.

"Orada mısın ağabey?"

"Seni bir şeye zorlamıyor, değil mi Hazal?"

Az önce yaşadıklarımızı düşününce, bu soru bana komik geldi. Akın'ın hayatına girip, onu bir şeylere zorlayan sanırım bendim.

"Hayır, Vahit Ağabey, asla!"

"Ateşdağlı'dan böyle bir şey beklemem zaten ama açıkçası kafam karıştı. O gece babanın adamları sana hiç yardımcı olmadı mı? Şevket telefonlarımı açmıyor. Bugün seni sağ salim görmeseydim, aklımı yitirecektim. Nasıl bana haber vermezsin?!"

"Çok haklısın ama inan fırsat olmadı. Annem, geziye gittiğimi sanıyor, lütfen sen de bir şey söyleme! Haftaya işe döneceğim zaten."

"Öyle olsun Hazal. Bu işin içinde başka bir şey var ama seni daha fazla zorlamayacağım. Bir şeye ihtiyacın olduğu anda beni arıyorsun, ona göre! En kısa zamanda da yüz yüze görüşeceğiz!"

"Sağ ol ağabeyciğim, hiç şüphen olmasın."

Telefonu kapattıktan sonra, birkaç dakika daha öylece kaldım. Resmen bir kumarbaza, bir aşüfteye, bir yalancıya dönüşmüştüm. Bu işin sonunda, ben aynı kişi olabilecek miydim? Yoksa şu an yaşadıklarımdan sonra, geri dönüşü olmayan bir yola mı girmiştim?

Kaşıbeyaz'ı daha fazla bekletmemek için, ağır adımlarla da olsa, kendimi toparlayıp aşağıya indim. Masanın üzerinde, iki servis ve beyaz şarap kadehleri vardı. Mutfağa girdiğimde, onu tirbuşonla şarabı açmaya çalışırken buldum. Tezgâhın üzerinde yıkanmış salata malzemesi hazır duruyordu. Hiçbir şey söylemeden sessizce işe koyuldum. Geldiğimi görse de tek söz etmedi. Akın fırından çıkardığı balığı servise hazırlarken, ben salata sosunu döküyordum. Birkaç gün önce, dev bir kumarhane sahibi karizmatik bir adamla mutfağa gireceğimi, üstelik onun, benim için yemek yapacağını söyleseler, kahkahalarla gülerdim; ama işte buradaydık. Ve ben ilk defa gerçek bir erkek tarafından öpülmüştüm.

Yemeklerimizi huzurlu diyebileceğim, aynı sessizlik içerisinde yedikten sonra, masayı da beraberce toparlayıp, mekâna doğru yola çıktık.

Kapılar önümüzde sırasıyla açıldığında, gecenin her şeyi değiştirdiğini fark ettim. Gündüz masum gözüken detaylar, hatta insanlar bile gizemli ve tehlikeli bir hâle bürünmüştü. Karanlığın ve sınırsızlığın rengi, en koyu tonuyla etrafı sarmalamıştı. Bir kez daha onaylayabilirdim ki aynı kalan tek şey Kaşıbeyaz'dı. Bu, bana müthiş bir güven hissi sunuyordu. Ayağını bastığı her yer, bakışını yönelttiği herkes, sorgusuz bir saygıyla önünde eğiliyordu. İlk gördüğümde kabul etmek istememiştim ama ben de gün geçtikçe ona hayran oluyordum.

Yaşayacağımız şeyler aklıma gelince, bu düşünce yerini kasvetli bir endişeye bıraktı. Ne olursa olsun, bu şartlarda başlayan hiçbir ilişki hayranlığı hak etmiyordu. Her şey sona erdiğinde, elimizde kalan yalnızca tükenmişlik olacaktı. Belki ben böyle bir teklifi yaparak kendimi basitleştirdiğimden, belki de o, bu teklifi kabul ederek seviyesini düşürdüğünden... İkimiz de pişman olacaktık.

Kafamdaki gri bulutları dağıtan, Tahir'in eşsiz gülümsemesi oldu.

"Hoş geldiniz, küçük hanım"

Her şeyi bilen tek kişi olmasına rağmen beni bir hanımefendi gibi karşılamıştı. Sanırım Akın'ın en yakını olmasının sebebi buydu; her ikisi de aynı hamurdandı. Güçlü, yakışıklı, kibar...

"Hoş bulduk, teşekkür ederim."

Bu sefer, teklif beklemeden büyük deri koltuğun köşesine oturdum. İşlerine engel olmak istemiyordum, ne de olsa beni yanında çok da istemeden getirmişti.

"Nasıl gidiyor Tahir, sorun var mı?"

Akın bu soruyu sorarken, aynı zamanda monitörleri inceliyordu.

"Yok Akın, her şey yolunda!"

"Güzel! Bu akşam oldukça kalabalık görünüyor. Güvenlik tedbirlerini arttırın. İstenmeyen bir durumla karşılaşmayalım."

Yüzüme bakmamıştı ama son cümleyi söylerken sesinde bir iğneleme vardı. Bakışlarımız Tahir'le karşılaştığında, yanaklarım hafifçe pembeleşti.

"Olmuş bil!"

Tahir iki iri adımla kapıya ulaşmıştı ki Akın onu durdurdu.

"Ha, bu arada, hileli kâğıtları kimin içeri soktuğuna dair soruşturma bitti mi?"

O an, biri ayağımın altından adeta yeri kaydırdı. Başım dönerken, kulaklarımda Kaşıbeyaz'ın son sözleri yankılandı. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Vahit Ağabey, "Yakalanırsan bana yardım eden dostumun da başını yakarsın," demişti; ama kendi yaşadıklarım adeta bir kâbus gibi olduğundan, başka hiçbir şey düşünememiştim. Eğer benim yüzümden Kurt Vahit'e ulaşırlarsa, ne yapardım?!

"Araştırıyoruz Akın, henüz bir sonuca ulaşamadık."

"Tahir, biliyorsun ki güvenmediğim personelle çalışmam! Boşuna günahsız insanlar işinden olmasın."

Sonra bana dönerek konuşmaya devam etti.

"Ya da belki, Hazal bize onun kim olduğunu söylemek ister!"

Aptallıkla ve kekeleyerek saçmaladım.

"Şey... Ben... Ben bilmiyorum. Bana sadece masada olacağı söylendi."

"Peki, öyle olsun. Senin üzerine gitmeyelim, bu konuyu aramızda kapattık."

Tahir kapıdan çıkıp gitmişti ama ben üzerimdeki gerginliği kolay atamayacaktım.

"Şey... Bu yalnızca benim hatam olarak kalsa, olmaz mı?"

"Ben güvenilirliğime leke sürdürmem Hazal, o yüzden benim çatım altında bunu yapanı mutlaka bulacağız! Sen, hile konusunda hayatımdaki tek istisnasın!"

Mutlaka yüzümün renginden ve ellerimin titremesinden, sonunda ulaşacağı kişinin benim için çok değerli biri olduğunu anlamıştı.

Gittiği gibi hızla geri dönen Tahir, beni bir şeyler söylemek zorunda kalmaktan kurtardı.

"Güvenlik üst seviyede merak etme. Sana bir şey söylemeyi unuttum Akın! Hikmet Bey kredi açmak istiyor."

"Hikmet Bey kim?"

"Hani Bursa'da inşaat şirketi var ya! İhaleye fesat karıştırmaktan yargılanmıştı."

"Hatırladım. Böyle adamlardan hiç hoşlanmıyorum. Yine de sen karar ver, bana sorma!"

Ateşim o kadar yükselmişti ki daha fazla orada duramazdım. Hızla ayağa kalkıp eteğimi düzelttiğimde, ikisi de bakışlarını bana çevirdi.

"Müsaadenizle, ben lavaboyu kullanacağım."

"Müsaade senin."

Kapıdan çıkıp kalabalığa daldım ve de ancak o an nefes aldım. Hissettiğim endişeyi belli etmemeye çalışmak, sandığımdan daha yorucuydu. Hızla tuvalete doğru yönelip içeri girdiğim gibi ellerimi mermere dayadım. Yüzüme birkaç kere soğuk su çarpmamla, gözümdeki maskaranın akması bir oldu. Aynaya baktığımda, karşımda tanımadığım bambaşka bir kız vardı. Benim yüzümden bir başkasının canı yanmamalıydı. Hele başından beri iyi olmam için çırpınan o babacan adamın hiç!

Kendimi toparlamak maksadıyla bir süre daha orada kaldıktan sonra dışarı çıktım. Kapıdan çıkmamla, İdris'in mekânında beni basit bir kadın zannedip asılan iğrenç adamla burun buruna gelmem bir oldu!

"Merhaba güzelim! Ben de benzettim mi acaba diye kapıda bekliyordum. Tabii aptal kafam, bu gözler, bu endam hiç başkasıyla karıştırılabilir mi?"

Konuşurken iyice yaklaşmış, leş gibi alkol kokan nefesini yüzüme üflüyordu.

"Sizi tanımıyorum beyefendi, iyi akşamlar!"

Ben uzaklaşmaya çalışırken, ayakta sallanan sarhoş bedeninden beklenmeyecek bir çeviklikle beni kolumdan yakalayıp duvara yapıştırdı.

Canım yanmıştı ama daha çok panik olmuştum.

"Bırak beni! Ne yapıyorsun?!"

"Hadi ama güzelim, ikinci defa kumarhanede karşılaşıyoruz. Kabul et artık, aynı gecenin insanıyız."

Son kelimesini söylediği anda, Tahir tarafından alaşağı edilmesi bir oldu.

"Ah!"

Beni tutan elini ters çevirip, adamı yere bastırdığı gibi, dizini üzerine koydu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen, gavat?!"

"Bırak beni! Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Bir fahişe için mi bu kadar tantana?!"

"Doğru konuş, öldürürüm seni! Düş önüme! Derdini patrona anlat!"

Adamın yüzü, Kaşıbeyaz'ın adını duyunca bembeyaz oldu. Sanırım aldığı bütün alkol, o anda vücudunu terk etti.

Onlar önde, ben arkalarında içeriye girdiğimizde, Akın'ın sol kaşı her zamanki gibi havaya kalktı. Galiba, Tahir'in adamı ensesinden tutuşu Akın'ın dikkatini çekmişti.

"Hikmet Bey... Hoş geldiniz diyeceğim ama sanırım bir sorunumuz var."

"Hazal Hanım'ı rahatsız ediyordu."

Bu tek cümle, Akın'ın yüzündeki tüm duyguyu değiştirdi. Bakışları donuk, ürkütücü, beni bile korkutan bir ifadeye büründü. Yavaşça ayağa kalkarak, masanın ön tarafına doğru yürüdü.

"Sen..." dedi. "Benim mekânımda, bir kadını taciz mi ediyorsun?!"

Bu sözleri tükürür gibi söylemişti ama beni şaşırtan şey akabinde söylediği diğer cümle olmuştu.

"Hem de benim kadınımı!"

Tıpkı beni şaşırttığı gibi, bu sözler adamı da allak bullak etti. Hayretle açtığı ağzından çaresiz bir soluk fırladı.

"Çok... Çok özür dilerim. Bilmiyordum. Geçen gece İdris'in mekânında yaşlı bir adamla cilveleşince... Üstelik kılık kıyafeti de o biçimdi... Yani... Şey..."

Adam, hızla üzerine doğru gelen Kaşıbeyaz'ın öfkeyle yanan gözlerini gördüğünde, işi batırdığını anlamıştı. Daha vahimi ise kendi batarken beni de yanına çekmiş olmasıydı.

Akın, boğazına sarıldığı adamı hızla kapıya savurduğunda, Tahir de ben de bir adım geri attık.

"Defol git! Seni bir daha kapımda görmeyeyim, yaşatmam!"

Tahir, adamın cevap vermesine dahi fırsat vermeden sürükleyip götürürken, biz ikimiz yalnız kaldık.

Adamın söylediklerinden sonra Akın, bana kızgın bir şekilde bakıyor olsa da açıklama şansı vermeyecek kadar da zalim değildi. Ağır adımlarla bana doğru yaklaşıp, gözlerime dimdik baktı.

"Sen, bundan böyle evde kalacaksın!"

Bunu söyledikten sonra, odadan çıktı. Ağzım açık öylece kalakalmıştım. Hesap sormamıştı, kızmamıştı ama tıpkı bir zorba gibi davranmıştı.

Çok sinirlenmiştim. Odayı baştan uca birkaç kez turlayıp, ellerimi yumruk yaptım ve en sonunda hırsla kanepeye oturup, başımı ellerimin arasına aldım.

Belki de sorulacak esas soru, bu hakareti kabul edip oturmak yerine, neden çekip gitmediğimdi... Ama benim bunu kendime bile soracak cesaretim yoktu.

Bir süre oturduğum yerden kalkamadım. Hikmet midir nedir, böyle iğrenç adamlardan çok var mıydı bu dünyada?! Bütün erkekler mi aynıydı, yoksa benim şansıma hep karaktersiz olanlar mı düşmüştü? Söyledikleri elbette çok korkunç şeylerdi

ama Akın bana açıklama fırsatı vermemişti. Aklından neler geçtiğini düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum. Adam resmen Vahit Ağabey'le cilveleştiğimi düşünmüş, bir de utanmadan kıyafetime bakarak benim kim olduğum konusunda yargıya varmıştı.

Ayağa kalkıp, odanın içinde yeniden volta atmaya başladım. Madem Kaşıbeyaz beyefendi işin doğrusunu öğrenmek istemiyordu, o halde ben neden bu kadar üzülüyordum ki?! Birkaç hafta öncesine kadar tanımadığım bir adam, benim için ne kadar değerliydi de kendimi anlatmak için çırpınıyordum?

Kendime sorduğum soruların hiçbirine cevap veremediğimi anlayınca, oflayarak tekrar oturdum. O anda açılan kapıdan içeri, Nevzat girdi.

"Hazal Hanım, Akın Bey sizi eve bırakmamızı emretti."

Normalde sakin bir insan olmama rağmen, kendimi tanıyamayacak kadar sinirliydim.

"Her emredileni yapar mısınız?"

Nevzat, beklemediği fevri çıkışım karşısında afalladı. Ağzı hafiften açılırken, kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Patron emrederse, evet!"

Doğru cevabı bulmuş olmanın mutluluğuyla, pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

"Peki, o halde patronunuzu memnun edelim. Sonuçta hepimiz onun için buradayız, değil mi?"

Nevzat, benim ne demek istediğimi anlamaya çalışmaktan sıkılmış olacak ki umursamaz bir tavırla kapıyı gösterdi.

Topuklarımı vura vura dışarı çıktım ama tabii ki o kalabalıkta ayakkabımın çıkardığı sesi benden başkasının duyacağını sanmıyordum. Aziz, arabanın yanında kapımı açmak için saygı dolu bir tavırla bekliyordu.

"İyi akşamlar efendim."

"Size de."

Çalışanları da kendisi gibi kibardı. Nedense bu beni daha da öfkelendirdi. Çok şaşırtıcıydı ama sanırım ben kavga etmek istiyordum. Bu benim mizacıma ters olsa da hırsımı başka türlü çıkaramayacaktım. Ya da yaşadıklarımın etkisiyle gerçek kimliğim su yüzüne çıkıyordu.

Nevzat, ön koltuğa Aziz'in yanına oturunca hareket ettik. Merakımı gidermek için, tıpkı Akın'ın yaptığı gibi şoförün hatırını sordum.

"Nasılsın Aziz?"

Adamcağız bu sohbeti beklemiyor olsa da birkaç saniye içinde toparladı.

"Çok teşekkür ederim hanımefendi, iyiyim."

Daha fazla bir şey söyleyemeyeceğim için, hanımağa gibi davranmayı kesip yol boyunca camdan dışarıya baktım. Eve varmak üzereyken, telefonumda yanan uyarı ışığı dikkatimi çekti. Ekrandaki mesaj bildirimde Tolga'nın adını görmek artık tahammül edilemez bir işkenceydi. Her zamanki gibi buyurgan, kaba ve kibirliydi.

Tolga: Annenden tatile çıktığını öğrendim. Dua et ki iki haftalığına iş seyahati için Hong Kong'a gidiyorum. Yoksa sana, kafana göre hareket etmenin ne demek olduğunu zevkle gösterirdim. Döndüğüm zaman bana bunun hesabını vereceksin!

Normalde, beni ürkütecek olan bu mesaj, şu an hiçbir şey ifade etmemişti. En azından telefon etmek yerine mesaj atmıştı. Artık, onun sesini duymak istemediğimden emindim. Döndüğünde son kez görüşüp bu meseleyi hallettikten sonra, herkes kendi yoluna gidecekti. Bunu düşününce, içimi çocuksu bir sevinç kapladı. Eve ulaşacağımız toprak yola sapınca, bu duygu huzura dönüştü. Gerçekten de bu ev, bana kendimi iyi hissettiriyordu.

Nevzat, nazikçe kapımı açtı.

"Hazal Hanım, eğer tedirgin olacaksanız, Akın Ağabey yanınızda kalmamı istedi."

Duygularıma değer veriyor olduğu gerçeği, o an hiç umurumda değildi. Neticede beni eve yollamıştı.

"Teşekkür ederim Nevzat, yalnız kalmak istiyorum."

Genç adam, bir baş selamıyla beni bırakıp arabaya geri bindi. Kuyruğu dik tutmuştum ama eve girer girmez, açık olan bütün kapıları kilitledim, perdeleri kapattım. Bir süre salonda öylece oturup düşüncelere daldıktan sonra, üst katın daha güvenli olduğuna karar verip odama çıktım. Salon boydan boya cam olduğu ve de ormana baktığı için beni ürkütüyordu. Bana tahsis ettiği odadaki küçük kitaplıkta her çeşit roman ve birkaç şiir kitabı vardı. Arka kapak yazılarını incelerken, heyecanlı olabileceğini tahmin ettiğim bir polisiye kitabını elime alarak yatağa uzandım. Bir süre sonra, bütün evi kapatıp cehenneme çevirdiğim için sıcaktan bunaldım. Üzerimdeki elbiseyi çıkarıp, içimdeki fildişi rengi kombinezonla kaldım. Daha ellinci sayfaya bile gelmemiştim ama göz kapaklarım iyice ağırlaşmıştı. Saate baktığımda, hayretle fark ettim ki akrep tam olarak üçü gösteriyordu. İşe giderken erken yattığımda, bu saatlerde kim bilir kaçıncı uykumda oluyordum. Biraz direnip birkaç sayfa daha okumaya çalışırken gözlerime söz geçirememiş, elimde kitapla uyuyakalmıştım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilemiyorum ama serin bir meltemin bacaklarımı yalamasıyla uyandım. Muhtemelen birkaç saattir uyuyordum çünkü henüz hava aydınlanmamıştı. Uykunun verdiği mahmurluktan henüz sıyrılamamış gözlerimi yavaşça araladığımda, tatlı esintiyle havalanan perdenin neredeyse yatağıma kadar ulaştığını gördüm. Camı kapatıp yattığımdan emin olacak kadar ayıldığımda ise yatağımın ucunda birinin varlığını hissetmemle kanıma dolan ürperti, çığlığa dönüştü.

"Hazal, dur, sakin ol, benim!"

Odamdaki yabancının Akın olduğunu anlamanın mutluluğu, gerçekten paha biçilemezdi. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki üzerimde, kalçalarımı bile örtmeyen bir kombinezonla yatağın ortasında durduğumu fark edemedim. Ne zaman ki Kaşıbeyaz'ın bakışları, ay ışığında parlayan bacaklarıma takıldı işte o zaman pembeleşen yanaklarıma aldırmadan hızla örtüyü çekip göğsüme bastırdım. Akın'ı görmüş olmanın mutluluğu çabuk geçmişti. Ne de olsa ona çok kızgındım.

"Sen... Sen, beni mi gözetliyorsun?!"

Çapkın bir gülüşün geçtiği dudakları, hafifçe yana kaydı.

"Komik olma Hazal! Seni gözetliyor olsaydım, kapı aralığından bakıyor olurdum. Gördüğün gibi şu an yatağındayım!"

Gerçekten de aramızda sadece yarım metre vardı.

"Bütün camları kapatmışsın, odaya girdiğimde terlemiştin. Her ne kadar fazla giyinik olmasan da ferahlaman için camı açıp odayı havalandırdım."

Neredeyse çıplak olduğumu ima ederken eliyle kombinezonumu gösteriyordu. Bakışları ise, daha yukarı kayarak göğüslerime doğru ilerledi. Nefes alışveriş hızım değişmiş, ellerim terlemişti. Ne zamandır orada olduğunu merak ettim.

"Bu akşam olanlar için üzgünüm. Mekânıma girip çıkan herkesi kontrol edemem tabii ama müdavimleri genelde iyi tanırım. Bir daha böyle bir şey yaşanmasına asla izin vermeyeceğim!"

Sesi ve konuşma tarzı, gerçekten de üzgün olduğunu anlatıyordu. Adamın sözlerine istinaden, çirkin bir imada bulunmamıştı. Demek ki ona inanmamıştı. Bu düşünce, birdenbire içime bahar sevinci doldurdu. Hiçbir şey söylemeden, sadece gülümseyerek onayladım. Birkaç saniye boyunca konuşmadan bakıştık. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Burada bulunma sebebim belliydi ama Akın'a çok da yakın davrandığım söylenemezdi.

Doğan günün ilk ışıklarının hafiften aydınlattığı loş odada baş başaydık. Yavaşça dizlerimin üzerinde doğrulup, ona doğru uzandım. Ne yaptığı konusunda hiçbir fikri olmayan elimi, varla yok arası bir dokunuşla elinin üzerine bıraktım. Davetimi hiç geri çevirmeden, elimi avucunun içine hapsetti. İnsanı çıldırtan bir yavaşlıkla dudaklarına götürerek, ruhumu bir anda esir aldı. Parmaklarımı tek tek aralamış, elimin ayasını, kalemle çizilmiş kadar muntazam olan dudaklarına bastırmıştı. Yaptığı samimi hareketin vücuduma yaydığı sıcaklık, nasıl oluyordu da kar fırtınasında kalmışım gibi titrememe sebep oluyordu? Sarsıldığımı anlamasın diye dudağımı ısırdım.

"Yapma!"

"Ne?"

"Dudağının kenarını ısırma!"

"Neden?"

Sanırım bu sorum ona, fazla çocukça gelmişti ama gerçekten neye kızdığını anlamamıştım. Elimi bırakmadı ve bakışlarını çekmedi.

"İnan bana, bu sorunun cevabını gün ağarırken almak istemezsin."

Gerçekten de hava iyice aydınlandığı için, yarı çıplak bedenim daha görünür hale gelmişti. Resmen Akın'a göz banyosu yaptırmıştım! Bıyık altından gülümsemesini yakaladığımda, yüzümdeki duygu geçişinin ona komik geldiğini tahmin ettim.

"Komik olan ne?"

"O kadar çabuk mahcup oluyorsun ki gören de daha önce bir erkekle yalnız kalmadın sanacak."

Bu sözleri beni bir anda allak bullak etmişti. Tolga'yla yaşadığım iğrenç geceyi hatırlatacak bir ima dahi duymak istemiyordum. Elbette Kaşıbeyaz bunu bilemezdi ama tek cümleyle beni dağıtmıştı işte!

Bembeyaz kesilen yüzümden, belki de kötü bir tecrübem olduğunu anlamıştı. Suratındaki ifade, tam anlamıyla donuk bir hale büründü. Ayağa kalkarak odadan çıkmadan önce, "Her neyse!" dedi. "Daha saat çok erken, güzel bir uyku çek!"

Hiçbir şey diyemedim. Bir süre ardından kapıya baktıktan sonra tıpkı onun dediği gibi, tekrar uykuya daldım.

Uyandığımda saat on biri bulmuştu. Güzel bir gündü. Dün geceki kötü anıyı kafamdan atmıştım. Hem, Akın'ın sıcak yaklaşımı da hoşuma gitmişti. Kendi kendime gülerek, yatakta esneyip pencereden dolan nefis havayı içime çektim.

Üzerimi değiştirip aşağıya indiğimde, Akın salonda yoktu. Çekinerek mutfağa girdim ama orası da boştu. Şahane hazırlanmış bir kahvaltı masası yine beni bekliyordu. Bahçeye, terasa, her yere baktım ama onu bulamadım. Bir not bile bırakmadan çıkmıştı, öyle mi? Hayal kırıklığı her yanımı sardı. Yanaklarımı öfkeyle şişirip, kendimi salondaki dev kanepeye atmıştım ki kapı açıldı.

Akın elinde bir poşet ve çiçekle içeriye girdi. Yirmi dört saat içinde, bana birden fazla duyguyu nasıl yaşatabilmişti, bunu anlamıyordum; bir an kızgınken bir an mutlu etmişti.

"Gittin sandım!"

"Sadece alışveriş yaptım. Sıcak ekmek ve simit, bir de çiçek aldım. Bu mevsimin çiçeği; açelya."

Bunu söylerken, pembe beyaz bulutları andıran açelyaları bana uzatmıştı. Ne değişik bir adamdı. Kapısında onlarca insan varken, alışverişini, yemeğini kendisi yapıyordu.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Hadi kahvaltı yapalım, ben çok acıktım. Merak etme, bu öğünden sonra benim yemeklerimden kurtuluyorsun. Öğleden sonra Safiye abla gelip üç günlük yemek hazırlayacak."

"Safiye abla kim?"

"Haftanın birkaç günü gelip, temizlik ve yemek yapar. Diğer günler anneme gidiyor."

İlk kez annesinden bahsediyordu. Açıkçası, böyle bir adamın annesini merak ediyordum. Daha da önemlisi, Salih'in ve yanındaki kadının kim olduğunu öğrenmek için çıldırıyordum. Evet, bana evli olmadığını söylemişti ama bu, Salih'in onun oğlu olmadığını göstermezdi. Hem kadının hastane kapısındaki tavrı unutulacak gibi değildi. Belki de eski karısıydı; aklı hâlâ Akın'da olan karısı...

"Hazal, sana söylüyorum!"

"Pardon dalmışım, ne dedin?"

"Geç oldu, artık bir şeyler yiyebilir miyiz?"

"Enerjine hayranım! Sen eve döndüğünde saat kaçtı?"

"Bilmiyorum... Beş buçuğu geçiyordu sanırım."

"Ve de kaçta uyandın?"

"Ben çok az uykuyla yaşayabiliyorum tatlım! Yaptığım işi düşünecek olursak, bu bir avantaj!"

Onun peşinden, sıcak simit kokusunu takip ederek verandaya kadar ilerledim. Çayları doldurup masaya oturduğumuzda, canımı sıkacak hiçbir şey olamayacağını düşünüyordum ki beyimiz konuştu!

"Kahvaltıdan sonra çıkacağım, işlerim var. Zaten neredeyse öğlen olduğu için Safiye abla gelmek üzeredir; arkadaşlık edersiniz. Akşam yemeğine kadar dönmüş olurum."

Henüz aramızda, anlaşmamızı yürürlüğe sokacak bir ilişki yaşanmadığı halde, ben onun kapatması gibi hissetmek istemiyordum. Üzerine kapı sürgülenerek yalnızlığa mahkûm edilmiş bir esir gibi olmak istemiyordum. Yalnız kaldığım her an, verdiğim kararın altında eziliyor; onunlayken ise vaktin nasıl geçtiğini anlamıyordum. Bu yaşa kadar erkekler tarafından

dayatılan bir hayatı sürdükten sonra, Akın'ın evinde olmak nefes almak gibiydi. Bu lüksüm, esarete dönüşsün istemiyordum.

Yüzüm düşse de dilim onu onayladı.

"Peki."

Sessizlik içinde yemeğimizi yedikten sonra da gitti. Nedense, kafasına taktığı bir şeyler olduğunu düşündürmüştü tavırları.

Yıllar sonra ilk defa izin aldığım için gerçekten de tatildeymiş gibi hissediyordum. Daha önce hiçbir iş yapmadan bu kadar uzun zaman geçirmemiştim. Yardımcı bayan gelmeden de bir şeylere dokunmadım; burnumu sokuyormuş gibi gözükmek istemiyordum. Dün gece başladığım kitabı elime alıp kanepeye uzandım. Bahçeden gelen limon ağacının kokusu ve kuş sesleri beni kendimden geçirdi. Huzurla kitabımı okurken, yaklaşık yarım saat kadar sonra dış kapı, anahtar deliğinden gelen tıkırtı eşliğinde açıldı.

"Bugün Salih'in voleybol maçı var, daha eve dönmüş olamaz."

Birden huzursuz oldum. Acaba, birden fazla mı yardımcı bayan vardı? Çünkü iki kadın konuşarak içeri girmişti.

"Zaten benim geleceğimi bildiği zaman pek evde durmuyor."

"Safiye, hangi erkek evde iş yapılırken orada durmak ister Allah aşkına!"

Antreyi geçerek salona girdiklerinde, beni gördüler. Ben de en az onlar kadar şaşkındım çünkü kadınlardan biri, konsolda fotoğrafını gördüğüm güzel gözlü kadındı. Akın'ın annesi!

"Oh! Akın'ın misafiri olduğunu bilmiyordum. Affedersiniz, rahatsız olmayın."

O kadar panik halde kanepeden fırlamış olmalıyım ki kadıncağız beni rahatsız ettiklerini düşünmüştü.

"Rica ederim, rahatsızlık ne demek! Hoş geldiniz!"

Çok komik bir andı. Esas misafir ben iken, dünya kadar borcum olan adamın evinde ev sahibi gibi davranıyordum.

Orta yaşın üzerindeki kadın, o kadar cana yakın bakıyordu ki bu detayı fark etmedi. Birkaç saniye, üç kadın şaşkınca kalakaldık. Sanki kimse, bu durumda ne diyeceğini bilemiyordu. Beni mutlu edense, Akın'ın annesinin yüzündeki ifadeydi. Benim orada bulunmam o kadar inanılmaz olmalıydı ki sanki uzaydan gelmişim gibi bakıyordu. Demek ki; Kaşıbeyaz'ın, evine bir kadın getirmesi çok beklenmedik bir olaydı.

Bu düşünce neticesinde göğsüme mutluluk dolarken, iki kadına samimiyetle gülümsedim.

"Hoş bulduk! Hem de çok hoş! Öyle değil mi, Safiye?!"

Daha genç olduğunu tahmin ettiğim diğer kadın, beni baştan ayağa süzerken, hanımının sorusuyla boş bulundu.

"Öyle, öyle tabii, Ayten Hanım. Siz de hoş geldiniz küçük hanım! Şey, burada mı kalıyorsunuz?"

"Aa! İlahi Safiye, hanım kızımızı mahcup etmeyelim."

Kadın, başıyla Akın'ın annesini onayladı. Burada ne için bulunduğumu hatırlayınca, bu kelimeyi hak etmediğimi düşündüm.

"Ben, Akın'ın annesi Ayten! Safiye de can yoldaşım olur."

Bunu söylerken, elini tokalaşmak üzere uzatmıştı. Ben de hiç bekletmeden, elimi avucunun içine bıraktım.

"Çok memnun oldum. Ben de Hazal, şey...Akın'ın arkadaşıyım."

Safiye'nin bakışları, *bu nasıl arkadaşlık?* der gibiydi.

"Ben birkaç çeşit yemek yapmıştım, Safiye etrafı toparlamaya gelirken ona eşlik etmek istedim. İyi ki de gelmişim, yoksa seninle tanışamayacaktım."

Ayten Hanım'ın bakışındaki sıcaklık, sözlerindeki samimiyet o kadar iyi gelmişti ki bir an gerçekten kendimi Kaşıbeyaz'ın sevgilisi gibi hissetmiştim. O andan itibaren, Safiye Hanım'ın temizlik yaptığı süre boyunca kendimizi koyu bir sohbetin içinde bulduk. Beni tanımak için sorduğu birkaç soruyu geçiştirmiş

olsam da genel manada çok neşeli birkaç saat geçirmiştik. Beş çayı zamanı üçümüz, Ayten Hanım'ın elleriyle yaptığı börek ve zeytinyağlı enginardan yedik. O kadar keyifli bir gündü ki bütün şüphelerimi, gerginliğimi, hatta kim olduğumu dahi unuttum.

İki kadın, ayrılmak üzere ayaklandıklarında Akın'ın annesi, beni sıcacık kucakladı. Kendi annem dışında, hayatta kimse bana böyle içten sarılmamıştı.

"Çok memnun oldum, Hazal. Oğlumun böyle tatlı bir kız arkadaşı olmasına çok sevindim."

Telaşla karşı çıkmak üzere ağzımı açmıştım ki bana fırsat vermeden konuşmasına devam etti.

"Hafta sonu kahvaltıya gelin çocuklar! Ben Akın'la konuşurum, sen kendini yorma!"

Bunu hiç beklemiyordum. "İnşallah," deyip, onları yolcu ettikten sonra, olduğum yere oturup başımı ellerimin arasına aldım. Acaba, bir davet alacak kadar annesiyle samimi olmam onu kızdıracak mıydı?

Hava hafiften kararmak üzereyken, içinden çıkamadığım düşünceleri ev telefonun sesi böldü.

"Alo!"

"Hazal, merhaba."

Arayan kişi Akın'dı. Ona cep telefonu numaramı vermediğim için evden aramıştı. Bu da şunu gösteriyordu; gerçekten de söylediği gibi benim kim olduğumu araştırmamıştı. Yoksa onun gibi bir adam için telefon numarama ulaşmak çocuk oyuncağıydı.

"Merhaba."

"Sana akşam yemeğine yetişirim demiştim ama işim uzadı. Direkt mekâna geçiyorum. On dakika içinde Nevzat kapıya gelir, tedirgin olmana gerek yok."

Çok kızmıştım. Belki de beni yanına almamak için bunu önceden planlamıştı. Hem gündüz vakti, bu kadar uzayacak

ne işi olabilirdi ki?! Sonra birden hatırladım! Ayten Hanım, kapıdan girerken, *"Bugün Salih'in maçı var, Akın evde yoktur!"* demişti. Bir erkek, ancak kendi çocuğuyla bu kadar ilgilenirdi.

"Kaçta dönersin?"

"Merak etme, bu gece geç kalmayacağım."

Ah! O karizmatik ses! Yine de beni ikna edemezdi. Kabullenmiş gibi görünüp, evden çıkmanın bir yolunu bulacaktım.

"Tamam."

O, *hoşça kal* deyip telefonu kapatırken, toprak yola dönen arabanın farı bahçeyi aydınlatmıştı bile! Az sonra, Nevzat kapıyı çalıp bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Yanında bir adam daha vardı. Teşekkür edip, kapıyı kapattım.

İçim içime sığmıyordu. Acaba, ön kapıdakiler anlamadan arkadan kaçabilir miydim? Ayrıca buna cesaretim var mıydı?

Birkaç dakika tırnaklarımı kemirip, yukarı kata doğru fırladım. O güzel kırmızı elbiseyi giyip hafif bir makyaj yaptım. Topuklu ayakkabılarımı elime aldım ve sessiz adımlarla aşağıya yöneldim. Salonun terasa açılan kapısı zaten açıktı. Asıl sorun, ana yola çıkabilmek için adamların göreceği açıdan nasıl geçecek olduğumdu. Tek çarem orman yolundan gitmekti. Tabii, benim gibi arabasına bindiği anda kilit tuşuna basan bir kız için bunu yapmak yürek istiyordu. Karanlıkta ormana doğru baktım; çok ürkütücüydü. Fakat Kaşıbeyaz'a, onun oyuncağı olmadığımı ispat etmek arzusu ağır bastı. Ayakkabılarımı giyip, hafif yokuş olan patikadan aşağıya inerek orman yoluna daldım. Anayola en yakın yerden, kenardan yürümeme rağmen, ormanın karanlığı beni adeta içine çekiyordu. Tanımadığım bir hayvan sesi duyunca adımlarımı hızlandırdım. Evin ön kısmından görülemeyecek bir açı yakaladığımda ise ana yola çıktım. Cep telefonuma kaydettiğim taksi numarasını arayarak, Ateşdağlı villasına iki yüz metre mesafede olduğumu söyledim. Ve tam

beş dakika sonra, artık korkacak hiçbir şey kalmamıştı. Bu işi başardığım için kendimle gurur duyarak arkama yaslandım.

Şehrin içine girdikten kısa bir süre sonra mekâna yanaştık. Girişte duran koruma, hemen taksiye yaklaşıp kapımı açtı. Bir an, beni içeriye almayacaklarını düşünsem de adam beni tanıyıp saygı dolu bir selam verdi. Artık aşina olduğum kapılar önümde açılıp ihtişamlı salona girdiğimde, burasının benim için korkutucu bir yanı kalmadığını fark ettim. Kaşıbeyaz'ın odasına doğru tilki adımlarıyla yaklaşıp, kapıda Tahir'i görünce hemen bir kuytuya saklandım. Belli ki benim geldiğimi fark etmemişti. Zaten oldukça kalabalıktı; eğer kapıda ya da monitör başında değilse, benim geldiğimi görmesi çok zordu.

Birkaç dakika sonra, Mustafa gelip kulağına bir şey söyleyince kapıdan ayrıldı. Bakalım, Akın beni görünce ne kadar şaşıracaktı. Dev bir kumarhanede, hile yapmaya cesaret edecek kadar ileri gidebildiysem, artık hiçbir şeyden korkmayacak kadar gözü kara olmalıydım. Ben, bir ay önceki kız değildim artık! Hiç kimse, beni bir köşeye atamazdı.

Bu telkinle kendimi motive edip odaya girmemle, tüm gardımın düşmesi bir oldu. Bir anda kendini dev aynasında gören kız gitmiş, odanın ortasında küçücük kalmıştım sanki.

Kaşıbeyaz, masasında oturmuş; tam arkasında Salih ve Salih'in annesi olmak üzere ekranda izledikleri bir şeye gülüyorlardı. Kadın bir kolunu teklifsizce Akın'ın omzuna koymuş, Salih ise sandalyesinin kolçağına oturmuştu. Tam karşımda, mutlu bir aile fotoğrafı vardı.

Onların beni fark etmesiyle Tahir'in de açık kapıdan içeri girmesi bir oldu. Beni gördüğünde Akın'ın yüzünün düşmesi, kalbimde ince bir sızı yarattı.

"Hoş geldin Hazal, seni beklemiyordum."

Sesi o kadar soğuktu ki neredeyse duyamayacağım kadar uzaktı. Kadın gözlerini kısıp beni incelerken, Salih ilgisiz gözlerle baktı. Hoş bulduk bile diyememiştim.

Akın, yavaşça masadan kalkıp onu ilk gördüğümdeki delici bakışlarıyla bana doğru yaklaştı. Tam uzanıp dokunacağını sandığım sırada, aramızdaki aralık duran kapıyı ardına kadar açtı. Tahir'e dönerek, "Tahir, sen misafirimize bir içki ikram et, ben de en kısa zamanda yanınıza geleceğim," dedi.

"Tabii."

Ben daha ne olduğunu dahi anlamadan dışarı çıkmıştım bile! Ağzım açık, öylece arkamdan kapanan kapıya bakakaldım!

10. BÖLÜM

Şaşkınlıktan nefes bile alamadığım o birkaç saniye bana bir asır gibi gelirken, sol bileğime sarılan bir elin sıcaklığıyla ayıldım. Başımı kaldırıp baktığımda, gördüğüm yüz Tahir'inkiydi.

"Hadi gel, beraber bir şeyler içelim."

O an ne yapacağımı bilemediğim için peşinden sürüklendim. Cehenneme gidiyoruz dese, kabul edecek durumdaydım. Kalabalığı yarıp, Akın'ın özel barına doğru ilerledik. Bunun için Tahir'e şükretmeliydim çünkü kuytudaki bu sığınağa ihtiyacım vardı. Hiç kimsenin dağılmış halimi görmesini istemiyordum.

Bana evli olmadığını söylemişti. Öyleyse, az önce gördüğüm aile tablosu neydi?! Hem bu kadın onun için özel olmasa, bana bu şekilde davranır mıydı? Resmen kibarca kovulmuştum. Akın gibi bir adamın benim gibi toy bir kızın oyununa gelmeyeceğini bilmem gerekirdi.

Neden bu kadar bozulmuştum ki? Onunla inatlaşan bendim! Saçma bir anlaşmayla hayatına girdiğim adamı sahiplenecek kadar aptal değildim. Tek amacım, kendimi daha da küçük düşürmemekti. Peki, o halde neden bu kadar bozulmuştum? Of! Kafam çok karışıktı.

"Rahatla biraz, Hazal! Ne bekliyordun?"

Kısa bir es verip, gözlerimin içine bakarak devam etti.

"Akın iyidir, hoştur, bu dünyaya ait olamayacak kadar centilmen bir adamdır; fakat onunla restleşirsen, sen kaybedersin! Sana, hiç kimseye tanımadığı ayrıcalığı tanıdı. Bunun kıymetini bil ve fazlası için zorlama!"

"Hiç öyle bir niyetim yok! Hem neden olsun ki ben onun sevgilisi miyim?"

Ağzımdan çıkan kelimeler hıçkırır gibi bir tona büründüğünde, tamamen amacından uzaklaştı. Kendimi ifade edemiyor olmak beni çıldırttı.

"Yine de sorarım sana; beni eve kapatırken kendisinin gelip burada ailesiyle vakit geçirmesi doğru mu?"

Tüm karizması ve sıcaklığıyla elini uzatıp elimin üzerine koyarken gülümsedi.

"Akın'ın bir ailesi yok Hazal! En azından senin anladığın anlamda..."

Tahir'in beni rahatlatmaya çalışırken daha da gizemli konuşması, beni iyice heyecanlandırdı.

"Salih ve annesi kim o halde?"

"Salih, Akın'ın çocukluk arkadaşının oğlu! Hayattaki en yakın dostunun! Altı yıl önce kaybettik. Elbette Akın, onun emanetini kendi canı bildi. Eğitiminden tut, aklına gelebilecek her şeyiyle kendisi ilgileniyor. Elif... İçeride gördüğün kadın, Ali'nin dul eşi! Yani Salih'in annesi!"

Gözlerimde hâlâ tereddütlü bakışların gezdiğini görmüş olacak ki sandalyesini yaklaştırarak bana doğru eğildi.

"Sence Ateşdağlı, en yakın arkadaşının karısına o gözle bakabilecek biri mi?"

Bu soruya vereceğim cevap, hiç düşünmeden "Asla!" olurdu; ama söylemek istemedim.

"Akın'ı o kadar iyi tanımıyorum," derken, kelimeler boğazıma takıldı.

Tahir doğrulup barın arkasına geçti. Son derece profesyonel bir barmen gibi, iki kişilik içki hazırlarken, başını kaldırmadan beni şaşırtan bir cümle kurdu.

"Bence, cevabın 'Hayır!' olduğunu biliyorsun!"

Daha önce iki kez gördüğüm kadının, Akın'a olan tavrı gözümün önüne geldi. Bu konularda tecrübesizdim belki ama emin olduğum bir şey varsa, o da kadının Kaşıbeyaz'ı sahiplendiğiydi.

"Ben, o kadının Akın'a bakışını gördüm."

Bu kadar özelimdeki şüpheleri ve duyguları paylaşmak çok zor geldiğinden, gözlerimi Tahir'den kaçırarak konuşuyordum. Yaptığı içkiyi önüme sertçe koyunca, sıçrayarak yüzüne bakmak zorunda kaldım.

"Elif'in duygularından, Akın'ı sorumlu tutamazsın!"

Bunu o kadar sert söylemişti ki hissettiklerimin doğrulandığını anladım. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Bir an, Akın'la gerçekten sevgili olduğumuzu hayal ettim. Öyle olsa, o kadınla savaşır, yaşadığım ilişkiye sahip çıkardım. Şimdiyse, bir erkeğin hayatındaki en değersiz yerde dururken, ancak kanadı kırılmış bir kuş gibi uzaktan izlemek düşüyordu payıma.

"Öyle bir şeye hakkım yok zaten! Bence bu oyunda herkes yerini son derece iyi biliyor."

Tecrübeli görünebilmek için sesimi tok tutup, sırtımı dikleştirdim ama karşımdaki görmüş geçirmiş adamı ikna etmek kolay değildi. Barın önüne doğru dolanıp, içkisini bir dikişte bitirdikten sonra, "Tatlım, sen daha oyunun ne olduğunu bilmiyorsun ki!" dedi ve arkasını dönüp gitti.

Bu adamlar benimle uğraşmaktan zevk mi alıyorlardı? Ne demek istemişti şimdi bu?! Hem ne zannediyor olabilirdi; Kaşıbeyaz'a âşık olduğumu falan mı? Ya da belki, oyunu başlatan her ne kadar ben olsam da kuralları yazanın Akın olduğunu anlatmak istiyordu. Her iki teori de ürpermeme sebep oldu.

İçkimi yudumlayıp yaklaşık on dakika daha derin düşüncelerin içinde kaybolduktan sonra, içinden çıkamayacağımı anlayıp vazgeçtim. Barın arkasına geçip, bulduğum ilk şişeyi bardağıma boca ederek, hızlıca mideye indirdim. Bunu yaptığım anda da gözlerim karardı. Bir an ayakta sallanıp, tekrar yüksek bar taburesine oturmayı denesem de başaramadım. İnsan gergin olunca, sarhoş olmak bu kadar kolaydı demek! Ya da benim gibi alkole alışık değilse...

İnatla tabureye oturmayı denerken kırmızı elbisem, yırtmacından uyluğumun kasıkla birleştiği noktaya kadar yırtıldı. Tam da o anda biri, hayatımda gördüğüm en sert tutuşla, beni kolumdan kavradı. Zaten tutmasaydı yere kapanacaktım. Başımı kaldırıp, ellerin sahibine baktığımda karşımda Akın'ı buldum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?!"

Sesi de tutuşu kadar sertti. Acaba hangisini soruyordu? Tabureyle yaşadığım inatlaşmayı mı? Yoksa, sözünü dinlemeyip mekâna gelmiş olmamı mı? Yüzümde çok da umursamadığımı anlatan garip bir ifade belirmiş olmalı ki kaşları sertçe çatıldı.

"Hiç!" diyebildim.

"Nasıl hiç?! Bacakların neredeyse kalçana kadar ortada!"

"Hım, o mu?"

Başım ciddi anlamda dönüyor; hızla akan bu gece, beni yörüngesine almıyordu.

"Bu aptal taburene oturmaya çalışırken oldu!"

Zavallı tabureye aptal derken, Kaşıbeyaz'ın yüzündeki öfkeyi fark edemedim. Birdenbire gelen gülme hissini bastırabilmek için hızla elimle ağzımı kapatınca, beni yanlış anladı.

"İyi misin Hazal? Lavaboya gidelim mi?"

Hafif bir kıkırdama, engel olamadığım şekilde dudaklarımdan fırladı. Ne oluyordu bana, bilmiyordum. Sadece eğlenmek

istiyordum. Başımı, *hayır* anlamında iki yana doğru salladım. Eliyle çenemi tutup kaldırarak, beni kendine bakmaya zorladı.

"Hazal, bu kadar kısa sürede ne kadar içtin sen?"

Sadece gülümseyerek yüzüne baktığım ve de cevap vermediğim için, ceketini çıkarıp belime sardı. Kolunu omzuma dolayıp, "Hadi!" dedi. "Eve gidiyoruz."

"Sen de mi geliyorsun?"

Tam o sırada Tahir gelmişti.

"Tahir, sen Hazal'a ne verdin?"

"Hafif bir cin tonik!"

Akın, bardağımı bardan alarak burnuna götürdü; götürmesiyle de sunturlu bir küfür savurdu.

"Serkan'ın özel karışımından içmiş! İki yudumu bir öküzü bile sallamaya yeter."

"Sen, bana öküz mü dedin?"

Onun kolları arasında, omzuna dayadığım başımı yüzüne doğru kaldırarak konuşmuştum. Bana doğru baktığında aramızdaki mesafe, küçük bir hareketimde dudaklarımızı birleştirecek kadar kısalmıştı.

"Şu an o kadar tatlı gözüküyorsun ki sana kızabilmek mümkün değil!"

Bunu fısıldayarak söylemişti; kafam çok yerinde olmasa da Tahir'in duymasını istemediğini anladım.

Beni sıkıca sarmalayarak kalabalığa doğru yöneldi. Bu kadar kuvvetli tutuyor olmasa, birbirine dolanmaya hazır olan ayaklarımı sağlam basamazdım. Bir şey belli etmemeye çalıştığını fark ediyordum ama koskoca Kaşıbeyaz'ın, bir kadınla bu kadar samimi hali dikkatten kaçacak gibi değildi. Ben bile, geçtiğimiz yolda sağa sola doğru yarılan kalabalığın ilgisinin farkındaydım.

Nihayet dışarıya çıktığımızda, açık hava biraz kendime gelmemi sağladı. Yine de başımı yasladığım bu sıcak kucaktan ve nefis sabun kokusundan vazgeçmek istemedim. Tahir içeriden haber verdiği için, Aziz hazır bekliyordu. Akın beni, son derece nazik bir şekilde sol arka koltuğa oturttu. Kendisi de diğer taraftan yanıma geçti. Tahir bizi uğurlamak için kapıya kadar gelmişti. Ya da benim bir taşkınlık yapmayacağımdan emin olmak için...

Kapanmak üzere olan kirpiklerimin arasından Akın'a baktım. Gözlerindeki endişeyle beni inceliyordu.

"İyi misin?"

"Uykum var."

"İçtiğin içkiden sonra bu çok normal. İstersen başını omzuma koyabilirsin."

Az önce zorla ayrıldığım sıcaklığını bir kez tattıktan sonra bu teklifi reddetmek çok zordu. Usulca yanaşıp, kanatlarının altına girdim. Birkaç saat önce hegemonyasını kabul etmeyip inatlaştığım adamın şu an kollarında kıvrılmak istemem ne komikti.

Yolculuk boyunca uyuduğumu, evin önündeki ışıkların gözlerimi kamaştırmasıyla anladım. O uzun yol, sanki birkaç dakika sürmüştü. Aziz kapımızı açıp iyi geceler diledi.

Salona girdiğim anda, kendimi rahat kanepenin yumuşaklığına bıraktım. Arkamdan kapıyı kapatıp gelen Akın ayak ucumda durmuş, elleri ceplerinde bana bakıyordu. Dağılmış saçlarım ve hülyalı bakışlarımla karşımdaki adama ne vadettiğimi bilmiyordum; ama onun bir mesaj almadığı kesindi.

"Seni odana kadar taşımamı ister misin? Yoksa burada uyuyakalacaksın!"

Bir süre ne cevap vereceğimi bilemedim. Çok zor gelse de dirseklerimden güç alarak ayağa kalktım. Çakırkeyif olduğum için başım fena halde dönüyordu. Normalde cesaret edemeyeceğim

kadar yaklaşıp ona dokundum. Daha doğrusu, ayakta durmakta zorlandığım için, gömleğine asıldım. Bedenimi, tüm ağırlığımı onun üzerine bırakacak şekilde yasladım.

"Demek uyumamı bekliyorsun?!"

"Uykum var demiştin."

"Sen de beni bu eve sevişmek için getirmiştin!"

Her zaman yaptığı gibi dudağının ucuyla güldü.

"İçki seni cesurlaştırıyor."

"Sen, beni beğenmiyorsun sanırım."

Hayatım boyunca bir kez olsun güzelliğe önem vermemiş olan ben, karşımdaki adam beni beğenmiyor diye neredeyse ağlayacaktım. Çenem titriyor, gözlerim ıslanıyordu. Ağzımdan çıkan sözlerin bana ait olmadığının farkındaydım ama susmak için en ufak bir çabam yoktu.

Titreyen çenemi eliyle tutup, başımı iyice yukarı kaldırdı. Şimdi dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Seni beğenmeyecek bir erkek tanımıyorum, Hazal!"

Tıpkı mekânda az önce yaptığı gibi, kimsenin duyamayacağı kadar kısık sesle söylemişti. Fakat şu an ikimiz baş başaydık ve ben onu gayet net olarak duymuştum.

"Öyleyse öp beni!"

Ellerimin altındaki göğsünün gerildiğini hissettim. Sanki kendisiyle savaşıyor gibiydi. Neden böyle davrandığını anlamıyordum. Yoksa ben hayal mi görmüştüm? Aramızdaki anlaşma, benden uzak durması üzerine mi yapılmıştı?

Neyse ki bir saniye sonra, bütün şüphelerimi uzaklaştıracak şekilde, o kadar büyük bir tutkuyla beni öpmeye başladı ki alkolün verdiği güç bile altüst olmamı engelleyemedi. Sanki ona tutunmasam düşecek ve bir daha asla ayağa kalkamayacak gibi hissediyordum. Dudaklarımı ezip geçiyor, senelerdir bastırdığım alt kimliğimi ortaya çıkaracak yolu açıyordu. Gömleğine

asılı duran ellerimi sertçe çekip sırtına doladı. Şimdi aramızda hiçbir engel kalmadığı için, göğüslerim onun sert kasları altında eziliyordu. Kendi elleri ise beni belimden sıkıca kavrayıp, daha da hırsla bedenine bastırıyordu. Belki de düşmeme engel olmak için yaptığı bu hareket, beni hayatımda ilk defa bir erkeğin sertliğine yaslıyordu. Dudaklarımızda başlayan bu ateş, nasıl oluyordu da bir alev topu şeklinde kasıklarımızı yakıyordu?

Başladığı gibi aniden dudaklarını benimkilerden çekti. Sertçe geri çekildiği için bir an ayakta durmakta zorlandım. Neyse ki kavradığı belimi bırakmamıştı. İkimiz de kesik kesik soluyor, bakışlarımızı birbirimizin teninden alamıyorduk. Neden Allah'ım?! Neden bir anda geri adım atmıştı?

Nefeslerimiz düzene girdiğinde, "Hadi bakalım, şimdi seni yatıralım. Yoksa yarın hatırlamayacağın şeyler yaşanacak."

Gayet kendimdeydim bir kere! Bana bu kadar müthiş bir hazzı yaşattıktan sonra yarıda kesmesi inanılmaz derecede kabaydı. En azından, artık frijit olmadığımı biliyordum. Utanmadan, daha fazlasını bekleyen gözlerle ona baktım.

Bir anda ayaklarımı yerden keserek beni kucağına aldı.

"Akın, ne yapıyorsun sen?!"

"Seni yatağına taşıyorum."

"Sen de yanımda kalacak mısın?"

"Oh! Küçük hanım, birkaç gün öncesine kadar bakire olduğunu iddia eden bir kız için fazla cüretkârsın!"

Hâlâ alkolün etkisinde olmama rağmen, bu sözler beni utandırdı. Hiç cevap vermedim. Zaten kelimeler üzerindeki hâkimiyetim yarıya inmişti. Başımı sıcacık göğsüne gömerek, anın tadını çıkardım.

Yumuşak bir şekilde yatağa bırakıldığımda, gerçekten de gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Birbirinden tamamen

ayrılmış bedenlerimizin arasındaki son bağı da koparmamak için, beni bırakmak üzere olan elini tuttum.

"Gitme!"

"Hadi ama Hazal, bu gece sana o kadar kızgınım ki şu an bir şey yaşarsak, bu tamamen seni cezalandırmak olur."

Aklım bulanıyor, artık onu flu görmeye başlıyordum. Yastığa başımı gömüp, gözlerimi sıkıca kapattım. Birkaç saniye sonra kirpiklerimi araladığımda, gitmişti.

Ertesi gün uyandığımda, odaya dolan günışığında bir tuhaflık sezdim. Başım çatlayacak kadar ağrıyordu. Gözlerimi kısıp, suratımı buruşturarak banyoya gittim. Yüzümü yıkamak iyi gelmiş olsa da yatağa sendeleyerek girdim. Akşam dayak yemiştim de ben mi hatırlamıyordum? Zor da olsa kalkıp kalın perdeyi kapatarak, kendimi yeniden yatağa bıraktım. Gözlerimi açmadan, el yordamıyla başucumdaki telefonu bulup aldığımda, odayı aydınlatan ışıktaki garipliğin nedenini keşfettim: Saat tam olarak üçü gösteriyordu, resmen öğle ortası olmuştu.

Hızla ayağa fırlayınca, beynim resmen isyan etti. Çatlayan başımın ağrısı o kadar keskindi ki yatağa geri çöküp ağlamaya başladım. İşte tam o anda, hayal meyal de olsa, dün akşam yaşananlara dair bir iki anı kafamda belirdi. Başımı iki yana sallayarak bu imgeden kurtulmaya çalıştım. Bu olsa olsa, bir imge olabilirdi çünkü! Gerçek olması mümkün değildi. Ben, bana yaklaştığı anda bile dizlerimi titreten adama; Kaşıbeyaz'a, "Beni öp!" demiş olamazdım.

Hafiften sallanarak, sarsak adımlarla kapıya doğru ilerledim. Evde ses olup olmadığını anlamak için yavaşça kapıyı araladım. Allah'ım, lütfen gitmiş olsun! Yoksa yüzüne nasıl bakacaktım. Elimdeki telefon titreyince, boş bulunup sıçradım. Mesaj annemdendi. Tatilimin nasıl geçtiğini soruyordu. Telefonu etajerin üzerine bırakıp, aynı hayalet adımlarla aşağıya

indim. Çok şükür ki evde yoktu. Mutfak masasının üzerinde benim için yazılmış bir not ve ilaç buldum.

"Günaydın! Muhtemelen şu an başın çatlıyordur. Bu ilacı aç karnına yut! İnan bana kısa sürede kendine geleceksin."

Hiç düşünmeden ilacı aldım. Acaba kaçta kalkmıştı? Nereye gitmişti? Dün gece neler hissetmişti? Elimle yüzümü kapayıp, hıçkırdım. Ben gerçekten ne yapmıştım?

Bir bardak portakal suyu içip, kanepeye uzandım. Gerçekten de yarım saat kadar sonra, başımın ağrısı tamamen geçmişti. Kapıdan gelen anahtar sesini duyduğumda, yüreğim bir kuş gibi çırpındı. Akın'ın ayak sesleri bana doğru yaklaşıyordu ama ben başımı kaldıracak cesareti bulamıyordum.

"Günaydın, uyuyan güzel! Biraz daha kalkmasaydın öperek uyandırmak zorunda kalacaktım."

Sesinde olmasını umduğum bir alay aradım. Yüzüne bakamadığım için, niyetini anlayamadım. Keyifsiz bir sesle, dudaklarımdan birkaç kelime döküldü.

"Masaldaki gibi mi?"

Birkaç saniye suskun durdu.

"Evet, masaldaki gibi."

"Bizim yaşadıklarımız, bir masal değil ama!"

"Değil!"

Bu sefer daha uzun süren bir sessizliği sakince paylaştık. Oyunu bozan o oldu.

"Yüzüme bak, Hazal!"

Emir kipinde söylenmiş olsa da sesi yumuşaktı. Dün geceye dair eksik parçaları tamamlayamıyordum belki ama hatırlayabildiğim kadarı bile gözlerine bakmamı zorlaştırıyordu.

Kanepeye doğru eğilerek yüzümü kavradı. Başımı kaldırıp, beni kendine bakmaya zorladı. Gözlerinin değişken renginde kaybolmak çok acıydı.

"Dün gece yaptığın çok saçmaydı."

Hangisinden bahsediyordu acaba? O kadar çok saçma şey yapmıştım ki bilemiyordum. Konuşmaya niyetli olmadığımı anlayınca, devam etti.

"Bir gece önce yaşananlardan sonra, hâlâ mekâna gelmek konusundaki ısrarın şaşırtıcıydı. Üstelik ben sana aksini söylemişken!"

"Sen öyle istemiştin; ben değil!"

Kendimden beklemediğim bir soğukkanlılıkla konuştuğum içim sesim bile bana yabancı geldi. Onu da şaşırttığı belliydi.

"Bak Hazal, ben sinirli bir adam değilim ama sana rastladığım günden beri kendimi tanıyamıyorum."

İçimden, "Kendini tanımayanlar kulübüne hoş geldin," diye geçirdim.

"Sence bu ilişkide kim kime borçlu?"

Varacağı noktayı anladığımdan, cevap vermek istemedim.

"Hazal?"

Beni zorluyordu.

"Ben, sana..."

"O zaman kuralları ben koyarım. İnan bana, amacım zorda kaldığın durumdan faydalanmak değil! Öyle olsaydı, bana verdiğin hakkı daha buraya geldiğin ilk gece alırdım senden!"

Bu sözler yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Ne olursa olsun, doğruyu söylüyordu. Başından beri onu zorlayan, parasını, onurunu çalmaya çalışan bendim.

Bir kez daha devam ettiğinde, bu defa gözlerimi kaçırmadan ona baktım.

"Kalan zamanımızı güzel geçirebilmek için birbirimize saygılı olalım, anlaştık mı?"

Sadece başımı salladım. Dün gece yaptığım saçmalıkların konusunu dahi açmadığı için ona minnettardım.

"Güzel! Benim çıkmam gerekiyor. Gece çok geç dönmeyeceğim; uyumamış olursan görüşürüz."

"Tamam."

Ellerini cebine sokup kapıya doğru ilerlerken, hafifçe geriye dönüp ekledi.

"Ha! Ne zannettiğini bilmiyorum fakat henüz yatağımı paylaşmamış olsan da şu an hayatımdaki tek kadın sensin!"

Ve beni, dudağımdaki tebessümle baş başa bırakıp gitti.

11. BÖLÜM

KAŞIBEYAZ...

Elinde tuttuğu telefonla maçın video kaydını yapan Akın, Salih'in çok komik bir pozisyonda kendini yere atmasına yüksek sesle güldü. Hemen alt sırada, muhtemelen oğlu takımda yer alan bir kadın, bu anı genç adamla konuşabilmek için fırsat olarak yakaladı.

"Çok tatlılar, değil mi?"

"Evet."

Akın, kadına bakmadan cevap vermişti; fakat kadının vazgeçmeye niyeti yoktu. Bir basamak yukarı çıkarak onun yanına oturdu. Elini uzatarak kendini tanıtınca, Akın elindeki telefonun kaydını durdurmak zorunda kaldı. Neyse, zaten Elif'in izleyebilmesi için yeterince görüntü çekmişti. Son anda doktoru daha detaylı tahliller isteyince, annesi, Salih'in yanında olamamıştı.

"Merhaba, ben Hande!"

Ortada hiçbir mecburiyet yokken, kadının samimi tavrı Akın'ı biraz rahatsız etmişti; ancak uzatılan eli görmezden gelecek kadar kaba değildi.

"Akın."

"Memnun oldum."

"Ben de."

"Anlaşılan bizim ufaklıklar aynı takımda."

"Öyle görünüyor."

Kadının sohbeti uzatma çabası Akın'ı iyice gerdi. Zaten evden çıktığından beri aklı Hazal'daydı. Değişken tavırları ve insanı şaşkınlığa uğratan iri masum gözleriyle, aklından çıkacak gibi değildi. Dün gece, o iğrenç adamın seviyesiz davranışları ve aynı minvaldeki konuşmaları, Akın'ı çileden çıkarmıştı. Her ne kadar sakin durmaya çalışsa da başka bir mekânda Hazal'ın kendinden yaşça büyük biriyle flört ettiğini duymak, genç adamı beklemediği şekilde sarsmıştı. Bir an onun görünenden çok daha özel bir kadın olduğunu düşünürken, başka bir an son derece yakışıksız bir davranışını yakalamak kafasını karıştırmıştı. Hazal'ın planladığı bu oyuna, ona bir ders vermek için evet demişti; fakat bu kadar karmaşık olacağını düşünmemişti.

O kızgınlıkla eve döndüğünde, yatağında tıpkı bir kız çocuğu gibi yastığına sarılmış halde uyuyan genç kadının görüntüsü, tüm sinirini alıp götürmüştü. Tabii onu küçük bir kız çocuğundan ayıran en önemli şey, üzerinde küçücük bir kombinezonla sere serpe uzanmış oluşuydu. Akın, birkaç dakika onun muhteşem güzellikteki bacaklarından gözünü alamamıştı...

"Tıpkı bizim babamız gibi, sizin de anneniz gelemedi galiba!"

Akın, o an o kadar derin düşünceler içindeydi ki kadının ne dediğini anlamadı.

"Anlayamadım?"

"Eski eşimin her zamanki gibi işi çıkmış, sizin karınız niye katılamadı maça?"

"Salih benim değil, arkadaşımın oğlu! Annesi müsait olmadığı için yalnız bırakmak istemedim."

Akın bu kadar detay vermek zorunda kaldığı için sıkılmıştı. Kadınsa, bu duruma sevinip sevinmemek arasında kararsız kalmıştı.

Maç bitmek üzereydi ve de Akın yeterince kayıt yapmıştı. İzin isteyerek oturduğu yerden kalkarken, arkasında şaşkın bir surat bıraktı. Soyunma odalarına giden koridorun başında iki tane bank vardı. En iyisi oturup Salih'in hazırlanmasını beklemek olacaktı. Saate baktığında canı sıkıldı. Tahmin ettiğinden uzun sürmüştü. Elif onları hastanede bekliyordu. Ancak bir yemek yiyip, mekâna geçecek kadar vakit kalmıştı. Bugün erken gidip halletmesi gereken şeyler vardı. İstemeyerek de olsa telefonu eline alarak Nevzat'ı aradı.

"Nevzat, ne iş yapıyorsan bırak, hemen eve gidiyorsun! Hazal yalnız kalmak istemiyor. Rahatsız etmeden, o ne isterse yardımcı ol!"

İstediği yanıtı almış olduğunu belli eden bir rahatlamayla telefonu kapattı. Nevzat'ın eve yaklaşmış olduğunu tahmin ettiği süre geçtiğinde ise Hazal'ı aradı. Daha önce arayıp, onu huzursuz etmek istememişti.

"Hazal merhaba, sana akşam yemeğine yetişirim demiştim ama işim uzadı. Direkt mekâna geçiyorum. On dakika içinde Nevzat kapıda olacak, tedirgin olmana gerek yok."

Karşı taraftan bir süre ses gelmedi. Sözünde durmadığı için genç kadın ona kızmış olmalıydı. Bir itiraz cümlesi bekliyordu ki Hazal kaçta döneceğini sordu.

"Merak etme, bu gece geç kalmayacağım."

Genç kadın, onun eve gelmeyeceğini beklemediği kadar uysal bir şekilde kabullenmişti. Telefonu kapatıp, Hazal'ı tanımanın sandığı kadar kolay olmayacağını düşünüyorken, Salih'in takımı kahkahalar eşliğinde koridora girdi. Oldukça farklı galip gelmişlerdi; elbette onlardan mutlusu yoktu. Akın, Salih'in

gülen gözlerine bakarken, "Ali yaşasaydı onunla gurur duyardı," diye düşündü.

"Ağabey, ben bir duş alıp hemen geliyorum. Annemi bekletmeyelim!"

"Tamam oğlum!"

Akın sırtını duvara dayayıp, başını yukarı kaldırdı. Ona, *oğlum* demek bile içini titretirken, kendi çocuğu olsa ne hissedeceğini düşündü. Tabii aynı anda da annesine verdiği söz aklına geldi. Kafası o kadar karışıktı ki yüzünü buruşturup başını iki yana doğru salladı. Şu an hayatındaki tek kadının bir ay boyunca evini paylaşacağı bir yabancı olduğu düşünülürse, çocuk fikrinin ne kadar uzak olduğu anlaşılırdı.

Birden Hazal'ı, yabancı olarak sınıflandıramayacak kadar hayatına aldığını fark etti. Daha geçen gece, hiç de planda yokken, tahmin etmediği kadar yakınlaşmışlardı. Bu oyunun kurallarını hiçbir istisnaya yer vermeyecek şekilde koyarken, ondan etkileneceğini hesaba katmamıştı.

Eli onun tenine değdiği anda damarlarına dolan tutku, bilmediği bir noktada ılık bir rüzgâra dönüşmüştü. Oysaki istediği tek şey, onu arzudan uyarılmış bir noktaya getirip tek başına bırakmaktı. Dudaklarını teninden, elini elinden ayırmak istememiş; bu duygu bir anda genç adamı hırçınlaştırmıştı. Tecrübeli olduğunu düşündüğü karşısındaki kadını, kendisiyle birlikte daha tutkulu bir öpüşmeye sürüklediğinde aldığı tepki, daha önce hiç sevilmemiş bir kadının deneyimsiz çığlığıydı.

Birlikte kanepeye uzandıklarında, bu çığlık isyana dönüşmüş ve kısa bir an sonra genç kadın onu üzerinden savurmuştu. Her zaman duygularına hâkim olmayı başaran Akın'ın, bu tepkinin, bir anda ileriye gitmiş olmasından mı, yoksa daha önce Hazal'ın yaşadığı kötü bir tecrübeden mi kaynaklandığını anlaması birkaç dakika sürmüştü.

Onun iri gözlerindeki küçük kız çocuğunu gördüğünde, içinden kendine okkalı bir küfür savurdu. Kimdi bu kadın? Onun duvarlarını yıkıp, insanları iyi tanıma yetisini sorgulatan bu kadın kimdi?! Bu kadar masum bakan biri, nasıl olurdu da tecrübeli bir dolandırıcı olabilirdi?

Aklı iyice karışmıştı. Mazisinde kötü bir cinsel deneyim varsa, nasıl bu kadar açık bir şekilde kendini ortaya atmıştı? Tek kişilik olamayacak profesyonel bir planla mekânına girip kaldırdığı büyük parayla kaçamayacak duruma düşünce, o an her kumarbazın yapacağını yapıp fişleri iade etmeliydi.

Salih soyunma odasından çıkıp yanına geldiğinde, karmaşık düşüncelerinden sıyrıldı. Birlikte, Elif'i hastaneden alarak yemeğe gittiler. Çok keyifli bir sohbet olsa da genç adam ara ara ortamdan kopuyor, kafasında dönen bin tilkiye odaklanıyordu. Kendine döndüğü bu süre biraz fazla uzamış olacak ki Elif'in sesiyle kendine geldi.

"Akın, sen iyi misin?"

Kadın, elini genç adamın elinin üzerine koymuş, hafifçe okşuyordu.

"İyiyim Elif, kusura bakmayın, biraz yorulmuşum."

"Haha! Sen hiç yorulmazsın ki!"

Bunu söyleyen, elindeki pizzayı tek lokmada ağzına tıkmaya çalışan Salih'ten başkası değildi.

"Böyle düşünmene sevindim ama inan bana, ben de insanım ve özellikle de beynim bu aralar çok yorgun!"

"Ağabey, mekâna gidip annem için kaydettiğin görüntüleri bilgisayardan izleyebilir miyiz?"

"Salih, bu akşam çok kısa kalıp eve dönmem gerek!"

"Biz çok vaktini almayız. Hem, o komik düşüşümü büyük ekranda izlesin istiyorum. Videoyu izler kaçarız, öyle değil mi anne?"

"Bana uyar."

Akın, bir an, videoyu evde de izleyebileceğini söyleyecekti ki Salih'i kırmak istemedi.

"Tamam."

"Oley!"

Hep birlikte mekâna geçtikten sonra olacaklar, Akın'ın tahmin bile edemeyeceği kadar şaşırtıcıydı. Ekranda, Salih'in nefes kesici voleybol maçını izlerken, kapı aniden teklifsizce açıldı. Hazal, şahane bir kırmızı elbise içinde, şu an olması gereken yerden çok farklı bir yerde, tam karşısındaydı! Onu gördüğü anda, genç adamın kanı damarlarında adeta dondu. O kadar sinirlenmişti ki öfke, doğru düşünme yetisini ele geçirdi. Nasıl olurdu da bir gece önce yaşananlardan sonra buraya gelmeye cesaret edebilirdi?

Elif ise ne olduğunu anlamaya çalışan bakışlarla karşısındaki etkileyici kadını süzüyordu. Bir an, bakışları Akın'ın öfkeli yüzüne kayınca bembeyaz oldu. Bu kadınla, sevdiği adam arasında özel bir şeyler vardı. Hayatında tanıdığı en kontrollü adam, gerildiğini saklamakta zorlanıyordu. Ve konuştuğunda, ağzından çıkan sözler beklediği şeyler değildi.

"Hoş geldin Hazal, seni beklemiyordum."

Elif o an öyle bir şey hissetti ki adeta şüphesini doğrular cinstendi. Sanki Akın, "Yalnızca seni bekliyorum!" der gibiydi.

Kadının da Akın'dan böylesi bir karşılama beklemediği ortadaydı. Yüzü kül rengine dönmüş, hafiften bacakları titremişti.

Akın masasından kalkıp genç kadına doğru yavaşça ilerlerken, kapıdan giren Tahir'e dönerek, onu alıp bir içecek ikram etmesini istemişti. Genç kadın, beklemediği anlaşılan bu tavır karşısında şaşırarak dışarıya çıktı.

İyice huzursuz olan Elif, soran gözlerle Akın'dan bir açıklama beklerken; o, ekranı kapatıp Salih'e dönerek, "Bu akşamı kısa kesersek bana darılmazsınız, değil mi?" dedi.

"Yok ağabey, benim de uykum geldi zaten!"

Akın, Elif'in gözlerindeki merakı görmezden gelip, her şeyin yolunda olmasına sevindiğini söyledi. Ve de ekledi:

"Bir daha sağlıkla ilgili bir sorun yaşarsan, lütfen ilk önce beni ara!"

Bir süre, Salih'in canı çektiği için sipariş edilen tatlıyı beklediler. Onları geçirip bara doğru ilerlerken, Akın'ın aklındaki tek soru Hazal'la nasıl baş edeceğiydi.

Her ne kadar kuytuda kalıyor olsa da yüksek bar taburesine tırmanmaya çalışan Hazal'ın açılan yırtmacı yüzünden ortaya çıkan bacakları tümüyle gözler önündeydi. Büyük adımlarla yanına ulaşıp, kolunu tutarak kendine çevirdiğinde, genç kadının çakırkeyif olduğunu fark etti. Kısa bir süre sonra da Serkan'ın en iyi içiciyi bile sersemleten içkisinden Hazal'ın da içtiği anlaşıldı. Ona son derece kızgın olmasına rağmen, bu hafif sarhoş gülüşü o kadar mest ediciydi ki sadece kollarına almakla yetindi.

Arabaya binip eve döndüler. Yarı uykulu halde olan Hazal, kendini Akın'ın kollarından kurtarıp salondaki kanepeye sere serpe uzandı. Yırtılan elbisesinden gözüken fildişi rengi çamaşırının ve de her erkeği etkileyecek büyülü bakışlarının farkında değil gibiydi. Genç adam onu odasına taşımayı teklif ettiğinde, alacağı cevabı beklemiyordu. Hazal resmen, *öp beni!* demişti.

Akın, bu cüretkâr sözler karşısında bir an gerildi. Kadınlar konusunda bir hayli tecrübeli olmasına rağmen, Hazal'a dokunmak farklı bir etki yaratıyordu. Hesapta plandan sapmak yoktu. Bir süre iradesiyle mücadele ettikten sonra, onun kadife yumuşaklığındaki dudaklarını kendi dudaklarıyla örttü. Ellerini sırtında birleştirip, bedenini, ona dokunduğu anda uyarılan kendi

vücuduna bastırdı. Bir süre tutkuyla öpüştükten sonra ondan ayrılmak ürkütücü derecede zor oldu. Sıklaşan soluklarının düzene girmesi ise oldukça zaman aldı. Aniden geri çekilmesine Hazal da şaşırmıştı. Her ne kadar tam olarak kendinde olmasa da yaşadıkları tutkunun o da farkındaydı.

Akın, ne olduğunu anlamasına fırsat vermeden onu kucaklayıp odasına taşıdı. Hazal'ın, yatağa yatırıldığında Akın'ın elini bırakmayarak sarf ettiği sözcük, her erkeği ikilemde bırakacak cinstendi.

"Gitme!"

Allahtan genç kadın, bir bulutun üzerine düşer gibi elini bırakıp yastığa gömülerek uykuya dalmıştı.

Ertesi sabah Akın, Hazal'ın erken kalkamayacağını tahmin edip tek başına kahvaltı ederken, telefonu çaldı.

"Efendim?"

"Günaydın Akın."

"Sana da günaydın, Tahir."

"İşin yoksa bir saat sonra mekânda buluşabilir miyiz?

"Bir sorun mu var?"

"Dün gece Salih'le beraber geldiğin için incelememiz gereken evraklara bakamadık. Hem... Seninle konuşmam gereken bir konu var."

"Tamam, bir saat sonra..."

Saat bir gibi Akın kapıdan girdiğinde mekân boştu. Onun geldiğini gören Tahir, iri adımlarıyla yaklaştı. Odaya girmek yerine, ortadaki bir blackjack masasına oturdular.

"Evet, seni dinliyorum. Ağzındaki baklayı çıkar da sonra evraklara bakarız."

Tahir, onun keskin zekâsına her zaman hayrandı. Bazı zamanlar sadece bakışarak anlaşırlardı. Hiçbir konunun aciliyetini ve önem sırasını asla gözden kaçırmazdı Akın.

"Dün gece... Belki de onaylamayacağın bir şey oldu."

"Nedir?"

"Hazal'a Ali'den bahsettim."

"Neden böyle bir şeye gerek duydun?"

"Akın, Hazal'a çok sert davrandın. Kısa bir süre için bile olsa o, şu an senin hayatının tam orta yerinde! Daha geçen gece ona, *kadınım* dedin! Üzülmesini istemiyorum."

"Üzülmesi için sebep yoktu."

"Seni ve Elif'i sevgili sandı."

"Saçma!"

"Bir kadın, başka bir kadının ne hissettiğini anlar. Sen de çok iyi biliyorsun ki Elif'in sana karşı duyguları var."

"Bak Tahir, Elif benim can dostumun karısıydı! Benim için her zaman öyle kalacağını kendisi de biliyor. Hem birkaç gün öncesine kadar bana hesap soran ve bir yabancıyı evime aldığım için kıyameti koparan sen değil miydin? Ne oldu da sevgilimi aldatıyormuşum gibi davranıyorsun?"

"Hazal hakkında yanıldığımızı düşünüyorum."

"Her neyse! Hatırlatmak isterim ki o hakkında yanıldığımızı düşündüğün kadın hile yaptı! Ve ben de onu, kazanmak istediği oyunda beklemediği şekilde mat edeceğim!"

Belki de benzer şeyler düşünüyor olmak genç adama sinir bozucu gelmişti; ya da belki, oyunun içindeki cezbedici unsur ona savunmasız hissettirmişti. Her ne olursa olsun, ilk defa Tahir'e bu şekilde öfkelenmişti. Konuyu kapatıp, odaya geçerek çalışmayı teklif ettiğinde; Tahir hiçbir şey söylemeden, sadece gözlerine binlerce sözcük sığdırarak baktı.

İki saat sonra evin kapısından girdiğinde, Hazal kanepede uzanıyordu. Akşamdan kalma olduğu yüz metre öteden bile anlaşılırdı. Yüzünü görmek, ona karşı hissettiği bütün siniri silip attı. O kadar solgun gözüküyordu ki Akın küçük bir öpücükle yanağını pembeye boyamak istedi ama bunu yapmadı.

Konuşmaya başladığında, hitabet sanatına hâkim olmanın avantajıyla, onu istediği yumuşaklığa getirip söylediklerini kabul ettirmesi fazla zamanını almadı. Bundan sonraki zamanları daha uyumlu geçirmek konusunda anlaştıklarında genç adamın yüzü gülüyordu.

Kısa bir süre sonra mekâna gitmek üzere vedalaştığında ise, içinden bir ses, Hazal'ın kafasında yanlış anlamalara yol açan soru işaretlerini gidermesi gerektiğini söyledi.

Ellerini cebine soktuktan sonra hafifçe geriye dönüp, "Ha! Ne zannettiğini bilmiyorum, fakat henüz yatağımı paylaşmamış olsan da şu anda hayatımdaki tek kadın sensin!" diyerek, kapıdan çıkıp gitti.

12. BÖLÜM

Oturduğum yatağın her iki yanından, örtüyü ellerimle o kadar sıkmıştım ki ancak parmaklarım acıyınca kendime geldim. Son günlerde her akşam yaşadığımız gibi yine keyifsiz bir akşamdı. Ben işe başlayalı birkaç gün olmuştu. Çalışırken düşüncelerim hep bir gece önceye takılıp kalsa da iş yerinde vakit geçirmek daha kolay oluyordu. Benzer ve anlamsız geceler birbirini takip ediyordu. Akın, geç saatte eve dönüyor, bana günümün nasıl geçtiğini soruyor ve genellikle bir süre sessizce müzik dinliyorduk. Odalarımıza çekilmeden hemen önce, beni kolumdan tutup her biri birbirinin aynı olan öpücüğe hapsediyor ve sonra bir anda bırakıyordu.

Tenlerimiz birbirine değdiği anda onun da titrediğini hissediyordum. Belki benim gibi heyecanlanmıyordu ama aramızdaki uyumu inkâr edemeyecek kadar tutkuluydu.

O halde neydi? Sebep neydi? Benim bu evde bulunma nedenim açıkça ortadayken, neden bana böyle bir işkence yapıyordu?!

Aslında sorulacak asıl soru, "Buna sevinmeli miyim?" olmalıydı. Ne de olsa, ben bu eve bir bedel ödemek için gelmiştim. Başka çıkar yolum olsa, asla ödemeyeceğim bir bedel!

Düşüncelerim beynimde tekrar yankılandığında, çok da gerçekçi durmadıklarını fark ettim. Kendime karşı dürüst değildim.

Korkarak geldiğim bu evde yaşamaktan, hayatımda ilk defa yalnız kalmaktan ve heyecanla beklediğim anahtar sesini kapıda duymaktan mutluydum!

Yataktan kalkıp banyoya giderken, kendi kendime yaptığım bu itiraf dengemi bozdu. Ayakta hafifçe sallanıp dudağımın kenarını ısırdım. Aşağıdan çok yumuşak bir tonda, Bach'tan *Air*'in melodisi geliyordu. Akın henüz yatmamıştı.

Ellerimi lavaboya dayayıp makyajsız, solgun yüzümü bir süre inceledim. Sonra hızla suyu açarak, birkaç dakika önce dudaklarıma mühür gibi kazınan öpücüğünün izlerini sildim. O kadar sert davranıyordum ki ezilen dudaklarım, bembeyaz olmuş yüzümde kırmızı bir gül gibi kaldı.

Derken, hiç beklemediğim bir anda, yanağımdan süzülen bir gözyaşı boşluğa doğru yol aldı. Öylesine şaşırmıştım ki dudağımın kenarından akan ıslaklığa parmağımla dokunup, daha önce hiç gözyaşı görmemiş gibi baktım. Ne olduğu kafama dank ettiğinde ise kendimi bırakıp hıçkırmaya başladım. Omuzlarım sarsılıyor; gözlerim, önümü bile göremeyeceğim kadar şiddetli bir yağmurla ıslanıyordu.

Kendimi zor da olsa yatağa attım. Yastığa başımı gömüp, geçen son birkaç haftanın tüm ağırlığını atmak istercesine ağladım. Ağlarken geçen zamanın farkında bile değildim, perişan halde uyuyakalmıştım. Uyandığımda yalnızca sessizlik vardı. Müzik kesilmiş, gece ağırlaşmıştı.

Parmak uçlarımda perdesi uçuşan pencereye gidip, seyrine doyulmaz dolunayın tadını çıkardım.

Yarın Vahit Ağabey'e gitmeye karar vermiştim. Bundan kaçış yoktu! Kafamda ona anlatacaklarımı evirip çevirsem de bir türlü mantıklı bir kurguya oturtamıyordum. Ben ki en zor matematik denklemlerinin içinden birkaç saniyede çıkarken, yaşlı bir kurda ne açıklama yapacağımı bilemiyordum. Belki de en güzeli, gerçeğe en yakın olan açıklama olacaktı.

Hayatım boyunca yalan nedir bilmezken, şu düştüğüm durum içler acısıydı. Birkaç günde bir anneme, gezdiğim yerlerle ilgili gerçek olmayan detaylar anlatırken yüreğim eziliyordu. Kurt Vahit'e söyleyeceklerim, kendimi olduğumdan da kirli hissetmeme sebep olmamalıydı.

Ah! Keşke şu an Merve yanımda olsaydı. Hiç bitmeyen neşesiyle beni yükseltir, her şeyin iyi tarafını görmemi sağlardı. Bu yaşadıklarımdan iyi bir yön bulup çıkarmak kolay değildi elbet ama ben aksini duymaya hazırdım.

Cuma günü, öğle yemeği için Merve ile sözleşmiştik. Çok vaktim olmadığından işyerime yakın bir restorana gelecekti. Birkaç gündür, tıpkı benim yaptığım gibi, Hakan da beni göz hapsinde tutuyordu. Merve'nin bebek konusundaki son kararını beklerken, onunla aynı ortamda çalışmak, adeta bir işkenceydi.

Daha fazla rahatsız edici şeyler düşünüp, uykumu kaçırmak istemedim. Ne de olsa yarın uzun bir gün olacaktı.

Sabah erkenden kalkıp, Akın'ı uyandırmamak için sessiz adımlarımla, tıpkı hayalet gibi aşağıya inerken, bir anda onun mutfaktan gelen sesiyle kalakaldım. Sanırım, telefonla konuşuyordu. Ne olmuştu da bu kadar erken kalkmıştı? Merakıma yenilip, sessizce mutfak kapısına yaklaştım.

"Hâlâ, Kurt Vahit'in bizi ziyarete gelişinin ardındaki sebebi bulamadın mı?"

Allah kahretsin! İşte bunu bekliyordum. O gün, Kaşıbeyaz'ın bir şeylerden şüphelendiğini anlamıştım. Onun gibi bir adamı kandırmak kolay değildi.

"Elbette adamı rahatsız et ya da takip ettir demek istemiyorum. Vahit, benim ailem için önemli! Ama son zamanlarda yaptıklarına dair ufak bir araştırma, belki bize bir ipucu verir."

Muhtemelen Tahir'le konuşuyordu. Benim takıldığım ise, Vahit Ağabey'den bahsederken, 'ailem için önemli' demesiydi. Daha önce de Kurt, Akın'ın annesine selam söylemişti.

Birden içimi bir korku sardı. Ya beni, Vahit Ağabey'in galeriye girerken görürlerse!

Aynı sessiz adımlarla yukarıya çıkıp, bir şal ve gözlük ayarladım. Çantamı alıp tekrar salona indiğimde, Akın verandanın kapısına yaslanmış, ormanı seyrediyordu. Benim ayak sesimi duyunca, arkasına dönüp ağır adımlarla yaklaştı.

"Günaydın."

"Günaydın! Çok erken kalkmışsın."

"Yeteri kadar uyudum. İşlerim var."

Biraz mesafeli gibiydi. Ses tonu soğuk ve bakışları düşünceliydi.

"Seni işe bırakmamı ister misin?"

"Aziz yok mu?"

Onun, işyerimi öğrenmesini istemiyordum. Belki de birkaç hafta sonra, iki yabancı olacaktık. Bu düşünce, iliklerime kadar ürpermeme sebep oldu.

"Yağmur yağdığı için trafikte kalmış, on beş dakika kadar gecikeceğini söyledi. Garajda araba var, acelen varsa hemen çıkabiliriz."

"Yok, ben beklerim. Yaz yağmuru zaten, ne kadar sürebilir ki?!"

"Öyle tabii! Tıpkı yaz aşkı gibi, başlamasıyla bitmesi bir olur."

Bunu söylerken ses tonu mu değişti, yoksa bana mı öyle geldi bilmiyorum; ama gözlerinin içine bakamadım.

"Annemle tanışmışsın."

Konuyu değiştirdiği hızla, ben de başımı kaldırıp yüzüne baktım. Bakışlarında, bu duruma olan tepkisini aradım. Her zaman çok iyi başardığı gibi, ifadesinde tek bir duyguya yer yoktu.

"Evet! Eve geleceğini bilseydim dışarı çıkardım. Kusura bakma!"

"Rahatsız olacağın bir durum yok. Sonuçta hesap verecek yaşta değilim!"

"Beni sevgilin zannetti."

Kelimeler ağzımdan büyüyerek çıkmıştı.

"Bu, bir sorun mu?"

"Senin için değilse..."

"Değil!"

Son derece ortadan konuşuyordu ama bence bunun olmamasını tercih ederdi.

Dışarıdan arabanın toprak yola dönüş sesi gelince rahatladım. Merkezi bir yerde inip, işyerine kadar yürüyordum. İlk iki gün takip ediliyor muyum diye sık sık arkama dönüp baktım. Birkaç gündür ise daha rahattım. Aziz'in arabayla uzaklaşmasını bekledikten sonra bazen taksiye biniyordum.

"Çıkmıyor musun?"

"Pardon, dalmışım. Ben arabayı kullanırsam sen nasıl çıkacaksın?"

"O kadar acelem yok. Bir süre evdeyim."

Az önce, çok işi olduğunu söylememiş miydi?! Kaşımı, soru sorarcasına havaya kaldırdıktan sonra, umursamaz bir omuz hareketiyle kapıya yöneldim. Çıkmadan geriye dönüp, ona iyi günler diledim. Sanki aramızda soğuk bir savaş vardı. Bana ne kadar kibar davranırsa davransın, birbirimize dokunduğumuz anlar dışında hayli mesafeliydi. Aslında aksini düşünmek saçmaydı. Ben, onu kandırmış hilebazın tekiydim. Bu evde, bir nevi esir olduğum gerçeğini değiştiren tek şey, onunla kalmayı benim tercih etmiş olmamdı.

Aziz'le selamlaştıktan sonra, her zamanki nazik tavırlarıyla kapımı açtı. Arabaya bindim ve şehir merkezine kadar tek kelime etmedim. Her geçen gün esaretimin ağırlığı artıyordu. Gözlerimi kapatıp, Tanrı'ya bana güç vermesi için dua ettim.

Öğle tatiline kadar, beni daha da sinir etmek için kendisiyle çalışmaya zorlayan Hakan'a katlanmak zorunda kaldım. Gerekmedikçe konuşmuyor, sorularına tek kelimelik cevaplar veriyordum. Fotokopi çekmek için gittiğim alt kattan döndüğümde, yerime oturduğunu fark ettim. Bir proje üzerinde çalıştığımız için, ben de o masayı kullanmak zorundaydım. Bir tarafı duvara dayalı masanın diğer tarafına geçmek isterken, Hakan'a doğru biraz fazla yaklaştım. Onun varlığı her ne kadar rahatsız edici olsa da yapacağı hareketi asla beklemiyordum. Arkam ona dönük şekilde boştaki sandalyeye geçerken, kalçamdaki elin sıcaklığıyla irkildim. Yüzüm bir anda kıpkırmızı olmuştu. Ben öfkeden çıldırmış şekilde arkamı döndüğümde; Hakan, o pişkin gülüşüyle elindeki kalemi salladı.

"Kusura bakma, kalem çarptı."

Bacaklarım önleyemediğim şekilde titrerken, ne yapacağımı bilmez halde ayakta kalakaldım. Utanmadan bir de yalan söylüyordu. Elini net olarak kalçamda hissettiğim gerçeğinin yanında, resmen aleni şekilde okşamıştı.

İçimden ona kadar sayarak, kendimi yanlış anladığım konusunda ikna etmeye çalıştım. Hakan bu kadar mı adi bir adamdı? En yakın arkadaşım karnında onun çocuğunu taşıyordu. Bunu Merve'ye nasıl açıklardım? Elimi, her an kaçabilecek gibi çantamın üzerine koyarak, oturdum. Tedirgin bir şekilde, ondan gelebilecek ikinci bir hareketi bekliyordum ama yapmadı. Çok akıllı bir adamdı. Bunun sonucunda başının belaya gireceğini biliyordu. Ne de olsa ikinci bir hamle, kalem çarptı demekle geçiştirilemezdi.

Saatin on ikiyi vurması adeta yıllar aldı. Çantamı kaptığım gibi kendimi taksiye attığımda, gözyaşlarım sel olup yanaklarımdan aktı. Merve'nin durumunu açıklığa kavuşturduktan sonra işten ayrılmak zorundaydım. Eve de geri dönemezdim. Eğer bir işim olmazsa nasıl geçinecektim? Tüm bu kaygıların

şiddetiyle boğuşurken, zaten yakın olan Kurt Vahit'in dükkânının önüne yanaştık.

Klasik arabaların restore edilip sergilendiği camekânlı bölümden geçerken iki adam beni başıyla selamladı. Ne de olsa bir aya yakın bir süre her gün beni burada görmüşlerdi. İçeriye teklifsizce girebiliyor olmak hoşuma gitmişti. Arka tarafa geçtiğimde, Kurt Vahit'i bir adamla hararetli bir şey konuşurken buldum. Beni görünce şaşırsa da hemen toparlanıp sekerek yanıma koştu. İri cüssesiyle bana sarıldığında, kollarının arasında bir kuş gibi kayboldum.

"Kızım, yavrum, hoş geldin!"

"Hoş bulduk, Vahit Ağabey!"

Ne sıcak bir karşılamaydı bu! Yuvaya dönmüş gibi hissettim.

"Nasılsın? İşe başladın mı? Ateşdağlı'nın yanında ne işin var?"

"Dur ağabey, yavaş! Anlatacağım hepsini!"

"Tamam, tamam, gel otur şöyle! Aç mısın? Kebap söyleyeyim mi?"

"Aslında açım! Kahvaltı bile yapmadım."

"İyi halt ettin! Ateşdağlı bakamıyor mu sana? Osman! İki Adana kap gel! Şalgam suyu da olsun!"

Yüzümün neredeyse tamamına yayılan gülümsemeyi engelleyemedim. Onun bu bitmek tükenmek bilmeyen enerjisini özlemiştim. Birkaç aydır tanıdığım adam, bana babamdan daha yakındı. Yıllar içinde babamı çok kez görmüş olsam da hiçbir zaman onu, Vahit Ağabey kadar yakın hissetmemiştim kendime.

"Anlat hadi, onun evinde ne işin var?"

Derin bir nefes alıp, bir kısmı kurgu olan hikâyeye başladım.

"Babamla konuşup konuşmadığınıza; ya da konuştuysanız sana neler anlattığına dair hiçbir şey bilmiyorum. Ama o gece beni yalnız bıraktı. Hile yaptığım anlaşıldığında, Kaşıbeyaz'dan

yardım istedim. Anlayacağın, o gece babam tarafından terk edildim."

"O ne demek?"

"Babamın adamları, yakalandığımı anladıkları anda geri çekildiler! Beni orada öylece bırakıp gittiler."

"Nasıl yani, bile isteye mi?

"Bile isteye!"

"Hazal, sen ne diyorsun kızım? Baban böyle bir şeyi niye yapsın?!"

"İnan bunu ben de bilmiyorum ağabey. Ama artık hiçbir önemi yok. Her neyse, bunu Akın'a anlattığımda ve çaresiz olduğumu söylediğimde beni geri çevirmedi. Nasıl olduğunu anlamadım ama birbirimizi gördüğümüz anda etkilenmiştik. Gidecek yerim olmadığını anladığında, bir süre onunla kalabileceğimi söyledi."

"Ateşdağlı?"

Yutkunarak devam ettim. Sanırım Akın'ın benden etkilendiğine inanmamıştı.

"Evet."

"Kızım, Akın değil evine, mekânına bile seçerek adam alır."

"Bir anda aramızda bir elektrik oldu Vahit Ağabey! Buna inanmak o kadar zor mu?"

"Yavrucuğum kızma! Sen olayı üniversite kantinindeki bir oğlanla tanışma gibi anlatınca garip geldi. Sonuçta Akın Ateşdağlı'dan bahsediyoruz. Mehmet Aga'nın oğlu!

"Akın'ın babasının adı Mehmet miydi?"

"Evet! Çok baba adamdı. Oğlu da ona benziyor. Neyse, bu anlattıklarından sevgili olduğunuz sonucunu mu çıkarmalıyım?

Bu soruya cevap vermek çok zordu. Ne onu kandırmak ne de kalbini kırmak istiyordum.

"Öyle de denebilir."

"Ne kadar açıklayıcı bir cevap!"

"Vahit Ağabey, ne öğrenmek istiyorsun, sen sor? Hem esas, sen bana bir açıklama borçlusun! Akın'ın annesini nereden tanıyorsun?"

Sesimi yükselterek haklı duruma geçmeye çalıştım. Kurt Vahit ise bu durumdan hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Madem merak ediyorsun, anlatayım. Benim babam, Ayten Hanımların köşkünün kâhyasıydı. Dev gibi bir bahçenin müştemilatında yaşardık. Babaları her ne kadar katı bir adam olsa da anneleri çok yumuşak huylu bir kadındı. Ayten ve kardeşi Nalan, benden yaşça biraz büyük olmalarına rağmen bahçede hep beraber oynardık. Rahmetli ağabeyim Rıdvan, bize katılmaz; hatta bahçeye bile uğramazdı. Haklıydı belki de! O delikanlıyken, biz daha çocuk sayılırdık. Ayten, Nalan ve ben kardeş gibi büyüdük; ama onlar ne zaman ergenliğe girip serpildiler, babaları artık bir arada olmamızı yasakladı. Ben hâlâ bahçede çelik çomak oynarken, ara sıra gizlice bana el sallayan Ayten'i uzaktan görürdüm."

Elini, aksayan bacağına vurup, devam etti.

"Hey, be! Ne güzel günlerdi. Çocukluğum çok güzel geçti anlayacağın. Sonraki yıllarda, Ayten ailesine karşı çıkıp Mehmet adında bir adamla kaçınca bağımız koptu. Babası, bunu asla affetmemiş; annesi ise yıkılmıştı. Yıllar sonra bu camianın içine düştüğümde, o adamın bizim Ateşdağlı Mehmet olduğunu öğrendim. Şu an Akın'ın olan mekânı, o zamanlar Mehmet işletiyordu. Hayatımda tanıdığım en mert, en dürüst adamdı. Benim çocukluk arkadaşım Ayten, artık Ayten Hanım olmuştu. Başka türlü hitap etmek ayıp kaçardı."

Bu hikâye, beni o kadar heyecanlandırmıştı ki onun sözünü kesercesine atıldım.

"O yıllardan beri görüşmediniz mi?"

"Elbette ara sıra görüştük. İlk zamanlar, bana heyecanla ailesini sorardı. Bir keresinde, *çok sevdim Vahit!* demişti. *Mehmet'i çok sevdim! Fakat babam bir türlü kabul etmedi.*"

"Tabii yıllar geçtikçe, bu hayatın çok zor olduğunu gördü. Hele de canından çok sevdiği oğlu babasının izinden gidince, kocasıyla arası bozuldu. Hiçbir zaman eskisi gibi olamadılar. En azından benim dışarıdan gördüğüm buydu. Yıllar sonra Ayten, babasıyla arasını düzeltip o ölmeden helallik aldı. Senin anlayacağın Akın, çok zengin ve köklü bir ailenin torunu!"

"İnanamıyorum Vahit Ağabey, neden daha önce anlatmadın bütün bunları?"

"Gerek görmedim."

"Akın'la böyle bir bağlantın olabileceği aklımın ucundan geçmezdi. Annesi ne zorluklardan geçmiş, yine de çok hayat dolu bir kadın. Bana o kadar sıcak davrandı ki anlatamam sana."

Vahit Ağabey, uzanıp yanağımı okşadı.

"O samimiyet sana özel değildi, benim tatlı kızım!"

"Ne demek şimdi bu?"

Kaşlarım çatılmış, hafiften gerilmiştim.

"Ayten Hanım, senin yerinde kim olsa öyle davranırdı; çünkü oğlunun evlenmesini istiyor."

"Her anne, çocuğunun mutluluğunu görmek ister. Yine de seçici olmasını bekler diye düşünüyorum. *Kim olursa olsun*, değil yani!"

Son cümlemi kırıldığımı belli edecek şekilde söylemiştim.

"Hazal, sen beni yanlış anladın. Demek istediğim; Ateşdağlı'nın, annesine sözü var. Bir çocuğu olduğu gün, bu işleri bırakacak! Bu yüzden, Ayten Hanım, evlensin diye Akın'ın gözünün içine bakıyor."

İşte bunu beklemiyordum. Ağzım gerçek anlamda açık kalmıştı.

"Nasıl yani, Kaşıbeyaz kumarhaneyi kapatacak mı?"

"Kapatır mı, devreder mi bilemem; ama çocuğu olduğu gün bırakacağı kesin! Sen, yine de bu bilgiyi kendine sakla. Ateşdağlı, annesiyle benim bu kadar yakın olduğumuzu tahmin etmiyordur."

Bir şey söyleyecek kadar şaşkınlığımı üzerimden atamamışken, yemek siparişlerimiz geldi. Yaklaşık on dakika kadar sonra da ben geciktiğimi fark edip, telaşla izin istedim.

Vahit Ağabey, kocaman elleriyle yüzümü avucunun içine alıp gülümsedi.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur. Bu arada, kapım sana her zaman açık. Sakın, Ateşdağlı'ya mecbur hissetme!"

Gözlerimi her daim nemlendirmeyi başaran bu yaşlı adamı seviyordum.

"Biliyorum!"

Oradan çıkınca taksiye binmedim ve yürüdüm. Zaten mesafe kısaydı. Yol boyunca, duyduğum son sözleri sindirmeye çalıştım. Akın'ın annesinin beni gelin adayı olarak gördüğünü tahmin etmek zor değildi. Elbette hiçbir anne, evladının bu kadar zor bir camiada olmasını istemezdi.

Peki, Akın'ın bir gün bu işleri bırakacağını duymak beni neden bu kadar mutlu etmişti?

Şirketten içeriye adım attığım anda, başıma yılan gibi doladığım şalımı ve gözlüğümü çıkardım. Kahretsin ki Vahit Ağabey'in anlattığı hikâyenin etkisinde kalıp Akın'ın ondan şüphelendiğini söylemeyi unutmuştum. Hızlıca yerime geçip oturunca ilk işim onu aramak oldu. Uzunca çaldırmama rağmen Kurt, telefonu açmadı.

Gözlerimle etrafı tarayıp Hakan'ın ortalıklarda olmadığını anlayınca rahatladım. Tam da o sırada asistanı Aslı yakınımdan geçiyordu.

"Aslı, merhaba!"

"Selam Hazal."

"Hakan Bey yok galiba?"

"Öğleden sonra ofiste olmayacağını söyledi."

Üzerimden büyük bir yük kalkmış, bütün tedirginliğim geçmişti. Akşama kadar rahatça çalışıp programımı bitirdim.

İşe döndüğüm günden beri yaptığım gibi, taksiyle mekâna geçtim. Gittiğimde, Aziz ya da bir başka şoför, beni eve bırakmak için hazır oluyordu. Muhtemelen Akın da yeni gelmiş olmalıydı. Birbirimizden tamamen farklı bir hayat yaşıyorduk. Benim mesaim bittiğinde onunkisi başlıyordu.

Aziz'in açtığı kapıdan arabaya binerken, gözüm bir an için içeriye takıldı. Upuzun koridorun sonunda onu gördüm. Tüm karizması ve şıklığıyla merdivenin başında durmuş, adamlarına talimat veriyordu. Daha gecenin kalbine birkaç saat vardı. Yine de her konuyla kendi ilgilenmeyi seven Ateşdağlı, kim bilir hangi konudaki ayrıntıları anlatıyordu şu an?

Birkaç saniye daha, yüzündeki sert mimikleri inceledikten sonra arka koltuğa oturup, Aziz'in kapımı kapatmasına izin verdim. Artık aşina olduğum yollardan geçerken, başımı yasladığım camda yanağımın izi kaldı. Bir gün bu arabayı, bu evi, bu yaşananları geride bıraktığımda; Akın'ın hayatında bir izim kalacak mıydı, bilemiyordum. Tek bildiğim; böyle bir adamın hayatının küçük bir parçasına dokunmuş olmak bile, benim kalbimde çok derin bir iz bırakacaktı.

Dikiz aynasında gözlerimiz buluştuğunda, Aziz'in bana endişeyle baktığını fark ettim.

"İyi misiniz hanımefendi?"

"Teşekkür ederim Aziz, iyiyim."

Cevabım onu tatmin etmemiş olacak ki, "Canınızı sıkan bir şey mi var?" diye ısrar etti.

İçten bakışlarından saklanacak kadar dertli değildim. Ya da belki derdime derman olacak kadar büyük bir çare yoktu. Yine de gerçekten yardımcı olmak konusundaki samimiyetine inandığım bu temiz adamı şaşırtacak bir soru sordum.

"Akın'ı iyi tanır mısın, Aziz?"

İki kaşı da hayretle havaya kalkmıştı.

"Sekiz senedir yanındayım, Hazal Hanım."

"Bu bir cevap sayılmaz."

"Şey... Yani iyi tanıdığımı düşünüyorum."

"Bana onu anlatır mısın?"

Bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra, aynadan bana bakarak gülümsedi.

"Akın Ağabey'i anlatmak o kadar kolay değil hanımefendi! Birkaç kelimeye sığmaz. Dilerseniz ben size, benim için ne ifade ettiğini anlatayım."

"Çok sevinirim."

"Akın Ateşdağlı, benim çocuklarımın gözlerinde gördüğüm pırıltıdır. Şifa bulmuş bir hastanın mutluluk gözyaşı. Dostluk, iyilik, en önemlisi de güvendir."

Araba kullanmaktan başka bir rol yüklemediğim bu genç adamın sözleri, beni çok etkilemişti.

"Şiir gibi konuştun!"

"Ona çok şey borçluyum. Beni işe aldığında eşim çok hastaydı. Böbrek nakli gerekiyordu ve bulunamazsa onu kaybetme riskimiz vardı. Umutlarımızın tükendiği bir zamanda, Rusya'dan uygun donör bulup Ayşe'ye yetiştirebilmek için özel uçakla Türkiye'ye getirtti. Ben o güne kadar düzenli çalışamadığım

için çocuklarım da okula gidemiyordu. Şimdi hem eşim sağlığına kavuştu hem de çocuklarım Akın Ağabey'in sağladığı olanaklar sayesinde okuyabiliyor."

"Geçmiş olsun. Eşinin sağlığına kavuşmasına çok sevindim."

Boğazıma hafiften oturan yumru yüzünden daha fazla konuşamadım. Demek bu sebeple, Akın ailesinin hatırını sorduğunda, "Sayenizde gayet iyiyiz," demişti.

"Teşekkür ederim hanımefendi. Allah razı olsun!"

Birkaç dakika kadar sonra eve vardığımızda, kapıda bir adamın beklediğini gördüm. Aziz'e onun kim olduğunu sormak üzereyken, o benden önce davranıp cevaplamıştı bile!

"Hazal Hanım, bu bey yeni güvenlik görevliniz Özkan. Akın Bey dönene kadar kapıda duracak. Bir ihtiyacınız olursa söylemeniz yeterli."

İlk defa gördüğüm bu korumaya karşı tedirgin bakışımı gören Aziz, açıklamasını genişletmek için, yanıma yaklaşıp kulağıma doğru eğildi.

"Hiç merak etmeyin hanımefendi, Akın Ağabey sizi asla tanımadığı bir çalışanın korumasına bırakmaz. Özkan, yıllardır bizimle beraber; sadece siz daha önce görmediniz."

Dudağımın kenarında buruk bir tebessümle dönüp Aziz'e baktım. Bu temiz kalpli adam, benim Akın için çok değerli olduğumu sanıyordu. Yavaşça koluna dokunup, sıvazlayarak teşekkür ettim. O da beni Özkan'la tanıştırıp, geldiği yönde geri gitti.

Salona girip çantamı kanepeye fırlatırken Kaşıbeyaz'ın çok şanslı olduğunu düşündüm. Sanırım yayılan bu ününü, çevresinde hep dürüst ve güvenilir adamlar tutarak sağlıyordu.

Mutfağa geçip dolabı açtım ama içimden hiçbir şey yemek gelmedi. Aklım, sabah Hakan'la yaşadığım olaya takılınca bütün iştahım kaçmıştı. Yarın Merve'yle buluştuğumda ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Hiç kimse böyle bir adamdan çocuğu

olsun istemezdi. Fakat Merve'yi etkileyecek bir şey söyleyemezdim. Ne de olsa, bu çok büyük bir karardı.

Tezgâhta duran tabaktan küçük yeşil bir elma almıştım ki kapıda anahtar sesi duydum. Kalbim ağzımda kalakalmışken, Aziz'in sözleri aklıma geldi.

Akın Ağabey, sizi asla tanımadığı bir çalışanın korumasına bırakmaz!

Peki, o halde bu adam zili çalması gerektiğini bilmiyor muydu? Temkinli bir şekilde başımı mutfak kapısından uzatmıştım ki kendinden emin adımlarla salonun ortasına doğru ilerleyen Akın'ı gördüm.

"İyi akşamlar."

Sesi sabahki kadar mesafeli değildi. Yorgun ama dingin bir hali vardı.

"Hoş geldin, seni bu saatte beklemiyordum."

"Bu geceyi beraber geçirelim istedim."

Sözleri içimin titremesine sebep oldu. Ne bakışları ne de ses tonu değişmişti; ama kelimelere olan vurgusunda baskın bir anlam gizliydi. Ne söylemem gerektiğini bilemeden, öylece ayakta dikildim.

"Yemeğe yetiştim mi?"

"Şey... Ben de şimdi bir şeyler hazırlayacaktım."

Yanımdan geçip buzdolabını açtı.

"Hmm, ızgaralık biftek var. Canım domatesli pilav istedi, yapabilir misin?"

Evli bir çiftinkine benzeyen diyaloğumuza gülümseyerek devam ettim.

"Elbette yapabilirim Akın, yirmi altı yaşındayım ben!"

"Böylece yaşını da öğrenmiş olduk. Hem, senden yaşça büyük olduğu halde yumurta kırmayı bile beceremeyen kadınlar tanıdım."

"Eminim yaşımdan fazla kadın tanımışsındır!"

"Bakıyorum da kızımız çok hazır cevap!"

Ne söylediğimi fark edince hafiften kızardım. Bu adam, benim içimdeki asi ruhu uyandırıyordu. Ona karşı gardımı öylesine sert almıştım ki, bir söz daha etse tırnaklarımı çıkaracaktım. Hoş, kendimi kediye benzetiyorsam, bana dokunduğu anlarda nasıl mırıldadığımı da inkâr edemezdim.

"Utanmayı bilen bir kadın görmeyeli uzun zaman olmuştu."

Benimle alay mı ediyor diye hızla başımı kaldırdığımda, çakmak çakmak olmuş gözleriyle karşılaştım. Bana oldukça yaklaştığını fark edememiştim. Sesini hafif kısıp genizden konuşmaya başladığı anda, bakışlarındaki tüm ifade değişiyor; gözleri sisli duman rengine dönüyordu. Artık bunu öğrenmiştim.

"Seni, biraz daha utandırmak isterim."

O, bana doğru birkaç adım atınca, ben aynı oranda geri kaçtım. Domatesli pilavdan bu noktaya nasıl gelmiştik? Elini uzatıp, kolumu okşadı. Daha önce tecrübe ettiğim kuvvetli bir tutuşla, attığım geri adımları lehine çevirdi. Göğüslerim onun beyaz gömleğine değdiğinde, hiç beklemediğim şekilde uyarıldılar. Ona bu kadar yakın olduğum zaman bedenimin tepkilerini kontrol edemiyordum. Yavaşça diğer elini kaldırıp yanağıma dokundu. Birkaç saniye parmakları gamzemin üzerinde oyalandıktan sonra, aşağıya, boynuma doğru kaydı. Nabzımın atışı, izlediği yolun çok önünde koşuyor; göğüslerimin arasından kasıklarıma doğru hızlanıyordu. Bir anda, her zaman yaptığı gibi, kendini çekti. Bakışlarındaki yoğunluk azalmamıştı; fakat birbirimize bu kadar yakın durmamıza rağmen, vücut dilinde kararlı bir geri dönüş vardı.

"Dilersen sen pilavı yaparken, ben de salataya başlayayım."

Bunu söylerken arkasını döndüğü için, gözlerimde parlayan kızgınlığı görememişti. Ben birkaç dakika içinde kendimi onun kollarına bırakmaya hazırken, her şeyimi teslim etmeye razı olduğum adam, aynı oyunu oynuyordu. O halde neden, neden bu gece erken gelmişti?! Pek tabii, geç saatte de aynı kurguyu sahneleyebilirdik!

Hırsla mutfak dolabını açıp, aldığım tencereyi ocağın üzerine-biraz sertçe-koydum. Göz ucuyla ona baktığımda, gerçekten de salata hazırlıyordu. Birkaç saniye önce karnımda kelebekler uçuşurken, şu anda domates rendeliyordum. Hoş, birkaç ay önceki rutin hayatıma bakacak olursak, yaşadıklarım bir Amerikan filmi tadındaydı.

Bir süre sonra oturmuş yemeğimizi yerken, onunla göz göze gelmemeye çalıştım. Akın'ın muhteşem koleksiyonundan Aretha Franklin bize eşlik ediyordu. Onu bu kadar erken beklemediğim için, üzerimi değiştirecek fırsatım olmamıştı. Ayağımı rahatsız eden topuklu ayakkabılarımı, ellerimi kullanmadan çıkarmaya çalışırken Akın'ın bacağına çarptım.

"Affedersin."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Ayakkabım sıktı, onu..."

"Ayağını bana doğru uzat!"

"Nasıl?"

Elini masanın altına uzatarak kucağını işaret etti. Tereddütle de olsa, bacağımı yukarıya doğru kaldırdım. Sıcacık eli tenimle buluştuğunda boğazım kurudu. Beni, bu kadar çabuk etkileyebilmesinden nefret ediyordum. Hâlbuki Tolga bana dokunduğunda, resmen midem bulanıyordu.

Parmakları, neredeyse dizimin altından başlayarak bacağımı okşadı. Yavaşça ayakkabımın tekini çıkarıp yere attığında, kendimi çırılçıplak hissettim. Aynı hareketi diğeri için

yinelediğinde, hiç acelesi yokmuş gibi, çıldırtıcasına oyalandı. Bu kez çıkardığı ayakkabıyı yere fırlatırken, diğer eli baldırımı bırakmadı. Bir ayağım yerde, bir ayağım onun bacağının üzerinde, çaresizce yapacağı hamleyi bekliyordum.

Usulca hareket eden parmakları, ayağımın altını okşamaya başladı. Refleks olarak kendimi geri çekmek istesem de mengene gibi sertleşen dokunuşu buna izin vermedi.

"Sakın! Ben söylemeden ayağını çekme, tamam mı?"

Yemek yediğimiz gerçeğini hatırlatmak istedim ama sözcükler boğazımda takılı kaldı. Sadece başımı sallayarak, sözlerini onayladım.

Bir süre daha beni çıldırtan okşayışına devam ettikten sonra, ayağımı, hafifçe araladığı bacağının üzerine koydu. Bu o kadar rahatsız eden bir duruştu ki bir milim dahi kıpırdayamadım.

Hiçbir şey olmamış gibi, şarap kadehini eline alıp arkasına yaslandı. Ayağım, varla yok arası bir dokunuşla kasıklarına değiyordu. Onun bedenine dokunduğum yerden vücuduma yayılan ateş, konuşmasam da nefesimi kesiyordu. Ateşe uçan pervane gibi, kendimi bir türlü geri çekemiyordum. Küçük bir hareketiyle, ayağım, şimdi onun en mahrem yerine dokunuyordu. Göğsümden yüzüme doğru yayılan alev, nefes almakta zorlandığım için, beni daha da hareketsiz kılıyordu. Sanki kıpırdasam, bin parçaya bölünüp yok olacaktım.

Ateş gibi yanan ayağımın altında, onun bedeninin her saniye biraz daha sertleştiğini hissedebiliyordum. Şarabını, beni çıldırtan bir yavaşlıkta yudumlarken, Akın'ın gözlerinde avıyla oyun oynayan bir avcının bakışını yakaladım. Niye böyle davrandığını bilmiyordum; ama günlerdir oynadığı bu oyunda, beni alt etmesine izin vermeyecektim.

Yavaşça ayağımı hareket ettirerek, beklemediği şekilde onu okşadım. Bu yaptığım şey, bir anda dengesini bozmuştu. Elindeki kadehi bırakarak, büyük kumaş peçeteyi ağzının kenarına

dokundurdu. Ne yapmak istediğimi tartmaya çalışırcasına gözlerini kıstığında, ipleri elinden aldığımı anlamıştım. Bu güvenle masaya doğru eğilip, dirseğimle masaya dayandığım elime yüzümü yasladım. Saçlarımı tek tarafa atmış, yüzümü hafifçe yana doğru eğmiştim. Dudaklarımı aralayıp, becerebildiğim en seksi bakışımla, onu etkilemeye çalıştım.

Belki bu yaptığım, onun gibi tecrübeli bir adamı sarsacak kadar büyük bir manevra değildi; fakat benden beklemediği için, çok net bir şekilde afallamıştı. Dudağımın kenarını ısırıp ayağımın baskısını arttırınca, elindeki peçeteyi masaya fırlatıp, sandalyesini hızla geri iterek ayağa kalktı.

Kendimden emin görünmeye çalıştığım o anda, ne zaman ayağa kalktı, ne zaman beni kollarına aldı, anlayamadım. Ağzımdan fırlayan çığlık, tüm benliğimi esir alan dudakları arasında kayboldu. Artık biliyordum; Kaşıbeyaz, kendini özgür bıraktığında ona ayak uydurmam mümkün değildi. İki eli saçlarımın arasına gömülmüş, dudakları beni adeta ortadan ikiye bölüyordu. Normal şartlarda can acıtacak kadar sert olan dokunuşu, nasıl bu kadar zevk verebiliyordu anlamıyordum. Beni bu hale getiren şeyi bilemesem de ona aynı şiddetle karşılık vermeye çalıştım. Alt dudağım onunkilerin arasında eriyor, nefesi en sevdiğim akide şekerini andırıyordu. Hemen yanımızda duran yemek masasının kısa kenarına beni yaslayıp, arkamda kalan servisleri eliyle geri itti. Bunu yapabilmek için beni de neredeyse oturur pozisyonda dayandığım masada, geriye doğru eğdi. Arkamızda yere düşen çatal bıçaklara aldırmadan, belimdeki elini gevşetip üzerime biraz daha eğildi. Neredeyse masaya uzanmak üzereydim. Tek eliyle beni sıkıca tutarken, diğer eliyle üzerimdeki bluzun düğmelerini çözdü. Normalde zaten yuvarlak hatlı olan göğüslerim, onun dokunuşuyla sutyenimi parçalamak ister gibi gerildi. Bu görüntü onu etkilemiş olacak ki hareketlerini biraz yumuşatıp, sadece beni izledi. Bense, kesik

kesik solurken verdiğim tepkiler yüzünden daha fazla utanmamak için gözlerimi kapattım.

Yavaşça beni masaya yatırıp, bedeninin izin verdiği oranda üzerime uzandı. Topuklu ayakkabılarımı çıkardığım için ancak parmak uçlarımda yere değebiliyordum. Bu rahatsız pozisyonu sanırım Akın da fark etmişti; sol bacağımı kalçamın hemen altından kaldırarak, kendi bedenine doladı. Hem dokunduğu yer ateşler içinde kaldığı, hem de bu hareketiyle tam bacaklarımın arasına yerleştiği için, bir an gerçek anlamda nefes alamadım. Dudakları, boynumun hemen iç tarafından göğüslerime doğru ilerlerken, eli hâlâ bacağımı okşuyordu. Kendimden geçmek üzereyken tek fark edebildiğim, onun da tıpkı benim gibi uyarılmış olduğuydu. Geçen günlerin aksine, bu gece aramıza koyduğu duvarları kaldırmıştı.

Göğüslerimin arasında beni çıldırtmak üzere dolaşan dudaklarının baskısını artırmak için iki elimi saçlarına doladım. Başını yavaşça kaldırıp fırtınaları davet eden gözleriyle bana baktıktan hemen sonra, diğer bacağımı da beline yaslayarak beni hızla aşağıya çekti. Uzun saçlarım, masayı yalayarak dalgalanmış; bu kez çığlık atmamak için ısırdığım dudağım hafifçe kanamıştı. İki bacağım onun bedenine dolanmış halde, önünde sere serpe uzanıyordum.

Parmağının ucuyla, dudağımın kenarındaki kırmızılığa dokundu.

"Sana dudaklarını ısırmamanı söylemiştim."

Sesini sadece benim duyabileceğim kadar kısarak konuşmasına bayılıyordum. Eğilip, parmağıyla dokunduğu yere, dilinin ucunu değdirdi. Sanırım bu hareketi, bedenimde elektrik çarpmış gibi bir etki yarattı. Onun vücudunun baskısı altında titredim. Ağzımın kenarındaki dili dudaklarıma kayarak, onları açılmaya zorladı. Akın'a vermeye çalıştığım tecrübesiz karşılık, belki de aramızda daha yoğun bir tutku yaratıyordu.

Dakikalarca, katıksız bir arzuyla öpüştük. Ne dudaklarımın berelenmesi, ne de bacaklarımın arasındaki şiddetli baskının verdiği tuhaf his, hiçbir şey ama hiçbir şey yaşadığımız anın etkisini azaltamazdı.

Ya da ben öyle sanmıştım.

Aniden çalan telefonumun sesi, ikimizi de bu rüyadan uyandıracak kadar keskindi. Büyü bozulmuştu. Akın, gerçeğe dönüp dudaklarını benden kopardığında, başımı geriye doğru çevirip telefona baktım. Kolumu arkaya atsam da ona ulaşamazdım. Bedenimin bir kısmı hâlâ onun baskısı altındayken, bu mümkün değildi.

Oysaki Kaşıbeyaz, tek hareketiyle uzanıp telefonu eline almıştı. Arayanın Merve olması için dua ederken, gözlerimi kapattım.

"Çok ilginç! Tatlım, seni Kurt adında biri arıyor."

Bütün dünya başıma yıkılmış gibi hissediyordum. Akın erken geldiği için telefonu yukarıya çıkarma fırsatım olmamıştı.

Gözlerimi açtığım anda, boşta kalan eliyle benimkini tutup hızla ayağa kaldırdı. Az önce yaşadığımız anın etkisiyle bacaklarım beni taşıyamadı. Masadan destek alarak, kanepeye oturdum. Telefonun melodisi susmuştu.

Akın, soru sormamıştı ama cevap bekleyen gözlerle bana bakıyordu. Birkaç dakika öncesine hiç benzemeyen gözlerle...

Gülümsedim. Sıradan bir durumdan bahsedermiş gibi, "Yakın bir arkadaşımın lakabı Kurt! Ben de öyle kaydetmek istedim," dedim.

"Sakın bu arkadaş, benim mekânımda hile yapmanı ayarlayan arkadaş olmasın!"

Üste çıkabilmek için, kaşlarımı çatarak bağırdım.

"Saçmalama Akın, ne alakası var?! Hem bu konuyu kapattık sanıyordum."

Bana doğru yaklaşıp elindeki telefonu uzatırken bakışları her zamanki gibi ifadesizdi.

"Birincisi, kapattık dediğin konu açıklığa kavuşmadan kapanmaz! İkincisi, *Kurt* herhangi üniversite arkadaşının kullanacağı bir lakap değil! Umarım, benim evimde yaşarken karanlık dostlarınla görüşmeyi sürdürmüyorsundur."

"Elbette görüşmüyorum. O iş benim için bitti!"

"Güzel! Aramızdaki ilişkinin kendine özgü dokusunu bozup beni, seni araştırmaya zorlama!"

Bu hafif tehdit kokan sözlerden sonra, daha fazla konuşmama fırsat vermeden iyi geceler dileyerek uzaklaştı.

13. BÖLÜM

"Alo, Vahit Ağabey, günaydın!"

"Hazal kızım, ben de şimdi seni arayacaktım. Dün akşam sana ulaşamadım."

"Biliyorum ağabey, Akın yanımdaydı, açamadım."

"Hay canına yandığım! Seni zor durumda bıraktım, gördün mü bak?! Çağrını geç gördüm. Ateşdağlı'nın o saatte evde olmayacağını bildiğim için de geri döndüm. Sahi, neden mekânda değildi o?"

"Geceyi evde geçirmek istemiş. Ben de beklemiyordum."

"Aksilik işte! Sen, beni neden aramıştın?"

"Dün sana geldiğimde, bana o kadar güzel bir hayat hikâyesi anlattın ki söylemem gereken en önemli şeyi unuttum. Sabah evden çıkmadan önce, Akın'ın bir telefon konuşmasına şahit oldum. Senin yaptığın ziyaretin altında, ona söylemediğin bir neden olduğunu düşünüyor. Ve de maalesef sen aradığında ekrandaki, *Kurt* yazısını gördü. Akın gibi bir adamın, bu ikisini birleştirmekte zorluk çekmeyeceğini sanırım ikimiz de biliyoruz."

"Bilmez miyiz!"

"Telefonda konuştuğu kişinin Tahir olduğunu zannediyorum fakat emin değilim. Lütfen! Sen de dikkat et! Birileri seni takip ediyor olabilir. Üstelik Akın, mekâna hileli kâğıtları sokan kişinin peşini bırakmış değil."

"Dur Hazal, bir nefes al! Vallahi yoruldum. Bana neden, *Kurt* derler sanıyorsun; bir kilometre öteden peşimdekinin kokusunu alırım. Merak etme, takip eden yok. Yine de Ateşdağlı'nın telefonunu görmesi iyi olmamış. Bundan sonra daha dikkatli olmalıyız. İlk iş, adımı farklı kaydet!"

"Yatmadan önce değiştirdim zaten!"

"Heyt be! Akıllı kızım benim. Ben de kiminle dans ediyorum. Peki, yeni ismim ne?"

"Duymak istediğine emin misin?"

"Evet."

"Kadriye!"

"Hay bin kunduz! Şu yaptığına bak! Bu yaştan sonra kadın da olduk. Bari *Kadir*, olsaydım."

"Erkek ismi olmasın diye düşündüm."

"İyi yapmışsın canım kızım, ben işin şakasındayım. Başımıza neler geleceğini bilemediğim için, şimdilik gülelim."

"Öyle deme Vahit Ağabey!"

"Sen merak etme! Zor durumda kalmaman için elimden ne gelirse yapacağım."

"Biliyorum."

"Hadi, şimdilik sağlıcakla kal!"

"Hoşça kal, ağabey."

Telefonu kapattığım anda, bir insan bu kadar kısa zamandır tanıdığı birine nasıl olur da babasından daha fazla güvenir, bunu düşündüm. Her sözü, her davranışı, insanın içini ısıtıyordu.

Sabahtan beri işyerinde köşe kapmaca oynadığım Hakan'ın masama doğru yaklaştığını görünce, çantamı kaptığım gibi tuvalete yöneldim. Artık işe gelirken ayaklarım geri geri gidiyordu.

Başımı yavaşça uzatıp menzilde tehlike olmadığını gördüğümde, masama geri dönüp bir saat kadar daha çalıştım.

Merve'yle buluşacağımız kafeye doğru yürürken, güneşin keskin ışıklarından korunmak için güneş gözlüğümü takmıştım. Hem şu anda beni, güneyde tatilde zanneden birine yakalanma riskime karşı bu kocaman çerçeveli gözlükler, hayat kurtarıcıydı.

Her zamanki gibi ilk gelen bendim. Kuytuda bir masaya oturup, nerede olduğunu sormak için Merve'ye mesaj attım. Beş dakikaya kadar geleceğini belirten mesajını görmek içimi rahatlattı. Hakan'ın gözü üzerimdeyken geç kalmak istemiyordum. En azından yeni bir iş bulana kadar bu böyle olmalıydı.

Gerçekten de kısa bir süre sonra sevgili arkadaşım, üzerinde her zaman taşıdığı neşeli hava olmaksızın kapıdan girdi. Bu haliyle, benim tanıdığım enerjik kadına hiç benzemiyordu.

"Selam!"

"Hoş geldin tatlım."

"Tadım kaldı mı bilmiyorum ama işte buradayım."

Uzun süredir görüşmediğimiz için hasretle kucaklaştık. Hamile olmasına rağmen, sanki zayıflamıştı.

"Merve, sen kilo mu verdin?"

"Bu kadar sıkıntının içinde, çok normal değil mi?"

"Canım benim, haklısın ama ya bebek?!"

"Bebek, birkaç gün içinde gidecek!"

Oturmuştuk ama elimi kolumu koyacak yer bulamıyordum. Demek, benim bile günlerdir düşündüğüm konuda kararını vermişti. Ne söylemem gerektiğini belemedim. Onun Hakan'la hiçbir bağı kalmayacak olmasına sevinsem de ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordum. Kararını sorgulayıp, detaylara girmek istemedim.

"Ne zaman?"

"Haftaya Salı."

"Hay aksi!"

"Ne oldu, yoksa işin mi var?"

Başımı eğip, menünün arkasına saklanmaya çalıştığımı görünce, sorusunu değiştirdi.

"Hazal, neyin var?"

"Selin burada!"

"Selin kim?"

"Arda'nın kız arkadaşı!"

"Ne olmuş yani?"

"Herkes beni hâlâ tatilde sanıyor."

"Kuzum, sen ne haltlar karıştırıyorsun, söyle bakayım bana? Tatilde olmadığın kesin de bu kadar süredir neredesin?"

Nasıl söyleyeceğimden emin değildim fakat olanları en yakın arkadaşımdan daha fazla saklayamazdım. Bir kısmı sansürlü olacak şekilde, Kaşıbeyaz'la olan hikâyemi anlattım. Bu arada, gözüm Selin'in üzerinde ve de sesim kısıktı.

Merve şaşkınlıkla ağzımın içine bakarken, Selin ve iki kız arkadaşının kafeden ayrılmak üzere kalktığını fark ettim. Onlar kapıdan çıktığında, rahat bir nefes alıp arkama yaslandım.

"Nasıl yani? Sen şimdi bana, bir adamla beraber yaşadığını mı söylüyorsun?"

Onaylarcasına başımı yana eğdim.

"Hem de bir borca karşılık!"

Böyle söylenince hoş olmamıştı ama maalesef olayın özü buydu.

"Karşılıklı bir anlaşma diyelim."

"Hazal, sen kafayı mı yedin? Benden buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ne düşündüğünü biliyorum ama gerçek bu!"

Bir süre doğru söyleyip söylemediğimi anlayabilmek için gözlerimin içine baktı.

"Sen, bunca fedakârlığı, tanıştığım günden beri bir kere yüzüne sevgiyle baktığını görmediğim baban için mi yaptın?"

Günlerdir benliğimi kemiren gerçeği yüzüme vurması, kalbimin acıyla sıkışmasına yol açtı.

"Merveciğim, ben bunu ailem için yaptım. Annem ve Arda, artık acı çekmesin istedim. Bu kadar ileri gitmekle hata yaptım biliyorum ama yine olsa yine aynı şeyi yaparım!"

Babamın beni bu oyunun içine sokmakla yaptığı bencilliği ve kumarhanede kaderimle baş başa bırakıp gidişini anlatmayı es geçmiştim.

"Bir keresinde annen, çocukluğunda nasıl bir kız olduğuna dair bir hikâye anlatmıştı. Ben de yıllarca arkadaşımda o tutkulu kızı aradım; fakat hiçbir zaman bulamadım. Ne mutlu ki şu an karşımda oturuyor!"

Elimi uzatıp, onunkinin üzerine koyarken gülümsedim.

"Beni yargılamadığın için çok teşekkür ederim."

"Hayatı hata yapmakla geçmiş biri olarak, seni yargılamak ne haddime Hazal! Yapabileceğim tek şey, bu tehlikeli oyundan zarar görmeden kurtulman için dua etmek."

Akın'la yaşadığım şey, o kadar doğal gelişiyordu ki sanki ben daha önce var olmamıştım. Yıllardır onunlaymışım gibi hissediyordum. Sanki aramızda bir anlaşma yoktu. Bu yüzden, ondan kurtulmam için edilen bir dua bana anlamsız gelmişti.

"Beni boş ver artık Merve, önemli olan sensin, senin kararın! Ne halde olduğunu anlayabilmem mümkün değil. Sadece yanında olabilirim."

"Canım Hazal'ım, esas sen neler yaşamışsın da benim haberim yokmuş. Sen bu durumdayken, bencilce sana ihtiyacım

olduğunu söylemekten utanıyorum fakat bunu sensiz başarmam mümkün değil!"

"Elimden ne gelirse yapmaya hazırım Merve."

"Teşekkür ederim. Ben, sana sormadan bir şey yaptım."

Gözleri, haylaz çocuklar gibi mahcup bakıyordu. Yine de tedirgin olmadım. Son zamanlarda öyle şeyler yaşamıştım ki artık hiçbir şey beni şaşırtmıyordu.

"Ne yaptın?"

"Babam beni ciddi anlamda köşeye sıkıştırdı. Hamile olduğumu öğrenecek diye ödüm kopuyor. Sürekli peşimdeymiş gibi hissediyorum. Bu yüzden, kürtaj için kliniğe senin adınla kayıt yaptırdım."

Bir süre bu bilgiyi hazmetmeye çalıştım. Onun ne kadar zor durumda olduğunu anlayabiliyordum. Üstelik ben, artık hiç kimseye verecek tek bir hesabı bile olmayan bir insandım.

Bir anda karnıma giren keskin bir ağrıyla yüzümü buruşturdum. Bunu yanlış anlayan Merve, "Hazal, lütfen kızma! İstemezsen yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Yok! Ondan değil de..."

"Canım, sen iyi misin? Yüzün bembeyaz oldu!"

Hafifçe bükülmüş halde, aniden kafama giren bu ağrının sebebini anlamaya çalışıyorken, elimi alnıma koydum. Resmen boncuk boncuk terlemiştim. Sabahtan beri kendimi iyi hissetmiyordum ama birdenbire bu kadar kötüleşeceğimi de düşünmemiştim.

"Bilmiyorum. Aniden bir ağrı girdi. Bugün pek keyfim yoktu zaten, hastalanıyorum demek ki!"

"İstersen doktora gidelim, belki önemli bir şeydir."

"Yok! Merve, biraz daha iyiyim. İşyerine dönünce ağrı kesici içerim. Yaz günü soğuk almış olmayayım da!"

Açık bıraktığım camdan sabaha karşı yatak odama dolan serinliği düşündüm; belki de şu anki ufak kırgınlığımın sebebi buydu.

"Aman ağzından yel alsın! Yaz gribi kadar kötüsü yoktur."

"Neyse, bırakalım şimdi beni! Eğer sana yardımı olacaksa, kliniğe benim adımla kayıt yaptırmış olmanın hiçbir mahsuru yok. Yeter ki sen ne istediğinden emin ol!"

"Teşekkür ederim. İnan bana ne yaptığımı biliyorum. Hakan gibi bir adamdan çocuğum olmasını istemiyorum."

"Sen en doğrusunu bilirsin. Bu, senin hayatın! Ben hep yanındayım, emin ol!"

"Biliyorum."

Bir süre daha, haftaya neler yapmamız gerektiğini planladık. Hem işe geç kalmamak için hem de kendimi iyi hissetmediğimden, öğle yemeği yiyemedim. Vedalaşıp ayrıldıktan sonra, kendimi taksiye zor attım. Vücudum titriyor, soğuk soğuk terliyordum. Bunca işin arasında nereden çıkmıştı bu hastalık!

Asansörle yukarıya çıkıp, masama oturmuştum oturmasına ama kendimi daha kötü hissetmeye başlamıştım. Lavaboya gidip yüzüme soğuk su çarptım. Yerime dönüp bir saat kadar çalışmayı denediysem de verimli olamadım. İnsan kaynaklarına telefon edip rahatsız olduğumu, izin istediğimi bildirdikten sonra, toparlanıp çıktım.

Mekâna gitmek için vaktin bir hayli erken olduğunu düşünerek, eve kadar taksiyle devam etmeye karar verdim. Akın'ın evde olmadığını umuyordum. Bana oldukça uzun gelen yolculuktan sonra toprak yola döndüğümüzde, Akın'ın arabasının yanında başka bir araba daha olduğunu gördüm. Kapıda da birkaç adam bekliyordu.

Arabadan inip eve girerken adamlar beni selamladı. Bu evde yaşadığım süre boyunca hiç misafiri olmayan Kaşıbeyaz'ın kimi ağırladığını merak etmiştim.

Salonun ortasına doğru ilerlediğimde, Akın ve Tahir'i sohbet ederken buldum. Aslında, ikisinin de ciddi duruşundan, önemli bir konuda konuştukları anlaşılıyordu.

Akın, benim geldiğimi görünce yüzündeki ciddiyeti bozmadan, "Hoş geldin," dedi. "Erkencisin."

"Kendimi pek iyi hissetmiyordum, izin aldım. Hoş geldiniz, Tahir."

"Teşekkür ederim, Hazal."

Ev sahibesi gibi Tahir'e hoş geldin demiştim ama o andan sonra ne yapacağımı bilmez halde ayakta adeta dikildim. Bacaklarımın kuvveti beni taşımaya yetmiyordu. Yüzündeki ifade ne kadar kızgın olursa olsun, Akın'ın daveti tam zamanında geldi.

"Otursana Hazal, hasta mısın?"

İkisine en uzak olan koltuğa ilişerek cevap verdim.

"Üzerimde bir kırıklık var. Dinlenirsem geçer."

"Öyle diyorsan!"

Bana ne olduğunun hiç de umurunda olmadığını saklama zahmetine bile girmeden, dönüp Tahir'le konuşmaya devam etti. Normalde olsa, belki orada süs eşyası gibi durup onları izlerdim. Fakat canım o kadar yanıyordu ki bir an önce uzanmak istedim.

"Müsaadenizle ben yukarı çıkabilir miyim?"

"Sormana gerek yok, müsaade senin!"

Gergin bir tebessümle Tahir'e bakıp, merdivenlerin ucuna kadar gelmiştim ki Akın'ın sesi beni olduğum yerde durdurdu.

"Hazal bir saniye, sana söylemeyi unuttum; annem pazar sabahı kahvaltıya bekliyor."

Bu bir soru cümlesi değildi fakat yine de cevap vermem gerektiğini hissettim.

"Çok memnun oldum."

"Kahvaltıya Elif ve Salih'i de çağırdım. Ayda bir kez ailecek kahvaltı için toplanırız, o da bu hafta sonuna denk geldi. Umarım senin için bir sakıncası yoktur."

Canımı acıtmak için *ailecek* kelimesini özellikle vurgulamıştı. Bu konuda ne kadar hassas olduğumun fakındaydı. Dün akşam yaşanan olayın kızgınlığıyla konuştuğunu biliyordum ama sözleri, zaten hassas olan kalbime zehirli bir ok gibi saplandı.

"Rica ederim, hiçbir sakıncası yok."

Tırabzana asılarak, yukarı çıkabilmek için kendimi zorladım. Sabahtan beri hiçbir şey yemediğim için midem bulanıyordu belki ama Akın'ın gönül bulandıran sözleri daha yıkıcıydı.

Elim odamın kapı tokmağını çevirmek üzereyken, Tahir'in sesini duydum.

"Akın, ne yaptığını zannediyorsun sen?! Elif'ten bahsederken *ailem* ne demek!"

"Elif ve Salih, benim ailem değiller mi? Onlar bana Ali'nin emaneti! Üstelik annem de var. Bu insanlar benim ailem değilse, kim o halde?"

Doğru söylüyordu. İnkâr etmeye çalıştığım bu gerçeği, bu kadar açık ve net duymak hiç beklemediğim bir şeydi.

"Ne olursa olsun! Sırf kartlar senin elinde diye genç bir kadının gururuyla oynayamazsın!"

"Tahir, sen ne diyorsun? Şu anda şiddetle savunduğun kadın birkaç hafta öncesine kadar senin gözünde sadece bir dolandırıcıydı! Bugün ne değişti?"

"Peki, benim hayatımda tanıdığım en centilmen adamın, bir kadına, kaba denebilecek bir üslupla konuşmasına sebep olan neydi?"

"Sanırım seninle rolleri değiştik. Belki yanlış düşünüyorum ama bu kadın tanıştığımız günden beri beni şaşırtmaya devam ediyor. Şüpheci bir adam olup çıktım. Dün akşam Hazal'ı, *Kurt* lakaplı biri aradı. Sence bu bir tesadüf olabilir mi? Hele de kısa bir süre önce Vahit bizi ziyaret etmişken!"

Ağzım açık bir halde onları dinlerken elim kapıda asılı kalmıştı. Ne zaman ki Akın'ın ağzından Vahit Ağabey'in adını duydum; elimde zor tuttuğum çanta ayaklarımın dibini boyladı. Çantamın sert zeminle buluşması sırasında çıkan tok ses, aşağıda geçen diyaloğu sekteye uğratmıştı. Olduğum yerde kalakaldım. Akın, belki de yukarıya gelip, onları dinlediğim için hesap soracaktı. Birkaç saniye sonra, fonda çalan müziğin sesi biraz daha açıldı. Sanırım Elvis Presley'in efsane sesi, bu akşam benim konuşulanları duymamı engellemek için kullanılmıştı.

Yavaşça kapımı açıp içeriye girdim. Üzerimdeki kıyafeti bile çıkaramadan kendimi yatağa bıraktım. Başımın ağrısına, sabahtan beri aç olan midemin bulantısı eşlik etse de beni hasta eden şey, Akın'ın 'Kurt' ve 'Vahit' kelimelerini birleştirmiş olmasıydı.

Zor da olsa banyoya gidip yüzümü yıkadım. Aynada gördüğüm çehre, bembeyazdı. Duş alacak gücü kendimde bulamadığım için, dönüp sırt üstü yatağa uzandım. Kesik kesik aldığım nefes o kadar sıcaktı ki bir an alev alacağımı sandım. Belki biraz uyumak iyi gelecekti. Hava tam olarak kararmadığı için, kalkıp perdeyi kapatmam gerekiyordu fakat bunu yapamadım.

Ne konuştuklarını duymamam için açılan müziğin sesi, beynimi adeta felç ediyordu. Başımı yastığa gömdüysem de olmadı. Akın farkında değildi ama beni asıl bu yaptığıyla cezalandırmıştı. Kolumu kaldıracak gücüm olmadığı halde, kendimi zorlayarak ayağa kalktım.

Kapıyı açıp merdivenlerin başına geldiğimde, sanki önümde tırmanmam gereken bir dağ varmış gibi hissettim. Tam karşıda, aşağıda oturan Akın'ı görüyordum ama ona nasıl ulaşacağımı

bilmiyordum. Zorlanarak birkaç basamak indiğimde, beni fark ettiler. Akın ve Tahir, az önce benimle ilgili tartıştıklarını unutmuşçasına birden bakışlarını bana yönelttiler. Benimse tek idrak ettiğim, başımın ağrısını daha da artıran müziğin sesiydi. Her gece, klasik müzik ya da caz dinleyen adam, bu akşam sanki özellikle yapar gibi, rock'nroll tercih etmişti.

"Bir sorun mu var Hazal?"

Tırabzana sımsıkı tutunmuş olsam da ayakta durmakta zorlanıyordum.

"Müziğin sesini biraz kısabilir misin? Başım çok ağrıyor."

"Belki de konuştuklarımızı duyamadığın için müzik yüksek gelmiştir, ne dersin?"

Duyduklarım karşısında kaşlarım çatılırken, bakışlarım bulandı. Ne yaptığını sanıyordu bu adam?! Onunla tartışacak gücüm olmasa da isyan etmeye hazırdım. Ve de bunu yapmak için bir adım daha attığımda, ayağım boşluğa doğru kaydı.

Gözüm kararırken tek düşündüğüm şey, son bir çabayla tırabzana tutunmayı başarabileceğimdi; fakat maalesef ki olmadı. Belki de boynumun kırılabileceği bir anda, çelik gibi kollar tarafından sarmalandım.

"Hazal, iyi misin? Cevap ver!"

"Kanepeye yatır Akın, ben su getiriyorum."

Konuştuklarını duyabiliyordum ama gözlerimin üzerinde öyle bir ağırlık vardı ki bir türlü açamıyordum. Sıcacık bir el alnıma dokunduğunda, sanki başımın ağrısı hafifledi.

"Müziği de kapat Tahir! Hazal, kendine gel güzelim!"

Yavaşça gözlerimi aralayıp, dudaklarımı zorlayarak oynattım.

"İyiyim ben."

Bulanık da olsa, az önce öfkeyle bakan gözlerdeki endişeyi gördüm. Belki de hayal gücüm beni yanıltıyordu.

"Akın, başını çok az kaldırıp kolçağa yasla! Biraz su içsin, iyi gelir."

Ben yavaş yavaş kendime gelirken, kapı çalındı.

"Girin!"

Koruma olduğunu tahmin ettiğim kişi, Tahir'e hitaben, "Efendim, bu akşam önemli misafirlerimiz varmış. Ne yapalım?" dedi.

Başımı yastığa bırakmak yerine bacağına yaslamış olan Akın, sakince saçımı okşadı.

"Tahir, siz gidin. Ben bu gece gelmeyeceğim."

Orta yaşlı adam, onun dediğini ikiletmeden kapıya yönelirken, dönüp bana sıcacık bir bakış attı.

"Geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim."

Kapı kapanıp yalnız kaldığımız anda, kendimi zorlayarak onun kucağından kalktım.

"Kalmak zorunda değilsin, ben daha iyiyim, git lütfen!"

Onu kumarhanede gördüğüm ilk günden beri her zaman beni ürküten ifadesiz bakışı silinmişti. Samimi olduğuna inandığım bir endişeyle bakıyordu yüzüme.

"Hazal, özür dilerim. Gerçekten hasta olduğunu anlayamadım."

"Önemli değil."

"Neyin var?"

"Başım çok ağrıyor. Sanırım sabahtan beri bir şey yemediğim için gözüm kararadı."

"Çocuk musun sen? Madem hastasın, niye aç duruyorsun?!"

"Midem çok bulandığından hiçbir şey yemek istemedim."

"Peki, ne istersin?"

"Sadece dinlenmek istiyorum Akın, gerçekten!"

"Kesinlikle aç yatmanı onaylayamam hanımefendi! En azından küçük bir sandviç hazırlamama izin ver."

O kadar içten görünüyordu ki yavaşça başımı eğerek onayladım.

"Güzel! Beni burada bekle!"

Zaten istesem de bir yere gidecek gücüm yoktu. Başımın ağrısı hafiflemişti ama tam olarak geçmiş sayılmazdı.

Beş dakika içinde elinde nefis bir sandviçle geri döndüğünde, gözlerim neredeyse kapanmak üzereydi. Biraz doğrulup sırtımı kanepeye dayadım. Ben yemeğimi yerken, o da gözünü bile kırpmadan beni izliyordu.

"Eline sağlık, çok güzeldi."

"Afiyet olsun."

Bir süre hiç konuşmadan bakıştık. Sanki söylemek istediği çok şey vardı da kelimelere dökmeye cesareti yoktu. Bana göstermeye çalıştığından çok farklı bir adam olduğunu anlamıştım. Canımı yakmak için kullandığı kelimeler bile sanki başkasının lügatinden çalıntıydı. Hayata karşı ne kadar tecrübeli olursa olsun, belki de kalplerimiz aynı yaştaydı.

Artık biliyordum ki bu evde bulunmam, benim için kesilmiş bir cezaydı!

Saat gecenin üçü olmasına rağmen uyuyamamıştım. Hava sıcaktı ve aylardır olmadığı kadar nemliydi. Parmak uçlarımda aşağıya inip, dolaptan bir bardak soğuk su alarak içine birkaç tane buz atmıştım. Akın'ın benim için hazırladığı sandviçi yedikten sonra midemin hassasiyeti geçmişti ama hafif de olsa başım ağrımaya devam ediyordu. Allah'tan yarın cumartesiydi, tatil olduğu için evde dinlenebilirdim.

Yatakta dönüp durmanın bir işe yaramayacağını anlayınca, kalkıp pencerenin önüne gittim. Ay ışığında zümrüt gibi parlayan ağaçları seyretmek müthiş bir keyifti. Elimi enseme koyup başımı geriye doğru verdim. Parmaklarım, boynumdan aşağıya, göğüslerimin arasına doğru kaydığında terlediğimi fark ettim. Üzerimdeki mürdüm rengi ince askılı gecelik, adeta tenime yapışmıştı. Sıcak ve nem, ağrıyla birleşince sıkıntılı bir gece geçirmeme sebep oluyordu.

Hemen yanımda duran komodindeki bardağa baktım; buzlar henüz erimemişti. Bir tanesini alıp boynumdan aşağıya kaydırdım. Verdiği his, o kadar serinleticiydi ki bir an için gözlerimi mutlulukla kapattım.

"Sanırım, tek başına fantezi yaşayacak kadar ihmal ediyorum seni!"

Eşikte duranın Akın olduğunu bilsem de boş bulunup sıçradım. Üzerinde sadece kısa bir şort vardı. Kıyafetlerinin üzerinden bile belli olan kaslı bedenini ilk defa çıplak görüyordum. Nefes alışverişimdeki sıklaşmayı, neme bağlamayı tercih etsem de aslında aramızda garip bir duygu yoğunluğu vardı.

Kısa süre öncesine kadar kendini frijit sanan bir kadın için, bu hissettiklerim akıl alır gibi değildi. O, bana doğru yaklaşırken, yutkunarak camın önünden uzaklaştım. Göğsümün arasından akan buz, geceliğin içinden kasıklarıma kadar ince bir hat oluşturmuştu.

Dokunacak kadar yakınıma gelip, kalbimi titretmeye bir adım kala durdu.

"Ne dersin, doğru mu düşünüyorum?"

Bakışları, tenime iyice yapışan geceliğimdeydi.

"Nasıl?"

"İhmal mi ediyorum seni?"

Sesi boğuklaşmaya başladığında, adeta soluk alamadım. Defalarca yaşadığımız bu anın nasıl sonlanacağını bildiğim halde boğazım kurumuştu. Yine de ona boyun eğmek istemedim.

"Yapma Akın! Ben senin sevgilin değilim! Ortada ihmal falan yok! Ne kadar meşrulaştırmaya çalışsan da karanlık bir sözleşmenin iki tarafındayız biz!"

"Bakıyorum iyileşmişsin!"

"Daha iyiyim, evet."

"Peki, bu ani çıkışını neye borçluyum?"

Bir adım daha yaklaştığında, bunu bilerek yaptığını düşündüm. Islak göğsümde gezen bakışları zaten yeterince tahrik ediciydi; bir de sabun kokusu burnuma dolunca, kelimeleri birbirine karıştırmak işten değildi.

"Bu bir çıkış değil! Sadece bu evdeki rolümü daha iyi anladım galiba."

"Neymiş bu rol?"

"Sanırım, seni dolandırmaya kalkışmanın bedelini, kendi teklif ettiğim anlaşmayı ceza gibi yüklenerek ödüyorum."

"Nasıl bir cezaymış bu?"

"Of! Yeter Akın! Soru sormaktan sıkılmadın mı?"

"Hayır. Cevap ver!"

"Bu evde yaşama sebebim belliyken, bana her dokunduğunda, beni her öptüğünde, sonunu getirmeyeceğini biliyorum."

"Geçen gece, bacakların belime dolanmış halde masada yatıyorken, hiç de böyle düşündüğünü sanmıyorum."

Cümlesini bitirmeden hemen önce beni belimden tutup kendine çektiği için, kafamdaki bütün düşünceler karıştı. O kadar çıplak kelimelerle konuşuyordu ki hatırlattığı anıyla utandım.

"Çok kabasın!"

"Yanaklarının böyle pembeleşmesi çok hoşuma gidiyor."

Sıcak dokunuşu belimde ateş gibiyken, diğer eli gamzemi buldu.

"Akıllı bir kadın olduğunu biliyorum. Hatta beni her gün şaşırttığını da itiraf etmek isterim; fakat bu teorini, yine sadece ben çürütebilirim."

Son kelimesi, dudağımın üzerine sıcak bir nefes olarak kapandı. Belimdeki elinin baskısı o kadar ısrarcıydı ki ikimiz de neredeyse çıplak olduğumuz için teninin bütün sıcaklığını hissedebiliyordum. Daha fazla ne kadar yakınlaşabiliriz dediğim anda, son derece çevik bir hareketle geceliğimin askısını aşağı çekti. Saten geceliğin omuzlarımdan dökülen üst kısmı, eriyen buzun ıslaklığı yüzünden kasıklarımın üzerinde asılı kaldı. O kadar tutkuyla öpüşüyorduk ki onun önünde ilk defa bu kadar çıplak kaldığımı, göğüslerim kaslı bedeninin altında ezildiğinde fark edebildim. Göğüslerimin uçları, başkaldıracak kadar uyarılmıştı. Hele de Akın, dudaklarını benimkilerden çekip, bakışlarını göğsümün tomurcuklarıyla buluşturduğunda hissettiğim uyarılma, neredeyse fiziksel acıya dönüştü.

Birkaç saniye arzulu gözlerle birbirimizin bedenini süzdük. Sonra o, elini uzatıp, benim acı çeken göğüslerime şifa verecek dokunuşu yaptı. Elinin ayasıyla, göğsümün hattını ezberlerken başparmağıyla pembe ucunu okşuyordu. İstemsizce başımı geriye verirken, gözlerimi kapattım. Yavaşça aşağıya inen parmakları, tenimde alev etkisi yaratıyordu. Ne garip ki, bu sıcaklıktan kaçmak yerine, daha çok çekildiğimi hissediyordum.

"Ay ışığında ne kadar güzel göründüğünü bilsen..."

Kısık sesle söylediği kelimeler, hafif bir sarhoşluk yaratmıştı. Daha fazlasını duymak, daha ileriye gitmek istiyordum. Bir bedel, bir ceza olarak bulunduğum bu evde, belki de her şey tepetaklak olmuştu. Kim olduğumu sorguladığım bir dönemde, tamamen ona ait olmak istiyordum.

Kasıklarımın hemen üzerinde duran elinin tek bir hareketiyle, beni ters çevirip, sırtımı göğsüne dayadı. Beklemediğim bu ani dönüşle, saçlarım bir yana savrulurken, zor ve sık nefes aldığım için ağzım açık kalakalmıştım.

Şimdi camın önünde, vücudum gerçekten de ay ışığıyla yıkanırken, onun çelikten sert bedeninin her zerresini hissedebiliyordum.

Tüy gibi dudakları boynumu buldu. Küçük öpücükleri, aynı hat üzerinde omzuma ilerlerken, iki eliyle iç çamaşırımın üzerinde asılı kalan geceliği yırtarak yere attı. Üzerimde küçücük, siyah bir külotla, kendimi tamamen onun hâkimiyetine bıraktım. Daha önce yaşamadığım kadar kuvvetli hisler, bedenimin her yerinde dolaşıyor; beni ne yapmam gerektiğine dair arafta bırakıyordu.

Onun kalçalarıma değen sertliği, tam anlamıyla başımı döndürüyordu. Kollarıyla sardığı bedenimi daha da kuvvetle bu sıcaklığa bastırdı. Yaz günü hissettiğim ürpertiyle zangır zangır titredim. Kasıklarımdaki eli, yumuşak bir geçişle hareket edip çamaşırımın içine doğru kaydığında, bedenim istemsizce kasıldı.

"Şişt! Sakin ol! Kendini adam zanneden biriyle kötü bir tecrübe yaşadığını tahmin ediyorum. Bırak da seni layık olduğun şekilde seveyim."

Kulağıma fısıldadığı her sözcük, o kadar içten geliyordu ki ikna olmaya hazır kalbime şiir gibi geldi.

Parmakları en mahrem yerimde varla yok arası bir dokunuşla gezinirken, artık nefesim, soluk alıp vermekten çıkıp inlemeye dönüşmüştü. Başımı arkaya doğru omzuna dayadım. Bedenimin tüm ağırlığını Akın'a yüklerken, elimi çamaşırımın üzerinden onun içerideki elinin üzerine bıraktım. Şimdi parmaklarımız birlikte hareket ediyor; bilinçsizce yönlendirdiğim dokunuşları, baskısını artırıyordu.

Ani bir zevk dalgasıyla iki büklüm olup, kalçalarımı iyice onun kasıklarına dayarken, pencerenin pervazına tutundum. Yeryüzünde böyle bir his olduğunu tahmin bile edemezdim. Kısa bir süre sonra, sanki içimde bir volkan patladığında, bedenim daha fazla dayanamayarak ayakta sallandı.

Kendimi tamamen merhametine bıraktığım, belki de bir daha yüzüne bakarken utanacağım adam, beni kucaklayıp yavaşça yatağa yatırdı. Onun da yanıma uzanmasını beklerken, tenime son değdiği noktadan elini çekerek yataktan uzaklaştı. Yaşadığım anın şiddetiyle nemlenmiş olan gözlerim soru sorarcasına baktığında, artık yalnız olduğumu anlamıştım.

"Keşke başka şartlar altında tanışmış olsaydık."

Sesinde, sözlerinde olan pişmanlık yoktu; fakat yine de yumuşaktı.

"Teorin doğruydu Hazal! Teklifini, sadece sana güzel bir ders verebilmek için kabul ettim. Yaşadıklarımız şu an bizi bambaşka bir noktaya getirse de daha ötesine geçemem."

Söyledikleri içimi üşütmüştü. Biraz önce, önünde neredeyse çırılçıplak kaldığım adamın bakışları yabancıydı; tenime değsin istemedim. Hızla doğrulup, örtüyü üzerime çektim.

"Madem yaptıkların, tahmin ettiğim gibi beni cezalandırmak içindi; dönüp arkanı gitsene! Neden açıklama yapıyorsun?!"

Kendimden emin konuşmaya çalışsam da çenem titremişti. Bakışlarındaki duygu tam olarak neydi bilmiyorum ama bana acıma olarak yansımıştı.

"Birbirimize ait olma noktasına kadar gelmişken, bu oyuna devam edemem. Sen istisnasız, her erkeğin etkileneceği bir kadınsın ama aramızda sırlar var. Ben bunları ortaya çıkardığımda, ya da sen itiraf ettiğinde, öyle bir durumda olacağız ki belki de geri dönüşü olmayacak. İnsanı en çok, kalbini tamamen açtığı kişilerden gelen darbeler yaralar. Ne mutlu ki biz o noktada değiliz!"

Yaralamak ne demek; sözleriyle beni yerle bir etmişti! Bu muydu şimdi açık sözlülük?! Oyun içinde oyun yarattığını itiraf ederek, onurlu mu davranmış oluyordu?

Ama ben bunların hepsini hak etmiştim. Başından beri ne yaptığımı biliyordum. Şimdi basit bir kadın muamelesi gördüğümde isyan edip haykırmak yerine, bundan sonra ne olacağını düşünmeliydim.

"Madem öyle diyorsun!"

Az önce aramızda kor haline gelen ateşin aksine, şimdi sesim buzdağından kopan bir parça gibiydi.

"İnan bana, bir süre sonra sen de bana hak vereceksin. Daha fazla birbirimizin canını yakmayalım. Bu oyunda sonuna kadar gidebilirim sandım fakat az önce kollarımda titreyen kadın, kendini bana o kadar saf bir teslimiyetle bıraktı ki... Ben hasımlarımın gururuyla bile bu şekilde oynamadım. İnşallah bir gün birbirimizi affedebiliriz."

Sözlerindeki samimiyet ruhuma geçse de ortada çırılçıplak duran gerçek beni ürkütmüştü. Aramızdaki anlaşma ne olacaktı? Ben bu borcu ödemek için ne yapabilirdim? Aklımdaki karmaşık düşünceler, kalbimden fırlayan soruları bastıramıyordu. Bir daha birbirimizi görmeyecek miydik? Hayatıma hiç dokunmamış gibi, onun varlığını yok sayabilecek miydim?

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Anlaştığımız sürenin bitmesine çok az kaldı. Bu haftayı da beraber geçirelim. Belki bu süreçte sen bana, kimin için çalıştığını söylemek istersin. Ya da benim araştırıp bulmamı bekleriz."

"Bir hafta daha esirinim yani!"

"Öyle tanımlamak istiyorsan!"

"Diyelim ki gerçek ortaya çıktı. Sen de muradına erdin. Ortadaki borç nasıl kapanacak? Ben bu rakamı sana ödeyecek durumda değilim!"

"Önemli olan para değil, Hazal! Neden anlamıyorsun? Ben hiç kimseye, 'Akın Ateşdağlı'nın mekânında hile yapılmış,' dedirtmem. Belki sen ne demek istediğimi anlamıyorsun ama inan bana, benim konumumdaki bir adam için bu çok ağır bir durum."

"Keşke bunu başta düşünseydin!"

"Keşke sen de o çantayı bırakıp gitseydin!"

Bunu güç savaşına dönüştürmenin ikimiz için de bir faydası yoktu. Başımı dikleştirip, ona kapıyı gösterdim.

"Her neyse! Lütfen çıkar mısın? Duş alacağım."

Son cümleyi öyle bir ifadeyle söylemiştim ki onun dokunuşunun izlerini silmek istediğimi düşünmesini sağladım. Oysaki bu kocaman bir palavraydı! Gitmesin, yanımda kalsın, beni hemen kollarına alsın istiyordum. Sinirden çılgına dönmüş olmam gerekirken, bana bunları hissettiren neydi anlamıyordum.

"Elbette! İyi geceler."

O kapıdan çıktığı anda, komodinin üzerindeki bardağı arkasından fırlatmak istedim ama yapamadım. Bunun yerine, başımı yastıkların arasına gömüp takatim bitene kadar ağladım.

Ertesi sabah, üzerimde bir ağırlıkla uyandım. Dün yaşadığım küçük çaplı rahatsızlığa sabaha kadar ağlamış olmamı da eklersek, sonuç ortadaydı. Akın'ın yatma saatini biliyordum ama bazen beni şaşırttığını hatırlayarak, temkinli bir şekilde mutfağa inip, bir bardak portakal suyu aldım. Neyse ki daha uyanmamıştı. Gerisingeri odama çıkıp yatağa uzanmadan önce, geçen gün bitiremediğim polisiye romanı elime alıp öğlene kadar onunla oyalandım.

Aşağıda ayak sesleri duyduğumda karnım çoktan acıkmıştı. Sabah kahvaltı etmediğime pişman olsam da onunla karşılaşma riskini göze alamazdım. En azından bugün, sadece kendi düşüncelerimle baş başa kalmalıydım. Akın da ne yapmak istediğimi

anlamış olacak ki akşam mekâna gidene kadar, evin içinde köşe kapmaca oynadık.

Kapı kapanıp araba hareket ettiğinde, aşağıya inip bir şeyler atıştırdım. Dün gece, farklı duygular arasında o kadar hızlı geçiş yapmıştım ki hâlâ dengemi bulabilmiş değildim. Sabaha kadar uyanık kalmak, cevap bulamadığım soruları, daha da içinden çıkılmaz hale getirmişti. Başından beri tüm planı anlatmak mı, yoksa onun gerçeğe ulaşmasını beklemek mi daha acı vericiydi bilmiyordum. Sanırım, her iki sonda da kaybeden ben olacaktım.

Televizyonu açıp kanallar arasında gezerken, hüzünlü bir aşk filmine rastladım. Sonu o kadar dramatikti ki hıçkırarak ağlarken, sanırım uyuyakaldım.

Yanağıma değen yumuşacık dokunuş oldukça tanıdıktı. Hâlâ kendimi çok iyi hissetmediğimden gözlerimi aralamakta zorlanmıştım.

"Hazal, hadi yatağına geç. Burada her yerin tutulacak."

"Uyuyakalmışım."

"Evet, görüyorum."

Gülüşünde içten bir muziplik vardı. Sanki son birkaç gün yaşanmamış, ikimiz farklı eşiklerden geçip yollarımızı ayırmamıştık.

Yavaşça ayağa kalkıp, merdivene doğru yöneldim.

"Eğer kendini çok kötü hissediyorsan yarın anneme gitmek zorunda değiliz."

"Kahvaltıyı zaten iptal etmemiş miydin?"

"Neden böyle bir şey yapmış olayım ki?"

"Şey... Bilmiyorum! Yaşananlardan sonra beni ne sıfatla yanında götüreceksin?"

Bir süre inanmaz gözlerle bakarak yanıma doğru yaklaştı.

"Sen ne zannediyorsun? Her gün bir başka kadınla beraber olduğumu falan mı? Bu eve getirdiğim ilk kadın sensin! Her ne sebeple olursa olsun, tenlerimizin birbirine değdiği andan itibaren sen, benim kadınımsın. Benim dünyamda, senin anlayamayacağın bir sahiplenme anlayışı vardır Hazal! Her konuda camiaya ters düşsem de bu konuda taviz vermem!"

Yutkunarak, söylediklerini algılamaya çalıştım. Konuştuğumda ise, sesim adeta fısıltı gibi çıktı.

"Bir hafta sonra ayrılacağız."

"Bir dakika sonra bile ayrılacak olsak bu böyle! Sana kızsam da kim olduğuna dair hayal kırıklığına da uğrasam; yardıma ihtiyacın olduğunda ilk aklına gelen ben olmalıyım. Benim için, bir kadının tenine yazdığım mühür, ömürlük bir anlaşmadır. Bu yüzden de çok fazla ilişki yaşamam."

"Çünkü ayrılık da sevdaya dahil.

Çünkü ayrılanlar hâlâ sevgili."

"Anlamadım."

Anlayamazdı çünkü hâlâ fısıldıyordum. Kelimeler ağzımın içinde, çıkmakta zorlanırcasına yuvarlanıyordu.

"Attila İlhan diyorum; sever misin?"

"Kim sevmez ki?"

"Öyle ya, kim sevmez ki?!"

O an varlığımın yaşama sebebini bulmuşum gibi bir his yaşadım. Bedenim oradaydı ama ruhum çok başka bir rüyadaydı. Kalbim ise, belki de ilk defa gerçekten atıyordu.

"Hadi, şimdi yatıp güzel bir uyku çek! Sabah, anneme kahvaltıya gidiyoruz."

İyi geceler dileyip, yukarı çıkarken dudaklarımın arasından şiire ait birkaç mısra daha fısıldadım.

"Sanmıştık ki ikimiz yeryüzünde ancak birbirimiz için varız.

İkimiz sanmıştık ki tek kişilik bir yalnızlığa bile rahatça sığarız."

Belki bir aydınlanma gibi gelmişti ama sonunda gelmişti. Kafamdaki bütün soru işaretleri yanıtını bulmuştu.

Birbirimizden ne kadar farklıysak, o kadar aynıydık. Onun tenime yazdığını sandığı mühür, benim kalbime atılmış bir imzaydı.

Anlamıştım ki ben bu adamı seviyordum.

14. BÖLÜM

"Hoş geldiniz... Hoş geldiniz çocuklarım!"

Ayten Hanım kadar içten birini tanımamıştım. Sanki yıllardır tanışıyormuşuz gibi, tüm samimiyetiyle bana sarılmıştı. Aslında bu konuda Vahit Ağabey'le biraz benziyorlardı. Beraber büyüdükleri belliydi.

"Hoş bulduk!"

Elif ve Salih bizden önce gelmişti. Akın, birkaç gün önce bana kızdığı için gösterdiği inatçı tavrı, çok şükür ki onları evden almak konusunda sergilememişti. Ne olursa olsun, bakışlarından hoşlanmadığım bu kadınla çok fazla vakit geçirmek istemiyordum. Kaşıbeyaz inkâr etse de; Tahir, Elif'in ona karşı olan duygularını onaylamıştı.

"Geçin, geçin lütfen! Dışarısı çok sıcak!"

Burası üç katlı, köşk denebilecek geniş bir yapıydı. Bahçe kapısından ilk girildiği anda bile içinde huzuru barındırdığını belli ediyordu. Yemyeşil ağaçların arasında, birkaçının meyve ağacı olduğu hemen dikkatimi çekmişti. Satılmaktan son anda kurtulan evimizde, benim odamdaki pencerenin hemen altında bir limon ağacı vardı. Bahar sabahları, onun nefis kokusuyla uyanırdım. Bana onu çağrıştırdığı için, bu evi çok sevmiştim.

"Hoş geldin Akın."

Nedense Elif, selam verirken beni görmezden gelmişti.

"Hoş bulduk. Nasılsın oğlum?"

Akın'ın onunla konuşmadan Salih'e dönmesi, içimde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

"İyiyim Akın Ağabey, sen nasılsın?"

Salih, Akın'la konuşurken yan gözle de beni süzüyordu. Annesinin benim kim olduğuma dair ne açıklama yaptığını merak ettim.

"Ben de fena sayılmam. Bu aralar çok yoğunum ama final maçını kaçıracak kadar değil!"

Oğlanın yüzündeki aydınlanmayı görmek, beni beklemediğim şekilde hüzünlendirdi. Çocuk yaşta, hem de bir erkeğin rol modeli olan babasını kaybetmesi çok üzücüydü. Hayatı boyunca babasından ilgi görmemiş biri olarak, bir anda Salih'e karşı sempati duydum. Akın'ı babasının yerine koyması çok normaldi. Yeter ki annesi, kocasının yerine koymasın!

Bundan ölesiye korktuğumu artık çok daha iyi anlıyordum. Dün gece farkına vardığım gerçek, aslında hep oradaydı da belki ben anlam verememiştim. Bütün gece, gözlerimi tavana dikip, sanki unutmaktan korkar gibi, kalbimin gizli gerçeğini fısıldadım. Ben Akın'a âşıktım! Ne zaman, hangi ara olmuştu anlamamıştım ama bildiğim tek şey, onu seviyordum. Belki de ilk gördüğüm anda gri gözlerinin esiri olmuştum. Ayten Hanım'ın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

"Herkes acıkmıştır. Direkt masaya geçelim isterseniz."

Bunları söylerken gözlerinin içi gülüyordu. Akın, annesinin yanına gidip onu kanatlarının altına alarak yanağına bir öpücük kondurdu.

"Geçelim anacığım. O kadar açım ki biraz daha beklersek seni yemek zorunda kalacağım!"

Kadıncağız, onun kirli sakalından payını alınca, şakadan da olsa, acımış gibi yanağını tuttu.

"Of Akın, tıraş olup gelseydin ya! Hiç sevmiyorum bu sakalı!"

Geçen gece, aynı kirli sakalın boynumda gezinirken verdiği hazzı hatırlayınca kızardım.

"Söz, Ayten Sultan! Bir dahakine sinekkaydı geleceğim."

"Ha şöyle! Damat tıraşına hazırlık olsun!"

Ayten Hanım, bunu söylerken bana bakmıştı. Bense, öfkeden kuduran Elif'in kıskanç bakışını yakalamıştım. Sanırım, aynı adama âşık iki kadın olarak, bugünü kolay atlatamayacaktık.

Kahvaltı masası, büyük salonun salamanje kısmında arka bahçeye nazır bir bölüme kurulmuştu. Bahçenin bütün güzelliği evin içindeydi sanki. Hep beraber masaya geçerken, Akın elimi tutup beni yanına oturttu. Elif de tam karşımıza kuruldu. İki genç kadın, birbirimize yukarıdan bakarken, Akın'ın annesinin çay servisi yaptığını görünce utandım.

"Ayten Hanım, izin verin servisi ben yapayım."

"Ne münasebet kızım, siz benim misafirimsiniz. Size hizmet etmek benim için zevktir."

Ben, bu sıcacık kadına gülümserken Elif beklemediğim şekilde bana laf attı.

"Ayten abla Akın'ın bir misafiri olacağını söylediğinde bir tahminde bulunamadım. Çünkü bu kahvaltıları genelde ailecek yaparız."

Kadının tırnaklarının her an çıkmaya hazır olduğu belliydi. Açıkçası bir an ne diyeceğimi bilemedim. Aynı cümleyi Akın'dan da duyduğum için gerçekliğini sorgulamak gereksizdi.

"Beni de aile kahvaltınıza davet ettiğiniz için teşekkür ederim," demekten başka bir şey yapamadım.

Cevabım karşısında Elif'in oturduğu yerde zafer kazanmış edasıyla kabarmasını engelleyen şey Ayten Hanım'ın heyecanla atılması oldu.

"Aşk olsun Elif, Hazal da aileden! Öyle değil mi, Akın?"

Hepimizin bakışları Akın'dan yana dönmüştü; ama o sadece bana baktı. Gözlerinde derin bir anlam aradım. En azından hayal ettim fakat her zamanki gibi bulabilmek çok zordu.

"Öyle!"

Dudaklarından çıkan tek kelime bu oldu. Bunun soruyu geçiştirebilmek için verilmiş bir cevap olduğunu ben bilsem de Elif'in yüzünde peydahlanan hayal kırıklığını görmek büyük mutluluktu.

Öte yandan, oğlunu evlendirme hayali kuran tatlı kadının ışıl ışıl parlayan yüzü sevincimi hüzne dönüştürdü. Ne olursa olsun, bu kadar iyi niyetli bir insanın yanlış düşünmesine sebep olmak beni üzüyordu.

"Akın! Bu kadar tatlı bir kız bulduğunu görmek beni ne kadar mutlu etti, bilemezsin. Biz Safiye'yle, Hazal'ı ilk gördüğümüzde onun çok özel bir genç hanım olduğunu anlamıştık zaten. Allah yüzünüzü hep güldürsün çocuklar!"

Bu sözleri hak etmiyordum. Acaba kadıncağız oğlunun mekânında hile yaparken tanıştığımızı bilse ne düşünürdü? Birkaç dakika, başımı kaldırıp Akın'ın yüzüne bakamadım. Elif'in buz gibi bakışlarının ise üzerimde olduğunu hissediyordum.

"Ah! Böreği mutfakta unuttum."

"Lütfen, benim getirmeme izin verin!" diyerek ayağa fırladım. Amacım, lavaboya gidip yüzüme su çarpmaktı. O kadar istekli görünmüştüm ki Ayten Hanım kabul etmek zorunda kaldı.

"Koridora dönünce ilk kapı güzel kızım!"

Mutfağı bulduğumda ilk işim, bir parça kâğıt havluyu suya tutup, yüzümü ve boynumu ıslatmak oldu. Beklediğimden daha gergin bir ortamdı. Elif'in bu kadar dişli bir rakip olacağını tahmin etmemiştim. Tek bildiğim, Akın'ın, en yakın dostunun karısına yan gözle bakmayacağına olan inancımdı.

Böreğin tepside olduğunu görünce, birkaç dolabı açıp servis tabağı aradım. Hemen arkamdan sinsice yaklaşan ayak seslerinin varlığını hissederek geri döndüm. Nefretini gizlemeye bile tenezzül etmediği bakışlarıyla Elif tam karşımdaydı.

"Sen, Akın'ın hayatında özel bir yerin olduğunu mu sanıyorsun?"

Yine de öfkesini bu kadar açıkça kusmasını beklemiyordum.

"Anlayamadım."

"Gayet iyi anladığına eminim. Onun hayatından geçen kim bilir kaçıncı kadınsın! Sakın farklı olduğunu zannetme! Güzel kadınları evinde misafir etmeyi sever."

"Bu konuşmanızdan, Akın'ın misafiri olmak için can attığınız sonucunu çıkarıyorum."

"Sen ne hakla..."

Bana vurmak için kaldırdığı elini daha havadayken yakaladım.

"Sakın... Sakın bir daha benimle bu şekilde konuşmaya cüret etmeyin! Akın'ın hayatındaki yerimi en iyi ben bilirim."

Havada asılı kalan elini büyük bir hırsla bırakmıştım ki Kaşıbeyaz kapıda belirdi.

"İki kadın bir böreği getiremeyince, herhalde yeni açıyorlar diye düşündüm."

Aramızdaki gerginliği anlamaması mümkün değildi. Elif'in yüzü mosmordu; bense ellerimi yumruk yapmış, gelecek hamlesini bekliyordum. Yine de onu görünce hiçbir şey olmamış gibi böreği servis tabağına aktarmaya çalıştım.

"Biz de şimdi geliyorduk."

Kahvaltının devamında Elif'le hiç konuşmadık. Her ikimiz de Ayten Hanım'la sohbet ediyor fakat birbirimize tek laf etmiyorduk. Zavallı kadıncağız, o kadar mutluydu ki gerginliği fark etmedi bile! Tabii aynı şey Kaşıbeyaz için geçerli değildi.

Salih ile basket hakkında konuşurken, bir yandan da ikimizi göz hapsinde tutuyordu.

Kahveler içileceği zaman, Ayten Hanım benim yapmama izin verdi; ancak bu defa peşimden gelen Akın, beni mutfakta yalnız bırakmadı. Annesi malzemelerin yerini gösterip çalan kapıyı açmaya gittiğinde, arkamdan yaklaşıp kahveyi karıştırırken titreyen elimi tuttu. Cezveyi elimden alıp, beni kendisine doğru çevirdi.

"Ne oldu Hazal, Elif seni kızdıracak bir şey mi söyledi?"

Sesi o kadar şefkatliydi ki bir anda gözlerim doldu. Hayatım boyunca hiçbir hemcinsimle az önceki gibi sert bir konuşma yapmamıştım.

"Yok, hayır bir şey demedi."

Çenemi tutup kaldırarak, beni kendine bakmaya mecbur etti.

"Gözlerin öyle demiyor ama!"

Aslında, Elif'in söyledikleri içimi kemiriyordu.

"Akın?"

"Efendim."

"Bana, *evime getirdiğim ilk kadınsın*, derken doğruyu mu söylüyordun?"

Gözlerinde çapkın bir bakışla gülümsedi.

"Elif, aksini iddia etti galiba!"

"Şey... Evet!"

İki eliyle yüzümü kavrayıp, burnumun ucuna bir öpücük kondurdu.

"Sana ne söylüyorsam doğrudur, Hazal! Ayrıca, Elif'in benim özel hayatımı bilmesi mümkün değil!"

Engel olamadığım bir tebessüm bütün yüzümü kapladı. Mutfak kapısından giren Ayten Hanım ve Safiye'nin gördüğü, birbirine doğru akan iki tutkulu bakıştı.

"Hoş geldiniz Akın Bey, Hazal Hanım!"

İkimiz de Safiye'ye, *hoş bulduk*, dedikten sonra, kahveleri yapıp içeriye geçtik. Bakışlarından anladığım kadarıyla, Safiye de Elif'i pek sevmiyordu. Nitekim de az sonra soracağı soruyla bu düşüncemi onayladı.

"Akın'ın kız arkadaşı ne kadar güzel, öyle değil mi, Elif Hanım?"

Sanki onun damarına basmak ister gibiydi. Elif, bunu anlasa da hiç istifini bozmadı.

"Öyle!"

Ayten Hanım, Elif'in gerginliğini hiç fark etmemiş gibiydi. Bana doğru eğilerek, "Safiye, şahane fal bakar," dedi.

"Hiç anlamam! Hayatım boyunca dersten başımı kaldırmadığım için böyle şeyleri pek fazla bilmiyorum, sanırım."

"Sahi, sen ne iş yapıyordun güzel kızım?"

"Matematikçiyim ben. Şu anda, özel bir firmada sistem geliştirme uzmanı olarak çalışıyorum."

"Maşallah! Hem güzel hem de zeki!"

Ayten Hanım ve Safiye, art arda o kadar çok iltifat ediyordu ki bir an kim olduğumu şaşırdım. Allahtan Elif'ten bir atak geldi de kendimi prenses sanmaktan kurtuldum.

"İlginç! Hiç de öyle zeki gözükmüyorsun!"

Ona vereceğim karşılık için hiç düşünmeme gerek yoktu; çünkü söyleyeceklerim, gerçeğin ta kendisiydi.

"Akın, aklımı başımdan aldığı için olsa gerek!"

Cevabım karşısında, Ayten Hanım ağzı kulaklarında arkasına yaslanırken, Elif tamamen dağılmıştı.

Bu cüretkâr cümleden sonra, Akın'ın yüzüne bakmaya cesaret edemedim. Duymamış olması için dua ederken, bakışlarımız çarpıştı. Bana tek bir saniye, her zaman takındığı ifadesiz

maske olmadan baktı. Hafiften utanmış olmam, ne düşündüğünü merak etmemi engelleyemedi; fakat kısa bir an sonra, Akın dönüp Salih'le sohbet etmeye devam etti.

Safiye falıma bakıp, Akın ve benim için ümitli, güzel bir gelecek resmi çizdikten kısa bir süre sonra kalktık. Maalesef bu defa, Elif ve oğlunu biz bırakacaktık. Arabada geçireceğimiz süre boyunca bir gerginlik olmamasını diledim.

Ayten Hanım ve Safiye, bana aynı içtenlikle sarılıp veda ettiler. Tabii, en kısa sürede tekrar bekleriz temennileri havada uçuştu. Bu kadar ilgiye alışık olmayan biri için, bu sevgi seli denge bozucuydu.

Akın, arabanın ön kapısını açarak oturmama yardım ettikten sonra, aynı hareketi arka kapıda Elif için yineledi.

"Sen zahmet etmeseydin Akın Ağabey, ben anneme kapıyı açardım."

"Aferin oğlum, baban gibi centilmen bir adam ol! Bir dahaki sefere sen yaparsın."

Salih'in babasının nasıl bir adam olduğunu bilmiyordum ama Akın'ı örnek aldığı ortadaydı.

Yaklaşık yarım saat kadar süren yolculuğumuz boyunca, sadece Akın ve Salih konuştu. Henüz dün keşfettiğim duyguların ağırlığıyla, düşüncelerim o kadar yoğundu ki Elif'in bana laf atmamış olmasına neredeyse minnettar oldum.

Mesafeli bir vedalaşmanın hemen ardından arabada yalnız kaldığımızda da durum değişmedi. İkimiz de birbirimize tek laf etmeden yolculuğu tamamladık.

Eve girer girmez, ben mutfağa su içmeye geçtim. Akın ise hiç yapmadığı şekilde gündüz saati olmasına rağmen bir bardak viski doldurdu. Yukarı odama çıkarken, ona bir açıklama yapma gereği duydum.

"Akın, ben odama çıkıyorum."

"Nasıl istersen. Sıkılırsan inersin, film izleriz."

"Tamam."

Yavaş yavaş çıktığım merdivenler, bana kilometrelerce uzun geldi. Çünkü arkamdan yetişip, beni kollarına almasını bekledim. Benim tanıdığım Kaşıbeyaz, *Demek senin aklını başından alıyorum, öyle mi?* diyerek, Elif'e cevap niteliğinde söylediğim bu sözleri bana karşı kullanır ve beni boylu boyunca yatağa yatırırdı.

Demek ki, birkaç gece önce söylediklerinde son derece ciddiydi. Bundan sonra artık sadece ev arkadaşıydık. En azından, onun gözünde kendimi küçük düşürecek bir şey yapmayacaktım. Ne olursa olsun, ilk defa yaşadığı bu duygular insana feleğini şaşırtıyordu. Başlarda bile ona hayır diyemezken, şimdi âşık olduğum adama karşı ne kadar da zayıftım.

Bir süre odanın içinde volta attıktan sonra, duşa girip biraz olsun rahatladım. Hava daha yeni yeni kararıyordu. Bütün gece tırnaklarımı kemirip duvarları ezberleyemezdim. Yiyecek bir şeyler hazırlamak için aşağıya inmeye karar verdim.

Merdivenler salonu tam cepheden gördüğü için, ilk basamağa adım attığım anda panoramik görüntü önüme serildi. Akın, salonu boydan boya kaplayan camın önünde, elindeki içkisiyle ormanı seyrediyordu. Düşünceli bir şekilde kolunu cama dayamıştı. Benim ayak sesimi duyduğunda toparlanarak bana doğru döndü. Son basamağa geldiğimde, tıpkı onun yaptığı gibi, ben de her şey yolundaymış gibi davrandım.

"Akşam yemeği için bir şeyler hazırlayacağım. İstediğin özel bir şey var mı?"

"Safiye Abla çıkarken elime bir poşet tutuşturdu. Zeytinyağlı yaprak sarma ve börek var. Küçük bir peynir tabağı hazırlarsan sevinirim. Bu gece geç gideceğim."

Onunla daha fazla vakit geçireceğimi duymak mutluluk vericiydi. Yine de bir haftamız kaldığını düşünmek, modumu düşürdü.

Masayı hazırladığım sırada, Akın da şarabı rafa koyuyordu. Her zamanki yaptığı gibi müzik açmak yerine, açık olan televizyonun sesini kapattı. Karşılıklı oturup yemeğimizi yedik.

"Film teklifim hâlâ geçerli, Hazal."

"Olur, sen seç!"

"Ne tür istersin?"

"Dram olmasın da..."

Ben sofrayı toplarken, o da kadehleri ve peynir tabağını sehpaya aldı. Dönüp kanepeye oturduğumda, Akın da filmi seçmişti. Sehpadaki, kadehine ulaşabileceği ama bana en uzak olan yere oturdu. Bu hareketi içimin titremesine sebep oldu.

Son haftayı bu kadar uzak yaşayacaksak, tüm gerçeği anlatıp bu oyunu sonlandırmayı tercih ederdim. Beni engelleyen tek şey, Vahit Ağabey'in çok zor durumda kalacak olmasıydı. Bu hileyi çok komplike bir çete işi zanneden Akın, belki de bizim iki kişilik planımıza ulaşamazdı. Tabii bu, başka açıdan bakınca, hiçbir zaman bir araya gelemeyeceğimiz anlamına da geliyordu.

Aptal gibi, hâlâ ne bekliyorsam!

Ben karmaşık düşünceler içinde konsantre olamadan, film bitti.

"Beğendin mi?"

Sadece başımı sallayarak gülümsedim.

"Benim biraz sonra çıkmam lazım, kapıda durması için bir güvenlik çağırayım mı?"

"Yok, teşekkür ederim. Yalnız olmaya alışmalıyım, öyle değil mi?"

Bu cevap karşısında yüzüme dikkatle bakarken, bir adım atıp yaklaşmak istediğini hissettim; fakat bunu yapmadı.

"İyi geceler o zaman!"

Dönüp kapıdan çıkışını izlemek tam bir işkenceydi. Ne olursa olsun, onun da az önce kendini dizginlediğini fark etmiştim. Bu kadar küçük bir mutluluk bile bana yetmeliydi ama öyle olmadı. Yatakta dönüp durduğum ve ne yapacağım konusunda hiçbir karar veremediğim kâbus gibi bir gece oldu.

Ertesi gün, işten döndüğümde Akın evde değildi. Belki onu görürüm diye bir saat erken gelmiştim. Sanırım o da benim yaptığımın tam aksini yaparak, denk gelmeyelim istemişti.

Hayal kırıklığı içinde kendimi kanepeye atarken, üzülmemeliyim diye düşündüm. Beklenti, sadece kalbimi zayıflatıyor; yaşayacağım zor günlere karşı dayanma gücümü azaltıyordu.

Hem, yarın önümde çok zor bir gün vardı. Merve'nin yanında olabilmek için yarım gün izin almıştım. Tek duam, her şeyin yolunda gitmesiydi.

Bugün duygularıma yoğunlaşmayı bırakmalıydım artık. Ne de olsa yarın, bambaşka bir gün olacaktı. Tahmin edemeyeceğim kadar başka!

15. BÖLÜM

Onu tanıdığım günden beri ilk defa, Merve bir randevuya benden önce gelmişti. Kaldırımda yürürken, yolun karşısında beni beklediğini gördüm. Kliniğin tam önünde buluşacaktık ama tedbirli davranıp yüz metre ileride durmuştu. Yaklaşınca el sallayıp karşıya geçtim.

"Günaydın Merveciğim."

"Günaydın."

Sesi buz gibiydi. Yüzünü inceleyince, çenesinin titrediğini fark ettim. Elimi omzuna yakın bir yerden koluna koyup sıvazladım.

"Tatlım, yapmak istediğin şeyden emin misin?"

"Hiç olmadığım kadar!"

"Öyleyse neden tereddütlü bakıyor gözlerin?"

"Kolay değil Hazal... Hiç kolay değil. Tanrı'yı oynamak, benim gibi biri için bile çok zor. Babasının bu kadar karaktersiz biri olduğunu anlamamış olsaydım, belki şartları zorlardım; fakat şimdi, bir başka babaya, yani kendi babama böyle bir acı yaşatmaya hakkım yok! Ben yine, babamın gözünde hep mükemmel olan kız olarak kalmak istiyorum. Eski neşeli günlerime dönmek, Hakan'ın açtığı yaraları sarmak istiyorum."

Kollarımdaki tüm kuvvetle arkadaşıma sarıldım. Ona dokunduğum anda ağlamaya başladı. Bir süre kaldırımda, gelen geçene aldırmadan öylece kaldık.

"Sağ ol canım, iyi ki yanımdasın."

"Bana ihtiyacın olduğu her zaman!"

"Otel rezervasyonunu hallettin mi Hazal?"

"O iş tamam!"

"Hadi bitirelim şu işi, o halde!"

Az ilerideki kliniğe doğru yürürken, bir şey Merve'nin dikkatini çekti.

"Şu adam bize mi bakıyor?"

Dönüp, karşı kaldırımdaki deri ceketli genç adama baktım. Üzerinde salaş bir jean, ağzında sigara vardı. Ona baktığımı görünce, içtiği sigarayı yere atıp üzerine bastı.

"Yok canım, nereden çıkarıyorsun?!"

"Ben ciddiyim. Az önce bana sarıldığın noktada da görüş açımdaydı. Bizi takip etmiyor olsa, bu kadar yavaş ilerlemiş olmazdı.

"Temiz hava almak için yürüyüşe çıkmıştır, Merve! Lütfen paranoyaklaşma!"

Tatmin olmamıştı ama yine de sözüme itibar etti. Derin bir nefes alıp, kliniğin kapısından içeriye girdik. Bekleme salonunda otururken, Merve'nin dışarıdaki adamla ilgili senaryosu netleşti.

"Bence, o dışarıdaki adam babamın adamı olabilir. Sen en iyisi otel rezervasyonunu iptal et! Çünkü tek başıma neden bir otel odasında kaldığımı açıklayamam. Evde kalmak en doğrusu olacak galiba fakat senin de bize gelmen şartıyla! Çünkü misafirim varken babam beni rahatsız etmez. Ne dersin Hazal, senin mafyayı bırakıp ben de kalabilir misin?"

"Merve, sen konuşurken ben yoruldum! Nasıl istersen öyle yaparız. Şu an önemli olan, her şeyin yolunda gitmesi. Ayrıca, Akın mafya değil!"

"Hazal Hanım kim?"

Danışmadaki kızın adımı seslenmesi üzerine Merve de ben de elimizi kaldırdık.

"Benim!"

"Benim!"

Kızcağız şaşkın gözlerle bize bakarken, ben ne yaptığımı fark edip hemen toparladım.

"Arkadaşım!.. Hazal, arkadaşım!"

Etkiyi güçlendirmek için, iki elimle Merve'yi göstermiştim. Dışarıdan bize bakan birisi, benim operasyon geçireceğimi zannederdi; çünkü Merve'den bile heyecanlıydım. Böyle gizli kapaklı işlerin insanın ayağına dolandığına dair bir inancım vardı. Kısa bir süre önce de bu düşüncemi ispatlar gibi kendi kazdığım kuyuya kendim düşmüştüm zaten! Hoş, o kuyunun içinde Kaşıbeyaz'la kalacaksam, hiç çıkmamaya razıydım.

"On dakika içinde sizi alacağız Hazal Hanım."

Bu sefer ben çeneme hâkim olurken, Merve konuştu.

"Teşekkür ederim."

Zaman daralınca Merve'nin iyice gerildiğini fark edip elini tuttum.

"Merak etme, her şey yolunda gidecek."

Bana gülümseyerek başını salladı. Kısa bir süre sonra, aynı gülümsemeyle onu hazırlık odasına yolladım.

Kendimi sıktığım için gerilen sinirlerim bir anda gevşedi. Oturup tırnaklarımı kemirerek, Merve'nin geri dönüşünü bekledim. Ona akşam için sorun yok demiştim; ama Akın'a bunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Neyse, bunu arkadaşımın sağ salim çıktığını görünce düşünürdüm.

Yaklaşık yarım saat sonra, Merve'yi odaya aldılar. Hafif narkozun etkisindeydi. Alnına yapışmış olan hafif nemli saçlarını geri ittim.

"İyi misin, canım?"

Gözkapaklarını aralayıp gülümsedi.

"İyiyim. Artık Hakan'la aramda hiçbir bağ kalmadı."

"Şimdi bunu düşünme Merveciğim, biraz dinlen."

Bir saat kadar geçtikten sonra, Merve hâlâ çok kendinde değildi. Sanırım, verdiği kararın ağırlığı psikolojisini bozmuş; bu da şu an fiziksel olarak onu yormuştu. Bu halde eve giderse, ailesi bir şeyler olduğunu kesin anlardı.

"Merveciğim canım, bak, sana ne diyeceğim. Senin bir süre dinlenmen gerek. Ben seni otele yerleştireyim. Akşam iş çıkışı gelip alırım, beraber size gideriz, tamam mı?"

"Olur."

Başı yana dönük, dışarıya bakıyordu. Bir şeyi sorgulamadan kabul ettiği görülmüş şey değildi. Yanlış bir adamın bir kadını ne hale getirebileceğini kendi gözlerimle görüyordum.

Merve'yi otel odasında yalnız bırakmak içime sinmese de işe dönmek zorundaydım. Doktor, operasyonun iyi geçtiğini söylemişti. Resepsiyona, bir saat sonra odasına çorba göndermeleri konusunda bilgi verdikten sonra oradan ayrıldım.

Daha ofise adımımı attığım anda, Hakan denen pisliğe rastladım.

"Oh! Hazal Hanım, bu aralar yüzünüzü gören cennetlik!"

"İşlerim vardı; insan kaynaklarının bilgisi var."

"Vardır elbet! Nedense bir tek benim bilgim yok!"

"Özel hayatımla ilgilendiğinizi bilmiyordum!"

"Senin her şeyinle ilgileniyorum, tatlım!" derken bakışları bütün vücudumda dolaştı.

"Benim yerime, az önce bir ameliyat masasında sizin çocuğunuzu aldıran Merve'yle ilgilenseniz çok daha iyi olurdu!"

Benden böyle bir çıkış beklemediği için yüzü tamamen değişmişti. Çenesinde bir kasın seğirdiğini, öfkeden gözlerinin koyulaştığını görebiliyordum.

"Haddini bil Hazal!"

"Ben doğruları konuşuyorum Hakan Bey! Bebeği istemeseniz bile, bu süreçte Merve'nin yanında olabilirdiniz."

Tam o sırada telefonu çalınca, cevap vermemek için yanımdan ayrıldı. Giderken ki bakışı, bu yaptığımın bir karşılığı olacağını anlatıyordu.

O gittikten sonra saatime baktım. Akın çoktan uyanmış olmalıydı. Açıkçası, son haftamızda ondan kaçtığımı düşünmesini istemiyordum ama bu durumu da açıklayamazdım. Telefon ikinci çalışta açıldı.

"Akın, merhaba!"

"Merhaba."

"Şey... Sana önceden söyleme fırsatım olmadı. Bir arkadaşımın bana ihtiyacı var. Senin için sorun olmayacaksa, bu akşam onda kalmak istiyorum."

Bana uzun gelen bir süre, karşı taraftan ses gelmedi.

"Başını derde sokmayacak bir arkadaştır umarım!"

Ne söylemek istediğini biliyordum; fakat anlamamış gibi davranmayı tercih ettim. Belki de mensubu olduğumu sandığı grupla yine bir kumarhane macerası planladığımı düşünüyordu.

"Yarın görüşürüz Akın."

Bu konuyla ilgili daha fazla konuşmayacağımı anlamış olmalıydı.

"Kendine dikkat et!"

Birlikte geçirdiğimiz sürenin sonuna yaklaştığımızdan mı, bilmiyorum ama her sözüne, her nefesine farklı anlam

yüklüyordum. Sesinde, bana karşı hissettiği gerçek bir kaygı vardı. Yirmi altı yıllık ömrüm boyunca babam bana bir kez, *Kendine dikkat et!* dememişti. Üzerime titreyen annem olmasa, belki de aile ne demek bilemeyecektim.

"Sen de!"

Telefonu kapattığımda, ağlamak için her türlü bahaneyi kullanabilecek durumdaydım. Bana bahaneyi verense Arda'nın mesajı oldu.

"Dünyanın en güzel ablası, ne zaman dönüyorsun? Çok özledim."

O an gözyaşlarım, bardaktan boşanırcasına akmaya başladı. Dönecek bir evim olmasa da benim bir ailem vardı. Annem ve Arda, hayatta sahip olunabilecek en güzel hediyeydi.

Gözyaşlarımı silip, Merve'ye mesaj attıktan sonra çalışmaya başladım. Çok şükür, arkadaşım gayet iyi olduğunu söylüyordu. Birkaç kez yakınımdan geçen Hakan'ın sinsi bakışlarına aldırmadan, yakında tanıtımını yapacağımız güvenlik yazılımının son kodlarını akşama kadar tamamladım.

Otele gittiğimde, Merve'nin iyi olduğunu görmek içimi rahatlattı. Ne olursa olsun, dakikaları saymış, neredeyse meraktan çatlamıştım.

"Benim tatlı arkadaşım nasılmış bakalım?"

"Seni görünce çok daha iyi oldum, Hazal."

"Canım benim, sıkıldın mı? Ağrın, sızın var mı?"

"Yok! Hiçbir şey hissetmedim. Fiziksel olarak tabii! Sen gel de acıyı kalbime sor!"

"Geçecek canım. Bu zor günleri de atlatacaksın."

"Atlatacağız demek istedin, değil mi?"

Onun yüzündeki hınzır gülümsemeyi görmek, pek çok şeye bedeldi.

"Elbette, beraber atlatacağız."

"Artık eve gidelim mi? Çorba getiren garson kapıyı çaldığında yüreğim ağzıma geldi. Babam sandım."

"Çok abarttın Merve! Seni takip ediyor olsa, şu ana kadar kendini çoktan belli etmez miydi?"

"Doğru söylüyorsun galiba! Neyse, yine de bir an önce gitmek istiyorum."

Hesabı kapatıp otelin çağırdığı taksiye bindiğimizde, bir an için yolun karşısında sabahki adamı gördüğümü sandım. Merve'nin, bizi takip ettiğini düşündüğü adam! Arkadaşımın arabaya binmesine yardım ettiğim sırada, uzaktaki silueti kaybettim. Sanırım hayal gücüm beni yanıltmıştı.

En fazla dört katlı evlerin olduğu site içerisinde, park kenarındaki bahçe katına vardığımızda, bizi kapıda Merve'nin annesi karşıladı.

"Hoş geldiniz kızlar! Hazalcığım, kendini özlettin. Nerelerdesin?"

"Çok haklısın Kıymet abla, son zamanlarda çok yoğundum. Babam bile beni görememekten yakınıyor."

Bunu söylediğim anda, gözleri kocaman olmuş halde Merve bana bakakaldı. Neden böyle saçmaladığımı bilmiyordum. Belki de kendimle dalga geçiyordum. Evet, evet! Mutlaka öyleydi. Rahat bir şekilde, içimde kanayan yarayı espri konusu yapabiliyordum artık!

"Olsun kızım, yeter ki iş olsun. Başkaları gibi aylak aylak dolaşma!"

Annesi gözlerini devirip, başını iki yana sallayarak Merve'ye baksa da o hiç oralı olmadı.

Merve'nin babası ise salonda gazete okuyordu. Biz içeri girdiğimizde, gözlüğünün altından ikimize şöyle bir baktı. Ben de tıpkı arkadaşım gibi, tedirgin bir şekilde adamcağızın vereceği tepkiyi bekledim ama sonuç Merve'nin umduğu gibi olmadı.

"Hoş geldiniz, kızım."

"Hoş bulduk, efendim."

Hatır sorma faslından sonra yemeğe oturduk. Adil amcanın tavrında farklı olan hiçbir şey yoktu. Merve'nin rahatlamış olduğunu umarak yüzüne baktım ama beklediğim ifadeyi bulamadım. Teninin rengi soluk, gözleri cansızdı. Bugün yaşadığı şey kolay değildi; fakat doktor, her şeyin yolunda gittiğini söylemişti. Acaba ağrısı mı vardı?

Bakışlarımız karşılaştığında, ona sadece ikimizin anlayacağı şekilde odaya geçmeyi teklif ettim. Yıllardır birbirimizi tanıdığımız için, kendi aramızda şifreli bir dil bile geliştirmiştik.

Merve yatağa uzandığında, elimi alnına dayayarak ateşi var mı diye kontrol ettim. Ateşi yoktu ama gözlerinden sessiz gözyaşları süzülüyordu.

"Canım benim, neyin var?"

"Şu halime bak Hazal! Bu kâbus gibi günde, sevdiğimi sandığım adamın çocuğunu aldırırken babama yakalanmamayı düşünüyorum. Tek derdim buymuş gibi! Zavallı adamın hiçbir şeyden haberi yok!"

"Merve, şu an çok hassas olduğun için kendini suçluyorsun. Lütfen bunu yapma! İyi tarafından bak! Hakan gibi adi bir adamdan kurtuldun."

"Biliyorum ama gözyaşlarıma engel olamıyorum."

Yüzünü göğsüme gömüp hıçkırmaya başladı. Yatağa, onun yanına oturup, başını kucağıma aldım. Gözyaşları sicim gibi akarken, sakinleşip uykuya dalana kadar sadece saçlarını okşadım.

Ertesi gün, nispeten daha iyi olan arkadaşımın yüzünde küçük de olsa bir gülümsemeye rastladım. Sanki gözleri, çocuk kalbini yansıtırcasına parlamıştı. Her zaman güçlü ve enerjik görmeye alıştığım Merve'mi böyle perişan görmek beni çok üzmüştü.

Çok kaytardığım için, ona sımsıkı sarılıp hızlıca işe gitmek üzere yola koyuldum. Kıymet ablanın kahvaltı ısrarından kurtulmak kolay olmamıştı.

Haftalardır gerginlikle beklediğim operasyon gününü atlatmış olsak da nedense içimde hâlâ bir sıkıntı vardı. Belki de kendi hayatıma dönüp baktığımda, Akın'la geçireceğim son birkaç günümün kalmış olması beni böyle melankolik yapıyordu. Yanından bir saniye bile ayrılmak istemediğim adamı, kuru bir *Elveda* kelimesine hapsedip nasıl bırakacaktım?!

Bütün bu duygusal devinimlerim işyerine vardığımda da peşimi bırakmadı. Hâlbuki önümde beni bekleyen yığınla iş vardı. Elimdeki kalemi tutarak yaklaşık bir saat aynı noktaya baktıktan sonra, az da olsa kendimi toparladım. O andan itibaren de içimde kopan fırtınaları unutabilmek için aralıksız çalıştım.

Bir dosya almak için ayağa kalktığımda başım hafiften dönüp gözlerim kararınca, sabahtan beri hiçbir şey yemediğim aklıma geldi. Duvardaki saate bakınca, beş olduğunu hayretle gördüm. Kaşlarımı çatıp bir yanlışlık olduğunu düşünerek telefonuma baktım, ekrandaki saat de vakti doğrular nitelikteydi.

Yerime oturup çekmeceyi açarak yiyecek bir şeyler aradım. Neyse ki çikolatalı bir gofret vardı. Dirseğimi masaya dayayıp, gözlerimi kapatarak bugün boğazımdan geçen ilk lokmanın tadını çıkardım. Canım sıkkın olduğunda, aç kalmayı bırakmalıydım.

Elimdeki gofretin yarısına gelmiştim ki yavaşça gözlerimi açtığımda, uzaktan bana doğru yaklaşan Akın'ı gördüm. Hâlâ yıldızlar uçuşan gözlerimin bana oyun oynadığını düşünerek, gelen kişiye kısık gözlerle odaklandım. Hangi açıdan bakarsam bakayım, gelen Kaşıbeyaz'dı!

Geçtiği her masanın çevresinde ışığını bırakarak bana yaklaşıyordu. Kalbim yerinden çıkacak kadar hızlı attığında, nefes alamayıp ağzımı açtım. O kadar şaşkındım ki geriye kapatamadım.

Demek sonunda iş yerimi öğrenmişti. Acaba bu, kim olduğumu da öğrendiği anlamına mı geliyordu?

Bu sorunun cevabını az sonra almayı beklerken, Akın konuştuğu anda kafamda bambaşka sorular dönmeye başladı. Elini yumruk yapıp sertçe masaya vurmadan çok önce bile, vücut dilinden sinirli olduğunu anlamıştım.

"Sen!.. Karnında başka bir adamın çocuğunu taşırken benim yatağıma mı girecektin?"

Birkaç saniye, söylediği şeyi kafamda bir yere oturtamadım. Ne çocuğundan bahsediyordu.

"Anlamadım?!"

"Anlamak işime gelmiyor desene!"

Elimdeki gofreti gösterip, "Çikolata aş eriyorsun herhalde? Fakat bebek gitmişken biraz geç kalmadın mı?"

Birden her şey aydınlandı. Merve'nin kliniğe benim adımla kayıt yaptırmasından, kaldırımda bizi takip ettiğini sandığı adama kadar bütün taşlar yerine oturmuştu.

"Akın! Sen çok yanlış anlamışsın. Ben hamile falan değilim! Lütfen açıklamama izin ver."

"Artık hamile olmadığın kesin! Bunu da yalanların için kullanma! Seni ilk gördüğüm anda, o kadar değişik gelmiştin ki hayatımdan öylece çıkıp gitmeni istemedim. Tahir'in uyarılarına, 'Nasıl bir hayata ait olduğunu bilmek istemiyorum,' diyerek itiraz ettim. Masum bakışların bende, 'Acaba doğruyu söylüyor olabilir mi?' duygusu yarattı. İnanılır gibi değil; ama benim gibi bir adamı bile kandırdın!"

Ofisin kuytu bir bölümünde çalışıyor olmama rağmen, ne konuştuğumuz anlaşılmasa bile tartıştığımız belli olduğu için herkesin gözü üzerimizdeydi. Hiç kimsenin ne düşündüğünü umursamadan, kendimi anlatabilmek için çırpındım.

"Akın, sakin ol! Dışarı çıkalım, sana her şeyin doğrusunu anlatacağım. Yemin ederim."

"Hazal, neler oluyor burada? Bir sorun mu var?"

O an kulaklarımda çınlayan ses, çok uzaklarda yankılansın istedim. Basit bir açıklaması olan suçlamaların yanında, bu, asla içinden çıkamayacağım dipsiz bir kuyu gibiydi.

Akın'ın arkasında kaldığı için, görüş açımda olmasa da konuşan kişinin Tolga olduğunu biliyordum. Gözlerimi bir anlığına kapatıp derin nefes aldığımda, artık Akın'ı sonsuza kadar kaybettiğimi anlamıştım.

"Müsaade eder misiniz, özel bir şey konuşuyoruz!"

Akın'ın kibar ama sert tepkisi Tolga'yı iyice kızdırdı.

"Nişanlımla, benim bilmediğim, özel ne konuşuyor olabilirsiniz?"

Yavaşça gözlerimi açtığım anda bakışlarımız çarpıştı. Derin anlam yüklü duman rengi gözlerinde, sığınabileceğim ufacık bir yer aradım. Kalbimde ondan başka kimseye yer yokken, sevdiğim adamın hayal kırıklığı gözümün pınarında sızladı. Artık bana bakan grilik yabancıydı!

Tolga'dan yana dönerek, beni kar fırtınasının ortasında yalnız bıraktı.

"Affedersiniz, özel demek istememiştim. Hatta önemli bile sayılmazdı. Rahatsız ettiğim için, tekrar kusura bakmayın."

Başıyla kibarca selam verip, her adımda benden biraz daha uzağa doğru yol aldı.

Tolga'nın sertçe kolumu tutup, "Kimdi o adam?" haykırışına aldırmadan, gözümden akan sicim gibi yaşlarla arkasından fısıldadım:

"Akın!"

16. BÖLÜM

KAŞIBEYAZ

Alçalmakta olan güneşin son ışıklarının vurduğu kanepede oturan Akın, dün geceyi düşünüyordu. Masada karşılıklı yemek yerken, hiç beklemediği bir şey olmuştu. Birkaç dakika önce, mutfakta Hazal'la öpüşmüşler ve her zamanki gibi bu yakınlaşmayı yarım bırakan Akın olmuştu. Hazal sinirlenirken, genç adam amacına ulaşmış olmanın mutluluğuyla sofraya oturmuştu.

Daha yemeğin başındayken, genç kadının ayakkabısını çıkarmak amacıyla bacağını kucağına almış; onu daha da fazla tahrik etmek için, ayağını kasığına dayamıştı. Fakat nasıl olduysa, oyun tersine dönmüş; bir anda etkilenen Akın olmuştu.

Öyle ki, genç kadının ayağını oynatarak tam on ikiden vurduğu hedef, toy bir delikanlı gibi, Akın'ın aklını başından almıştı. Ne yaptığını, nasıl yaptığını hatırlamıyordu; ama kendini, Hazal'ı boylu boyunca masaya yatırırken bulmuştu. Genç kadının anın etkisiyle kızaran yanakları, arzuyla parlayan gözleri, ceviz ağacından yapılı masanın üzerine ipek gibi yayılan saçları Akın'ı çıldırtıp amacından uzaklaştırmıştı.

Bacaklarını beline sardığı kadının pürüzsüz boynunu öperken, şiddetle kendisine bastırdığı bedeninin en mahrem noktasındaki hisle donup kalmıştı. Daha önce, bir kadının yumuşaklığının bu kadar

davetkâr olduğu bir tutkuyu hiç yaşamamıştı. Yapmaması gerektiğini bildiği halde, kasıklarına kadar sıyrılmış olan elbisenin altından görünen beyaz çamaşırı parçalayıp, aralarındaki tek engeli ortadan kaldırmak istemişti.

Kendisiyle mücadele ettiği sırada çalan telefonun sesi, her şeyi yarım bıraktırmıştı...

Aynı dün geceki telefon gibi, anı bozan kapı zili Akın'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Yavaşça kanepeden kalkarken, gelenin Tahir olduğunu biliyordu.

"Hoş geldin."

"Hoş bulduk. Konuşacakların önemli olmalı, beni eve çağırdığına göre!"

"Seni buraya kadar yorduğum için sitem mi ediyorsun?"

"Saçmalama! Senin için nereye olsa gelirim, bilirsin."

"Bilirim elbet. Bir şey içmek ister misin?"

"Yok, koçum! Bu saatte içersek, gece o kadar insanı kim idare edecek?!"

Akın, müziği açtığında ve Elvis'in buğulu sesi fonda yankılandığında, karşılıklı iki koltuğa oturdular. Tahir soran gözlerle Akın'a baktı.

"Seni dinliyorum."

"Yapmanı istediğim bir şey var. Belki şaşıracaksın ama haftalar önce bunu bana sen teklif ettin."

"Merak ettim doğrusu."

"Hazal'ı araştırmanı istiyorum. Hatta takip ettirmeni!"

Kaşlarını havaya kaldıran Tahir, tam Akın'a düşüncesini neyin değiştirdiğini soracakken kapı açıldı. Hazal, tüm güzelliğiyle içeriye girmişti; ama yüzünün solgun olduğu Akın'ın dikkatinden kaçmadı. Eve erken gelişi, onların hatırını sorup yukarı odasına çıkmak istemesi, genç adamın düşüncesini doğruladı.

"Hasta mısın?" diye sorduğunda, aldığı cevap çok da tatmin edici değildi. Belki de canı bir şeye sıkılmıştı. Nerede çalıştığını bile öğrenmek istemediği için, Akın onun gününü nasıl geçirdiği konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Genç kadın tam yukarıya çıkarken, Akın, annesinin pazar sabahı kahvaltıya beklediğini söyledi. Biraz da damarına basmak için kahvaltıya Elif ve Salih'i de çağırdığını eklemişti sözlerine.

Hazal, kibarca gülümseyip cevap verdiğinde, genç adam onun olgun tavrı karşısında şaşırdı.

"Rica ederim, hiçbir sakıncası yok."

Genç kadın yukarıya çıktığı anda, Tahir esip gürledi. Akın'ın tavrını son derece kaba ve gereksiz bulmuştu. Akın ise beklemediği bu çıkış karşısında, adama yüklendi. Başta onu Hazal'a karşı dikkatli olması konusunda uyarırken, şimdi nasıl yüz seksen derece döndüğünü anlayamıyordu. Hoş, dün gece *Kurt*'tan gelen telefon olmasa, belki Hazal'ı geri dönülmez şekilde kadını yapmış olacaktı. Eğer bu *Kurt*, tahmin ettiği kişiyse, Hazal'ın kimin için çalıştığı da ortaya çıkacaktı.

Bu bilgiyi hâlâ ona kızgın gözlerle bakan Tahir'le paylaştığında, o da kendisi gibi şaşırıp geri adım atmak zorunda kaldı.

"Dün akşam Hazal'ı, *Kurt* lakaplı biri aradı. Sence bu bir tesadüf olabilir mi? Hele de kısa bir süre önce Vahit bizi ziyaret etmişken!"

Cümlesini tamamladığı anda, yukarıdan gürültülü bir ses geldi. Hazal, onları dinliyor olabilir miydi? Parmağını dudağına götürüp Tahir'e sus işareti yaparak, gidip müziğin sesini açtı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Gerçekten şaşırdım. *Kurt*, başka biri olamaz mı?"

"Bilmiyorum ama öğreneceğim, Tahir. Bunu da benim için sen yapacaksın!"

"Tamam, sen merak etme. Ben de bu işin aslı ortaya çıksın istiyorum. Ne olursa olsun, bu oyun fazla uzadı. Eğer gerçekten göründüğü gibi iyi niyetli bir kadınsa, senin de onu daha fazla üzmeye hakkın yok!"

Akın'ın başını sallayarak onu onayladığı sırada, merdivenlerin başında Hazal belirdi. Üzerindeki kıyafetleri değiştirmemişti. Müziğin sesinden rahatsız olduğunu söyledikten sonra, tırabzana tutunduğu halde sendeledi. Genç adam, onun gözlerinin kapandığını gördüğü anda oturduğu yerden hızla fırlayarak son anda başını çarpmasını engelledi.

Bir dakika önce ona çok kızgın olsa da şu an kalbi şiddetle teklemişti. Kollarında yatan masum yüzlü kadına bakarak, saçını okşadı. Tahir su getirmeye gittiğinde Hazal gözlerini yavaşça açtı. İyi olduğunu söylerken sesi oldukça kırgındı.

Onu cezalandırmak isterken çok mu ileri gitmişti acaba? Tahir doğruyu mu söylüyordu? Dışarıdaki adamlardan biri içeri gelip neredeyse akşam olduğunu hatırlattığında, belki de gereksiz yere üzdüğü Hazal'ı bırakıp gitmek istemedi.

Aç olduğunu fark ettiği genç kadına minik bir sandviç yaparak, kendince özür diledi.

Birkaç dakika hiç konuşmadan bakıştılar. Tek bir sözcüğe bile gerek yoktu sanki. Akın, belki de ilk kez onun karşısında gardını indirdi. Hazal ise, karşısındaki adamı yıllardır tanıyor gibiydi.

Odalarına çekildikten çok sonra bile Akın uyuyamamıştı. Gerçekten de Hazal'a haksızlık ediyor olabilir miydi? Onunla hangi şartlar altında tanıştığını unutmasa da cazibesine kapıldığını itiraf etmeliydi.

Ayak seslerinden, Hazal'ın da uyumadığını fark edip odasına gittiğinde ise hiç beklemediği şahane manzara karşısında kendini tutamamış ve de onu tekrar kollarına almıştı. Sanırım, yaptığı en büyük hata da buydu. Kendini saf bir teslimiyetle ona

sunan kadının gururuyla daha fazla oynamamak için, belki de tanıştıklarından beri ilk kez dürüst davranmıştı. Fakat o odadan çıkarken, arkasında bir enkaz bıraktığının farkında değildi.

Birkaç gün sonra ise Akın, genç kadından beklemediği bir telefon aldı. Hazal, bir arkadaşının yardıma ihtiyacı olduğunu ve bu gece onda kalmak istediğini söylüyordu. Şüpheden oluşan bir el, bir anda kalbini sıktı. Umarım yanlış bir şey yapmıyordur diye düşündü.

Gece, mekândan geç dönüp sabah uykuya daldığından, Tahir'den gelen telefona zor uyandı.

"Efendim?"

"Hâlâ uyuyor musun sen?"

"Saat kaç?"

"Neredeyse iki!"

"Gece uyuyamadım."

"Akın, sana söylemem gereken bir şey var."

"Dinliyorum."

"Yok! Telefonda olmaz! Buraya gelmeni bekliyorum."

"Kötü bir şey mi var?"

"Bunu da nereden çıkardın? Gelince konuşuruz."

"Tamam, duş alıp çıkıyorum."

Mekândan içeriye adımını attığı anda, tam karşıda bir masada oturmuş Nevzat'la hesaplara bakan Tahir'in yüzündeki allak bullak ifadeden ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Onun geldiğini gören Tahir, ayağa kalkıp odaya doğru ilerleyince tam kapıda buluştular. İçeriye ilk giren Akın oldu. Arkasına dönüp ellerini yana kaldırarak, "Neler olduğunu anlatacak mısın?" dedi.

Tahir, kimsenin arkalarından gelmediğinden emin olup kapıyı kapattı.

"Akın... Bu nasıl söylenir bilmiyorum ama önce senden özür dilemeliyim."

"Ağzında geveleyip durma da söyle lütfen!"

Kötü bir şey duyacak olmak, genç adamı öfkelendirmişti.

"İstediğin şekilde Hazal'ın peşine bir adam taktım. İlk gün sadece işe gidip geldi. Ertesi gün öğlene doğru, adam beni arayıp başka bir kadınla beraber şüpheli hareketler sergilediğini ve bir kliniğe girdiğini söylediğinde; biraz mafyacılık oynayıp akşamüzeri birkaç adamla birlikte oraya gittim. Küçük bir gözdağı vererek ulaştığım bilgiyi keşke hiç öğrenmeseydim."

Tahir, soran gözlerle devamını bekleyen Akın'ın yanına gidip kolunu sıvazladı.

"Hazal konusunda yanılmışım, özür dilerim."

"Beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun? Ne öğrendin, söylesene!"

"Akın, Hazal o kliniğe kürtaj olmak için gitmiş!"

Tahir'in ağzından çıkanlar bir an havada asılı kaldı. Belki de Akın nezdinde anlam bulamadığı için, sadece kulaklarında uğuldadı.

"Ne?"

"Üzgünüm."

Genç adam, Tahir'e arkasını dönüp ellerini cebinden çıkardığı gibi monitörlerden birine vurup yerle bir etti. Aynı hareketi bir diğerinde yinelediğinde, Tahir arkasından yetişip onu engellemeyi denedi.

"Allah Kahretsin!"

"Akın, sakin ol!"

Kapı çalınıp, Nevzat başını uzattığında, Tahir eliyle uzaklaş işareti yaptı.

"Doğru olduğuna emin misin?"

"Maalesef."

Bir süre odada volta atıp, nasıl bu kadar aptal olabildiğini düşündü. Ne olmuştu da onun profesyonel bir yalancı olduğunu anlayamamıştı. İlk defa, bir kadına hayatında yer açmıştı. Onun hakkında hiçbir araştırma yapmadan, kendini tamamen savunmasız bırakmıştı. Gardını bu kadar indirerek, belki de kandırılmayı kendi hak etmişti. Hırsla Tahir'e dönerek, "İşyerinin adresini ver!" dedi.

"Akın, hiç gerek..."

"Sana, ver dedim!"

Tahir'in bir kâğıda hızla karaladığı adresi yırtarcasına alıp odadan çıkan Akın, birkaç adımda gözden kayboldu. Onu ilk kez bu kadar sinirli gören personel ise arkasından bakakaldı.

Akın, yüksek binanın danışmasından aldığı bilgiyle asansöre bindiğinde, kabullenmekte zorlandığı gerçeği az da olsa sindirmişti.

Açık ofis şeklinde, kısa paravanlarla ayrılmış geniş metrekareli kata geldiğinde ise, onu ilk bakışta gördü. Yüzlerce kadın içinde bile dikkatleri üzerine çekecek kadar yüksek bir aurası vardı Hazal'ın.

Öfke saçan gözlerle köşedeki masaya doğru ilerlerken, başını kaldıran genç kadınla bakışları karşılaştı. Şaşkınlık, pişmanlık, korku... Yüzünde bir duygu aradıysa da hiçbirini bulamadı.

Hakkı olduğunu düşündüğü şekilde tüm öfkesini kustuğunda, genç kadının hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranması Akın'ı iyice çıldırttı.

"Sen... Karnında başka bir adamın çocuğunu taşırken, benim yatağıma mı girecektin?"

Yanlış anlaşıldığını, her şeyi açıklayabileceğini haykıran genç kadına yaptıkları için hesap sorarken, aslında buna hakkı olan tek kişinin hemen arkasında durduğunun farkında değildi.

"Hazal, neler oluyor burada? Bir sorun mu var?"

"Müsaade eder misiniz, özel bir şey konuşuyoruz!"

"Nişanlımla, benim bilmediğim, özel ne konuşuyor olabilirsiniz?"

Yüzüne dikkat bile etmediği bir adam, yanında durmuş, Hazal'ın nişanlısı olduğunu söylüyordu.

O ana kadar konuştuğu her şey anlamını yitirdi. En azından, hâlâ bir açıklaması olabileceğine inandığı kadının yüzü, son bir bakışla gözünün önünden silinip gitti.

'Nişanlım' dediği kadını hiç tanımayan bir adamdan özür dileyerek, oradan uzaklaşmayı seçti.

17. BÖLÜM

Olduğum yere mıhlanmış, Tolga'nın sorularına kulağımı kapamış halde öylece duruyor; Akın'ı son gördüğüm noktaya bakıyordum. Sanki sinirlerim donmuş, bedenim taş kesilmiş, ne yapacağımı bilmez bir halde geriye dönmesini bekliyordum. Uyuşmuş beynim, az önce ne yaşadığımı idrak ettiğinde, onun artık geri dönmeyeceğini de anladım.

Son birkaç dakika içinde yaşananlar kâbus olmalıydı. Merve'ye yardım etmek isterken, nasıl olmuştu da yanlış anlaşılmıştım. Bir aya yakındır adını bile anmadığım Tolga, en olmadık zamanda neden ortaya çıkmıştı?

Kolumda keskin bir acı hissettiğimde, Tolga'nın sinirle beni sarstığını fark ettim. Keşke giden Tolga, kalan Akın olsaydı. Tenime temas eden eli, o kadar tiksindirici anıları çağrıştırdı ki hızla onu itip uzaklaştım.

"Çek elini üzerimden!"

Karşısında, onun son bıraktığı noktadan o kadar ileriye gitmiş bir kadın vardı ki; bu asi halim Tolga'yı şaşkınlığa uğrattı. Benden hiç beklemediği bu tepkiye elbette ki kayıtsız kalmadı.

"Ne saçmalıyorsun kızım sen?!"

"Bana bir daha dokunmanı istemiyorum!"

Parmağını yüzüme doğru sallayıp sesini yükselterek üzerime gelmeye kalkınca, sağ elimi dur anlamında havaya kaldırdım.

"Sakın bir adım daha atma! Sana bir açıklama borçluyum ancak bunu sadece sakin olursan yapabilirim."

Bir çocuğa anlatır gibi yaptığım açıklama, durup düşünmesine sebep oldu. Tam o sırada, sırasıymış gibi Hakan'ın bize doğru yaklaştığını gördüm.

"Bir sen eksiktin."

"Efendim?"

"Yok bir şey, sana söylemedim."

Hakan, Tolga'ya yan gözle bakarak önümde durdu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Hazal? Herkes, iki erkekle birden tartıştığını konuşuyor!"

"Herkes kendi işine baksın!"

"Nasıl konuştuğuna dikkat et! Son zamanlarda çok değiştin."

"Kendimi buldum diyelim."

"Bu yakışıksız tavrın devam ederse, işine son vermek zorunda kalırım."

Araya giren Tolga'nın gerçek bir savunmadan uzak koruması, beni sadece acı bir şekilde güldürdü.

"Orada duracaksın birader! Kimse benim nişanlımla bu ses tonuyla konuşamaz!"

Öyle ya! Bu sadece Tolga Bey'e özel bir şeydi! Yalnızca o bağırabilir, o emir verebilir, karşısındaki istemese de o sevişebilirdi!

"Kim olursan ol kardeşim! Sen karışamazsın!"

Kumaşları aynı olan iki adamın birbirine diklenmesi sadece zaman kaybıydı. Hakan'ın ise beni şu an kovmuyor oluşu; hem uzmanları içinde benim kadar iyisi olmadığından hem de bir gün beni de yatağa atabileceğini ummasından kaynaklanıyordu.

Ona, beni baskılayabilecek gücü vermeyecektim.

"Tartışmaya gerek yok Hakan Bey, ben zaten istifa ediyorum."

Sanırım ikisi de bunu beklemiyordu. Başkalarına boyun eğmeden, hayatımla ilgili tek başıma karar verebilme gücü muazzam bir duyguydu.

"Yarın, istifamı yazılı olarak size göndereceğim. Çıkalım mı, Tolga?"

Kendisine yapıldığı zaman asla kabullenmediği dikliği, patronuma karşı kullanmam Tolga'nın çok hoşuna gitmişti.

"Tabii."

Hakan'ın hızla genişleyip kapanan burun delikleri ise tıpkı bir gergedanınkini andırıyordu.

"Pişman olacaksın!"

Çantamı alıp arkama bile bakmadan ilerledim. Her zamankinin aksine, bu sefer Tolga beni takip etti.

İşyerinden çıktıktan sonra, akşam yemeği için yakındaki bir restorana gitmeyi önerdi. Konuşacaklarım için uygun bir yer olmasa da kabul ettim.

Aklım da kalbimde Akın'la doluydu. Ne yapıp edip, gerçekleri açıklamak için bir fırsat yaratacaktım.

"Burası iyi mi?"

"Fark etmez."

"Bu kadar ayrı kaldıktan sonra, daha farklı bir karşılama beklerdim. Kimdi o adam? İş için tartışmadığınız kesin!"

Aklım o kadar dalgındı ki tek noktaya sabitlediğim bakışlarımı Tolga'dan tarafa çevirmekte zorlandım.

"İş için değildi."

"Hem, benimle konuşmadan nasıl tatil planı yaparsın sen?! Üstelik kimlerle beraber gittiğini bile öğrenemedim."

"Bak Tolga, teoride nişanlı göründüğümüz için bunları sormakta çok haklısın. Özür dilerim. Fakat, her ş..."

"Teoride mi?"

"Bana yaşattıklarından sonra, seninle sadece babamın zoruyla nişanlı kaldığımı biliyorsun. Hem biz, hiçbir zaman birbirimizi sevmedik!"

"Senin gibi her şeyi abartan kadınlardan bıktım! Hem para peşindesiniz hem de sevişmeye gelince namus timsali kesiliyorsunuz!"

"Tolga, kendine gel! Kimmiş senin paranın peşinde olan?"

"Babanın paraya ihtiyacı olduğunu bildiğin için bana yamanmadın mı?"

"Bu şekilde konuşmaya devam edeceksen, ben gidiyorum."

Kalkıp bir adım atmıştım ki beni bileğimden yakaladı.

"Tamam, otur da ne söyleyeceksen söyle!"

"Ben ayrılmak istiyorum. Turan amca ile Sema teyzeye durumu sen anlatırsın. Bütün suçu bana yükleyebilirsin. Ayrılmayı kendin istediğini, benim geçimsiz biri olduğumu ya da başka ne sebep olursa söyleyebilirsin."

"Orada dur bakalım Hazal Hanım, benden ayrılabileceğini kim söyledi?!"

"Bak Tolga, benim kararım kesin! Sen ya da bir başkası fikrimi değiştiremez. Aylar önce bitmiş bir şeyi daha fazla uzatmayalım istersen!"

"Sen, görmeyeli epey değişmişsin! O gözlüklü, sümsük kız nereye gitti?! Sana bu aptal özgüveni az önce tartıştığın adam mı veriyor?"

"Tolga! Lütfen düzgün konuş! Ben senden ayrılmaya çoktan karar vermiştim zaten!"

Siparişleri almaya gelen garsonu bile şaşırtacak şekilde, masanın üzerinden hızla bana doğru uzanarak adeta tısladı.

"O kadar kolay değil kızım, bu iş burada bitmez! Eğer beni başka bir adam için terk ediyorsan, acısını fena çıkarırım."

Sandalyemi gürültüyle geriye itip ayağa kalktım.

"Daha fazla konuşmanın manası yok sanırım. Sana, mutlu olabileceğin bir hayat dilerim. Tabii varsa!"

Her şeyin üzerime geldiği bu lanet günün bitmesini dileyerek, titrek adımlarla çıkışa yürüdüm.

Açık havaya çıktığımda derin bir nefes alırken tek bir gözyaşı damlasının yanaklarımdan süzülmesine mani olamadım. Ama ağlamanın sırası değildi. Akın'ı kaybettiğimi düşünüp yas tutmak yerine, onu geri kazanmak için ne yapacağımı düşünmeliydim.

En güzeli, olay hiç soğumadan yüz yüze gelmekti. Bu kez her zaman yaptığım hatayı tekrarlamayacak, onun yanına aç gitmeyecektim. Köşedeki bir büfede kaşarlı tost yiyip, nasıl olduğunu merak ettiğim Merve'ye telefon ettim. İyi olduğunu duymak bana moral verdi. Bugünkü yaşadıklarımla ilgili hiçbir şey öğrenmesine izin veremezdim. Sebep olduğunu düşünür, üzüntüden kahrolurdu.

Bir taksiye atlayıp, gecenin ilerleyen saatinde mekâna doğru yola çıktım. Kapının önünde bir süre ne yapacağımı bilmez halde durup, öylece insanlara baktım. İçeriye girmeye cesaret ettiğimde ise her adımda buraya ilk geldiğim geceyi anımsadım.

Kırmızı halıda yürümüş, kuğulu şampanya çeşmesini görmüş, her çeşit insanın olduğu bu şık mekânda adeta kalbim durmuştu. Vahit Ağabey dahil, herkesin masal kahramanı gibi anlattığı, gizemli Kaşıbeyaz'ı gördüğümde ise hayatım anlamını bulmuştu.

Belki o zaman fark etmemiştim ama artık biliyordum; ben Akın'la bir bütündüm.

Beni tanıyan korumaların baş selamına karşılık vererek, tereddütle koridora yürüdüm. Aslında, beni içeri almamaları konusunda talimat verilmiş olabilir diye biraz da olsa korkmuştum.

Çift kanatlı kapı açılıp da bu engel de önümden kalkınca rahatladım.

Bir anda, bu bambaşka dünyanın tam ortasında, kendimi beyaz atlı prensimi ararken buldum. İnsanın aşkı bir kumarhanede bulacağı herhangi bir masalda anlatılsa inanmazdım; ne garip ki ben bu mekânda kendi masalımı yaratmıştım.

Biraz ilerleyip, Akın'ın odasına doğru yürüdüğüm sırada, karşıma Tahir çıktı.

"Hazal, senin ne işin var burada?"

"Akın'la konuşmaya geldim."

"Bütün olanlardan sonra, seninle görüşmek istediğini de nereden çıkardın? Lütfen git buradan!"

"Tahir, ben hamile falan değilim. Sadece, arkadaşımın yanında olmak için oradaydım!"

İlgilenmiyor gibi görünse de etkilenmişti.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez Hazal, Ateşdağlı'yı görmene izin veremem."

Tahir'in iri cüssesiyle kapının önünde durduğunu hayal edince, içeri giremeyeceğimi anladım. Akın, yirmi metre ilerideki bir odadaydı ama benim ona ulaşmam imkânsız gibi bir şeydi.

Ne olursa olsun, onunla karşılaşmama hiçbir şey engel olamayacaktı. Hızlıca düşünüp, faydalı olabileceğini tahmin ettiğim bir fikir ürettim.

"Peki, o halde! Beni dışarı atacak değilsin ya! Sonuçta müşteriyim, oyun oynamaya geldim."

Tahir, kaşlarını çatıp gözlerini kısarak bana korkutucu bir bakış atsa da işe yaramayacağını çabuk anladı.

"Buyurun hanımefendi!"

Elini doksan derecelik bir açıyla mekânda gezdirip, hareketli gecenin anahtarını sunarken, hiç de hoşnut değildi.

Akın'ın odasındaki monitörlerin özellikle odaklandığı noktaları ilk görüşte çözdüğümden; beni en net şekilde görebileceği rulet masasına doğru ilerledim. Tam da kameranın beni cepheden alabileceği bir noktada durup, başımı kaldırarak gülümsedim.

Masanın çevresindeki insanlar son derece şık ve zarif tiplerdi. Geceyi Merve'de geçirdiğim için, duş aldıktan sonra onun kıyafetlerini giymek zorunda kalmıştım. Arkadaşımın tarzı olan iddialı envelop elbisenin derin göğüs dekoltesi, yanımda duran adamın dikkatini çekmişti.

Bir an, Merve'nin hiç giymediği ve bana vermek için ısrar ettiği iç çamaşırı takımını hatırlayınca kızardım. Başka seçeneğim olmadığı için giymiştim ama ne göğüslerimi ne de kalçalarımı kapatmayan bu fuşya rengi, mendil kadar takımı ilk fırsatta üzerimden çıkarmalıydım. Hâlâ gözlerini gerdanımdan çekmeyen adamın içimdekileri göremediğine şükrettim.

Bahis sıfırlandığında, hiç kontrol etmediğim çantamda nakit para olması için gözlerimi kapayarak dua ettim. Elimi attığım cüzdanım, bana bu konuda hatırı sayılır bir kaynak sunduğunda ise gözlerim mutlulukla parıldadı. Sağa doğru bakınca, Akın'ın mekânında her köşede duran çocuklardan birini gördüm. Elimle işaret ettikten sonra, maaşımla kıyaslandığında yüklü sayılacak bir miktarı uzatarak rulet için pul almasını rica ettim. Yaşının benden de genç olduğunu tahmin ettiğim delikanlı, kibar bir baş selamıyla verdiğim parayı aldı.

Heyecanla beni görmesini umut ettiğim Akın'ı beklerken, dönen oyunu takip ettim. Minimum bahis miktarı fazla olmayan, herkesin siyah ile kırmızıya ya da tek ve çift oynadığı basit bir rulet masasıydı. Benim gibi, kombinasyonlu hesapları seven bir kız için şans oyunu hiç çekici olmasa da Kaşıbeyaz'ın görebileceği en orta noktada durduğumu biliyordum.

Ve de çok fazla beklememe gerek kalmadan, beyaz atlı prensim arzı endam etti.

Birkaç saat önce benden çok uzaklaşmış olan sevdiğimi görmek beni baştan ayağa titretti. Onunla yüz yüze gelmek, sandığım kadar kolay olmayabilirdi; ancak ne olursa olsun vazgeçmeyecektim.

Kendinden emin adımlarla bana doğru yürürken, her zaman olduğu gibi önünde hiçbir engel kalmadı. Kalabalık bir ortamda, iki insanın sadece birbirlerinin gözlerine odaklanmaları yalnızca romantik filmlerde mi kalmıştı! Ben, onun bakışları artık beni cezalandırmasın, çift kişilik bir masal dünyasında beni tek başıma bırakmasın istiyordum.

"Sen, ne arıyorsun burada?!"

"Seni!"

"Hazal, lütfen mekânımı terk et!"

"Akın, bana açıklama fırsatı bile vermedin!"

Kısık sesle konuşuyor olsa da rulet masasında onu tanıyanların ilgisini çekmiştik.

"Sana hesap sormadığıma dua et! Eğer bir erkek olsaydın, gazabımdan kurtulamazdın."

"Lütfen, anlatmama izin ver!"

"Seni dinlemek istemiyorum!"

"Daha sakin bir yere, mesela odana geçebilir miyiz? İnan, bana hak vereceğin kadar makul gerekçelerim var!"

"Hayır!"

Dişlerimi sıkıp, inatçı bir adam olduğunu haykırmak istedim. Pul almak için yolladığım genç döndüğünde elindeki kutuyu alarak, Akın'ın yüzüne bile bakmadan masaya, tam önüme bıraktım.

"İyi, o zaman müsaadenle rulet oynayacağım."

Bu sefer, onu gerçekten şaşırtmayı başarmıştım. Vücut dili tüm kızgınlığını ele veriyordu. Onu ilk defa, ne yapacağını bilmez halde, gitmek ve kalmak arasında bir çelişkinin ortasında bıraktım.

Hiç beklemeden, önümdeki pulun yarısını tek bir sayıya, yirmi dörde koydum. Bu, rulet oyununda kazanma ihtimalinin en düşük olduğu düz artan bahisti. Göz ucuyla Akın'a baktığımda, şansa dayalı bir oyunda bu kadar parayı gözden çıkardığım için aptal olduğumu düşündüğünü anladım.

Rulet tekeri dönerken, bütün renkler ve sayılar gözümde birbirine karıştı. Aklım, tamamen yanımda duran adamla meşgulken, tek amacım, onu biraz daha yakınımda tutmaktı. Yavaşlayan rulet tekerinde sayıların arasında atlayıp duran fildişi top, nasıl olduysa bir anda yirmi dördün üzerinde kaldı. Birkaç kişinin tebrik nidaları arasında, dönüp Akın'ın yüzüne baktım.

"Şanslıydım."

"Bence sen, rulet masasında da hile yapmanın bir yolunu bulmuşsundur!"

Bunu söyledikten hemen sonra arkasını dönüp gitti. Çaresizlik, hiç bu kadar acı verici olmamıştı. Onu durdurabilmek için çırpınan kalbimi dinleyip, belki de aldığım en yanlış kararla arkasından haykırdım.

"Kaşıbeyaz!"

Bir anda salonda derin bir sessizlik oldu. Bunu duyan yakınımızdaki ve uzağımızdaki herkes bizden tarafa döndü. Akın, birkaç saniye kadar hiç kıpırdamadı. Arkası dönük de olsa ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyordum. Titrediğimi belli etmemeye çalışarak, ona çok yakın bir mesafede duran Nevzat'ı gördüm. Çocuk adeta donup kalmıştı. İnce uzun, sivri suratındaki yuvarlak gözleri adeta yuvalarından fırlamıştı.

Sevdiğim adam yavaşça bana döndüğünde dumanlı gözlerinde hiçbir duygu belirtisi bulamadım. Belki de o an beni öldürmek isterken, her zamanki gibi son derece kibar davrandı.

"Bana seslendiniz sanırım! Buyurun!"

Her şey o kadar ani gelişmişti ki bir an ne cevap vereceğimi şaşırdım. Öyle ya, adama kendi mekânında, en sevmediği lakapla seslendikten sonra ne istiyor olabilirdim? Yine de hızlı bir kararla, onu daha fazla yanımda tutabilecek ilk çareye sığındım.

"Benimle, bir el poker oynamaya ne dersin?"

"Ben, sadece dürüst insanlarla oynarım hanımefendi!"

Sözlerinin üzerimdeki etkisine bakmaya dahi gerek duymadan tekrar dönüp çıkışa doğru ilerledi.

Panik duygusunun göğüs kafesimden boğazıma doğru ilerlediği ve nefes almakta zorlandığım o saliselik sürede, çoktan pişmanlıkla dolmuş gözlerim Tahir'i aradı. Hızla mekânı taradığımda, kuytudaki özel barın önünde kollarını kavuşturmuş halde bana baktığını gördüm. Bakışlarında ne kızgınlık ne şaşkınlık; sadece hayal kırıklığı vardı.

Herkesin bana baktığı kalabalığın ortasında, tek başıma kalmış olduğum gerçeğini yırtarak parçaladım. Pes etmeyecektim! Başımı dikleştirerek, Akın'ın gözden kaybolduğu çift kanatlı kapıya doğru arkasından fırladım. Merdivenlerden inip, hızla kırmızı halı kaplı koridorda koşmaya başladım.

Dışarıya çıktığım anda, hareket etmek üzere olan arabasını gördüm. Şoför koltuğunda kendisi vardı. Belki durdurabilirim umuduyla bağırdım.

"Akın, dur!"

Ciğerlerimden çıkan tüm gücü bastıran şey, lastiklerin hareket ederken çıkardığı garip sesti. Yetişememiştim. Ellerimi dizlerime koyarak, eğildiğim yerde kalakaldım.

"Demek, beni gerçekten de bu adam için terk ettin!"

Tolga'nın artık görmek istemediğim itici çehresi yine karşıma çıkmıştı. Buraya kadar beni takip etmiş olmalıydı.

"Ne istiyorsun benden? Neden hâlâ peşimdesin Tolga?!"

"Bir kumarbaz ha! Baban bunu öğrenince ne yapar sence?"

"Bilmediğini nereden çıkarıyorsun?"

Sorusuna soruyla verdiğim cevap onu afallatmıştı. Birkaç saniye aptal bir ifadeyle yüzüme baktıktan sonra devam etti.

"Ne saçmalıyorsun sen! Şevket Ağabey, böyle bir şeye izin verir mi?"

"Ben o adamı seviyorum Tolga! Babamın da onun yanında olduğumu bildiğini sanıyorum! Bilmiyorsa da kızmaya hakkı olamaz; ne de olsa kendisi en büyük kumarbaz! Hiç kimsenin, özellikle babamın ne düşündüğü umurumda değil!"

"Göreceğiz bakalım. Babanın da ne düşündüğünü öğreneceğim. Bu iş burada kalmayacak!"

Her zamanki gibi bana doğru salladığı parmağını ani bir hareketle tutarak aşağıya indirdim.

"Elinden geleni ardına koyma!"

Şaşkınca bakakalan bakışlarına aldırmadan, bana doğru gelen ilk taksiye atladığım gibi oradan uzaklaştım.

Akın'ın evinin adresini verdiğim taksici, dikiz aynasından bana bakıyordu. Heyecandan zor nefes aldığım için bunun Vahit Ağabey'e yetişmek istediğim gün bindiğim taksi olduğunu fark edememiştim. Adam ısrarla bakmaya devam edince, "Birine benzettiniz herhalde!" dedim.

"Abla, seni karıştırmak mümkün mü? Polis olduğunu sanmıştım."

Dikkatli bakınca şoförü tanıdım. O gün de tıpkı bugünkü gibi, son derece konuşkandı. Mekâna yakın bir durakta çalışıyor

olmalıydı. Birkaç aydır macera filmine dönen hayatımın en hareketli sahnelerinden birinde figürandı.

Mesafe uzak olduğu için, tanıdık biriyle seyahat ediyor olmak beni rahatlattı. Başımı arkaya dayayarak heyecanımı kontrol altına almaya çalıştım. Bu yaşıma kadar olan rutin hayatımda heyecanlı çok fazla anım olmadığından, stres kontrolü konusunda acemi sayılırdım. Yine de birkaç ay önceki Hazal'a göre, bence çok şey başarmıştım. Kalbim dayandığı sürece, Akın'ı kazanabilmek için savaşacaktım.

Gözlerimi kapatıp, eve dönmüş olması için dua ettim. Eğer başka bir yere gittiyse, onu bulmam çok zordu. Eve yaklaştığımızda, ağaçların azaldığı noktadan ışıkların yandığını görmek son günlerde yaşadığım en büyük mutluluktu. Toprak yola dönmeden taksiyi durdurdum.

"Abla, daha eve epeyce mesafe var."

"Önemli değil, ben orman yolundan yürüyeceğim."

"Bu saatte mi?"

Adamın yüzündeki endişeyi ve "Bu kadın deli olmalı!" ifadesini net olarak görebiliyordum. Parasını ödeyip taksiden inerken, iyi geceler diledim.

Tabii ki ben de bu saatte ormanın içinden geçmekten çekiniyordum, fakat ön kapıya gittiğim takdirde içeriye davet edilmemekten korkuyordum. Aslında her ihtimale karşı, taksiyi bekletmem lazımdı ama sokakta yatacağımı bilsem de bu gece geri dönmeyecektim.

Korkudan titreyerek girdiğim ormanın her köşesine çekinerek bakıyordum. Sanki gece beni gözetliyormuş gibi, o kadar sessizdi ki ayağımın altında kırılan bir dal parçası, yüreğimin ağzıma gelmesine sebep oldu.

Yaklaşık iki yüz metre kadar karanlıkta yürüdükten sonra, tül perdenin dışarıya doğru uçuştuğu verandanın kapısının

açık olduğunu görmek beni rahatlattı. Camın dışından görünmemeye çalışarak içeriye baktım. Akın, tek başına kanepede oturuyordu. Elindeki şarap kadehini alnına dayamıştı. Kalbimi sıkıştıran güzel gözlerinde hüzün vardı. Ona hiç yakıştıramadığım bu duyguyu, bakışlarından söküp atmak istedim.

Tıpkı onun kadehe yaptığı gibi, ben de varlığımı belli etmeden başımı cama dayayarak, kendimi fonda çalan Elvis Costello'nun *She* parçasının akışına bıraktım. Gözlerim, melodinin ve sözlerin uyumu karşısında yavaşça kapandı. Bu gece, Akın'ın bu şarkıyı seçmiş olması manidardı.

"O... Belki unutamadığım yüz.
Memnuniyetin ya da pişmanlığın izi.
Belki hazinem ya da ödemem gereken bedel!
O... Belki o yaz söylenen şarkı.
Belki sonbahara neden olan ürperti.
Belki yüzlerce farklı şey.
Bir günün içerisinde."

Uçuşan perdenin başımın üzerinden bir duvak gibi salınarak geçtiğini fark ettiğimde, artık geri çekilmek için çok geç kalmıştım. Bir saniye içinde bakışlarımız karşılaştı. Beni engellemesine izin vermemek için salonun ortasına doğru hızla birkaç adım attım. O da kadehi sehpaya bırakarak ayağa kalktı. Bir saat önce, mekânda sergilediği sakin tavrı aradım; fakat onun yerine şimdi gözlerinde yanan şimşekler vardı.

"Sen, ne yaptığını sanıyorsun?!"

"Beni dinleyene kadar vazgeçmeyeceğim!"

"Bunu kapıma dayanarak başarabileceğine mi inanıyorsun?"

"Her neyse! Sana söylüyorum Akın Ateşdağlı! Açıklamama izin vermek zorundasın!"

Ayağımı sertçe yere vurmuş, iki elimi yumruk yapmıştım. Sinirli yüz hatlarını yumuşatan alaycı bir tebessümle güldü.

"Kaşıbeyaz'a ne oldu?"

"Tamam, o konuda özür dilerim. Belki bazı şeyleri senden gizlemiş de olabilirim; ama ben hamile falan değildim. Sadece arkadaşımın yanında olmak için o klinikteydim. Bunu da sana telefonda söyledim."

"Seninle nişanlı olduğunu iddia eden adam da seni başka biriyle karıştırdı herhalde!"

"Of! Akın! Neden işleri içinden çıkılmaz hale getiriyorsun? Bu ilişkiye başlarken birbirimiz hakkında hiçbir şey sormayacağız kuralını sen getirmemiş miydin?"

"Evli ya da nişanlı bir kadının asla öyle bir teklif yapmayacağını düşündüğüm için olabilir mi?"

"Benim için çoktan bitmiş bir işti. Babamın zoruyla devam ediyordum. Seninle yaşamaya başlamadan önce yurt dışına çıkmış olmasa, zaten her şeyin bittiğini ona da söyleyecektim."

Bir süre, bakışları heyecandan titreyen dudaklarımın üzerinde dolaştı. Belki de bana öyle geldi ama sanki elini uzatıp dokunmamak için kendisiyle savaşıyordu.

"Peki! Açıklamanı yaptığına göre artık gidebilirsin. Bu sefer kapıyı kullan lütfen! Hatta sana eşlik edeyim."

Çaresizlik kalbimi kıskıvrak esir aldığında, artık kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Hırsla ilerleyip önünü kestim. Yumruk yaptığım iki elimin tüm gücüyle göğsüne vurarak haykırdım.

"Ben seni seviyorum be adam! Bana ne hakla böyle davranırsın! Cevap ver, sen çok mu günahsızsın? Çaresizlikle yaptığım teklifi, kendi egonu tatmin etmek için aleyhime çevirmedin mi? Tam bir aydır cezalandıracağım diye beni bu evde kendine esir etmedin mi? Söyle! Sadece ben miyim hatalı?!"

İçimde biriktirdiğim duyguların şiddetiyle, birden fazla kere göğsüne vurduğumun ve ağlamaya başladığımın farkında değildim.

"Tecrübesiz kalbimi aşka yenik düşürdün. Şimdi elinin tersiyle itip, 'git' diyemezsin! Hani, tenin tenime değdiği anda ben sana aittim?!"

Hiçbir şey söylemeden hırsla dudaklarıma kapandığında, geriye doğru sendeledim. Sanki gözlerimi açsam, uçuruma yuvarlanacak; dudaklarını çekse bin parçaya bölünecektim.

Gözyaşımdan gelen tuzun tadı, aramızdaki ıslak tutkuya karıştı. Belki de ilk defa, bana yaşattığı aynı şiddetle ona karşılık veriyordum. İki eliyle yüzümü kavramış, sanki günlerdir susuz kalmışçasına dudaklarımı içiyordu. Parmaklarımı onun sırtında gezdirip, göğsünün sıcaklığına sığınabilmenin tadını çıkardım.

Birkaç dakika farkla yaşadığım duygu geçişi, dizlerimin bağını çözmüştü. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nefes almadan öpüştüğümüz için kulaklarım uğuldadı. Bir saniyeliğine geri çekilip gözlerime baktığında öleceğimi sandım. Elimi hiç bırakmadan, adeta beni peşinden sürükleyerek, ışığı kapattı.

Şimdi boydan boya camla kaplı salonda, sadece ay ışığıyla aydınlanıyorduk. Bakışlarını benden bir saniye olsun çekmiyor ve de tek kelime etmiyordu. Sanki konuşsa büyü bozulacakmış gibi, parmaklarımı dudaklarının üzerine koydum. Hipnotize olmuşçasına, her saniye birbirimize daha da çok çekiliyorduk. Beni belimden kavrayan elini çekip dudaklarının üzerindeki parmaklarıma uzandı. Yavaşça ağzını avucuma bastırdığında, vücudumda titremeyen tek bir nokta bile kalmamıştı. Tek tek bütün parmak uçlarımı hayat veren nefesiyle buluşturdu. Dudaklarının sıcak alevi dokunduğu her yeri yakıyor, içimde daha fazlasını isteyen bir çöl fırtınası yaratıyordu.

Eli tenimi hiç terk etmeden aşağıya doğru inip, elbisemin kuşağını buldu. İnsanı çıldırtacak yavaşlıkta yaptığı hareketler, beni soluksuz bırakıyordu. Anvelop elbiseyi tek noktadan bağlayan kuşak çözüldüğünde, yarı çıplak bir şekilde karşısında

kalakaldım. Akın'ın kaşları enteresan bir şekilde havaya kalkınca, içimdeki fuşya renkli iç çamaşırını hatırladım. Yüzüm anında kızardığı için, başımı hafifçe eğip dudağımı ısırdım.

"Sana bunu yapmamanı söylemiştim."

Eliyle çenemi tutup, yüzümü kendisine doğru kaldırarak dişimi geçirdiğim noktaya diliyle dokundu. Kadife yumuşaklığındaki dokunuş, karnımdan kasıklarıma doğru ani bir uyarılma yarattı.

Dudakları boynuma, oradan da göğüslerime doğru inerken ayakta durmakta zorlanıyordum. Günlerdir hasret kaldığım dokunuşları beni, sanki solmak üzere olan bir çiçekken yeniden canlandırmıştı. Göğüslerimin sadece uçlarını kapatan sutyen, dudağının tek hareketiyle sakladığı tomurcuğu ortaya çıkardı. Ağzını ve dilini ustaca kullanarak beni o kadar gergin bir noktaya getirdi ki çok yüksek olmasa da topuklu sandaletlerimin üzerinde sallandım. Daha fazla ayakta kalamayacağımı anladığından, yavaşça arkama dolanıp, omuzlarımda asılı kalan elbiseyi aşağıya doğru sıyırdı. Bunu yaparken, tenimden akan ince kumaşın geçtiği her yere dudağıyla dokundu. Dudakları tam da kalçalarımı bile kapatmayan minik çamaşırın üzerinde durduğunda, gözlerimi o kadar sıkı kapattım ki böyle yaparsam bedenimin zangır zangır titremesi duracak sandım. Bu zevk dolu işkenceye daha fazla katlanamayacağımı anladığımda, fısıldadım.

"Yeter!"

İsteğimi ikiletmeden ayağa kalkıp, hiç zorluk çekmeden sutyenimi çıkardı. Beni kendisine çevirdiğinde, bakışlarında tutkunun kor olmuş halini gördüm.

Işıklar kapalıydı ama ay ışığı o kadar etkiliydi ki havadaki nemin ince bir hat şeklinde terlettiği vücudumu sedef gibi parlatıyordu. Bir süre dokunmadan beni seyrettikten sonra, ilk anda hırsla öpüp berelediği dudaklarımı okşadı.

"Özür dilerim."

Sesindeki tını, kullandığı iki basit kelimenin çok ötesinde bir şeyler olduğunu söylüyordu. Sanki o an için değil de bana karşı yaptığı tüm hatalar için af diliyordu. Konuşacak gücü bulamadığımdan, başımı iki yana doğru salladım. Çünkü o an, kollarında olmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ne istediğimi anlamış gibi, birbirine doğru çekilen dudaklarımızı arzuyla buluşturdu. Çıplak göğsüme değen gömleğinin düğmeleri canımı yakınca, tıpkı onun yaptığı gibi ben de onu soyabileceğimi düşündüm. Dudaklarımızdaki ateşi hiç kesmeden, el yordamıyla düğmeleri çözerken, ilk defa çıplak göğsüne dokunabilmenin hazzında boğuldum.

Elim kemerine ulaştığında aniden durdum. Bu noktadan öteye geçebileceğimi sanmıyordum. Tereddüt ettiğimi fark eden Akın, dudaklarını çekip gözlerimin içine bakarak gülümsedi. Önce gömleği kollarından sıyırıp yere atarak, bana muhteşem bir manzara hediye etti. Sonra da kemerinde takılı kalmış parmaklarımı hareket etmeye zorlayarak, beni daha da cesur bir kadın olmaya teşvik etti.

Kemerin tokasını ve tek düğmeyi çözmeden bile, onun kabına sığmayan arzusunu hissedebiliyordum. Benim tecrübesiz yavaşlığıma dayanamayıp, üzerindekini kendisi çıkarıp attı. Aynı hızla da belimden kavrayıp, beni sofa benzeri kanepeye yatırdı. Geniş yumuşaklığa uzandığımda, içimden, beni bu kez yarı yolda bırakmaması için yalvardım. Beni gerçekten kadını yapsın istiyordum. Bunun ne kadar muhteşem bir duygu olacağını, yavaşça üzerime uzandığında anladım. Sevdiğim adamın sıcacık tenini, kendi tenimde hissetmek, parmak ucuma kadar ürpermeme sebep oldu.

Kalçamın altından yavaşça okşayarak izlediği yolda, ayağıma ulaşarak topuklu sandaletimi çıkardı. Aynı hareketi diğer bacağımda tekrarladığında ise, dokunuşunun yumuşaklığı karşısında bütün bedenim kasıldı. Ayakkabı ayağımdan düşmüş

olmasına rağmen, göğsüne dayadığı ayağımı öyle çıldırtırcasına okşamaya devam ediyordu ki kalbim duracak diye korktum.

Sonunda, bacağımı beline dolayarak tüm ağırlığıyla bedenimi sardığında, bir an için nefes alamadım. Üzerinde kalan son kıyafet parçasını ne zaman çıkardığını anlayamamıştım. Birkaç gece önce keşfettiğim kaslı bedeni, aynı zamanda nasıl bu kadar yumuşak olabiliyordu bilmiyordum. Benim üzerimdeki son parça ise hiçbir detayı kapatamayacak kadar ufak olduğundan, bedenlerimiz neredeyse bir olma noktasındaydı.

Göğsümden kasıklarıma doğru bahşettiği dokunuşlara dudakları da katılınca, başımı istemsizce geriye attım. Bir yandan, hayal gücüne yer bırakmayan dantel kumaşın üzerine nefesini bırakırken, diğer yandan maharetli parmakları kalçamı okşuyordu.

Bahçeden gelen gül kokusuna fonda çalmaya devam eden yumuşak bir şarkı eşlik ediyordu. İyice sıklaşan soluklarım yutkunmamı zorlaştırmış; hafifçe terleyen tenim bedenimi kayganlaştırmıştı. Uyluklarımda dolaşan dudaklarının zevk dolu darbelerine daha fazla dayanamayacağımı anladığımda, adını haykırdım.

"Akın!"

Yavaşça başını kaldırıp, nefes nefese kaldığımı görünce dudaklarıma doğru uzanıp minik bir öpücük bıraktı. Sonra aynı yavaşlıkla çeneme, burnuma, yanaklarıma ve alnıma...

Gözlerimi açtığımda bakışlarımız çarpıştı. Sisli griden, kuzguni siyaha dönmüş derinlikleri, içinde o kadar çok şey saklıyordu ki anlayabilmek mümkün değildi. Kendimi, sadece dokunuşunun ve öpücüklerinin samimiyetine teslim ettim.

Ellerimi, başımın üzerinden kolçağa dayayarak kendi parmakları arasında hapsetti. Böylece, boynumdan aşağıya doğru inen öpücüklerine itiraz edemedim. Aslında, itiraz etme niyetinde olmasam da aldığım hazla isyan etmek üzereydim.

Yeryüzünde bu kadar muhteşem bir duygu olabileceğini hayal dahi edemezdim.

Göğsümün ucu dudaklarının arasında kaybolduğu an, inleyerek ellerimi kurtarmak istedim. Başarısız olan bu hamlenin sonucunda, onun bedeni altında kıvranarak, sanırım Akın'ı daha da istekli hale getirdim. Artık patlamaya hazır bir volkan gibi gergin olduğunu hissettiğim bedeni, benimle tek vücut olmak isteğiyle sınırlarımı zorluyordu.

Eli, kollarımın üzerindeki baskıyı bırakıp, iç çamaşırımın kenarını bulduğunda, bir süre hareket etmedi. Utanarak giydiğim takımın alt kısmı, her iki yandan incecik kadife kurdeleyle bağlıydı. Bakışlarını hiç çekmeden bir tarafı çözdüğünde, fırtınada kalmış yaprak gibi titredim. Heyecanımı anlamış olacak ki minik dantel parçanın bedenimle olan son bağını da koparıdığında, arzudan boğulmuş kısık bir sesle sordu.

"Razı mısın?"

"Seninle her şeye..."

Hissettiğim baskı, acı ve zevk karışımı bir duyguyla tüm bedenimi kapladığında, biraz bocalasam da onun hareketlerine ayak uydurdum. Belki de hâlâ bakire olduğuma inanmadığı için, sol kaşının beyaz kısmı soru sorarcasına yukarı kalkarken, yavaşça bacağımı okşadı.

"Kendini rahat bırak!"

Bedenimi tamamen esir alan varlığı, gittikçe baskısını arttırıp tırmanışa geçtiğinde, bacaklarımın titreyişini durduramadım. Beni, aramızda tek bir boşluk kalmayacak şekilde bedenine bastırırken, aynı zamanda öpücükleriyle yol gösteriyordu. Terli bedenlerimizin aynı tempoyla birbirine karışan uyumu, varlığını hiç bilmediğim bir tutkuyla daha da yükseldiğinde, kesik kesik soluduğum nefesim inlemeye dönüştü. Saçlarım kanepenin ucundan aşağıya doğru dökülüyor; ritmik hareketlerle salınan vücudum, hissettiği zevkle bir yay gibi geriye kıvrılıyordu.

Bedeninin gerginliğinden, benden çok da farklı bir durumda olmadığını anlayabiliyordum. Ne kadar zaman geçti ya da adını haykırırken ne düşünüyordum bilmiyorum ama son bir hamleyle daha fazlası olamaz dediğim bir anda beni zirveye taşıyarak, bedenimin her hücresini kendi varlığıyla doldurdu.

Sırtüstü uzanıp beni göğsüne çektiğinde, kalbinin hızla atışı dünyanın en güzel şarkısı gibi geldi. Elbette onun için, benim için olduğu kadar özel olamazdı ama aynı yoğun duyguyu paylaştığımızı hissetmiştim.

Hâlâ nefes nefese olan terli bedenlerimiz birbirine dolanmış halde yatarken, dudaklarını ıslak alnıma bastırdı. Bu bir öpücük değildi; ona ait olduğumu anlatan, bir çeşit mühürdü. Gözlerimi kapatıp, sıcacık göğsünde yatmanın zevkine vardım.

Başımı kaldırıp onun gözlerine bakacak cesaretim yoktu. Az önce söylediğim sözler, teker teker kulaklarımda çınladığında hiç fark etmeden tekrar dudağımı ısırdım. Yüzüne karşı, açıkça onu sevdiğimi haykırmıştım. Utanarak hatırladığımda, başımı iyice göğsüne saklamama sebep oldu.

"İyi misin?"

"Evet."

"Bir an için bile, doğruyu söylemiş olabileceğini düşünmemiştim."

"Herkes yanılabilir."

"Tecrübesiz olduğunu anlasam da senin gibi bir ateş parçasının ilk erkeği olacağımı hayal bile edemezdim."

Çok yumuşak ve etkileyici bir ses tonuyla konuşuyor olsa da beni kendimden geçiren şey, kısa bir es verip devam etmesiydi.

"Ve de son!.."

Bu gece, beni bulutların üzerinde gezdirmeye niyetliydi.

"Söyler misin bana, yaşadığın kötü anıların sebebi nişanlın kılığındaki cibilliyetsiz miydi?"

Hâlâ konuşamayacağımı düşündüğüm için, onaylarcasına başımı salladım.

"Onunla ufacık bir bağın kaldıysa bile, hemen koparacaksın Hazal! Duydun mu beni?! Çünkü eğer bunu ben yaparsam, ağzının içinde tek bir dişi bile kalmaz!"

Sadece başımı sallayarak onaylamam, bu kez onu tatmin etmemiş olacak ki hafifçe doğrulup beni kucağına çekti.

"Benden utanmıyorsun, değil mi?"

İlk defa, bir erkeğin yanında çırılçıplaktım. Elbette kendimi garip hissediyordum. Fakat sevdiğim adamın gözleriyle buluştuğumda, tüm çekincelerim kayboldu.

"Hayır."

"Güzel! Sen artık sadece benimsin Hazal, anladın mı?"

Belki az önce haykıran kız yoktu, belki fısıldayarak cevap veriyordum ama yalnızca kalbimden geçenleri söylüyordum.

"Öyleydim zaten."

Beni kollarıyla sarıp, tutkuyla öptükten sonra kucaklayıp yatak odasına taşıdı. Daha önce merak edip, sadece kapının aralığından baktığım odanın tam ortasındaki büyük yatağa yatırdı. Benimkinden çok da farklı olmayan odanın geneline bej ve lacivert tonları hâkimdi. İvedilikle büyük saten yatak örtüsünün altına doğru kaydım. Bu hareketim onu güldürdü.

"Sende en çok neyi seviyorum, biliyor musun?"

Ne olduğu hiç önemli değildi. İçinde sadece *seviyorum* kelimesi geçmesi bile yeterliydi.

"Neyi?"

"Kendinden emin bir kadın gibi başladığın her işi, küçük bir kız çocuğu mahcubiyetiyle tamamlıyorsun."

Benim bütün hayatım, o kız çocuğunun hayal kırıklığında kalmış olan kadını ortaya çıkarmaya çalışmakla geçmişti. Şimdi

karşımda duran adam, birkaç ay gibi kısa bir sürede, bunu kendisinin başardığının farkında değildi.

Yanıma uzandığında, kollarımı göğsüne yaslayıp yüzüne baktım. Elimi yavaşça beyaz kaşına doğru uzatıp, sol kavisi aşağıya kadar okşadım.

"Doğuştan mı böyleydi?"

"Bana babamdan kalan, genetik bir hatıra."

"Çok yumuşak! Sanki pamuk gibi."

Çapkın bir şekilde gülerek, burnumun ucuna minik bir öpücük kondurdu.

"Yumuşak demeyelim istersen, karakterime pek uymuyor."

"Affedersin! Bir daha o kelimeyi de kullanmayacağım."

"Tam tersi! Sen beni kızdırmak için söyledin ama çok yanıldın. Ağzına çok yakıştı. İnsanlar, sevmediğim için o lakapla anılmak istemediğimi zanneder. Hele ki yüzüme karşı kullanmaya kimse cesaret edemez.

İşin doğrusu, bana yalnızca babam "Kaşıbeyaz" diye seslenirdi. O öldükten sonra, başkasının ağzından duymak istemedim. Ta ki sen söyleyene kadar!"

Akın, bunu anlatarak, belki de aralığından bile giremeyeceğimi sandığım hayatının kapılarını ardına kadar açmıştı.

"Böyle düşünmene çok sevindim... Kaşıbeyaz!"

İlk defa derinlerini de görmeyi başarabildiğim gözlerindeki tutku, beni hızla kucağına çektiğinde attığım çığlığa karıştı.

18. BÖLÜM

AKIN

Saat çok erken olmasına rağmen Akın uyanmıştı. Kollarında yatan Hazal'ın masum güzelliği, seyrine doyulmaz bir manzara sunuyordu. Yavaşça kendini geri çekip, bir süre saçları yastığa dağılmış şekilde yatan Hazal'ı seyretti. Dün sabah onu elleriyle boğmak isterken, gece kollarıyla sarmıştı.

Hiç beklemediği bir anda, hiç beklemediği bir tepkiyle genç kadını karşısında görmek bütün dengesini alt üst etmişti. Çakmak çakmak olmuş gözleriyle, *Söyle! Sadece ben miyim hatalı?!* deyişi gözünün önünden gitmiyordu.

Haklıydı da! Olayları kendine göre değerlendirip onu yargılamış ve cezasını kesmişti. Her şey her zaman göründüğü gibi olmayabiliyordu. Bunca yıllık tecrübenin sonunda, Hazal'ın daha önce bir erkekle beraber olmadığını anlayamamıştı.

Komodinin üzerinde duran telefonu titrediğinde, bu kadar erken saatte arayanın kim olabileceğini düşündü. Telefonu eline aldığında ise, Tahir'den bir mesaj geldiğini gördü.

"Hâlâ mesajıma cevap vermedin!"

Üst satıra çıkıp baktığında, gece saat ikide de bir mesaj yolladığını fark etti.

"Hileli kâğıtları mekâna kimin soktuğunu bulduk. Bu gece onu burada tutacağım. Mesajımı alır almaz beni ara!"

Akın, yavaşça yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdü. Aynı koridorun diğer ucundaki Hazal'ın odasına geçerek Tahir'i aradı. Telefon ilk çalışta açılmıştı.

"Akın, neredesin sen?"

"Mesajını yeni gördüm. Kimmiş?"

"Hasan!"

"Şu esmer, Bitlisli çocuk mu?"

"Evet, annesi şahane içli köfte yapan!"

"Konuştu mu?"

"Hayır!"

"Tamam, hemen geliyorum."

Akın, telefonu kapattığı gibi odaya geri döndü. Hazal'ı uyandırmak istemiyordu ama kıyafetlerini almak zorundaydı. Olabilecek en sessiz hareketlerle giyinirken, genç kadının incecik örtüden belli olan muhteşem hatlarından gözünü alamadı. Birkaç saat önce, bu şahane kadın kollarındaydı. Bu kadar zaman boyunca yan odada olduğunu bilip ona dokunamamak, dokunup da her defasında ellerini bırakmak, işkenceden farksızdı.

Hazal, kıpırdanıp onun tarafına doğru dönünce, o an yatakta olamadığı için hayıflandı. Çekmecede bulduğu bir kâğıda kısa bir not yazıp sessizce odadan ayrıldı.

Arabayı mekânın önüne park ederken bile, aklı hâlâ sere serpe yatakta bıraktığı kadındaydı.

İçeri girdiğinde, kapıda kimse olmaması canını sıktı.

"Nevzat! Mustafa! Kimse yok mu?!"

İlerideki bir kapıyı açarak odadan çıkan Nevzat, "Buradayız ağabey," diye cevap verdi.

Birbirlerine doğru yürürken yolun yarısında karşılaştılar.

"Neden kapıda bir insan evladı yok?!"

"Bu saatte kimse gelmez diye düşündük. Personel de az."

"Bir kişi de olsa kapıda biri dursun!"

"Tamam ağabey, hemen hallediyorum. Hasan on iki numarada, Tahir Ağabey de yanında."

Akın kapıyı açıp içeriye girdiğinde, Tahir'i ve Mustafa'yı masada kılıç oynarken buldu. Hasan da onlardan uzak bir sandalyede oturuyordu.

"Hoş geldin, Akın!"

"Ağabey, hoş geldin!"

"Hoş mu buldum, bilmiyorum."

Hasan onu görünce, sandalyesinde dikleşti. Tahir ayağa kalkıp yaşananları Akın'a aktarmaya başlasa da genç dostunun gözlerinde anlam veremediği bir sitem sezdi.

"Akın, en başından beri üç kişi üzerinde yoğunlaşmıştık zaten biliyorsun. O gece masaya dört deste kâğıt gelmiş. Bunları getiren üç kişiden biri de Hasan. Diğerleriyle beraber Hasan'ın da her hareketini takipteydik. Şüpheli hareketler yapan, gizli telefon görüşmeleri sırasında yakalanan sadece Hasan oldu."

Tahir konuşurken dikkatle dinleyen Hasan, bir anda Akın'a dönüp yalvarmaya başladı.

"Ağabey, lütfen bana bir şey yapma!"

"Ne kadar süredir bizimle çalışıyorsun?"

"İki senedir ağabey!"

"Ne zaman bizim bir çalışanımıza kötü davrandığımızı gördün?"

Adam başını önüne eğip, ağlamaklı bir ses tonuyla konuşmaya devam etti.

"Görmedim!"

"O halde, senin bu şekilde aman diler gibi konuşmandan suçlu olduğun sonucuna varıyorum."

"Ben sadece bir dostuma yardım ettim. Bu yaşıma gelene kadar çok iyiliğini gördüğüm bir dostuma vefa borcumu ödedim."

"Senin vefa dediğin şey, ekmek yediğin yere ihanet etmek mi?"

"Haklısın ağabey, ne desen haklısın!"

"Madem haklıyım, bana onun kim olduğunu söyle!"

"Yapamam! Sen benim yerimde olsan, gammazlık yapar mıydın ağabey?"

"Eğer söylemezsen, gammazdan daha ağır hakaretleri hak ettiğini düşüneceğim; çünkü sen benim çalışanımsın. Yani aslında şu an bana ihanet ediyorsun!"

"Olur mu öyle şey Akın Ağabey?! Ben senin zarar göreceğini bilsem, hiç yapar mıyım? Zaten en kodamanların masasına götürecektim kâğıdı! Kaybetseler de kimin umurunda olurdu ki?"

"Benim umurumda! Burada büyük ya da küçük, oyun oynayan herkesin dürüstçe ağırlanması benim güvencemde! Sen beni hiç tanımamışsın, böyle düşünmene çok üzüldüm. Şimdi bana, o kâğıtları sokmanı isteyen kişinin adını ver, yoksa bir daha benim olduğum şehirde iş bulamazsın."

Hasan'ın ağlamaklı yüzü bir sağa bir sola savrulmuş, başını iki elinin arasına almıştı.

"Hasan, beni daha fazla kızdırma! Zaten kim olduğunu tahmin ediyorum. Sen, sadece onaylayacaksın!"

Adam başını kaldırıp patronuna baktı. Bakışlarında, blöf yapıp yapmadığına dair bir ipucu aradı. Bulduğu tek şey ise, dürüstlüktü. Pes etmiş bir omuz hareketiyle başını öne eğip, konuştu.

"Vahit... Kurt Vahit!"

Akın, bir baş hareketiyle Tahir'e dışarı çıkmasını işaret ederken, kendisi kapıya vardığında geriye dönüp Hasan'a baktı.

"Doğru olanı yaptın."

Arkasından gelen Tahir'i beklemeden, o kadar hızla çıkışa doğru ilerliyordu ki can dostu dev adımlarıyla bile ona yetişmekte zorlandı.

"Akın, seninle konuşmam gereken çok önemli bir şey var."

"Şimdi olmaz. Önce Vahit'i görmem gerek!"

"Dün de sen aniden çıkınca konuşamadık. Acil!"

Akın aniden geriye dönüp, kızgın bir ifadeyle iri cüsseli adama baktı.

"Hazal'ın kürtaj olması da çok acildi ama yanlış bilgi çıktı!"

"O konuda hatalıyım. Nasıl oldu anlamadım. Sana yemin ederim ki operasyon Hazal adına kayıtlıydı. Kendini bu işten sıyırabilmek için yalan söylüyor olmasın!"

Genç adam hırsla Tahir'in burnunun dibine kadar gelip dişlerini sıkarak tısladı.

"Dün akşam kollarımdaki kadının, daha önce hamile kalmış olması mümkün değil!"

Tahir, onun kurduğu cümlenin anlamını kavradığında, ağzını hayretle açarak haykırdı.

"Akın, sen ne yaptın?! Hani bu oyun bir çeşit cezaydı? Hani ona asla dokunmayacaktın?!"

Akın artık onu dinlemiyor, hızlı adımlarla çıkışa yürüyordu. Arkasına bile bakmadan bağırdı.

"Dönünce konuşacağız! Bırakın Hasan'ı, gitsin!"

Genç adam o kadar sinirliydi ki arabanın kapısını sertçe kapatıp, patinaj çekerek hareket etti. Hazal'a gelen telefondan Kurt Vahit'le bir bağı olduğunu anlamış olsa da hileli kâğıtları mekâna sokanın o olmamasını dilemişti. Vahit, annesinin gençliğinden tanıdığı, değer verdiği biriydi; neden böyle bir şey yaptığını aklı almıyordu. Bu davranışın arkasında yatan gerekçe,

muhtemelen Hazal ile Vahit'in nasıl bir bağlantısı olduğu ortaya çıktığında açıklığa kavuşacaktı.

Arabadan inip Kurt Vahit'in inine yürüdüğünde, iri kıyım iki adam yanında belirdi.

"Hayırdır gençler? Ben burayı araba galerisi sanıyordum; yoksa değil mi?"

Adamlar birbirine bakıp yol verdiler. Akın'ı tanıdıkları belliydi.

"Buyurun, ne görmek istemiştiniz?"

"Neyi değil, kimi! Vahit Bey ile görüşmek istiyorum."

"Vahit Ağabey'im müsait değil, dinleniyor."

"Benim geldiğimi söylerseniz görüşecektir. Zaten başka çaresi de yok!"

Adam, onun aksi tavrı karşısında homurdanmıştı ama bu kadar önemli bir ziyaretçiye de bozuk atacak kadar şuursuz değildi.

"Burada bekleyin lütfen!"

Birisi haber vermeye giderken, diğeri eliyle ona oturacak bir yer gösterdi.

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

Beş dakika bile geçmeden geri dönen adam, "Vahit Ağabey sizi bekliyor," dedi.

Son derece iyi dekore edilmiş ön kısımdan sonra, on metre ilerideki salaş bölüm Akın'ın ilgisini çekmişti. Eski köy evlerinin dış kapısını andıran asimetrik tahta kapıyı açan adam, geri çekilip ona yol verdikten sonra arkasını dönüp gitmişti. Vahit tam karşısında, ona verilen Kurt lakabını hak edercesine, son derece sakin bir şekilde ayakta duruyordu.

"Hoş geldin, evlat!"

"Pek hoş gelmedim!"

"Her şeyi öğrendin demek... Ya da öyle sanıyorsun!"

"Kelime oyunlarıyla bir yere varabileceğini sanmıyorum. Bana karşı, savaş sayılabilecek bir adım attın. Yine de takdir etmem gereken bir cesaretin olduğunu söylemeliyim. Hatta deli cesareti bile diyebiliriz."

"Hazal'a zarar vermediğin sürece, bana karşı istediğin aşağılayıcı üslubu kullanabilirsin."

"Beni delirtme Kurt! Senin Hazal'la ne gibi bir ilişkin var? Babası olamayacağını biliyorum çünkü seni çok uzun zamandan beri tanırım, hiç çocuğun yok! Hem, hiçbir baba para için kızını bu şekilde kullanmaz!"

Vahit'in attığı acı kahkaha, bakışlarına keder şeklinde doldu. Gözleri nemlenmiş, yüzü düşmüştü. Başını önüne eğip, sadece kendi duyabileceği bir ses tonuyla konuştu.

"Her baba değil!"

"Efendim?"

"Doğru söylüyorsun, babası değilim ama olmayı dilerdim. Onun gibi özel bir kızım olsun isterdim. Hazal bir arkadaşımın kızı! Çok büyük miktarda paraya ihtiyaçları vardı, ben de onlara yardımcı oldum. Biliyorum; yaptığımın affedilir bir tarafı yok, zaten çok da pişmanım. Hazal'ı bu şekilde kullanmasına izin vermemeliydim. Sana attığım kazığı ise, açıklayamam bile!"

Omuzları düşmüş, gözleri dolmuş adamın bu kadar açık konuşmasını hiç beklemeyen Akın, hâlâ aklını meşgul eden soru işaretlerini düşündü.

"Peki, sen bile Hazal'ın benim yanımdaki akıbetini merak etmişken, babası neden hesap sormaya gelmedi?"

"İşte orası, benim açımdan da muamma. Herhalde, tatile çıkıyorum masalına inanmayı tercih etti."

"Hiç mantıklı değil!"

"Onda mantık ne arar! Ben bir şeylerin ters gittiğini tahmin ettiğimden beri telefonlarıma çıkmıyor. İşyerinde de görüşemedim. Senin anlayacağın, ne düşündüğünü hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, Hazal'ın getirdiği parayla şimdilik paçayı kurtarmış olduğu!"

Akın ne düşüneceğini bilmiyordu ama bütün bunları da sineye çekemezdi. Hem, Hasan orada burada konuştuğunda itibarı yerle bir olurdu.

"Bak Vahit, yıllara yayılmış bir hukukumuz var. Ayrıca annem için önemlisin. Ben, bu olayın ardında daha fazla insanın ve planın olduğunu düşünmüştüm. Bu yaptığını affetmem mümkün değil ama telafi etmen için bir şans verebilirim. O gün kaybeden herkese, bir hata olduğunu söyleyip paralarını iade ettim. Madem Hasan bu kadar yakın dostun, onun başka bir yerde konuşmamasını sağla! Hazal'ın babasını da bana bırak!"

"Bu kadar mı yani?"

"Şimdilik bu kadar! Seninle daha sonra hesaplaşacağız. Şimdi önemli olan, esas suçlunun oyununa çomak sokmak!"

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"İzleyip göreceksin!"

Akın onun bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıya doğru ilerleyince, Vahit arkasından bağırdı.

"Ateşdağlı!"

Akın, eli kapının kolunda olduğu halde, dönüp yaşlı kurda baktı.

"Hazal'a iyi bak! O benim için çok değerli!"

Akın, hiçbir şey söylemeden çıkıp giderken, "Benim için de öyle!" diye fısıldadı.

Bir an önce eve dönüp Hazal'ı görmeyi arzularken, kendisini yine mekânın önünde bulmuştu. Halledilmesi gereken çok önemli şeyler vardı. Yine de içeriye girmeden arayıp, onun iyi

olduğundan emin olmak istedi. Telefon iki kere çalıp da açılmayınca, tam meraklanıyordu ki hattın öbür ucundan Hazal'ın melodik sesi geldi.

"Alo!"

"Günaydın!"

"Neredeyse öğlen oldu."

Sesinde haklı bir sitem vardı. Sabahın köründe, onu yatakta bırakıp çıkmıştı. Fakat artık ilişkileri boyut değiştirdiğine göre, her şeyin açığa kavuşması şarttı.

"Birkaç saat sonra döneceğim."

"Ben çıktım Akın!"

Bu cevap karşısında genç adamın nefesi kesildi. Hazal'ı kaybetmek istemiyordu. Bunu düşünmek bile korkunçtu.

"Nereye?"

"Annemle konuştum, eve gidiyorum."

Boğazında beliren kuruluğa anlam veremeyen Akın, tereddüt ve endişeyle sordu.

"Geri dönecek misin?"

"Akşama kadar dönerim."

"Tamam, akşam görüşürüz."

Rahatlayan adam, mekândan içeri girmeden bir telefon konuşması daha yaptı.

Odasına geçmek üzereyken gözleri Tahir'i arasa da bulamadı. Masaya oturup, dâhili hattı kullanarak üçüncü katı aradı. Telefona cevap veren Mustafa, Tahir'in özel barda olduğu bilgisini verince, genç adam şaşırdı. Onun bu saatte içmesine kimse alışık değildi.

Kalkıp bara doğru geçtiğinde, gerçekten de Tahir'in içtiğini gördü.

"Hayırdır, bu saatte?!"

"Canım istedi."

"Tahir, senden çok önemli bir ricam var. Hazal'ın ailesini, geçmişini, en çok da babasını araştırmanı istiyorum. Acil!"

"Ben de sabah sana acil bir konu var dediğimde hiç ilgilenmemiştin."

"Çocuk gibi kavga mı edelim istiyorsun? Hem bu durum gerçekten çok önemli!"

"Ben de sana onu söylemeye çalışıyordum ya!"

"Neyi?"

"Ben, Hazal hakkında her şeyi araştırdım zaten!"

Akın, bu cevap karşısında gerçekten şaşırmıştı. "Peki, neden söylemiyorsun be adam!" diyecek olduğu anda, Tahir'i dinlemediğini hatırladı.

"Seni dinliyorum."

"Duyacakların hoşuna gitmeyecek ama!"

Gerilen Akın, hiçbir şey söylemeden karşısındaki adama bakıyordu. Tahir, henüz konuşmamış olsa da genç adamın hızla atmaya başlayan kalbi duyacağı şeye isyan etmeye hazırlanıyordu.

"Hazal, son derece normal hayatı olan genç bir kadın! Okuduğu okulları birincilikle bitirmiş; çok başarılı, zengin bir ailenin iki çocuğundan biri!"

"Zengin mi?"

"Dur, sözümü kesme! Anladığım kadarıyla, babasının iş ortaklığını pekiştirmek için istemediği biriyle nişanlanmış. Sanırım, ailesi dar boğaza girince de üstün yeteneğini kullanmak için bizim mekânı seçmiş. Hasan itiraf edene kadar, Kurt Vahit'le olan bağına dair hiçbir şey karşıma çıkmamıştı ama tabii ben, daha çok özgeçmişini ve ailesini araştırdım. Sağ olsun, birkaç hatırlı dostum da yardımcı oldu. Enteresan olan, iki yaşından öncesine dair hiçbir bilgi olmaması! Adamlardan

araştırmalarını istedim, tek bir fotoğrafı dahi yok. Evlatlık olabileceğinden şüpheleniyorum!"

Akın, tek kelime etmeden onu dinliyordu.

"Esas vurucu bilgi şimdi geliyor. Babası, bağımlı bir kumarbaz!"

Tahir'in bakışları kızgınlıkla doluydu. Önündeki içki dolu bardağı tek seferde kafasına diktikten sonra, gergin bir ifadeyle genç adama baktı. Yıllardır birbirlerinin ne demek istediğini bakışlarından anladıkları için, Akın da aynı gerginliği hissetmişti. Harflerin tek tek üzerine basarak ve de duyacağı cevaptan korkarak sordu.

"Tanıyor muyuz?"

Tahir, başını tavana doğru kaldırıp, çaresizce *of* çekerek devam etti.

"Evet... Bunu sana nasıl söyleyeceğimi dünden beri düşünüyorum ama sanırım kaçış yok. Hazal'ın babası: Şevket Erdoğdu!"

Adamın kim olduğunu duyduğu an geçmişte yaşadıkları rezil gün aklına gelince, salon resmen Akın'ın ayaklarının altından kaydı. Böyle bir şey nasıl olabilirdi?! Bu bir kâbus muydu, yoksa sadece kader onlara bir oyun mu oynuyordu?

"Yani Hazal..."

"Evet. Hazal, o kız!"

19. BÖLÜM

Gözümü açtığımda, Akın yatakta yoktu. Gün ışığının odanın yarısını kaplamış oluşundan, saatin epeyce ilerlediğini anlamıştım. Doğrulmaya çalışınca, bedenimin her yeri ince bir sızıyla ağrıdı. Akın'ın neden yatakta olmadığını merak ederken, düşüncelerim dün geceye kaydı. Saçlarımı karıştırıp, gözümde canlanan anın etkisiyle gülümseyerek dudağımın kenarını ısırdım.

Teras kapısında durmuş çalan şarkıyı dinlerken, gecenin o şekilde biteceğini hayal dahi edemezdim. Belki de beni sonsuza kadar kapısından kovmasını beklerken, tutkunun saf haliyle karşılaması aklımı başımdan almıştı. Farkında bile olmadığım bir şiddetle onu sevdiğimi haykırırken, tüm bedenimi sarsan bir tutkuyla dudaklarıma kapanması aramızda fırtınalar koparmıştı. Elbisemin kemerini çözüşünden, iç çamaşırımın kurdelesine dokunduğu ana kadar geçen süre hem bir saniye gibi hem de sonsuzluk gibi gelmişti. Her dokunuşu, onlarca yıl yaşanmışlık duygusu yaratmış; her öpüşü binlerce kelimeye bedel bir bağ kurmamızı sağlamıştı.

Bana tüm bu muhteşem duyguları hediye eden adamın aşağıda olabileceğini tahmin edip yataktan kalkmaya yeltendiğimde, komodinin üzerindeki notu gördüm:

"Hazal, seni böyle bir sabahta yalnız bıraktığım için özür dilerim. Çok önemli bir işim çıktı. Öğlen olmadan dönmüş olurum. İnan bana, bu yaptığımın bir telafisi olacak!"

Kâğıdı buruşturup aynı yere bıraktım. Dün geceden sonra, hele de geceleri yaşayan bir adamın beni tek başıma bırakacak kadar önemli ne işi olabilirdi? Canım sıkılmıştı; kendimi dev yatağa bıraktım. Tavana bakarak ne kadar uzandığımı bilmiyorum. Bir süre sonra çalan telefonun keskin sesiyle yerimden sıçradım. Kalbimde hissettiğim garip acı, bunun iyi bir konuşma olmayacağını söylüyordu. Arayan annemdi.

"Günaydın anneciğim."

Karşıdan sadece kesik bir soluma hatta hafiften ağlama sesi geliyordu.

"Anne, neyin var?"

Yataktan fırlayıp camın önüne doğru yürüdüm. Hâlâ cevap yoktu.

"Anneciğim, beni korkutuyorsun!"

"Hazal, sen ne yaptın?!"

Ses tonu o kadar sitem doluydu ki o an bütün kanımın çekildiğini hissettim. Ne olmuş olabilir diye düşünürken, aklıma Tolga geldi. Gözlerimi kapatıp başımı geriye attığımda, ağzım düz bir çizgi halini aldı. İçimden bunu yapmamış olmasını dilerken, annem kalp atışımı hızlandıracak cümleyi kurdu.

"Dün akşam Tolga geldi."

Sesi titriyordu. Sanki dudaklarım mühürlenmiş gibi, tek bir yorum yapamadım. Benden ses gelmeyince, üslubunu sertleştirmek zorunda kaldı.

"Senin tatilde falan olmadığını, bir adamla beraber yaşadığını söyledi! Ben, ağzının payını vermek için öne atıldığımda ise bunu kolayca ispatlayabileceğini haykırdı! Dediğine göre, sen şu an bu şehirdeymişsin!"

Ne kadar çabalarsam çabalayayım, ona verecek bir cevap bulamıyordum. Benim için o kadar değerliydi ki tek sözümle kalbinin onlarca yerden kırılacağını biliyordum.

"Hazal?"

Bu yaptıklarımın bir kefareti varsa, bunu yüz yüzeyken ödemeliydim.

"Evet, İstanbul'dayım. Hemen şimdi yanına geliyorum."

Ağzından fırlayan hıçkırık, bir ok gibi ruhuma saplandı. Hayatta tek hesap vereceğim insana yalan söylemiştim. Bütün bunlara sebep olan babamsa, zahmet edip aramamıştı bile!

Telefonu kapatıp hızla giyinirken, onu daha fazla kırmadan olanları nasıl açıklayabileceğimi düşündüm. Tolga, benden intikam almak için saçmalayarak gözümde iyice zavallı hale düşmüştü.

Tamamen anneme odaklanmış gibi dursam da aslında babamın tepkisini merak ediyordum. Haftalardır içimi kemiren soruların cevabını verebilecek miydi; ya da benim hayatımdaki varlığı, tamamen yok mu olacaktı?! Duyabileceğim tüm can yakıcı konuşmalara hazır hissedecek kadar güçlenmiştim. Kalbimde, onun açtığı derin bir yara vardı zaten. Daha ne kadar kanatabilirdi ki?!

Aşağıya inerken, çağırdığım taksinin toprak yola dönüş sesini duydum. Adımlarımı hızlandırıp kapıyı arkamdan kilitleyerek araca bindiğimde tekrar telefonum çaldı. Bu kez arayan, Akın'dı.

Hiçbir şey olmamış, beni sabah yalnız bırakması gayet normalmiş gibi konuşuyordu. Annemin yanına gideceğimi söylediğimde sesi o kadar kısılmıştı ki tedirgin olduğunu hissettim. "Akşama kadar dönerim," dediğimde ise biraz rahatlamıştı.

Sanırım benim, ailemle yaşadığım hayata geri döneceğimi sanmıştı. Hâlbuki benim evim, onun kalbiydi artık. Tek sorun,

teklifsizce yerleştiğim kalbinde bana yer olup olmadığını bilememdi.

Akın'ın sesini duymak beni rahatlatmış olsa da az sonra yaşayacağım yüzleşmeyi hatırladığımda yeniden o tuhaf gerginlik kapladı tüm bedenimi. Mesafe bir hayli fazla olmasına rağmen, kafamda yarattığım senaryolara o kadar dalmıştım ki eve yanaştığımızı çok geç fark ettim.

Ödemeyi yapıp araçtan indiğimde, az önce kendime pompaladığım sahte özgüven yerle bir oldu. Aldığım yanlış kararlar, her ne kadar beni doğru yöne götürmüş olsa da annemin gözünde resmen bir yalancıydım.

Titreyen elimle çaldığım kapıyı, Arda açtı. Onun evde olacağını hiç düşünmemiştim. Yüzündeki ifadeyi görünce, her şeyi bildiğini anladım. Demek ki Tolga dün akşam oyununu sahnelediğinde, o da evdeydi.

Yüzünde üzgün, hatta belki mahcup bir ifadeyle, beni kısa zaman öncesine kadar ait olduğum eve davet etti.

İçeriye girip salona doğru ilerlediğimde, babamı göremedim. Koltukta oturan annemle göz göze geldik. Ayağa kalkıp, bana doğru yürüdü. Ağlamıştı.

"Tolga'nın söyledikleri doğru mu?"

Sesine kızgın bir ton vermeye çalışsa da sadece kırgındı. Bunu, şiddetli hiçbir duygu kırıntısı barındırmayan bakışlarından anlamıştım. Nemli gözleri, Tolga'nın söylediklerini yalanlayıp, koşarak boynuna sarılmam için adeta yalvarıyordu; fakat bunu yapamazdım.

"Ne söylediğini bilmiyorum."

Annemin kendinden emin görünen tavrı, tek cümlemle dağılmıştı. Sitem dolu bakışlarla, ellerini bana doğru uzatarak haykırdı.

"Benimle oyun oynama Hazal! Senin tatile falan gitmediğini, bize yalan söylediğini anlattı. Bir kumarbazla ilişkin

varmış! İnanmak istemedim, hatta onu ellerimle boğmak istedim; ama her kelimesini o kadar inandırıcı ayrıntılarla destekledi ki işin içinden çıkamadım. Aklımı oynatmak üzereyim!"

Son cümlesinde, elleriyle saçlarını kavramış, ağlamaya başlamıştı. Bunu gören Arda, araya girmek zorunda kaldı.

"Anne, lütfen sakin ol! Bırak da ablam açıklasın."

İkisi de ne söyleyeceğimi duymak için yüzüme bakıyordu.

"Evet anne, size yalan söyledim. İstanbul'dan hiç ayrılmadım. Tatil, beni merak etmeyin diye uydurduğum bir kılıftı."

Annem en yakındaki kanepeye çöker gibi oturup eliyle ağzını kapattı. Arda ise şaşkın bir şekilde bana bakakalmıştı. Muhtemelen, hiçbir zaman sevmediği Tolga'nın yalan söylediğini ve benim, tüm bunlar için bir açıklamam olduğunu düşünüyordu. Duygularımın beni yönlendirmesine fırsat vermeden, devam ettim.

"Babam yok galiba. Hâlbuki onun tüm bu olanlarla ilgili olarak size bir açıklama yapmış olabileceğini düşünmüştüm!"

Aslında tam tersini söylemek istiyordum. Tolga'nın ortaya atıp kaçtığı bombadan sonra, babamın ortalıktan kaybolacağını tahmin etmek çok zor değildi. Yine de umutla, her şeyi yanlış anlamış olmayı dilemiştim. Keşke, onun hakkında yanılmış olsaydım. Keşke babam, beni bir girdabın ortasında tek başıma bırakıp gitmemiş olsaydı.

"Ne demek o?! Babanın bu işle ne ilgisi var?"

Derin bir nefes alarak devam ettim.

"Parayı getirdiğim o gece, muhtemelen babam, benim tatile çıkmadığımı anlamıştı. Hile yaparken yakalanmıştım anne! Beni, bu borca karşılık bir nevi rehin aldılar!"

Arda hızla öne atılıp, beni omuzlarımdan tutarak sarstı.

"Abla, sen ne söylediğinin farkında mısın?!"

"Aklım başımda Arda, merak etme. Rehin dediysem, zorla demek istemedim. Mecbur kalmış olabilirim fakat hiçbir baskı görmedim."

Annem, şaşkınlığını üzerinden atar atmaz gelip boynuma sarıldı. Gözündeki yaş dinmemişti.

"Canım kızım, bu nasıl olur? Allah'ım sen bizi koru, senin başına neler gelmiş! Neden o gece bize doğruyu söylemedin?"

Bir süre, kolları boynumda dua ettikten sonra yavaşça uzaklaşıp bir adım geri attı. Bir aydınlanma gelmiş gibi, dikkatle gözlerimin içine bakıp en korktuğum soruyu sordu.

"Bizi yine kandırmıyorsun değil mi Hazal? Hem yakalandıysan, parayı eve nasıl getirebildin?"

Yutkunarak yüzüne baktım. Her ne kadar özgüvenim tam da olsa, karşımdaki annemdi. Bir bakışımdan bütün gerçeği anlardı. Tek sorun, gerçeği tüm çıplaklığıyla kabullenemeyecek oluşuydu. Başka çarem yoktu. Derin bir nefes alıp bir kerede söyledim.

"Paraya karşılık, kendimi teklif ettim."

Arda'nın ağzından okkalı bir küfür fırlarken, annem bir süre hiç duruşunu bozmadı.

"Bu saçmalığa inanmamızı mı bekliyorsun? Bu kadar büyük bir paraya karşılık, genç bir kızın ne değeri olur ki?! Üstelik babanın da bunu bildiğini ima ediyorsun!"

"Tahmin ettiğini düşünüyorum, evet! Son gece, yakalandığımı anlayan babamın adamları beni kaderime terk edip gitti! Hem, nerede şimdi o?! Suçsuz olsa, Tolga'nın anlattıklarının hesabını sormaz mıydı?!"

"Dün akşam, baban burada bile değildi Hazal. İş için şehir dışında. Tolga'nın ne dediğini bilmiyor. Yaptığın suçlamaları duysa, kahrolurdu. Dünyanın en iyi babası olmadığını biliyorum ama bu söylediklerini de hak etmiyor."

Yüzüne beni yerin dibine sokan bir ifade oturtup son derece sakin bir ses tonuyla konuşmuştu. Ne cevap vereceğimi bilemedim.

"Yaşadığın ilişkiye kılıf uydurmaya çalışırken başkalarını suçlama! Yirmi altı yaşındasın, sana karışamayız; fakat adının kimlerle anıldığına dikkat et kızım. Burası senin evin ister kalırsın, ister gidersin."

Hayatım boyunca tek dayanağım olan annemi hayal kırıklığına uğratmıştım. Tüm yaşadıklarımı ispat etsem bile, hâlâ Akın'la ne işim olduğunu açıklayamazdım. Ellerimi yumruk yaparak, gözyaşlarımı içime akıttım.

Yavaşça arkamı dönerek, hiçbir şey söylemeden onu ve Arda'yı geride bırakıp evden ayrıldım. Bir süre sıcak güneşin altında yürüdükten sonra kaldırıma oturup sessizce ağladım. Her gözyaşı damlası, tenime değdiği anda yakıyor, adeta canımı acıtıyordu.

Ben, bu hayattan alacaklıydım; fakat hâlâ o benden almaya devam ediyordu. Ne olursa olsun, elimde kalan tek şeye, aşka sahip çıkacaktım. Beni istediği sürece, Akın'ın yanında kalacaktım.

Babamın elimi bıraktığı uçurumun kenarında, Akın beni kalbimden yakalamıştı.

Bindiğim taksi, tanıdık toprak yola döndüğünde kendimi tamamen ait olduğum yerde hissettim. İçeri girip şöyle bir etrafa bakarak, kendimden bir iz aradım. Yukarıda bir odam olduğunu bilmeyen, bu evde yaşadığımı anlamazdı. Ne bir fotoğraf ne bir eşya... Hiçbir şey bana ait değildi. Fakat ben... Ben tüm kalbimle ona aittim.

Kendimi yumuşak kanepeye bıraktım. Bir gün, annemin ve Arda'nın beni anlayacağını umarak, karşıdaki çam ormanının manzarasına daldım.

Kapı açıldığında, gözlerimi tüm ayrıntılarını ezberlediğim ağaçtan çekip, sevdiğim adama çevirdim. Bana doğru yaklaşırken, yüzünde farklı bir ifade vardı. Hafifçe gülümsüyor olsa da tedirgin görünüyordu. Yine de bugün en mutlu olduğum an, onun yakışıklı yüzünü gördüğüm bu andı.

"Hoş geldin!"

"Benden önce eve döndüğün için, inan çok hoş buldum."

Çapkın bir şekilde gülümseyince, tüm yüzü aydınlandı. Aynı heyecanla ona karşılık vermediğimi gördüğünde ise kaşları çatıldı.

"Bir şey mi oldu Hazal?"

Burnumun ucunda duran hüzün yüzünden, direkt ona bakamadım. Çenemi tutup, yüzümü çevirerek, beni kendisine bakmaya zorladı.

"Neyin var?"

O kadar şefkatli bir ses tonuyla konuşuyordu ki daha fazla dayanamayan bir damla gözyaşım oyunbozanlık etti.

"Hazal, evdekiler canını mı sıktı? Anneme gideceğim demiştin."

Yüzümü kavrayıp, başparmağıyla yanağımı sildikten sonra, beni kendine çekerek kucağına aldı. Ne söyleyebilirdim ki artık benim için, yalnızca o vardı.

Konuşmadığımı görünce, gözyaşımın kuruduğu yere dudağıyla dokundu. Küçücük bir öpücük olsa da benim için çok şey ifade ediyordu. Gözlerimi kapatıp, minik öpücüklerinin tadını çıkardım. Kulağıma yaklaştığında, bir an duraklayıp fısıldadı.

"Seni üzenin, canını yakarım!"

Başımı çevirip yüzüne baktığım an, bunun laf olsun diye söylenmiş bir söz olmadığını anladım. Dudaklarını, yumuşacık bir baskıyla benimkilerle buluşturduğunda, gözlerim farkında olmadan kapandı. Sanki bugüne kadar bana yaşatılan

tüm haksızlıklar için, özür diliyordu. Sıcacık dokunuşu, bedenimi değil adeta ruhumu okşuyordu. Birkaç dakika, kalbime değen bir saflıkla öpüştük.

"Şimdi anlat bakalım, evde ne oldu?"

Derin bir nefes alıp konuşmaya başladım. Hayatımı tamamen ellerine bıraktığım adamdan gizlediğim hiçbir şey kalmamalıydı.

"Dün akşam, Tolga bizim eve gidip benim bir adamla beraber yaşadığımı söylemiş. Tolga, şey..."

"Anladım, senin şerefsiz eski nişanlın!"

Başımı sallayarak onayladım.

"Ben, senin evinde kalmaya başlamadan hemen önce, aileme tatile çıktığımı söylemiştim. Annem, hayatta en değer verdiğim insan! Gözünün içine bakarak, ona yalan söylemeye devam edemezdim. Tabii ki tepkisi çok sert oldu."

Anlatırken, yaptığım şeyin tüm gerçekliği kafama dank ettiğinden boğazımdan bir hıçkırık fırladı.

"Şişt, sakin ol! Sen doğru olanı yapmışsın. Baban da evde miydi?"

Bir an gözümün önüne, tesadüfen babamla Vahit Ağabey'in konuşmalarına şahit olduğum gün geldi. Babam, Kurt'un beni Kaşıbeyaz'ın mekânına yolladığını duyduğunda sinirlenmiş, Akın'ı hiç sevmediğini söylemişti. Acaba, Akın da babamı tanıyor olabilir miydi?

"Babam, şehir dışındaymış. Annem ve erkek kardeşim vardı."

"Başka kız kardeşin var mı?"

"Hayır. Sadece Arda ve ben... Neden sordun?"

"Bilmem, merak ettim. Seni dinliyorum."

"Senin mekânında kâğıt saymamın ve sonuçlarını bilmeden hile yapmamın sebebi, yüklü miktarda paraya acilen ihtiyacımızın olmasıydı. İnan bana ne bir grupla ne de bir dolandırıcı

çetesiyle hareket ettim! Sadece, bana raconu öğreten ve senin mekânına yollayan bir ağabeyim vardı."

"Kurt Vahit!"

"Akın! Sen, bunu biliyor muydun?!"

"Yeni öğrendim. Tahmin edersin ki bunu öğrenmek benim için hiç de zor değil. Sadece, seninle yaptığımız anlaşmaya sadık kaldığım için biraz geç oldu."

"Onunla yüzleşmedin, değil mi?"

"Karşı karşıya gelmiş olsak da henüz hesap sormadım diyelim."

"Akın, sana yalvarıyorum ona zarar verme!"

"Sen beni ne sanıyorsun, katil falan mı?"

"Hayır! Elbette öyle değil! Ama Vahit Ağabey benim için çok değerli ve bütün bunları amcama verdiği söz doğrultusunda, bana yardım edebilmek için yaptı. Başka bir suçu yok!"

"Hazal, kırk yıllık Kurt'u da melek yaptın ya, senden korkulur!"

Alaycı bir tavırla gülüşü beni kızdırdığı için, gözlerimi kısıp omzuna vurdum. Hiç beklemediğim kadar ani bir hareketle beni kanepeyle bedeni arasında sıkıştırıp, yastığa bastırdı. Yüzlerimiz birbirine değmek üzere olduğu halde, kızgın olup olmadığını anlayamadım.

"Sen, bana vurmaya iyi alıştın."

Hâlâ, aynı muzip ses tonuyla konuştuğunu görmek beni rahatlattı. Artık alıştığım tüy gibi hafif öpücüğünü burnumun ucuna bıraktıktan sonra, ciddileşen bir ifadeyle gözlerime baktı.

"Seni kimsenin üzmesine izin vermem! Buna ailen de dahil! İnan bana, yarın ikimiz için de güzel bir gün olacak."

Tüm kalbimle buna inanmak istiyordum... Yarının ve gelecek günlerin güzel olacağına!

20. BÖLÜM

KAŞIBEYAZ
Sekiz yıl önce

Akın, mekânın önünde arabadan indiğinde, bir hayli geç kalmış olduğunu fark edip, adımlarını hızlandırdı. Saat neredeyse gece yarısını bulmak üzereydi ve günlerden cumartesiydi. Bu kadar yoğun bir gecede, bütün işleri Tahir'in üzerine yıkması iyi olmamıştı ama Akın için de çok zor bir gündü.

İçeri girip uzun koridoru bitirdiğinde, önünde açılan çift kanatlı kapıdan üzerine doğru çılgın bir gürültü aktı. Ona kapıyı açan genç çocuk, "Hoş geldin patron!" dediğinde gözlerini devirdi.

"Sana kaç kez bana, 'ağabey' diye seslenmeni söyledim!"

"Unutuyorum patron... Şey ağabey, ne yapayım!"

Akın başını, iflah olmaz anlamında iki yana sallarken yüzündeki gülümsemeyi silemedi.

Kalabalığı, deyim yerindeyse, yararak odasına ilerlerken, gerçekten de inanılmaz bir gece olduğunu düşündü. İçeri girip kapıyı kapatmıştı ki ardından açılan kapıdan Tahir girdi.

"Akın, nerede kaldın?"

"Kusura bakma, annemi yalnız bırakamadım. Biliyorsun bugün, babamın ölüm yıldönümü!"

"Öyle ya! Bir sene nasıl çabuk geçti. Daha dün kaybetmiş gibiyim dostumu. Mekânı cennet olsun!"

"Âmin! Sabah, kabristanda seni gördüğümü sandım."

"Evet, oradaydım. Sözleşmiş gibi, aynı saatte gitmişiz. Uzaktan sizi görünce, rahatsız etmemek için geride kaldım. Ayten Hanım iyi mi, Akın? Biraz toparlanmıştır diye düşünüyordum ama karşıdan solgun görünüyordu."

"Aslında dediğin gibi, son birkaç aydır oldukça iyi ama bu hafta onu sık sık ağlarken yakaladım. Sanırım, bu da çok normal!"

"Elbette normal! Sen bile bu hafta ne kadar agresiftin, farkında değilsin."

"Ciddi misin?"

"Evet!"

"Kusura bakma Tahir, babamın bendeki yerini en iyi sen bilirsin. Her geçen gün, yokluğunu daha fazla hissediyorum."

Tahir, masaya doğru yaklaşarak Akın'ın omzuna elini koydu.

"Kusur ne demek koçum, can dostumun bana bıraktığı emanetle ancak gurur duyarım! Ben bile onu bu kadar özlerken, senin böyle hissetmen çok normal. Ne mutlu ki ardında tıpkı kendisi gibi mert bir evlat bıraktı."

"Böyle düşünmene sevindim."

"Aksi mümkün olabilir mi? Aynı Mehmet Aga'nın yaptığı gibi, kısa sürede kendi ismini kabul ettirdin. Bunu herkes yapamaz Akın! Bu işe isteksiz girdiğini bildiğim için açıkçası ben de başta çok ümitli değildim, ancak yanıldığımı görmek beni hayatta ilk defa bu kadar mutlu etti."

Akın, çok nadir yaptığı üzere, gözlerine ulaşan bir tebessümle iri cüsseli adama baktı. O, nasıl Tahir'e emanetse, bu orta yaşlı zeki adam da ona babasından yadigârdı.

Gözü monitörlere kayınca, kaşları çatıldı. Bu işi devraldığından beri bu kadar insanı bir arada görmemişti.

"Bugün özel bir gün de ben mi bilmiyorum, Tahir?"

"Bildiğim kadarıyla değil. Uzun zamandır mekânın bu denli kalabalık olduğunu hatırlamıyorum."

"Güvenliği arttırmak lazım."

"Gereken her şey yapıldı, merak etme! Sadece, şey..."

"Ne?"

"Geçen hafta sonu, hani senin Ali'nin ısrarıyla ava gittiğin cumartesi, saçma sapan bir olay oldu. Anlatıp da canını sıkmak istemedim."

"Öyleyse, neden şu an açtın konuyu? Demek ki hâlâ olayın etkisi devam ediyor."

"Olabilir."

"O ne demek, Tahir? Ağzından kerpetenle laf alıyoruz!"

"Tamam, peki anlatıyorum. Şevket Bey var ya, hani Albatros Denizcilik'in sahibi."

"Şevket Erdoğdu?"

"Tam üstüne bastın! İşte o, geçen hafta yüksek masalardan birinde, parası kalmayınca ortaya bir gayrimenkul tapusu koymuş!"

Akın, o kadar hızla ayağa fırlamıştı ki Tahir'in gözleri büyüdü.

"Sen ne dediğinin farkında mısın, Tahir?! Burası merdiven altı bir batakhane mi, nasıl böyle bir şeye izin verdiniz?!"

"Dinler misin, lütfen! Benim de sonradan haberim oldu. Masadaki herkesin isimlerini aldım ve takipteyim. Mekâna

geldiklerinde tek tek konuşup uyaracağım. Böyle bir şeye müsamaha göstermeyeceğimizi bilsinler! Şu işe bak ki ilk düşen Şevket hıyarı oldu! Bir saat kadar önce, yedi numaralı odada pokere oturdu. Ne yapmamı istersin?"

Akın, iki elini de ceketinin altından kemerine dayamış, beyaz kaşı havada, odayı turluyordu.

"Bizdeki geçmişi nasıl?"

"Müdavimlerden olduğunu biliyorsun. Pek hazzettiğim bir adam değil! Saçma sapan bahisler yapıp, donuna kadar kaybederek masadan kalktığı çok oldu. Böylelerini iyi tanırım; bunlar masada karısını bile bırakır gider!"

"Yok artık!"

"İnan bana Akın, bunun gibi adamlarda onur, haysiyet, namus kavramı yoktur. En korkulacak kumarbaz tipi!"

Akın, bu tip insanlardan iğrendiğini belli eden bir yüz ifadesiyle homurdandı.

"Şu ana kadar nasıl oynuyor? İzletiyorsundur herhalde!"

"Oyunun başına Nevzat'ı koydum. Sen gelene kadar da monitörden seyrediyordum. Nasıl desem... Bu gece bir tuhaf! Büyük bir meblağ kaybetti, yine de daha fazlasını koyuyor."

Genç adam, hiçbir şey söylemeden kapıyı açıp çıktı. Zaten kötü bir gün geçirmişti, bir de böyle ahmaklarla uğraşacak gücü yoktu. Babasını kaybettikleri günden kısa bir süre sonra, annesinin tüm itirazlarına rağmen işin başına geçmiş; onun emek verdiği düzenin yok olup gitmesine müsaade etmemişti. Her ne kadar iyi bir eğitim alıp bir süre yurtdışında okumuş olsa da çocukluğundan beri bu camianın içinde büyüdüğü için hiç yabancılık çekmemişti.

Bir yanı, aristokrat bir aileden gelen annesinin keskin uçlu kuralları; diğer yanı sokaklarda büyümüş babasının racon kesen tavırlarıyla şekillenmişti.

Geçen yıl, birçok insan babasının yerine geçmek isterken, kalkıp işi devralması büyük olay yaratmıştı. Hatta onu annesi ile tehdit etmeye bile kalkışmışlardı. Mekânın başına geçtikten birkaç gün sonra bir akşam annesinin evine gittiğinde, iki kodaman mekân sahibini orada bulmuş, kibar bir ziyaret kisvesi altında ufak çaplı tehdit edilmişti. Ertesi gün, cümle âlemin önüne çıkıp, ailesinin kılına zarar verenin eceli olacağını haykırmış; bu tepkiyi beklemeyen agalar, babası gibi deli fişek görünen Akın'ın gözü karalığından çekinip geri adım atmışlardı.

Bir gün, annesine verdiği sözü tutup bu işi bırakacaktı; ancak şimdilik yapması gereken, Şevket gibi adamları kapısından uzak tutmaktı.

Yedi numaralı odaya girdiğinde, masada oturanlardan hiçbiri onu tanımadı. Normal şartlarda, bir poker oyununu bölmek hoş karşılanan bir durum değildi; fakat Nevzat'ın birden toparlanıp genç adamı saygıyla selamlaması diğerlerinin de ilgisini çekti.

"İyi geceler beyler!"

Birkaç kişi bir ağızdan aynı şekilde cevap verdi. Nevzat öne atılıp genç adamı tanıttığında, tıpkı onun Akın'ı ilk gördüğünde yaptığı gibi, hepsi oturdukları yerde toparlandı.

"Akın Ateşdağlı, patronumuz!"

Masadaki herkes, tanışmış olmaktan duydukları memnuniyeti saygı dolu kelimelerle ifade etti.

"Sakıncası yoksa, oyuna katılmak isterim."

İçlerinden, orta yaşın üzerindeki ufak tefek bir adam atılıp, "Ne demek, çok memnun oluruz!" dediğinde, diğerleri de aynı şekilde onayladı.

Akın, bir an için Şevket'le göz göze geldi ve adamın gözlerinde sinsi bir bakış yakaladı. Karşısındakini ölçüp biçmeye

çalışan Şevket'in hiçbir iyi niyet barındırmayan bakışlarında, delilik sınırlarında gezen bir ifade vardı.

Genç adam, masaya oturup oyuna dahil olduğunda, dört kişinin oynadığı turda beşinci oyuncu oldu. Hafif çapraz da olsa, karşısına denk gelen Şevket'in tüm hamlelerini belli etmeden takip etti. Oldukça yüksek bahisli bir masa olmasına rağmen, adam parasının sınırı yokmuşçasına miktarı arttırıyor; yanında duran kapalı kutudan sürekli yeni chip çıkarıyordu. Akın bir an için kutunun dibinin olmadığını düşündü.

Üçüncü tura geldiklerinde, oyunculardan biri çekildi ve dört kişi kaldılar. Bu, genellikle pokerde ideal oyuncu sayısıydı. Bir şeyler değişmiş olacak ki Akın, adamın yüzünün şeklinin değiştiğini, alnında hafiften ter biriktiğini fark etti. Sorun ne olursa olsun, bir taktik ve strateji oyunu olan pokerde rengini bu şekilde belli eden oyuncu, eli iyi dahi olsa kaybederdi.

Nitekim de Akın'ın *rest* diyerek önündeki fişlerin hepsini ortaya sürdüğü ve diğer iki oyuncunun çekildiği turda, bahsi artırarak tüm parasını kaybetti.

Yüzünün rengi kırmızıdan mora dönmüş, öldürücü bakışlarla Akın'ı süzüyordu. Nevzat, patronunun kazandığı fişleri ortadaki bir kutuya toplarken, Akın ayağa kalkıp masayla vedalaştı.

"Benden bu kadar, şeytanınız bol olsun!"

Odadaki oyuncular teşekkür ederken, Şevket boğuk bir sesle arkasından seslendi.

"Akın Bey!"

Eli tam kapının kolundayken, mekânında bir kez daha görmek istemediği adamın sesini duymak genç adamı germişti. Duruşunu bozmadan, sadece başını çevirerek cevap verdi.

"Buyurun!"

"Sizinle önemli bir konuyu görüşmek istiyorum."

"Ufak bir işim var, bir on dakika sonra sizi odamda bekliyorum."

İşi falan yoktu. Sadece onu bekletmek istemişti. Başka kimsenin olmadığı bir ortamda, yaptığı kurallara aykırı hareketi yüzüne vurmak iyi olacaktı.

Odaya döndüğünde, Tahir'in eğilmiş, dikkatle monitöre baktığını gördü.

"Hayırdır, bu kadar ilginç olan ne?"

"Senin darmadağın ettiğin Şevket dallamasının moraran yüzünü seyrediyorum. Biliyor musun Akın, sen gerçekten babanın oğlusun! Tıpkı onun gibi, iyi oyuncusun!"

"Soğukkanlıyım diyelim."

"Hah! İşte tek farkınız bu! Baban, mütevazı değildi."

Genç adam, Tahir'in yumruğunu masaya vurarak yaşamın sırrını bulmuş gibi konuşmasına elinde olmadan güldü. Bazen çok sert, bazen alışılmadık şekilde komik olabilen bu adamı seviyordu. Engin hayat tecrübesi, okul gibi sonsuz bir bilgi kaynağı sunuyordu.

"Kayıtta ses yoktu ama sana bir şey söylüyor gibiydi."

"Evet, benimle konuşmak istedi."

"Sen ne dedin? Hesap sormadın mı?"

"On dakika sonra gelecek, bakalım ağzındaki bakla neymiş? Bir daha burada oyun oynayamayacağını söyleriz, biter! Tek derdim o değil!"

"Bir sorun mu var? Sanki canını sıkan şey, babanın yıldönümü değil sadece!"

"Ali!"

"Ne olmuş Ali'ye?!"

"Sanırım, tahmin ettiğimden daha kötü ve bana söylemediğini hissediyorum."

"Teşhis kondu mu?"

"Siroz!"

"O kadar içkiye karaciğer mi kalır!"

"Kendi hayatının değerini bir başkası anlatamaz zaten. Kaldı ki kafasına dank etmesi için elimden geleni yaptım ama muhtemelen benden gizli içiyor."

"Oğlu kaç yaşında? Salih'ti galiba adı."

"Evet, Salih. Beş bitti."

Tahir, oturduğu yerde öne doğru eğilip, başını iki yana salladı.

"Kırk sekiz yaşımdayım. Benim gözümün önünde ne hayatlar gitti! Bir kısmı alkol, bir kısmı kumar! Bağımlılığın her türlüsü kötü!"

Akın'ın kendisine hayretle baktığını görünce devam etti.

"Bakma bana öyle! Bu işi yapıyoruz diye, kötü alışkanlıkları destekliyor değiliz. Bazı şeyleri tadında bırakmak lazım. İşte bu yüzden babanla bu kadar iyi anlaşırdık. Herkes kendi yaptıklarından sorumludur Akın, bunu hiçbir zaman unutma!"

"Sen öyle diyorsan..."

"Öyle diyorum, evet! Ne kadar yakın arkadaşın olursa olsun, bu duruma kendisi geldi. Güçlü bir adam, umuyorum ki en kısa zamanda iyileşecektir."

Kapı çalındığında Tahir, koltuğu gerçek sahibine bırakıp deri kanepeye geçti. Akın koltuğuna oturunca da kapıdaki adamı içeriye davet ettiler.

"Buyurun, Şevket Bey!"

Adam, gösterilen yere rahatça kurulup arkasına yaslandı.

"Nedir konuşmak istediğiniz?"

"Kredi açtırmak istiyorum!"

"Böyle bir uygulamamız olduğunu size kim söyledi?"

"Yapmayın Akın Bey, babanızı tanırdım; burada işlerin nasıl yürüdüğünü iyi bilirim."

"Madem babamı tanırdınız, o zaman bizim seçici olduğumuzu da iyi bilirsiniz."

Akın'ın ne demek istediğini anlayan adamın suratı bir anda asıldı.

"Güvenilirliğimi sorgulayacak değilsiniz herhalde!"

"Tam da onu yapmak üzereydim. Bir hafta önce, benim mekânımda, masaya usulsüzce tapu koyan siz değil misiniz?"

Bu çıkış karşısında Şevket'in yüzü morarmıştı. Ayağa kalkıp masaya yaklaşarak telaşla konuştu.

"Param kalmamıştı! Siz daha yenisiniz, bilmezsiniz; masadaki oyuncular kabul ederse bu tip şeyler olabilir."

"Birincisi; ben kumar camiasının içinde doğdum, yani tahmin ettiğinizden çok fazla şey bilirim! İkincisi; kim kabul ederse etsin, benim mekânımda böyle bir şey yapmanıza müsaade etmem!"

Adam, her cümlesi püskürtüldüğünden ne yapması gerektiği noktasında zorlanıyordu.

"Çok heyecanlısınız genç adam ama mutlaka ortak bir noktada buluşacağımıza inanıyorum."

"Ben, aynı şeyi düşünmüyorum."

"Gerçekten, bu krediye çok ihtiyacım var. Biraz anlayışlı olun lütfen! Oynamam lazım!"

"Oynadıkça kaybediyorsunuz. Bence sıfırı görmeden, sessizce çekip gitmeniz en doğrusu. Yoksa, sizin için hiç hayırlı olmayacak!"

Tahir, ikisi arasında geçen keskin diyaloğu müdahil olmadan dinlerken, Şevket'in çenesinde bir kas seğirmeye başladı.

"Sıfırı tükettim zaten!"

Dişlerini sıkarak tükürür gibi söylediğinden, Akın adamın ne dediğini anlamamıştı.

"Anlayamadım."

"Size, hiçbir erkeğin reddedemeyeceği bir teklifle geldim desem!"

Başını çevirip Tahir'e bakarak devam etti.

"Bunun için, yalnız olsak daha iyi olur."

"Bana söyleyeceğiniz her şeyi Tahir'in yanında konuşabilirsiniz Şevket Bey; fakat sorun şu ki ben teklifinizle ilgilenmiyorum!"

Adam, Akın'ın söylediğini duymazdan gelip konuşmaya devam etti.

"Bana ihtiyacım olan krediyi açmanız halinde, on sekiz yaşını yeni doldurmuş olan kızımı istediğiniz süreyle size vermeyi teklif ediyorum!"

Cümlesi bittiği anda, Tahir'in yerinden fırlayıp adamın boğazını sıkması bir oldu.

"Lan, gavat!"

"Dur Tahir! Sakin ol! Muhtemelen yanlış anladık. Öyle değil mi, Şevket Bey? Ne demek istediğinizi açıklar mısınız?"

Şevket, Tahir'in eli gevşediğinde nefes alabildi. Akın, ayağa kalkmış elleri ceplerinde yavaşça adama yaklaşmıştı.

"İnan bana, senin yaşındaki bir aslan parçasının asla hayır diyemeyeceği kadar özel bir mücevher!"

Genç adam gözlerini kısmış, karşısında duran Şevket'in söylediklerini sindirmeye çalışıyordu. Adam resmen, müzayedeye çıkmış bir sanat eserini anlatır gibi kızını pazarlıyordu.

"Sen şimdi bana, kendi kızını mı peşkeş çekiyorsun?"

Akın'ın son cümlesi üzerine tekrar adamın üzerine atlamaya hazırlanan Tahir, arka arkaya sunturlu küfürler sıralıyordu.

Genç adam, Tahir'e fırsat vermeden, ellerini cebinden çıkarıp sert yumruğunu karşısındaki adamın çenesinde patlattı. Yere düşen Şevket'i tek eliyle ayağa kaldıran Tahir ise gücünün farkında olduğundan bir süre kendine hâkim olmaya çalıştı.

Ağzından kan fışkıran adam, parmağını Akın'a doğru sallayarak, "Bu yaptığına pişman olacaksın! Seni bu piyasada bitireceğim!" diye tehdit edince, Tahir dayanamayıp ikinci yumruğu adamın gözünün üstüne çaktı."

Gürültüye koşan Nevzat ve Mustafa hızla kapıyı açtığında, yerde yüzü gözü kan içinde yatan adamı görünce şaşırdılar.

"Ne oldu burada, Tahir Ağabey?"

"Yok, bir şey Mustafa! Godoşun birine kamyon çarptı!"

Akın, Tahir'in daha ileri gitmesini engellemek için kolundan tutarken yerde yatan adama tükürür gibi baktı.

"Çocuklar, alın bu pisliği dışarı atın! Bir daha da değil benim mekânıma gelmek, kapımdan bile geçmesine izin vermeyin!"

"Tamam patron!"

İki kolundan kukla gibi havaya kaldırılan Şevket, karga tulumba odadan çıkarıldı.

Akın, yerine geçmemiş, deri kanepeye oturup ellerini önünde birleştirmişti. Kapanan kapının ardından hâlâ küfür etmeye devam eden Tahir, genç adamın iyi durumda olmadığını fark etti.

"İşte sana anlatmaya çalıştığım mahlûk tipi! Rezil pezevenk! Bu kadar genişini de görmemiştim."

"Ben, bir babanın böyle bir şey yapabildiğine inanamıyorum."

"Gör işte, var böyleleri! Neyse canını sıkma, elinden gelen bir şey yok."

"Nasıl sıkılmam Tahir, bir an için kendimi o kızın yerine koydum. Böyle bir babayla yaşamak zorunda olmak ne acı! Düşünsene! Pislik, ya bu teklifi kabul edecek biriyle karşılaşsaydı? Keşke o kız için yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Yok artık! Evlen istersen!"

"Neden olmasın?!"

Sekiz Yıl Sonra

"Yani Hazal..."

"Evet, Hazal, o kız!"

Akın, bir an nefessiz kaldığını hissetti. Yüzüne tokat gibi çarpan gerçeğin etkisiyle kendine geldiğinde, birlikte oldukları her anın büyülü görüntüsü gözünün önünden geçti. Her gün yüzlerce insanın girip çıktığı mekânda, zaman nasıl olmuştu da Hazal'ı gördüğünde durmuştu. Belki de sekiz yıl önce birleşmesi gereken yolları, dönüp dolaşıp yine ikisini bulmuştu.

"Emin misin?"

"Adım gibi!"

"Kardeşi olmasın?"

"Bana, iki kardeş oldukları bilgisi geldi ve kardeşlerden diğeri erkekti; yine de sana karşı mahcup olmak istemem. Bu adamdan her şey beklenir. Dediğim gibi, evlatlık olma ihtimali yüksek!"

"Evlatlık olsa ne değişir Tahir, bir baba kızına bunu yapabilir mi?"

"Haklısın koçum, ne değişir ki?! Hatırlıyor musun, seneler önce onu babasından kurtarabilmek için evlenebileceğini söylemiştin!"

"Hâlâ aynı şeyi düşünüyorum!"

"Nasıl yani?"

"Hazal'ın o pisliğin soyadını taşımasına izin veremem Tahir!"

"Sen ciddi misin?"

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

"Peki, bunu ne zaman yapacaksın?"

Akın ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken, parmağıyla Tahir'in yüzünü nişan aldı.

"Yarın! Ve de tüm ayarlamayı benim için sen yapacaksın! Nasıl becerirsin bilmiyorum ama yarın burada bir nikâh kıyılacak! Hadi, çok yavaşsın! En afili nikâh memurunu kimseye kaptırma!"

O, son cümleyi neredeyse kapıdan çıktıktan sonra söylerken, Tahir gülümseyerek dudaklarının arasından fısıldadı.

"Ben nikâh memurunu kaptırmam da sen kalbini çoktan kaptırmışsın be koçum!"

21. BÖLÜM

Gecenin üçünde sıçrayarak uyandığımda, bir an için nerede olduğumu anlayamadım. Artık son dördün evresinde olan ay ışığı, her ne kadar odanın tamamını aydınlatmıyor olsa da nefes alıp verişim düzene girdiğinde, kendi odamda olduğumu kavradım. Neden Akın'ın yanında uyumadığımı sorgulamayı bir kenara bırakıp, az önce ter içinde uyandığım rüyanın başrol oyuncusuna odaklandım. Babama!

Kaşıbeyaz'ın yerinde, onlarca insanın mekânı doldurduğu bir gecede, babam rulet çarkını çeviriyordu. Tekerlek dönmeye başladığında, etrafında öyle bir girdap oluştu ki rüzgârı beni de içine çekti. Bir hortumun içinde bedenimin dengesini bulmaya çalışıyor, daha da derine batmamak için çırpınıyordum. Boğazımı yırtarcasına attığım çığlıklar, kendi kulağıma dahi ulaşmıyordu. Sanki bir el boğazıma sarılmış, haykırmamam hatta nefes almamam için uğraşıyordu. Masanın etrafında toplanan onca kişiden hiçbiri sesimi duymazken babam gözlerini dikmiş, direkt bana bakıyordu. Girdabın içinde zorlukla da olsa elimi ona doğru uzatıp bakışlarımla yalvardım. Birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra arkasını dönüp gitti. Daha fazla dayanamayacağımı anlayıp kendimi döngüye bırakmak üzereyken bir el beni tam kolumdan yakalayıp yukarı çekti.

Sarsılarak uyanmadan önce gördüğüm son şey, beni kurtaran kişinin Akın olduğuydu.

Nefesim hâlâ düzene girmediği ve de boğucu sıcak üzerime yapıştığı için, başucumdaki bardaktan birkaç yudum su içip dibini yüzüme çarptım. Son hatırladığımda salondaki kanepede Akın'ın kollarındayken, ne ara buraya geldiğimi anlayamadım. Muhtemelen, Akın beni yukarı çıkarmıştı ama neden bu odadaydım?

Hâlâ etkisinde olduğum rüyadan kurtulmaya çalışırken, telefonumun ışığının yandığını fark ettim. Her zaman özel bir bağımızın olduğunu düşündüğüm kardeşim, belki de uyanık olduğumu hissetmiş gibi mesaj atmıştı. Titreyen ellerimle cihazı elime alıp, mesajı açtım.

"Canım, Hazal'ım! İnan bana, sen gittikten sonra annem söylediklerine pişman oldu. Öyle demek istememişti zaten! Tolga'nın anlattıkları yenilir yutulur şeyler değildi. Hâlâ hazmetmeye çalışıyoruz. Ben senin kalbini iyi bilirim. Böyle bir yola girdiysen, mutlaka mantıklı bir açıklaman vardır. Ne de olsa tüm bunları bizim için yaptın! Emin ol annem de bunu çok iyi biliyor! Seni sevdiğimi unutma ve kendine iyi bak!"

Akşam salonda bıraktığımı düşündüğüm gözyaşlarım, burnumun ucunda titredi. Ben de annemin sözlerinde samimi olmadığını biliyordum. Ne olursa olsun, o beni bu hayatta en çok seven insandı. Mutlaka bir gün bu kızgınlığı geçecek, ağır konuştuğunu fark edecekti.

Yanağımdan süzülüp dudağımın kenarında kalan gözyaşını sildikten sonra, telefondaki bir diğer mesajı gördüm. Büyük ihtimalle ben uyuduktan sonra gelmişti. Dünden beri her şey o kadar hızlı gelişmişti ki Merve'yi aramayı unutmuştum.

"Selam arkadaşım, merak ediyorsan ben iyiyim!"

Siteminde haklıydı ama neler yaşadığımı bilse, mutlaka o da beni anlardı. Sabah ilk iş Merve'yi aramalıyım diye düşünürken, ayaklarım beni koridorun sonundaki odaya doğru sürükledi.

Yavaşça aralık kapıyı itip, üzerinde kısa bir şortla uzanan sevdiğime baktım. Acaba hangi sebeple beni kendi odasına taşımamıştı?

Parmak uçlarımda yatağa ilerleyip, onun hiç örtmediği çarşafın altına kaydım. Yatakta varlığımı hissettiği anda gözlerini açtı. Son zamanlarda sıkça yaptığı gibi hızla beni çekip kollarının arasına aldı.

"Uyuyamadın mı?"

"Neden yanında olmadığımı anlayamadım."

"Kollarımın arasında uyuyakalmıştın. Kanepede uyumana gönlüm razı gelmedi, daha rahat edebilmen için seni kendi yatağına yatırdım. Biraz acıkmıştım, bir şeyler atıştırmak üzere mutfağa gittim. Döndüğümde öyle güzel uyuyordun ki uyandırmaya kıyamadım ve kendi odama geçtim. Merak etme, yarından itibaren seni yanımdan ayırmaya niyetim yok!"

"Öyle olsun bakalım."

"Öyle olacak! Hadi şimdi uyu, zor bir gün geçirdin."

Sıcak bir gece olmasına rağmen, tavanda dönen pervanenin oluşturduğu hafif serinlik bedenlerimizi okşuyordu. Başımı göğsüne yaslayıp, sıcak teninin tadını çıkararak rahat bir uykuya bıraktım kendimi. Sanki bugün olan hiçbir şey yaşanmamış; ben her zaman bu güvenli kolların arasında var olmuşum gibi hissettim.

Akşam çok erken bir saatte uyuyakaldığım için, sabah hava aydınlandığı anda uyandım. Bir süre Akın'ın sessiz ve derin nefes alışını izledikten sonra, istemeyerek de olsa yavaşça kollarının arasından sıyrıldım. Onun erken uyumaya alışık olmadığını bildiğim için, çok geç yattığını tahmin edebiliyordum. Ben kalktım diye uyanmasını istemedim. Sessiz adımlarla odadan çıkıp kapıyı kapattım. Koridorun sonundaki odaya geçip, üzerime bir şort ve askılı bir bluz geçirdim.

Aşağıya inip, boydan boya cam olan kapının sürgüsünü kaydırdığımda, beni nefis orman kokusu ve kuş sesleri karşıladı. Dün neler yaşamış olursam olayım, bugünün farklı bir gün olacağına inancım tamdı. Her zorluğun üstesinden gelecek kadar güçlenmiştim.

Mutfağa geçip, Akın'ın eşsiz müzik arşivinden seçtiğim güzel bir parça eşliğinde kahvaltı hazırlamaya koyuldum. Saat bir hayli erken olduğundan, ağırdan alarak, hatta şarkıya eşlik ederek, tepsiye koyduğum malzemeleri verandaya taşıyordum. Tıpkı salonda olduğu gibi, mutfaktan da dışarı açılan bir kapı vardı. Her şey neredeyse hazır olduğunda çayı demleyip dışarıya çıkarak, salıncağa oturdum. Eşsiz manzaraya dalıp düşünmeye başladım.

Babamla yüzleşeceğim günün çok yakın olduğunu hissediyordum. Bakalım, yaptığı şeyi savunacak kadar aklını yitirmiş olacak mıydı? Bunca zaman ne yaptığımı merak dahi etmemişti. Her zaman mesafeli ve biraz soğuk bulduğum babam, beni neden bilmediğim karanlık bir dünyada tek başıma bıraktığını açıklamak zorundaydı. Bakalım o zaman annem, söylediklerinin arkasında durabilecek miydi?

O kadar dalgın bir halde sallanıyordum ki Akın'ın geldiğini fark etmedim.

"Günaydın!"

Düşündüklerim nabzımın atışını dahi bozmuşken, boş bulunup küçük bir çığlık attım.

"Beni her gördüğünde ayağına basılmış fare gibi haykıracaksan işimiz var."

Yüzünde muzip bir gülümseme vardı. Sanki yataktan yeni kalkmamış da bir parti için hazırlanmış gibiydi. Formundaydı bugün.

"Aşkolsun, ben fare miyim yani?"

Gerçekten gücendiğimi anlayınca, yanağımı okşadı.

"Minnie Mouse, diyelim o zaman!"

Kulağıma doğru eğilerek ve sesini alçaltarak devam etti.

"Hem, çığlık atmanı istediğim zamanlar olacağını itiraf etmeliyim."

Ne demek istediğini anladığım anda yanaklarım pembeleşti.

"Akın!"

Yüzündeki çapkın tebessümü hiç silmeden, masadan bir zeytin alıp ağzına attı.

"Kurt gibi açım! Bu ne kadar iştah açıcı bir kahvaltı böyle!"

"Sen otur lütfen, ben çayı getireyim."

"Şahane!"

Nasıl oluyordu da kahvaltıda bile böyle seksi bir an yaratabiliyordu. Gerçi enerjisi dahi çekici olan bir adam için, bunu sorgulamam sanırım saçmaydı.

Birlikte kahvaltı etmeye başladıktan çok kısa bir süre sonra, Akın ayağa kalkarak sandalyenin arkasına astığı ceketini giydi.

"Benim hemen çıkmam lazım!"

Ağzım açık kalmıştı.

"Bugünü beraber geçireceğiz sanmıştım!"

"Aynen öyle bayan Minnie! En geç iki saate dönmüş olacağım ve seni en güzel elbisenle hazır bulmak istiyorum!"

"Nereye gideceğiz?"

"Sürpriz!"

Ve arkasını dönüp giderek, beni dudağımın kenarında kalmış sorularla yalnız bıraktı.

Yanaklarımı şişirip, masayı topladıktan sonra bir kahve yapıp salona geçtim. Kahvemden bir yudum alıp Merve'yi aradım.

"Günaydın."

Karşıdan uykulu bir cevap gelince, duvardaki saati kontrol ettim. Neredeyse öğlen olacaktı.

"Uyandırdım mı Merve?"

"Yok, çoktan uyandım."

"Nasılsın? Özür dilerim, arayamadım."

"Önemli değil. Bakma sen benim sitemli mesajlarıma, biliyorsun duygusal yönden zayıf bir dönemdeyim. Yoksa senin yaptığın iyiliği kimse yapmaz. Aklın bende kalmasın."

"Aklım tabii ki sende tatlım! Şey... Sadece, geçirdiğim son iki gün bir hayli fırtınalıydı. O yüzden fırsat bulamadım. Her şey yolunda mı?"

"Gayet iyiyim. Üzerimdeki ölü toprağını da atarsam, birkaç güne toparlarım. Sen beni bırak da ne oldu anlat bakalım, merak ettim."

Her zamanki Merve gibi davrandığına göre iyileşmeye başlamış demekti. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladım.

"Senin babanın adamı sandığın kişi meğer benim peşimdeymiş."

"Ne! O ne demek?"

"Akın, benim hakkımda bilgi alabilmek için peşime adam takmış. Tabii kliniğe benim adımı verdiğimiz için de benim kürtaj olduğumu sanmış."

"Ne diyorsun Hazal?! İnan senden bu iyiliği isterken böyle bir şey olacağı aklımın ucundan dahi geçmedi. Çok özür dilerim."

"Hayır! Dileme! Belki de bizi yakınlaştıran bu yanlış anlaşılma oldu. Bir kırılma noktası, benim duygularımın patlaması..."

"Hazal! Karşımda tanıdığım kızdan o kadar farklı bir kadın duruyor ki inan bu değişimin hızına ayak uyduramıyorum. Sen, bu adama âşık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tüm dünyayı karşıma alacak kadar!"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Babasının sözünden bir adım öteye geçemeyen sen; şimdi ona karşı mı duracaksın?"

Yutkundum. Daha önce ona, Kaşıbeyaz'la bir araya gelişimizi anlatırken babamın beni yarı yolda bıraktığı kısmı es geçmiştim.

"Babam, beni çok büyük hayal kırıklığına uğrattı Merve! Ne yaptığımın çok da umurunda olduğunu sanmıyorum."

"Sen öyle diyorsan, bana mutluluğunu dilemekten başka bir şey düşmez."

"Mutluyum, inan bana çok mutluyum."

Son sözlerimi söylerken, boğazımın ciddi anlamda kuruduğunu fark ettim. Akın'ın beni şu an yanında istediğini biliyordum ama daha sonrası tam anlamıyla dipsiz kuyuydu. Bir gün ondan ayrılmak zorunda kalacağımı düşünmek bile nefessiz bırakıyordu.

Telefonu kapattıktan sonra, beni aşağıya çeken bütün kötü düşünceleri elimin tersiyle itip önüme baktım. Yukarı çıkıp, tıpkı bir prensesin takdim törenine hazırlanır gibi ağır ağır hazırlandım. Güzel bir duş ve hafif bir makyaj, Akın'la geçireceğim bu güzel gün için heyecanımı yerine getirdi. Onun benim için alıp eve yollattığı lacivert iç çamaşırı takımının üzerine buz mavisi rengindeki elbiseyi giydim. Kalın askıları V yaka şeklinde göğüs çatalımda birleşen, bedenime oturup kalçadan diz üstüne kadar kloş inen nefis bir elbiseydi. Tok bir kumaştan yapıldığı için koyu renk iç çamaşırımı belli etmiyordu. Üzerinde belli belirsiz, pembe beyaz çiçekler vardı. Şah damarıma ve bileklerime çiçek notalı bir parfüm sürüp, nemli saçlarımın iri dalgalarını köpükle belirginleştirdim.

Aynada gördüğüm kadını o kadar beğenmiştim ki yüzüme küçük bir tebessüm oturdu. Aşağıya inip saate baktım, Akın'ın gelmesine az bir süre kalmıştı. Portmantodan topuklu beyaz sandaletimi alıp ayağıma geçirdim. Bahçeye çıkıp, toprak yolun hemen sağ yanındaki kameriyede bulunan banka

oturdum. Aslında hava çok sıcaktı ama nedense Akın'ı burada beklemek istemiştim.

Beni çok bekletmeden, yaklaşık on dakika sonra arabası ana-yolda göründü. Arabayı açık garaja çekip indiğinde, gözlerim hayretle büyüdü. Üzerinde, evden çıkarken giydiğinden farklı, şık bir takım vardı. Ağır adımlarla yanıma yaklaşıp tıpkı benim ona yaptığım gibi, beğeni dolu bakışlarla inceledi.

"Çok güzel olmuşsun."

"Sen de öyle! Çıkarken üzerinde bunlar olmadığına eminim."

"Ben de mi güzel olmuşum?"

"Akın, kelime oyunu yapma lütfen. Ne demek istediğimi anladın."

"Pekâlâ, sanırım iltifat ettin. Biraz alışveriş yaptım diyelim. Yine de ne yaparsam yapayım, senin yanında sönük kalırım."

Son cümleyi, beni elimden tutup ayağa kaldırırken söylemişti.

"Gerçekten şu an dışarı çıkmak yerine evde mi kalsak diye düşünüyorum."

Elinin tersini yanağıma koyup, göğüs çatalıma giden yol boyunca yavaşça ilerledi. Ufacık bir dokunuşuyla bile nefesimi kesmeyi başarıyordu. Eğilip, dudağımın kenarına tatlı bir öpücük kondurdu.

"Tabi bunu yapmayacağım. Bu kadar hazırlanmışsın, boşa gitsin istemeyiz, değil mi?"

Sadece başımı sallayabildim. Arabaya binerken bir şey dikkatimi çekti. Sabah spor bir arabayla çıkmıştı fakat şimdi Aziz'in kullanımındaki araçla geri dönmüştü. Mekâna uğramış olmalıydı. Bu saatte orada ne işi olduğunu merak ettim.

Şehrin merkezine yolculuğumuz sırasında, havadan sudan şeylerden konuştuk. Nereye gideceğimizi merak ediyordum ama bu gizem de biraz hoşuma gitmişti. Bir süre sonra tanıdık

caddelerden geçtiğimizde, kaşlarım çatıldı. Resmen mekâna doğru ilerliyorduk.

Araba binanın önüne yanaştığında, dönüp soran gözlerle Akın'a baktım.

"Neden buraya geldik?"

"İçeriye girince anlayacaksın."

Daha cümlesi bitmeden, arabadan inip benim kapımı açtı. Eteğimi düzeltip inerken, inatçı gözlerle yüzüne baktım.

"Şimdi anlasam!"

Akın, pes etmiş gibi iki elini havaya kaldırdı.

"Pekâlâ!"

Havadaki ellerini indirip benimkileri tuttu. Yüzündeki gülümseme, kendini yumuşak bir geçişle ciddiyete bıraktığında bir an için ürperdim. Onun beni mutsuz edecek bir şey yapmayacağını biliyordum. İçimde Akın'a karşı o kadar güçlü bir güven duygusu vardı ki istese, uçurumun kenarına bile gözüm kapalı yürürdüm.

Derinlerini asla çözemediğim koyulaşmış gözleri benimkilerle buluştuğunda, ağzından çıkan sözleri bir an için anlayamadım.

"Bundan sonra, adının yanında sadece kendi soyadımı görmek istiyorum."

Akın, ona boş gözlerle baktığımı ve bir şey söylemeyeceğimi anladığında, konuşmaya devam etti.

"Benimle evlenir misin, Hazal?"

Kelimeler kafamda tek tek çarpışıyor, yorgun zihnim bana oyun oynuyordu sanırım.

"Eğer evet dersen, şu an içeride bir nikâh memuru bizi bekliyor."

O an silkelenip, Akın'ın ilk söylediği cümleyi tek nefeste içime çektim.

Bundan sonra, adının yanında sadece kendi soyadımı görmek istiyorum...

Kalbime çarpıp, birkaç kez yankılanan sözcükler adeta ruhumu esir aldı. Tüm benliğimle âşık olduğum adam, onunla evlenmemi istiyordu. Şaşkınlıkla karışık bir heyecan tüm bedenimi sardığında, topuklu ayakkabının üzerinde sendeledim. Uzanıp, beni belimden kavrayarak, kendine çekti.

"Cevap verecek misin?"

Doğru düşünmeye en uzak olduğum an, onun kolları arasında olduğum andı. Birçok kaygı dolu düşünce ve soru işareti aklımdan şimşek hızıyla geçse de o uçurumun kıyısına neden gözü kapalı gittiğimi biliyordum. Çünkü Akın, asla düşmeme izin vermezdi!

"Evet!"

Dudaklarımın arasından çıkan kelimenin anlamını iyi biliyordum. Sorduğu ya da sormadığı bütün sorulara, konuştuklarımıza ve sustuklarımıza, bugüne kadar tüm yaşadıklarımıza ve bundan sonra kaderimizde yazılı olan her şeye cevabım evetti.

"Evet!.. Cevap vereceğim mi? Evet!.. Seninle evlenirim mi?"

Yüzümün tamamına yayılan bir tebessümle cevap verdim.

"Evet! Seninle evlenirim, Akın Ateşdağlı!"

Belimdeki kolunun baskısını artırarak, dudaklarımı tutkuyla mühürledi.

"İşte istediğim cevap!"

Elimi hiç bırakmadan, kırmızı halı kaplı koridora girdiğimizde, gerçekten de kendimi gelin gibi hissettim. Sanki birazdan birileri çıkacak ve üzerimize konfetiler atacaktı. Kalbim kuş gibi çırpınıyor, nefes alış sıklığım nabzımı hızlandırıyordu.

Çift kanatlı kapının önünde bizi Aziz bekliyordu. Gülümseyerek bana baktığında, onun da bu durumdan memnun olduğunu anladım.

Kapı açıldığında ilk dikkatimi çeken, ortadaki büyük poker masasının nikâh için hazırlanmış olduğuydu. Etrafında Nevzat, Mustafa ve Tahir, ortasında da camdan bir havuzun içine oturtulmuş, yüzlerce beyaz gül vardı. İçlerinden sadece birinin, tam ortadakinin, kırmızı oluşu dikkatimi çekti.

Oturan tek kişi, nikâh memuru olduğunu tahmin ettiğim ellili yaşlarda hafif toplu bir adamdı. Kalbimin atışı o kadar şiddetliydi ki onun da en az benim kadar heyecanlı olduğunu anlayamadım.

Kapıdan girdiğimizi gören Mustafa, hemen koşarak yanımıza gelip, ceketini ilikledi.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk, her şey hazır mı?"

"Hazır ağabey."

"Güzel!"

Diğerleriyle de selamlaşıp masaya oturduğumuzda, Tahir, nikâh memuruna Akın'ı ve beni takdim ettiği an, adamın da gergin olduğunu anladım.

"Akın Bey ve Hazal Hanım, Hasan Bey de nikâhınızı kıyacak memur! Bu özel merasim için onu çok yoğun programından alıkoyduk."

Alıkoyduk, kelimesi tam da adamın yüzündeki ifadeyi anlatıyordu. Nikâh memurunun bakışlarının Tahir'in belindeki silaha kilitlendiğini gördüğümde, ağzımdan komik bir hıçkırığın çıkmasına engel olamadım.

"İyi misin, Hazal?"

Akın'a doğru dönüp, başımı salladım. Kapıdaki güvenlikler ve Tahir dışında çalışan hiç kimsede silah yoktu. Hatta, Akın'ın

bile silah taşıdığını görmemiştim. Fakat Hasan Bey'e göre, ortada bir mafya düğünü havası estiği kesindi. Nitekim de ilk cümlesi, beni doğrular nitelikte oldu. Akın'a hitaben, "Daha önce bir kumarhanede nikâh kıymamıştım," dedi.

"Neden? Bence çok uygun bir yer! Evlilik de bir çeşit kumar değil mi?"

Ben, bu sözler karşısında kaşlarımı çatarken, adamcağız ne diyeceğini bilemedi.

Nikâh memurunun cevabıyla ilgilenmeyen Akın, bana dönerek birkaç saniye içime işleyen derinlikte bakıp, konuştu.

"Öyle bile olsa, ben bu oyunda en başından kazandığımı biliyordum!"

Sanki o birkaç saniye, binlerce dakikaya bedeldi. Sanki ikimiz, o kısacık ana, belki de bir ömür yüklemiştik.

Hasan Bey, Akın'dan bazı bilgiler isterken, benim gözlerim Tahir'e takıldı. Bana, bugüne kadar görmediğim bir ifadeyle bakıyordu. Önce bu evlilik fikrine sıcak bakmıyor olabileceğini düşünsem de yüzündeki sıcacık babacan tebessüm, teorimi anında çürüttü. Daha çok, nasıl desem... Şefkatle bakıyordu. Sanki kim olduğumu çözmüş, beni benden de iyi tanıdığını anlatan bir bakış!

Masaya yasladığım elimin üzerinde bir sıcaklık hissettiğimde, dönüp az sonra kocam olacak adama baktım.

"Hazırsan başlayabiliriz, Hazal."

Sanırım ben bu ana doğduğum günden beri hazırdım.

Tahir ve Aziz'in şahitliğinde birbirimize "Evet," dedik.

Masanın etrafında ve kapıda duran üç beş kişinin alkışları arasında, Tahir bir şişe şampanya patlattı. Nikâh memurunun yerinden sıçraması ise gerçekten görülmeye değerdi.

Ayağa kalktığımızda, Kaşıbeyaz masadaki beyaz güllerin tam ortasında duran kırmızı gülü alarak bana uzattı.

"Bütün bu aynılığın içinde sen, işte bu kadar farklıydın!"

Alnıma değen dudakları sımsıcak bir aidiyet duygusu yaratırken, söyledikleri kalbimi aydınlattı.

Adım gibi biliyordum; ben, doğru adamı seviyordum.

Makyajımı tazeleme bahanesiyle girdiğim odada, hâlâ heyecanımı kontrol etmeye çalışıyordum. Şaka değildi; ben az önce, Akın Ateşdağlı'nın karısı olmuştum. Hafiften titreyen ellerimle, saçımı arkaya doğru atıp, aynaya yaklaşarak yüzüme baktım. Canlı bir pembelik cildimi aydınlatmış, mutluluk gözbebeklerimde parlamıştı.

Belki ani bir karar olmuştu; fakat Kaşıbeyaz'ın bunca güvensizlikten sonra hiç düşünmeden yaptığı bu teklif, tıpkı kendi doğası gibi cesur bir cevabı hak ediyordu. Her ne olursa olsun, tanıştığımız günden beri yaptığımız üzere, anı yaşayacaktık. Bundan sonra, artık aramızda hiçbir sırrın olmayacağı bir hayata imza atmıştık.

Kapıyı açıp çıktığımda, tam karşımda beni bekleyen Akın'ı buldum. Saçları hafifçe dağılmış, yakası ceketin üzerine çıkmış olan gömleği asi bir hava yaratmıştı. Kendinden emin tavrını ise kıyaslayabileceğim başka birini tanımamıştım.

"İyi misin?"

Ayaklarım henüz yere değmiyorken, bu soruyu cevaplamak kolay değildi.

"Evet."

"Canını sıkan bir şey yok, değil mi?"

"Elbette hayır! Yalnız, şey... Akın, annen ona haber vermediğin için kırılmasın?"

"Annem bunu duysa, bu kadar düşünceli bir gelini olduğu için ancak sevinirdi. Merak etme, sabah onu arayıp hayır duasını

aldım. Ve de sadece bana güvenmesini istedim; emin ol öğrendiğinde çok mutlu olacak."

Bana yaklaşıp, belimden kavrayarak kendine çekti. Nefeslerimizin karışmak üzere olduğu her an yaptığı gibi, sesini kısarak konuşmaya devam etti.

"Sana söz veriyorum, en kısa zamanda hak ettiğin gibi bir düğün yapacağım. Sadece bana biraz zaman ver, halletmem gereken şeyler var. Yoksa seni ne gelinlik giyme zevkinden ne de sevdiklerinle beraber olma lüksünden mahrum edecek değilim."

"Akın, lütfen böyle bir mecburiyet hissetme. Senin yanında olmak benim için zaten bir peri masalı, fazlasına gerek yok!"

"İyi ya işte! Bütün peri masalları, rüya gibi bir düğünle bitmez mi?!"

Her zaman, her şeye verilecek bir cevabı olan bu çekici adama ne diyeceğimi bilmez gözlerle bakarken, en sevdiğim şey oldu. Dudaklarım, onun tutkulu nefesiyle boğuldu.

Öpüşünde, arzudan çok insanın ruhunu sarmalayan bir duygu vardı. Anlatması zordu ama yarattığı mutluluk sözcüklere sığmayacak kadar yoğundu. Tutuşu, öpüşü, hatta bakışıyla bile beni tamamen sahiplendiğini hissedebiliyordum. Sanırım, varoluşumdan beri hasret kaldığım şey buydu. Aynı şiddetle, ben de onu tamamen kendime saklamak istiyordum.

Küçücük bir öpücükten alev alan tutkuyu kontrol altına almak zordu. Fakat hislerine hâkim olmayı çok iyi bilen Akın, zor da olsa dudaklarını benimkilerden çekerek, çenemi okşadı.

"Bana nerede olduğumu unutturuyorsun."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Daha önce yaşamadığım bir şey."

Aramızda sakin sakin konuşurken, arkadan bize doğru geldiği anlaşılan ayak sesleri duyduk.

"Hah! Burada mıydınız? Çıktınız sandım. Akın, kasanın anahtarını verir misin? Hasan Bey'e ödeme yapacağım."

"Üzerimde değil Tahir, arabada kaldı. Hazal, seni iki dakika yalnız bırakacağım; hemen dönerim."

"Ben alırdım koçum!"

"Hasan Bey'e de teşekkür etmek isterim. Sen, karımı yalnız bırakma!"

"Şüphen olmasın!"

Karım, sözcüğünü onun ağzından duymak, o kadar değişikti ki kastettiği kişinin kendim olduğunu bilmek yine tarifsiz bir mutluluk yerleştirmişti içime.

"Merak etme, birazdan dönecek!"

Artık, Kaşıbeyaz'ın arkasından ne kadar hülyalı baktıysam Tahir bunu söylerken kocaman gülümsedi. Hâlâ biraz utangaç tarafım olsa da bu dev adamın yanında kendimi rahat hissediyordum. Aynı ışıltıyla ona karşılık verdim.

"Biliyorum."

"İkinizi de gönülden tebrik ederim, Hazal. Akın benim için çok değerlidir. Mehmet Aga'nın emaneti! İnanıyorum ki çok mutlu olacaksınız."

"Güzel dileklerin için çok teşekkür ederim, Tahir Ağabey!"

Ona ilk defa bu şekilde hitap etmem, gözlerinin parlamasına sebep oldu. Belki başta birbirimize karşı şüpheyle yaklaşmıştık ama şu an aynı insanı seven iki arkadaştık.

"Akın kimseye kolayca kendini açmaz ama mahremine aldığı, bir elin parmak sayısını geçmeyecek kadar az insanı öyle içten sahiplenir ve yüceltir ki kendini dünyanın merkezinde sanırsın."

"Umarım, o şanslı insanlardan biri olabilirim."

"Çok bekletmedim, değil mi?"

Akın yavaşça belime doladığı eliyle beni sıkıca kendine bastırınca, hiç yanımdan ayrılmamış gibi hissettim.

Tahir, sanki bana bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama konuşmadı.

"Anahtar sende kalsın Tahir, ben bu gece gelmeyeceğim."

Bu bilgi, gülümsememe sebep oldu.

"Yok! Bir de gelseydin! Hadi bakalım, çok bile kaldınız, işimiz gücümüz var!"

Konuşurken, eliyle kapıyı gösteriyordu. Akın, yavaşça kulağıma eğilip, "Kovulmadan gitsek mi artık?" diye fısıldadı. Gözleri yaramaz bir çocuk gibi parlıyor olsa da ben daha geride bir yerde, onun eşsiz ruhuna ait tutkulu bakışını görebiliyordum.

Elimden tuttuğu gibi beni seri adımlarla çıkışa doğru adeta sürükledi.

"Akın, biraz yavaş ol! Bu topuklularla yürümek kolay mı sanıyorsun?!"

Daha son kelimem bitmeden, isteğimi emir kabul etmiş gibi aniden durdu.

"Haklısın, düşünemedim. Söyle bana şimdi, ne yapmak istersin?"

"Şey... Aslında istediğim bir şey var."

"Ne dilersen!"

"Vahit Ağabey'e gitmek istiyorum."

Akın'ın aydınlık yüzü bir anda karardı. Kaşlarını çatarken gözlerinin koyulaştığını görebiliyordum.

"Yapma Hazal! Ona çok kızgın olduğumu biliyorsun. Benden bunu isteme!"

"Akın, sana yalvarırım! Evet, sana çok büyük bir yanlış yaptı ama beni buraya getirmeseydi asla tanışamayacaktık! Amcama verdiği sözü tutabilmek için, babama yardım etmiş

gibi gözüküyor olsa da o aslında bana yardım etti. İçimde var olduğunu bile bilmediğim, bambaşka birini ortaya çıkardı. Artık tek başıma ayakta kalabileceğime dair bir inancım varsa, bu Kurt Vahit sayesinde!"

Koyulaşmış gözbebeklerinde ufak bir teslimiyet ışığı görsem de emin olamadım. Birkaç saniye dudaklarının şekline baktım. Ağzını açtığında söyledikleri ise içimde bayram coşkusu yarattı.

"Peki! Madem öyle istiyorsun."

"Teşekkür ederim."

O kadar mutlu olmuştum ki sevinçle boynuna sarıldım. Elleriyle tüm bedenimi kavrayıp, beni birkaç saniye göğsüne bastırdı.

"Hadi bakalım, kararımı değiştirmeden gidelim!"

Arabada birkaç kez, ağzı kulaklarında tabir edilebilecek halime bakarak gülümsedi.

"Onu çok seviyorsun."

Hiç kimseyi senin kadar değil, demek istedim; fakat sadece onaylamakla yetindim.

"Evet."

"Umarım, sevgine layık olabiliyordur."

"Benim için ikinci bir baba gibi oldu. Biraz ironik belki ama senin aksine, benim ona güvenim tam!"

"Öyle diyorsan."

"Lütfen Akın, ona bir şans ver! Başka seçeneği yoktu."

Kaşıbeyaz, ani bir frenle arabayı durdurunca öne doğru savruldum. Kızgın gözlerle bana baktığında, bu ani tepki yüzünden ağzım açık kaldı.

"Başka seçeneği vardı! Seni, çocukluğunu beraber geçirdiği kadının oğlunun mekânından çok daha farklı bir yere götürebilirdi."

"İşte bunu anlamıyorsun Akın! O, yine beni korumak istedi. Hile yaptığım anlaşılırsa, sadece senin bana merhamet göstereceğini düşündü!"

Dudaklarımın titrediğinin ve gözlerimin nemlendiğinin farkında değildim. Baştan sona yanlış olan bu oyunun neresini tutsam elimde kalıyordu.

Elini, yavaşça dudağımın üzerine koyup okşadı. Dokunuşu beni hazan rüzgârına yakalanmış bir yaprak gibi titretmişti.

"Özür dilerim. Kurt, doğru düşünmüş. Başka bir mekânda başına gelebilecekleri düşünmek bile istemiyorum."

Uzanıp, parmağıyla dokunduğu yere varla yok arası bir öpücük kondurdu. Gözlerimi kapatıp, bir an içinde değişen duygularıma odaklandım. Nasıl oluyordu da bir saniye önce üzgünken, onun tek dokunuşuyla mutluluğun zirvesine çıkabiliyordum?

Kısa bir süre sonra, Vahit Ağabey'in dükkânının önüne arabayı park ettik. Beni ve Kaşıbeyaz'ı aynı anda gören adamlar, şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Hangimiz daha forsluyduk bilemiyorum ama kapı önümüzde ardına kadar açıldı.

"Hoş geldiniz. Vahit Ağabey müsait, buyurun."

İçeriye doğru ilerlerken, Akın uzanıp elimi tuttu. Başımı kaldırdığım anda, bakışlarım onun dumanlı derinlerinde kayboldu. Avucunun içindeki elimi, parmaklarına dolayarak kuvvetle sıktım. Sadece onun bana sahip çıkmadığını, birbirimizi tamamladığımızı, ilk kez o an anladım.

Kapı açıldığında, bizi karşısında gören Kurt Vahit, ciddi anlamda şaşırdı. Koşarak boynuna sarılıp, yanağına sesli bir öpücük kondurdum. Hafiften çıkık olan gözleri iyice açılmıştı.

"Kız! Nereden çıktın sen?"

"Seni görmeye geldim."

"Hoş geldin."

Yan gözle Akın'a baktığımda, gergin olduğunu fark ettim. Vahit Ağabey benimle konuşuyordu ama bakışları onun üzerindeydi.

"Sen de hoş geldin, Ateşdağlı!"

"Hoş bulduk."

"Hayırdır kızım, senin bu saatte işte olman gerekmiyor mu?"

"Ben istifa ettim Vahit Ağabey. Emeğimin sömürüldüğü ve haksız muamele gördüğüm bir yerde daha fazla kalmak istemedim."

Ayrılmama neden olan diğer şeyleri söylemem, ikisi için de cinayet sebebi olacağından o kısmı es geçtim.

"Böyle düşündüğünü bilmiyordum. Şartlar bu kadar kötüleştiyse, en doğrusunu yapmışsın. Hem, senin gibi bir matematik dehası işsiz kalacak değil ya!"

"Teşekkür ederim. Kısa bir tatilden sonra iş bakmaya başlayacağım."

Akın'ın her kelimemi takip ettiğinin farkında olduğum için ekledim.

"Tabii, bunu henüz Akın'la konuşmadık."

Vahit Ağabey'in soran gözleriyle karşılaştığımda ise ona evlendiğimiz bilgisini vermediğimi hatırladım.

"Şey... Vahit Ağabey, biz Akın'la evlendik."

Bir an boş gözlerle baksa da birkaç saniye içinde gözlerinde bir ışık belirdi. Yüzüne kocaman bir gülümseme otururken, kalbimi ısıtan bir cümle kurdu.

"Vay be! Ayten'in oğluyla benim kızım ha! Bu ne büyük mutluluk böyle!"

Beni kızı yerine koymuştu. Sarılıp tebrik ederken, göz pınarında bir damla yaş belirdi.

"Canım yavrum!"

Dönüp Akın'a doğru ilerleyerek, elini omzuna koydu.

"Senin annenin oğlu olduğunu biliyordum ama düşündüğümden de mert ve onurluymuşsun. Bana ne kadar kızgın olursan ol, sen artık benim de oğlumsun, Ateşdağlı!"

Nefesimi tutmuş, Akın'ın tepkisini bekliyordum. Ne düşündüğü anlaşılmayan sert hatlı yüzünde hafif bir çözülme belirtisi aradım. Bakışları, yalnızca öfkeli ve arzuluyken olduğu gibi koyuydu. Karşısındakini tartar gibi birkaç saniye süzdü.

"Hazal'ın sevdiği herkese hayatımda yer var. Kızgın da olsam!"

Kurt, mahcup bir tebessümle elini iki kez onun omzuna vurup bana doğru döndüğü sırada, Akın ekledi.

"Kaldı ki bu camiada saygı duyduğum nadir insanlardan birisin!"

Bu son cümlenin Vahit Ağabey üzerinde yarattığı etki görülmeye değerdi. Duruşu dikleşirken, adeta gözlerinin içi parladı. Bir an onu, ortalığı kasıp kavurduğu genç haliyle görmek istedim.

"Bunu duyduğuma çok sevindim oğlum."

İkisinin arasında bir şeylerin yoluna gireceğine inancım tamdı. Yaklaşık yarım saat kadar sohbet edip, Vahit Ağabey'in ikram ettiği içecekleri yudumlarken, Akın'ın yavaş yavaş rahatlaması bu düşüncemi destekledi.

Vedalaşıp arabaya bindiğimizde, elimi artık kocam olan yakışıklı adamın elinin üzerine koydum.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Evlilik haberini ilk paylaşmak istediğin insanın Kurt Vahit olmasına şaşırdım fakat artık, senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum."

"Buna ne kadar sevindim, anlatamam."

"Peki, o zaman güzel karım, akşam yemeğine ne dersin?"

"Şahane derim! Çok acıktım."

Boğaz'da yediğimiz nefis balık ve birkaç kadeh içkiden sonra o kadar gevşemiştim ki eve nasıl geldiğimizi bile anlamadım. Başımı oturduğum koltuğa dayayarak, hülyalı gözlerle caddedeki ışıkları sayarken, araba bir anda toprak yola dönünce şaşırdım.

"Geldik mi?"

"Uyudun sanmıştım."

"Sanırım biraz mayıştım."

"Bu çok normal, yorucu bir gün oldu."

"Her anından keyif aldım."

Başımı bu sefer onun olduğu tarafa yaslayıp, gözlerinin içine baktım.

"Ben de."

Bakışlarının dumanlanması, içimde bir heyecan rüzgârı estirdi. Ona belli etmesem de bir an için nefessiz kaldım. Bu çatı altında, evli bir çift olarak ilk gecemizi geçirecektik. Tek bir bakışıyla soluğumu kesen adam, acaba üzerimdeki etkisinin farkında mıydı?

Arabadan inerken, en son çakırkeyif olduğum gece neler yaşandığını hatırlayarak kızardım. Ertesi gün, söylediklerimi hatırlayınca yerin dibine geçmiştim.

Başımın hafiften dönüyor olduğu gerçeğini es geçerek kapıya ilerlerken, birden ayaklarım yerden kesildi. Bayılıyor olmaktan korkarak, tutunacak bir yer arayacakken Akın'ın kollarında buldum kendimi.

"Bir gelinin eşikten yürüyerek geçmesi uğursuzluktur."

Başımı onun göğsüne gömerek güldüm.

"Batıl inançların olduğunu bilmiyordum."

"Seni kaybetmekten korkuyorum diyelim."

Belki o an espri yaptığını sanmıştım, belki de sadece başım dönüyordu; fakat yine de bunu söyledikten sonra yüzüme öyle bir bakışı vardı ki son derece ciddi olduğunu ancak o zaman kavrayabildim.

Kalp atışım hafifçe hızlanırken, beni kucağından indirmeden yukarıya taşıdı. Son söyledikleri, bana kendi duygularımı hatırlatıyordu. Onu kaybetmekten ölesiye korkuyorken, kollarında olduğum an, en güvende olduğum andı.

Bu defa yönünü hiç şaşırmadan, kendi odasına doğru ilerledi.

"Ne o, beni kendi yatağıma yatırmayacak mısınız, Akın Ateşdağlı?"

Çapkın bir tebessümle başını iki yana salladı.

"Bir daha asla! Dün gece söylemiştim; *bundan sonra seni yanımdan ayırmaya hiç niyetim yok, Hazal Ateşdağlı!*"

Yatağın kenarında beni kucağından indirdiğinde, duyduklarımın etkisiyle yüzümde aptal bir sırıtış belirdi. Eli, çıplak koluma değdiğinde ise her şey tepetaklak olmuş bir şekilde arzuya boyandı. Sadece okşuyordu belki ama yine de karnımdan aşağıya doğru inen o tatlı sızıya mâni olamadım.

Yavaşça arkama dolanıp, beni göğsüne yaslayarak kolumu havaya kaldırdı. Elimi, omzunun gerisine götürüp ensesine bıraktı. Koltuk altımdaki fermuara uzanırken dokunduğu her nokta istemsizce titriyordu. Belime kadar inen fermuarı, çıldırtan bir yavaşlıkla açtıktan sonra, beni kalçamın iki yanından tutup kendi bedenine bastırdı. Sert bedeninin her zerresini hissettiğimde, dudaklarımdan bir inleme fırladı. Elleri, karnımdan kasıklarıma yuvarlak bir hat çizerek dolaşırken, aldığım zevkle gözlerimi kapattım.

Başımı arkaya atıp omzuna dayadığımda, saçlarımı tek tarafa itip boynumu öpmeye başladı. Çözülen fermuarın etkisiyle, elbisemin kalın askısı omzumdan düşünce, lacivert sutyenin bir

kısmı ortaya çıktı. Akın, bir an duraksayıp, elini safir gibi parlayan dantelli büstiyerin üzerinde dolaştırdı.

"Aldığımdan beri bunu üzerinde göreceğim günü bekliyordum."

Boğuklaşan sesi, onun da arzuya yenik düşmek üzere olduğunu gösteriyordu. Sadece benim duyabileceğim kadar kısık bir tonda konuşmaya devam etti.

"Şu an en merak ettiğim şey ne, biliyor musun?"

Yutkunarak cevap verdim.

"Ne?"

Hızla beni çevirdiğinde, yüz yüze kaldık.

"Takımın alt parçasının nasıl göründüğü!"

Daha ben ağzımı açamadan, tek bir hareketle elbiseyi çıkardı. Üzerimde sadece lacivert takımla, önünde duruyordum.

"Hayal ettiğimden de güzel!"

Sözleri, tıpkı tenime değen elleri gibi yakıyordu. Dokunuşlarına, ıslak dudakları da eşlik ettiğinde, ufak bir bilinç kaybı yaşadım. Nefesim sıklaşmış, bedenimdeki her zerre, güneşe dönen bir çiçek gibi kendini onun okşamalarına bırakmıştı.

Her adımda biraz daha geri giderek, büyük yatağın gövdesine yaslandım. Belimden tuttuğu gibi, beni serin çarşafların üzerine yatırdı. Hafifçe bulanıklaşmış gözlerimin arasından, bu kez bir çırpıda üzerindekileri çıkardığını fark edebildim. Yanıma doğru uzanırken bacaklarımdan yukarıya doğru tek ve sabit bir hareketle yaptığı tüy gibi dokunuş, kalçamı kaldırıp başımı geriye doğru atmama sebep oldu.

Yaşadığım duygulara o kadar yabancıydım ki bacaklarımın arasında hissettiğim nemli arzu, yutkunmama sebep oldu. Hele de uyluğumda duraklamış olan eli, çamaşırımın içinden en mahrem yerime uzandığında, boğazımdan hırıltılı bir inilti

koptu. Maharetli parmakları, nabzımın o an için attığı yerde dolaşırken, dudakları göğsümün tomurcuğunu buldu.

Kesik kesik nefes almak, az sonra zevkten öleceğim hissi yaratmıştı. Sutyenimin, tenimden koparıldığının bile farkında değildim. Ellerimi saçlarına geçirip, başını, dişlediği göğsümden uzaklaştırdım.

"Akın, dur! Nefesim kesildi!"

Yukarıya doğru uzanıp, tüm ağırlığını bedenime yüklerken, ellerimi başımın üzerinde birleştirdi. Neredeyse yatak başına değen ellerimi o kadar gergin tutuyordu ki az önce uyarılmaktan dikleşen memelerim onun göğsü altında zevk dolu bir işkenceye maruz kaldı.

Kulağımı hafifçe dişleyerek, "Daha yeni başlıyoruz," diye fısıldadı.

Bedenimin gerginliğini tarif etmeye kalksam, yay benzetmesi hafif kalırdı. Onun ağırlığının yaptığı nefis baskıyla inlerken, bir saniye için gözlerimi açtım. Bakışlarımız çarpıştığında, gözlerinde bulduğum tutku, yaprak gibi titrememe yol açtı. İki insanın aynı arzu denizinde boğulduğu başka bir an olabilir miydi, bilmiyordum.

Neredeyse laciverte dönen gözlerinde alevlenen ateş, o an ikimizi birden yaktı. Öyle ki dudakları hoyratça denebilecek bir tutkuyla benimkileri bulduğunda, gözümden bir damla yaş aktı. Beni, ağzımı açmaya zorlayarak daha ıslak bir keşfe çıkardı. Kendimizden geçme noktasına gelecek kadar uzun süre öpüştük. İkimizin de gergin bedeni en ilkel duyguyla birleşmek için sızlarken, bu arzuyu göz ardı edip, dakikalarca birbirimizin dudaklarında kaybolduk.

Soluksuz kalma noktasına geldiğim bir an, öpüşünün şiddetini azaltan Akın, alt dudağımdan sonra, çenemi hafifçe dişledi. Öylece birbirimize bakarken, elini ikimizin bedeni arasında

kaydırarak çamaşırımın içine soktu. Ağzımdan çıkan ses, melodik bir çığlık şeklinde kulağıma doldu.

Dudakları, elinin izlediği yolu takip ederek göğüslerimden kasıklarıma doğru inerken, altımızda kırışan çarşafı iki elimle sıktım. Bedenimin her yerine bıraktığı küçük öpücükler, kızgın bir damga gibi tenimde iz bıraktı. Parmaklarını çamaşırımın iki yanına takıp aşağıya çektiğinde, nefesi, tıpkı bir çöl rüzgârı gibi kadınlığımı yaktı.

Az önce ağzımın içinde deprem yaratan dudaklar, en sıcak ıslaklığa değdiğinde ise kesik kesik soluyan boğazımdan bir inilti fırladı. Önce hafif ve yumuşak öpücüklerle başlayan rüzgâr, sıcacık ağzının ardı arkası kesilmeyen darbeleriyle fırtınaya dönüştü. Kısa bir süre sonra ise dudaklarımdan çıkan ritmik iniltiler, çığlığa dönüştü. Bir an, aldığım zevkle bayılacağımı düşünürken, içimde patlayan havai fişekle bambaşka bir girdaba düştüm. Başım dönüyor, kulaklarım uğulduyor, kalbimin atışı muhtemelen dışarıdan bile duyuluyordu.

Akın'ın ağırlığını üzerimde hissettiğimde, hülyalı gözlerimi zorlukla açtım. Uyarılmanın zirvesine çıkmış tenime değen erkekliği, bacağımı tutup beline sarmasıyla, çelik gibi bir etki yarattı. Birkaç kesik soluk alıp, sızlayan kuytuları sıcak sertliğiyle doldurması için bakışlarımla adeta yalvardım.

Beni hiç bekletmeden, kendini ileri doğru ittiğinde nefesim tamamen kesildi. Kısa bir süre öncesine kadar varlığından haberdar bile olmadığım duyguların girdabında savrulurken, onun geri çekilip tekrar tekrar bedenime vurduğu her darbeyle zevk denizinde kayboldum.

Bir süre sonra, terden kayganlaşan bedenlerimiz birbirine dolanmış halde yatarken, soluklarımızın normal ritmini bulmasını bekliyorduk. Başı göğsümde yatan adamın ıslak saçlarına dokunduğumda, birkaç dakika önceki bakışlarını hatırladım. Gerginliğin son noktasına ulaşmış bedeni rahatlamak için

çırpınırken, gözlerinde bana zevk verme arzusunun yoğunluğunu görmüştüm. Ne zamanki beraber zirveye çıkacağımızdan emin olmuş, o zaman yaşadığımız tutkunun içinde kaybolmuştu.

Elimi keskin yüz hatlarında gezdirirken, böyle bir adamı hak etmek için ne yaptığımı düşündüm. Parmaklarım dudaklarını bulduğunda, elimi tutarak avucumun içini öptü. Hafifçe doğrulup, beni kucağına çekti. Başımı dayadığım göğsünün altında, kalbinin hâlâ hızlı bir tempoyla attığını duyabiliyordum.

Aşkın nasıl bir şey olduğunu bana öğreten adam, artık benim kocamdı. Bundan daha mutlu olabileceğimi sanmıyordum.

Hülyalı düşüncelerimin arasında aklımı karıştıran tek şey, ailemin Akın'la evlendiğimi öğrendiklerinde verecekleri tepkiyi öngörememekti. Hiç kimseye hayatımla ilgili hesap vermeyeceğim bir noktada olsam da annemin nasıl davranacağını merak ediyordum.

Böyle güzel bir günü, kaygı verici düşüncelerle bozmak istemiyordum. Ertelemek sanırım en iyisiydi, ben de öyle yaptım; tüm kötü düşünceleri bu gecelik geride bırakarak sevdiğim adamın kollarına biraz daha sokuldum, kokusunu içime çekip huzurla uykuya daldım.

22. BÖLÜM

Birkaç gün sonra...

Sabah terasta nefis bir kahvaltı yaparken, birden istifamı vermek zorunda olduğumu hatırladım. Rüya gibi geçen birkaç günden sonra, gerçeğe dönmek oldukça zordu. Akın da şehirde birkaç saatlik işi olduğunu söylediğinde, bundan kaçış olmadığını anlamıştım. Muhtemelen, benim işim sevgili kocamınkinden erken biteceğinden, Merve'yle öğle yemeğinde buluşmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm.

Derin düşüncelerle eski işyerimin önünde bir süre bekledikten sonra tedirgin adımlarla binaya girdim. Asansörü beklerken, bir an topuklu sandaletlerimin üzerinde sallandım. Gergin olduğumu belli etmemek için, özel çaba sarf ediyordum. Bu binada geçirdiğim son güne ait kötü hatıralar gözümün önünden film şeridi gibi akıp giderken, sanki etraftaki herkes bana bakıyormuş gibi hissettim.

Akın'ın işyerime gelişinin rüya olduğunu düşünmüşken, bir anda ortaya çıkan Tolga'nın varlığı her şeyi kâbusa çevirmişti. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Hakan'ın aşağılar tarzdaki tavırları isyan etmeme sebep olmuştu.

Asansör, insan kaynakları departmanının bulunduğu katta durduğunda, düşüncelerimden sıyrıldım ve başımı dikleştirerek

dışarı çıktım. Seri adımlarla ilerlerken, tanıdığım birkaç kişiye gülümseyerek selam verdim. İşyerinde sevdiğim insanlardan biri olan Nergis'in kapısını çalarak, içeriye girdim.

"Merhaba."

"Hoş geldin Hazal."

"Teşekkür ederim Nergis, nasılsın?"

"İyiyim canım, esas sen nasılsın? İstifa edeceğinden hiç bahsetmemiştin."

"Ani oldu."

"Aslında sebebini sormam gerekiyor ama sanırım sen bu konuda konuşmak istemiyorsun."

"Aynen öyle, anlayışın için teşekkür ederim. Böyle olması gerekti diyelim."

"Otursana!"

İlerleyip, elimdeki zarfı uzattım.

"Hayır, teşekkür ederim, böyle iyiyim. Pek vaktim de yok zaten."

"Şey... Hazal, yalnız Hakan Bey, mutlaka seni görmek istiyor."

"Neden? Ne gerek var ki?!"

Gerildiğimi belli etmemeye çalışarak gülümsedim.

"Bize söylediği bu. Yoksa istifanı işleme almayacakmış!"

Avazım çıktığı kadar bağırmak isterken, ağzımdan çıkan sözcük çok itaatkârdı.

"Peki."

Topuklarımın arkasına vura vura, Nergis'in odasından çıkıp iki üst kattaki Hakan'ın ofisine yöneldim. Aslı yerinde yoktu. Derin bir nefes alıp, kapıyı çalmadan içeriye daldım.

"Beni görmek istemişsiniz."

Bakışlarımdaki soğukluk, bütün odanın buz tutmasına neden olabilirdi. Arsız ve alaycı bakışları, birkaç saniye üzerimde dolaştı.

"Oh! Hazal Hanım, hoş geldiniz."

Hiç cevap vermeden, çenemi dikleştirdim.

"İstifamı yazılı olarak verdim, fakat sizi görmem gerektiği söylendi. Bir sorun mu var? Bunun için mail de atabilirdim ama bir an önce işleme konması için elden teslim etmek istedim!"

"Güzelim, bırak bu resmi konuşmaları! Hiç kimse beni yarı yolda bırakamaz. Buradan ayrılırken pişman olacağını söylemiştim. Ne mutlu ki hiç uğraşmadan kısmet ayağıma geldi."

Ne demek istediğini anlayamamıştım ama iğrenç tavrına bir yanıt vermeden de duramadım.

"Bilmez miyim Hakan Bey, elbette hiç kimse sizi yarı yolda bırakamaz, o sizin uzmanlık alanınız!"

Gözlerinde hafif bir kısılma olsa da keyfini bozamamıştım.

"Merve'yi hatırlatmak için imalı cümleler kurmana gerek yok! Küçük bir servet avcısıydı, ben de onu ait olduğu yere yolladım!"

"Bence, minicik bir bebeğin günahına girerek ancak ruhunuzu cehenneme yollamış olabilirsiniz!"

"Bırak bu ahlaki zırvalıkları! Sen önce kendi yaptıklarına bak! Az yere bakan yürek yakan değilmişsin! İki erkeği aynı anda idare ettiğini duyduğumda inanamadım. Fakat sana bir sürprizim var! Sayemde hayallerin yarım kalacak!"

"Bu suçlayıcı imalarınızı hak edecek bir şey yaptığımı sanmıyorum! Ne demek istiyorsunuz, açık konuşur musunuz?"

Masanın arkasından öne doğru geldiğinde, refleks olarak bir adım geri kaçtım.

"Dün, buraya bir kadın geldi. Tesadüfen yanlarından geçerken, Aslı'yla konuşmalarına kulak misafiri oldum. Senden

bahsetmesi ve gizemli tavırları dikkatimi çekti. Ona senin hakkında ayrıntılı bilgi verebileceğimi söylediğimde, yüzünde beliren gülümseme ellerimi ovuşturmama sebep oldu."

Ben konunun nereye gideceğini düşünürken, Hakan gerinerek konuşmaya devam etti.

"Kadın, senin sevgilinin kız kardeşi olduğunu söyledi. Nişanlın Tolga'yı seni almaya geldiğinde birkaç sefer görmüştüm. O nedenle kendisini tanıyordum fakat bu kadının anlattığı farklı biriydi. Her zaman yolda rastlayabileceğiniz türde bir adam olmadığından, bahsettiği kişinin istifa ettiğin gün ofiste kavga ettiğin adam olduğunu anladım. Bunu keşfettiğim anda da değmeyin keyfime! Kadının söylediğine göre, ailenin senin hakkında derin şüpheleri varmış. Tahmin edersin ki ben de bu düşüncelerini doğrulayacak abartılı bir açıklama yaptım."

O an ben karmakarışık düşünceler içinde savrulurken, Hakan pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

"Ha! Bir de çok affedersin ama senin bir başkasıyla nişanlı olduğunu ağzımdan kaçırdım."

Elini ağzına götürmüş, sahte bir pişmanlığı sahnelerken son derece keyifli gözüküyordu.

Çılgın gibi, bu kadının kim olduğunu düşünüyordum. Akın'ın kız kardeşi yoktu. İlk aklıma gelen Hakan'ın yalan söylüyor olduğuydu. Fakat gerçek olmasa bu kadar keyifle anlatamazdı. Gerçek ya da yalan, onun kurduğu tuzağa düşmeyecektim.

"Ne yaptığınız beni hiç ilgilendirmiyor, Hakan Bey! Dün itibariyle evli bir kadınım. Belki hayal kırıklığına uğrayacaksınız ama kocamın bir kız kardeşi yok! Bundan sonra sizi bir daha görmeyecek olmaksa, en büyük mutluluğum!"

Onu bembeyaz bir suratla bırakıp, kapıyı çarparak dışarıya çıktığımda zangır zangır titriyordum. Bunca zaman bu adamla nasıl çalışabildiğime hayret ettim. Aceleyle asansörü çağırıp, binadan ayrılarak taksiye bindim.

Merve'yle buluşacağımız restorana girerken, aklımda hâlâ kadının kim olduğu sorusu vardı. Oturup menüyü elime almıştım ki kapıdan arkadaşım girdi. Üzerindeki neşe, uzaktan bile fark ediliyordu.

"Selam!"

"Hoş geldin Merve"

"Ne o tatlım, yüzün asık gibi!"

"Evet! Canım sıkkın biraz."

"Şirkette mi bir şey oldu?"

Hakan'dan bahsetmeden, ona konuyu anlatamazdım ama paylaşmadan da yapamazdım.

"İstifamı verdikten sonra, Nergis, patronun beni görmek istediğini söyledi."

"Boyu devrilesice! Neymiş derdi?"

"Dün, bir kadın ofise gelip benim hakkımda sorular sormuş. Sevgilimin kız kardeşiymiş sözde. Hakan da istifa etmemi hazmedemediği için başka biriyle nişanlı olduğum bilgisini vermiş!"

Merve'nin ağzı şaşkınca açılmıştı.

"Akın'ın kız kardeşi mi gitmiş Hakan'a?"

"Akın'ın kız kardeşi yok ki!"

"O halde, gelen kadın kim? Hakan, yalan söylüyor olmasın?"

"Hiç sanmıyorum. Yaptığı işle gurur duyan tavrını ve beni nasıl faka bastırdığını anlatan bakışlarını görmen lazımdı."

"Sen ne cevap verdin?"

"Önce şaşırdım tabi. Sonra bunun mümkün olamayacağını, çünkü kocamın tek çocuk olduğunu haykırdım."

"Ne?!"

Merve'nin şaşkınlıkla karışık attığı çığlık, bütün restoranın dönüp bize bakmasına sebep oldu. Ona evlilik haberini

telefonda vermek istememiş, yüz yüze olmayı tercih etmiştim. Bir an boş bulunup kullandığım sözcük, elbette arkadaşımda sarsıcı bir etki yaratmıştı.

"Siz evlendiniz mi?"

"Sakin ol Merve, sana söyleyecektim!"

"Ne zaman, çocuğun olduğunda mı?"

"Tatlım, alınma hemen! Bana da sürpriz oldu. Akın, dün beni gezmeye çıkarmak bahanesiyle kendi mekânına götürdü. Yalnızca iki üç çalışanının katıldığı sade bir nikahla evlendik."

"İnanmıyorum ya! Beyaz atlı prense bak sen! Çabuk yüzüğünü göster!"

İlk defa o an, bir yüzüğüm olmadığını fark ettim. Yüzüm düşmüş olacak ki Merve atılıp elimi tuttu.

"Böyle ani olunca, Akın unuttu herhalde! Olsun, nasıl olsa alır!"

Biraz buruk bir gülümsemeyle, onun yüzüne baktım.

"Tabii."

Merve, bana doğru eğilip fısıldayarak, "Hazal, yoksa hamile misin?" diye sordu.

"Yok öyle bir şey, nereden çıkardın?!"

"Neyse, sen cevap ver! Eğer Akın'ın kız kardeşi yoksa, işyerine gelen kadın kimdi?"

"Aslında benim aklıma biri geliyor ama o kadarını da yapmaz diyorum."

"Kim?"

"Elif!"

"Elif de kim?"

"Akın'ın en yakın arkadaşının karısı! Adamcağız genç yaşta vefat etmiş. Akın, onun karısını ve oğlunu emaneti biliyor. Tek sorun..."

"Evet, nedir tek sorun?!"

"Elif'in Akın'a olan ilgisi."

"Ne diyorsun?! Emin misin?"

"Ben zaten şüpheleniyordum ki, onun hayatında bir yer edinmeye başladığımı fark edince tırnaklarını çıkardı. Aleni bir biçimde, benim gelip geçici bir kadın olduğumu, Akın için hiçbir şey ifade etmediğimi söyledi."

"Terbiyesize bak! Kusura bakma ama Akın da buna fazla yüz veriyor herhalde. Yoksa ne haddine!"

Aslında, Merve'ye hak vermiyor değildim.

"Ali'nin oğlu Salih, Akın için çok kıymetli. Ona tıpkı bir baba şefkatiyle yaklaşıyor."

"Ne olursa olsun, artık o evli bir adam! Mesafe koyması lazım! Hem anlattıklarından sonra benim hiç şüphem kalmadı; kesin işyerine giden o kadındır! Neydi adı?"

"Elif."

"Kesin Elif!"

Karmaşık düşünceler beni esir almak üzereydi ki telefonum çaldı. Onun adını ekranda görmek bile, kalbimin atışını hızlandırıyordu.

"Efendim Akın?"

"İşin bitti mi, Hazal?"

Ona, Hakan'a dair hiçbir şey anlatmadığım için işyerine isteksiz gittiğimi fark etmemişti.

"Evet bitti. Merve'yle yemekteyiz."

"Az önce annem aradı. Bu akşam bize gelmek istediğini söyledi. Seninle konuşmadan kabul ettim; umarım senin için sorun olmaz."

Ağzım kulaklarımda ona cevap verirken, kafamda tek bir kelime yankılandı: *Bize!*

"Ne sorun olabilir ki?! Çok mutlu olurum."

"Sevindim. Arkadaşını da davet et istersen, şu meşhur Merve'yle biz de tanışalım. Ben de Elif ve Salih'i çağıracağım, küçük bir kutlama yaparız."

"Olur, söylerim."

"Bir saat kadar sonra sizi alırım."

"Tamam."

Telefonu kapatınca, Merve'nin alaycı bakışlarıyla karşılaştım.

"Ne?"

"Bu ne neşe kızım, ağzını kapat!"

"Sesini duymak beni mutlu ediyor, yalan söylememi mi istersin?!"

"Tabii ki söyleme tatlım, ben sadece şaka yapıyorum. Senin yıllardır bu kadar içten güldüğünü görmemiştim."

Gerçekten farklı mı gülüyordum, bilmiyordum fakat Kaşıbeyaz'ın hayatımda yarattığı değişimi her bir hücremde hissedebiliyordum.

"Akın, bu akşam seni bize davet ediyor."

"Nasıl yani? Kızım siz daha yeni evlisiniz, yalnız kalsanıza!"

"Annesi bizim evlendiğimizi henüz bilmiyor. Bu akşam eve gelmek istemiş; Akın da küçük bir kutlama yaparız dedi. Elif ve oğlu da gelecek, senin gelmenden de mutluluk duyacağını söyledi."

"Kibar kocanın nazik davetini kabul ediyorum o halde!"

Elimde olmadan güldüm. Birkaç komplo teorisi ve Merve'nin bundan sonra hayatına çizeceği yolla ilgili sohbet ederken, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Heyecanla bir şeyler anlatırken Merve'nin beni dinlemediğini fark ettim. Elimi yüzüne doğru sallayarak;

"Hey! Sana söylüyorum," dedim.

"Ay! Pardon. Şu kapıdan giren adama gözüm takıldı. Karizmaya bakar mısın? Erkek dediğin, böyle olmalı!"

Başımı çevirdiğim anda bakışlarım Akın'ınkileri buldu. Her zamanki kendinden emin yürüyüşüyle bize doğru yaklaşıyordu. Tam masanın önüne gelip durduğunda, Merve'nin şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdığını gördüm.

"Selam."

"Hoş geldin."

Eğilip, beni yanağımdan usulca öptü. Dudaklarının sıcaklığı, sanki daha dün gece bütün bedenimde hissetmemişim gibi, hasretiyle yaktı beni.

Merve'nin pür dikkat ikimizi izlediğini görünce, nerede olduğumuzu hatırlamak zorunda kaldım.

"Akın, seni en yakın arkadaşımla tanıştırayım: Merve!"

Hâlâ şaşkınlığı gözlerinden okunan Merve'ye dönerek, klasik ritüeli tekrarladım.

"Merveciğim; kocam, Akın Ateşdağlı!"

"Memnun oldum Merve, sonunda tanışabildik."

"Ben de çok memnun oldum."

Akın, yanımdaki sandalyeyi çekip otururken elini omzuma sardı. Bu sıcak temas, o kadar samimiydi ki bir an kalbim mutlulukla sarsıldı.

Biz tatlımızı yerken, o da bir fincan kahveyle bize eşlik etti. Bu kısa süre içinde cereyan eden sohbet esnasında, Merve'nin kocama hayran kaldığını hissettim. Akın, hesabı istemek için garsona seslendiği sırada, ayağıyla masanın altından bacağıma vurup başparmağıyla onay işareti yaparak düşüncemi destekledi.

"Bu akşam bize katılabilecek misin, Merve?"

"Rahatsız etmeyeceksem, çok isterim."

"Rica ederim, rahatsızlık ne demek! Aksine, memnun oluruz."

Akın gelmeden önce konuştuklarımızdan, Merve'nin özellikle Elif'le karşılaşmak istediğini biliyordum. Hep beraber restorandan çıkıp arabaya bindik. Çok da uzun olmayan bir yolculuktan sonra eve vardığımızda, Merve de tıpkı benim ilk gördüğümde inanamadığım gibi, şehre bu kadar yakın fakat saklı kalmış böylesi güzel bir yer olamayacağını düşünüyordu sanırım.

"Aman Allah'ım, ne kadar güzel bir eviniz var! Ormanın içinde ve şehrin dibinde... İnanılır gibi değil!"

Merve'nin, artık *yuvam* dediğim yeri beğenmesi beni çok mutlu etmişti.

"Beğendin mi gerçekten?"

"Ba-yıl-dım!"

Birbirimize sarılıp, Kaşıbeyaz'ın açtığı kapıdan içeriye girdik. Akın, üzerini değiştirmek için yukarı çıkarken ben, Merve'ye verandayı gösterdim. Kendini salıncağa atıp kollarını esneterek gülümsedi.

"Son birkaç saat içinde yaşadıklarım beni sersemletti. Şimdi sen, hayatımda gördüğüm en hoş adamla evlendin ve burada yaşıyorsun, öyle mi?"

"Öyle galiba."

"O halde git ve bana soğuk bir içecek getir, şanslı yeni gelin!"

Adeta ayaklarım yere değmeden mutfağa geçip, Merve'ye bir bardak limonata hazırlarken hemen arkamda Kaşıbeyaz'ın varlığını hissettim. Ellerini belime sarıp yüzünü saçlarıma gömünce, elimdeki bardak kayarak tezgâhla buluştu. Kırılmamıştı ama heyecanımı o kadar canlı bir şekilde ifşa etmişti ki Akın'ın gülümsediğini hissettim. Beni kendine çevirip gözlerimin içine baktı.

"Seni etkiliyorum."

"Tecrübesizliğimden faydalanıyorsun diyelim."

"Bak sen! Benden kaynaklanmıyor yani, öyle mi?"

Onu şaka yollu da olsa kızdırmak, hoşuma gitmişti. Sanırım kızgın olduğu anlarda gözlerinde yanan şimşekleri görmeyi seviyordum. Başımı yana doğru büküp, masumca yere bakarak gülümsedim.

"Yani."

Çenemi tutarak, beni kendine bakmaya zorladı.

"Dün gece kollarımdayken, sadece benim adımı haykırıyordun!"

Eliyle dokunduğu yeri, hafifçe dişleyerek devam etti.

"Tıpkı, bundan sonraki tüm gecelerinde yapacağın gibi!"

Tutku dolu dudakları benimkilere kapandığında, kalbimin tek gerçeği olan adamın nefis kokusunu içime çektim. Mutfak tezgâhına dayanmış şekilde ne kadar öpüştük bilemiyorum ama Merve'nin sesiyle kendimize geldik.

"Nerede kaldın kuzum? Ay! Çok pardon!"

Bizi gördüğü anda verandaya geri kaçan Merve'nin tavrı, Akın'ı güldürmüştü.

"Arkadaşını daha fazla utandırmadan gitsem iyi olacak."

"Nereye?"

Soru, bir çığlık şeklinde dudaklarımdan fırladı.

"Yeni geldik!"

"Akşam da mekâna uğramayacağım için, halletmem gereken işler var. Birkaç saate kalmaz, annemleri de alır gelirim."

Saatine bakarak devam etti.

"İki saat sonra catering şirketi gelecek. Aperatif ağırlıklı bir menü belirledim; senin hiçbir şey yapmana gerek yok."

"Anneni ilk defa ağırlayacağız, ayıp olmayacak mı böyle?"

"Hayır, güzel karıcığım! Bu bir kutlama. Başka bir zaman, annemi kendi hazırladığımız bir sofrada ağırlarız."

Bunu söylerken elinin tersiyle yüzümü okşamıştı. Tenime değdiği her an olduğu gibi hafifçe titreyerek onayladım.

"Madem öyle diyorsun."

Akın, geç kalmayacağını söyleyip kapıdan çıkarken yüzüm düşük bir halde mutfakta kalakaldım. Neden sonra kendime gelip elimde limonatayla terasa çıktığımda ise Merve'nin sırıtan yüzüyle karşılaştım; otuz iki dişini birden görebiliyordum.

"Kusura bakma tatlım, evde kumru gibi dolaştığınızı tahmin edemedim."

"Beni utandırmaya mı çalışıyorsun sen? Nedir o yüzündeki imalı gülüş!"

Merve'nin attığı kahkaha ormanda yankılanınca, bir grup kuş göğe doğru havalandı.

"Bayılıyorum senin şu mahcup hallerine! Kızım yeni evlisiniz siz, tabii ki öpüşüp koklaşacaksınız. Hem ben, yakışıklı eniştemin de sana yangın olduğunu gördüğüme çok sevindim."

"Öyle mi dersin?"

"Şüphen mi var?! Az önce şahit olduğum sahnedeki tutku görülmeye değerdi."

Merve'ye pek belli etmesem de bu sözlere çok sevinmiştim. Aşkımı haykırdığım gece hariç, Akın'a bir kez daha hislerimi tekrar etmemiştim. Bana karşı bir şey hissediyor muydu bilmiyordum; fakat onun da duygularını belli etmeyen bir insan olduğunun farkındaydım.

Çok huzurlu, neşeli birkaç saat geçirdikten sonra, kapı çalındı ve yemek şirketi geldi. Biri verandaya biri içeri olmak üzere masaları hazırladılar. Servisi biz yapacağımız için, her şeyi tamamlayıp gitmeleri bir saatlerini bile almadı.

Arkadaşımdan izin isteyip yukarı çıktım. Hızlı bir duş alıp, üzerime yaprak yeşili uçuş uçuş bir elbise giydim. Hafif bir makyajla hazırlığımı tamamlayıp aşağıya inmiştim ki Akın'ın

arabasının sesi kapıda duyuldu. Tam o sırada Merve de içeri girmişti.

"Araba sesi duydum."

"Geldiler galiba, çok heyecanlıyım."

"Sakin ol Hazal, ilk evlenen sen misin?!"

"Tabii ki değilim, sadece Ayten Hanım'ın tepkisinden çekiniyorum."

Kapının çalmasıyla, konuşmamız yarıda kesildi.

Önde Ayten Hanım, arkada tüm kibriyle Elif, en sonda ise Akın ve Salih duruyordu. Elif'in nefret dolu olduğu her halinden anlaşılıyordu.

"Hoş geldiniz!"

Ayten Hanım, her zamanki samimi tavrıyla bana sıcacık sarılıp cevap verdi.

"Hoş bulduk kızım!"

"Nasılsınız?"

"Güzel yüzünü gördüm, daha iyi oldum."

Herkes içeriye girip kapı kapandığında elimi Elif'e uzatıp, "Hoş geldin Elif," dedim.

Elimi görmezlikten gelip, soğuk bir tavırla yüzüme baktı.

"Esas misafir sensin tatlım, bizi buyur etmene gerek yok!"

Daha ilk cümleden saldırıya geçen kadının söylediklerini duydu mu diye Akın'ın yüzüne baktığımda, onun Salih'le konuştuğunu gördüm. Ayten Hanım ve Elif'i Merve'yle tanıştırdıktan hemen sonra, Salih'i selamladım. Bu çocukta kalbimi ısıtan bir şeyler vardı.

Hep beraber salona geçtiğimizde, Elif'in Merve'ye bakarak dişlerinin arasından, "Fare deliğe sığmamış, bir de kuyruğuna kabak bağlamış!" dediğini duydum.

Tıpkı benim gibi, Merve de onun ne dediğini duymuştu. Merve, sertçe dönüp gözlerinden ateş saçarak karşısındaki kadına bakınca, benden farklı, daha dişli bir rakiple karşılaşan Elif, bir an için şaşırdı. Neyse ki ikisinin arasında kalan koltuğa Akın oturunca, farkında olmadan gerginliği bölmüş oldu. Ayten Hanım'ın güler yüzü de ortamı daha sıcak hale getirmişti.

"Çocuklar, sizi özlediğim için gelmek istedim; umarım emrivaki olmamıştır."

Bana hitaben konuştuğu için cevap vermek durumunda kalmıştım.

"Ne demek Ayten Hanım, burası sizin eviniz."

Elif'in fısıldayarak bana verdiği karşılığı, bu kez Akın da duymuştu.

"Ha şunu bileydin!"

Öfkeli bakışlarını Elif'e çevirdiğinde, genç kadın kulaklarına kadar kızardı.

Kısa bir süre sohbet ettikten sonra verandadaki masaya geçip yemeğe oturduk. Dolaptaki zeytinyağlıların servisi için mutfağa yöneldikten birkaç dakika sonra, arkamda bir kıpırtı hissettim. Döndüğüm gibi Elif'in buz gibi bakışlarıyla karşılaştım.

"Bir şey mi istemiştin?"

"Evcilik oyununa iyi alışmışsın bakıyorum."

"Anlayamadım?"

"Bence gayet iyi anladın. Senin nasıl bir kadın olduğunu öğrendikten sonra, bu masum kız tavırlarını yemiyorum tatlım."

Artık benim de evim olan bu yerde, bana hakaret etmesine izin vermeyecektim.

"Neden benimle uğraştığını bilmiyorum Elif; fakat sadece mutfakta ve yalnızken tırnaklarını çıkardığın için, başka insanların bulunduğu ortamlarda var olamayacak kadar sığ olduğunu düşünüyorum. Belki aşk sarhoşu olmak IQ'mu birkaç

puan düşürmüş olabilir; fakat beni alt edebilmek için kaç farklı permütasyon denersen dene, her zaman senden bir adım önde olacağıma emin ol!"

Tezgâhtaki zeytinyağlı sarmaları alıp mutfaktan çıkarken, artık Hakan'ın konuştuğu kadının Elif olduğundan hiç şüphem kalmamıştı. Arkamdan gelip masaya otururkenki sırıtışı, kafamdaki düşünceyi tasdikler mahiyetteydi.

Ayten Hanım'ın tüm hoş sohbetine karşın, Elif'in varlığı yemeği benim için çekilmez kılmıştı. Sofrayı toplarken bana yardım eden ve yemek sırasında Elif'in imalı sözlerine birkaç kere sivri şekilde cevap veren Merve, yalnız kaldığımız bir anda, "Hazal, bu kadın bildiğin yılan!" dedi.

"Şişt! Yavaş konuş, duyacaklar! Zaten sinsice arkadan gelme huyu var."

"Sana düşmanına bakar gibi bakıyor. Akın'la eskiye dayalı bir ilişkileri falan olmasın?"

"Yok artık! En yakın arkadaşının karısıymış diyorum sana!"

"Kadının farklı düşündüğü kesin."

Kahveleri hazırlayıp salona döndüğümüzde, Akın ve Salih oynadıkları oyunu bırakıp yanımıza geldiler. Bakır tabaktaki lokumdan bir parça ısıran Ayten Hanım, bana dönerek, "Nasılsın güzel kızım, işler güçler iyi mi?" diye sordu.

Bir an ne cevap vereceğim konusunda tereddüt yaşasam da gerçeği söylemeye karar verdim.

"Şey... Ben işten ayrıldım Ayten Hanım. Bazı özel problemler yaşadım ve daha fazla yıpranmak istemedim."

Üzgün gözlerle bakan Ayten Hanım'ın karşılık vermesine müsaade etmeden konuşmaya giren Elif'in sözleri, ortama bomba gibi düştü.

"Bence ahlaksız bir kadın olduğunu anlayınca patronun seni işten çıkarmıştır."

Yanımda oturan Akın'ın bir anda gerilen kaslarından ne kadar öfkelendiğini görebiliyordum. Salih bile annesine şaşkın gözlerle bakıyordu. Duyduklarını ilk anda anlamlandıramamış gözüken Ayten Hanım, neden sonra sinirle Elif'e döndü.

"Nasıl konuşuyorsun sen Elif, kendine gel!"

"Ben gayet kendimdeyim, Ayten anne! Esas bu kadın, başka bir adamla nişanlıyken bu evde ne aradığının cevabını versin!"

Salonda çıt çıkmıyordu. Merve'nin sol kaşının sinirden seğirdiğini görebiliyordum. Bir an refleks olarak kendimi savunmak için ayağa kalkmak için hamle yapsam da elini elimin üzerine koyan Akın, beni durdurdu.

"Sen, ne demeye çalışıyorsun Elif? Hazal'ın benden önce nişanlı olmasının bizim ilişkimizle ne alakası var!"

"Eski falan değil, şu an hâlâ nişanlı! Patronu söyledi."

Akın'ın elimi bırakmayacağını bildiğim halde, Ayten Hanım'a karşı mahcup olmak beni üzmüştü. Yoksa Elif'in ne düşündüğü umurumda bile değildi.

Kaşıbeyaz, koltukta öne doğru eğilip ellerini birleştirerek konuştuğunda, salon bir anda daha aydınlık bir yer oldu.

"Söyler misin bana, herhangi başka biri, nasıl oluyor da benim karımla nişanlı olabiliyor?!"

Merve'nin yüzüne yavaşça oturan kocaman tebessümle, Elif'in allak bullak olmuş ifadesi o kadar tezattı ki Ayten Hanım'a dahi bakamadım. Kadıncağız aramızda en sakin kalabilen kişi olduğu için, sessizliği ilk o bozdu.

"Sen, ne demek istiyorsun oğlum? Karım derken..."

"Elif aceleci davranıp sürprizi bozmasaydı, bunun bir kutlama yemeği olduğunu söyleyecektim. Biz Hazal'la evlendik!"

Ayten Hanım, birkaç saniye hiç tepki veremedi.

"Seni arayıp bana güvenmeni istemem bu sebeptendi. Nasıl olsa, kısa zaman sonra güzel bir düğün yapacağımız için

kırılmayacağını düşünüyorum. Gizli kalması benim için önemliydi."

Ayten Hanım'ın ilk şaşkınlığı geçmiş, daha Akın'ın sözleri bitmeden ayağa kalkıp kollarını açarak bize doğru yönelmişti.

"Ah yavrularım, beni nasıl mutlu ettiniz anlatamam! Tebrik ederim. Kırılmak ne demek, dünyalar benim oldu."

Sıcacık anaç tavrıyla ilk bana sarılması ve tepkisi, bütün gerginliğimi alıp beni mutluluğa taşısa da aklımın bir kısmı kocamın son sözlerindeydi.

Gizli kalması benim için önemliydi!

Bu nikâhın sadece benim için sürpriz olması gerekiyorken, başkalarından gizlenmesi neden önemliydi?

"Canım kızım, seni ilk gördüğümde sevmiştim. Bir kızım Elif'ti, şimdi ikincisi sen oldun! Ne mutlu bana!"

Gözlerim bir an Elif'inkileri bulduğunda, bakışlarında keşfettiğim katıksız kıskançlık akıl alır gibi değildi. Ayten Hanım oğluyla kucaklaşırken, Salih yanıma gelip elini uzatarak beni tebrik etti.

"Tebrik ederim. Çok şanslı bir kadınsınız."

Elini çekip ona sarılarak yanağına kocaman bir öpücük kondurduğumda, samimiyetime şaşıran delikanlı, elini yanağına götürüp kaşlarını şaşkınca yukarı kaldırarak gülümsedi.

"Sanırım, Akın Ağabey de çok şanslı!"

"Umarım," diyerek, zoraki bir tebrik için ayakta bekleyen Elif'e döndüm. Eli elime değdiğinde, buz gibiydi. Parmağının ucuyla kavradığı elimi hafifçe sıkarak, "Tebrik ederim," dediğinde, Akın yanımıza gelerek belime sarıldı.

"Sanırım hakarete varan sözlerin için karıma bir de özür borçlusun, Elif!"

Kendimi karşımdaki kadının yerine koyarak kızardığımda, Akın'ın elini sıkarak gülümsedim.

"Lütfen! Hiç gerek yok! Bir yanlış anlaşılma oldu. Öyle değil mi Elif?"

Elif'in bakışlarındaki soğukluk, bir insanı birkaç saniye içinde dondurabilirdi.

"Öyle."

Ayten Hanım o kadar neşeliydi ki; onun neşesi ve Merve'nin heyecanı birleşince ortam birden parti havasına büründü. Merve, catering şirketinin buzdolabına bıraktığı şampanyayı ve bardakları hazırlarken, Akın her zamanki gibi nefis bir müzik açtı.

Ortalığı Lionel Richie'nin kadife sesiyle söylediği *Hello* şarkısının yumuşak melodisi kapladığında kocam, Merve'nin elinden aldığı kadehi bana doğru kaldırdı. Sanki orada ikimizden başka kimse yokmuş gibi bakışlarımız buluştu. Tek soluk uzağımdayken bile, delice özlediğimi fark edeceğim kadar yaklaştığında elimi tutup, siyah kadife bir kutudan çıkardığı yüzüğü parmağıma taktı.

"Tamamen sana özel olsun istediğim için nikâha yetişmedi. Umarım beğenirsin."

Hâlâ avucunda olan elim, teninin sıcaklığıyla kavrulurken parmağımdaki damla şeklindeki pırlantanın ışıltısına bakakaldım. O kadar zarif ve parlaktı ki bu kadar güzel bir şeyin benim için tasarlanmış olduğuna inanamadım.

Akın, bana biraz daha yaklaşarak kulağıma eğildi.

"Tıpkı tahmin ettiğim gibi, senin ışıltının yanında sönük kaldı!"

İnanmaz gözlerle başımı kaldırıp sevdiğim adamın yüzüne bakarken, elimde olmadan gülümsedim. Mücevherden çok anlamazdım ama parmağımda ağırlık yapan parlak taşın ışığı, benim bile gözlerimi kamaştırmıştı.

"Teşekkür ederim. Gerçekten çok incesin."

Orada başka hiç kimse yokmuş gibi, beni kendine daha çok çekerek dudaklarını şakağıma bastırdı.

"Aslında, sadece kendimi düşünüyorum. Tek amacım, yalnızca benim olduğunu herkese göstermek!"

Bunu esprili bir şekilde fısıltıyla söylediği için, dudaklarımdan bir kahkaha fırladı. Belimdeki elinin baskısını artırıp, avucunun içindeki parmaklarımı sıkıca kavrayarak benimle dans etmeye başladı. Bir an tereddüt etsem de fonda çalan şarkının eşsiz melodisinin ve sözlerinin çekimine dayanamadım.

"Aradığın ben miyim?
Bunu gözlerinde görebiliyorum.
Bunu gülüşünde görebiliyorum.
Sen benim ömrümce tek istediğimsin!"

Ayten Hanım'ın coşkulu alkışına Merve'nin tiz ıslığı eşlik etti. Yüreğime çok ince bir sızı şeklinde saplanan ağrı, sadece annem de burada olsaydı geçerdi. Keşke her şey farklı olsaydı. Keşke mutlu olmak için ödediğim bedel onun yokluğu olmasaydı.

Dudakları belli belirsiz alnıma değen Akın'ın kolları, artık benim gerçek evimdi. Ona sıkıca sarılarak, bir süre daha aynı ritimle dans ettim.

Zor da olsa kollarından ayrılıp kadehimi almak üzere köşedeki sehpaya eğildiğimde, hemen yanımda bitiveren Elif'in alaycı sesini işittim.

"Neden böyle aniden ve kimseye haber vermeden evlendiğinizi merak ettim doğrusu!"

Kaşıbeyaz, benim konuşmama fırsat vermeden cevap verdi.

"En kısa zamanda, tüm sevdiklerimizin katılacağı bir düğün yapacağız."

Ayten Hanım'ın sözleri de oğlunu destekledi.

"Elbette, güzel gelinime layık bir düğün yapacağız!"

Elif, omzunu silkip bana doğru eğilerek, "Ben, senin yerinde olsam bu durumu sorgulardım; bu ani evlilik bir şeyleri kamufle etmek için olmasın!" demekten geri durmadı.

Sözüne itibar etmediğim bu kadının yılan gibi insanı sokma çabası, nedense kalbimde ufacık bir şüphe yaratmıştı. İçimden bir ses, "Olabilir mi?" diye soruyor; yanlış başlayıp, ani bir hızla ilerleyen bu ilişkide başka bir amaç arıyordu.

Gerginliğimi fark eden Merve, yanımıza gelip Elif'in kolunu sertçe tutarak dişlerini gösterdi.

"Sen kibarlıktan pek anlamayan bir tipsin galiba! Madem öyle, ben sana sokak ağzıyla haddini bildireyim! Bu kapıda sana ekmek yok canım, hadi başka kapıya!"

Onu kimsenin fark edemeyeceği kadar ama canını yakacak bir sertlikte itip, beni kolumdan tuttuğu gibi verandaya çıkardı.

"Kuzum neyin var? Bak kayınvaliden de bozulmadı hatta tanıdığım en tatlı kadın! Sen, şu dili zehirli Elif'in söylediklerine neden itibar ediyorsun?!"

"İnsanın canını sıkmayı iyi başarıyor."

"Boşver şu kenafir gözlüyü! Sen, mutlu olmana bak! Burası senin evin! Akın'ın karısı sensin, o değil!"

Ben, tam Merve'yi kısık sesle konuşması konusunda uyaracakken, arkamızda Akın belirdi.

"Güzel karım, yemek şirketi pastayı getirmedi mi?"

"Dolapta yer kalmamıştı, onu kilerdeki buzdolabına koyduk. Şimdi hazırlarım ben!"

Elini, *dur* anlamında havaya kaldırdı.

"O iş bende hanımlar!"

Biz daha karşılık bile veremeden, o kilerin yolunu tutmuştu.

"Hazal?"

"Efendim."

"Senin bu baştan ayağa karizma kocan, mutfağa da mı giriyor?"

"Bir balık yapıyor, parmaklarını yersin!"

"Seni şanslı cadı!"

Son cümleyi omzuma vurarak söylemişti. Bense konuşurken, uzaklaşmakta olan adamın arkasından baktığımın farkında değildim.

İçeriye girdiğimizde bir süre, Ayten Hanım, Merve ve ben sohbet ettik. Merve, sohbet olayını o kadar abartmıştı ki bana hangi model gelinliğin yakışacağına kadar getirmişti konuyu. Akın hâlâ mutfaktaydı ve Elif ortada görünmüyordu. Salih ise geldiğinden beri yaptığı gibi, sohbet ortamına pek fazla katılmayıp cep telefonuyla oynuyordu. İzin isteyip mutfağa doğru giderken, hâlâ içimdeki sıkıntıyı atamadığımı fark ettim.

Tam mutfak kapısına yaklaştığım sırada, Elif'in ilk defa şahit olduğum melodik bir tonda konuştuğunu duydum. Ne dediğini anlayacak kadar yakın değildim ama Akın'a hitaben konuştuğu belliydi. Sanki yalvaran, af dileyen, ümit eden bir kadının sesiyle konuşuyordu. Ne söylediğini anlamak için ilerlediğimde, ses tamamen kesildi.

Birkaç adım atıp kapının önüne varmamla, kalbime keskin bir acının saplanması bir oldu. Hızla dönüp sırtımı duvara yaslayarak, elimi alnıma götürdüm. Kalbim yerinden çıkacak kadar büyük bir hızla atarken, bir saniye önce gördüğüm sahne, beynimde tekrar tekrar dönüp duruyordu:

Akın ve Elif'in dudak dudağa olduğu sahne!

23. BÖLÜM

KAŞIBEYAZ

Akın, kilerdeki buzdolabından aldığı dikdörtgen kutuyu mutfak tezgâhına bıraktı. Öylesine sıkı paketlenmişti ki hangi tarafını denerse denesin bir türlü açamadı. İçinden, "Sanki özellikle açılmasın diye yapmışlar!" diye fısıldarken arkasında birinin varlığını hissetti. O kadar sessiz adımlarla gelmişti ki genç adam karısının ona şaka yapmak istediğini düşündü. Ne zaman burnuna ağır bir zambak kokusu doldu, işte o zaman arkasındakinin Hazal olmadığını anladı.

Kutuyu açmak için kullandığı bıçağı elinden bırakmadan hızla arkasını döndü.

"Bir şey mi istemiştin, Elif?"

Genç kadın ağır adımlarla yaklaşıp, Akın'ın tam önünde durdu.

"Bu evin yabancısıymışım gibi davranma lütfen. Bir şey istiyorsam zaten alırım!"

Son cümleyi şuh bir edayla, adamın koluna dokunarak söylemişti.

"Elbette."

"Elindeki o bıçak nedir, Akın? Hayatındaki fazlalıklardan kurtulmanın yolu, bu olmamalı!"

Kelimenin sonunu zor tamamlayıp, gevrek bir kahkahayla başını geriye attı.

"Sen şampanyayı fazla kaçırdın galiba."

"Saçmalama, beş dakikada sarhoş olacak kadar tecrübesiz değilim!"

"Peki, bu halin ne?"

"Bir de soruyor musun?! Tanımadığımız bir kadını getirip hayatımıza sokan sensin!"

Akın, elindeki bıçağı hırsla lavabonun içine fırlattı.

"Doğru konuş! Bahsettiğin kadın benim karım!"

Elif'in bu kez ağzından acıklı bir inilti fırladı.

"Ben de onu diyorum ya! Kaç yıldır beni fark etmeni, anlamanı beklerken sen kolunda başkasının nişanlısı olan bir kadınla çıkageldin!"

"Elif, sen neler söylüyorsun?! Böyle bir şey olabilir mi?! Ali benim bu hayattaki en yakın dostumdu!"

"Benim de başıma gelen en büyük hata!"

"Sus diyorum! Doğru konuş! Salih duysa, mahvolur çocuk!"

Kadın, Akın'ın kollarına sarılıp konuşmaya devam etti.

"Akın, sana yalvarırım, bunun göstermelik bir evlilik olduğunu söyle! Belki de benimle aleni bir ilişki yaşayamayacağın için bu yolu buldun. Evli olursan hiç kimse şüphelenmez diye!"

"Sen çıldırmışsın!"

Genç kadının dudakları beklenmedik bir anda onunkilere kapandığında, Akın ne yapacağını bilemedi. O kadar ani ve saçma bir hareketti ki dengesini kaybetmemek için tezgâha tutundu. Birkaç saniye, yaşadığı şok edici anı kavramaya yettiğinde, Elif'i kollarından tuttuğu gibi savurdu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?! Kendine gel!"

O, bu utanç verici olayı kimse duymasın diye kısık sesle konuşsa da kadın, hiçbir şeyi umursamayarak histerik davranmaya devam ediyordu.

"Umurumda değil!"

Akın, genç kadını kolundan tutup, verandaya çıkardı.

"Bak Elif, şimdiye kadar bana karşı ilgin olduğunu tahmin ediyordum fakat bunun bir çeşit minnet duygusundan kaynaklandığını düşünmüştüm. Şu anki yaptığın ise düpedüz ahlaksızlık! Nasıl olur da benim namus anlayışımı sorgularsın?! Hem de karım üzerinden!"

Derin bir nefes alıp, elini saçlarından geçirdikten sonra devam etti.

"Seni ilk ve son kez uyarıyorum; benden uzak dur! Bir kez daha Hazal'la uğraştığını görürsem, Salih'e rağmen seni hayatımdan çıkarırım."

Az önce histeri krizi geçiren kadın, bir anda toparlanmış, başını dikleştirerek meydan okuyan bir tavır almıştı.

"Öyle olsun, Akın Ateşdağlı! Pişman olacağın günü dört gözle bekleyeceğim."

Arkasını dönüp, hiçbir şey olmamış gibi içeriye girdi.

Genç adam yavaşça elini çenesine götürüp gözlerini ormana dikerek, bir süre dalgın bir şekilde olanları düşündükten sonra mutfağa girip pastayı hazırladı.

Az önce yaşananlar akıl alır gibi değildi. Tahir, birkaç kez onu Elif konusunda uyarmıştı; fakat genç adam asla onun aklından geçenlerin bu boyutta olduğunu tahmin etmemişti.

"Hâlâ yardıma ihtiyacın olmadığı konusunda ısrarcı mısın enişte? Biraz geç kaldın da!"

Başını hafifçe yana çevirdiğinde, gülen yüzüyle kendisine bakan Merve'yi gördü.

"Tabakları alsan fena olmaz."

Eli dolu olduğu için masada duran servisleri gözleriyle işaret etmişti. Genç kadın önde, o arkada salona geçtiklerinde, Akın'ın ilk fark ettiği Hazal'ın yüzünün solgun olduğuydu. Sanırım tadı kaçan daveti bitirmenin vakti gelmişti.

Pasta kesilip ağırlıklı olarak Ayten Hanım'dan çıkan iyi dilekler yinelendikten sonra Akın, annesine istedikleri zaman onları bırakabileceğini söyledi.

"Oğlum, sen karını yalnız bırakma. Aziz'i çağıralım, bizi o götürsün."

Genç adamın, Aziz'in gelmesini bile beklemeye tahammülü yoktu. Elif'i daha fazla görmek istemiyordu.

"Gerek yok anne, kısa sürede dönerim ben!"

Oğlu ayağa kalkınca şaşıran Ayten Hanım, refleks olarak doğruldu. Elif'in de hareketlendiğini görünce, Hazal'a doğru dönüp kollarını açarak gülümsedi. Onun bir tepki beklediğini anlayan genç kadın ise neredeyse koşar adımlarla kendisini kayınvalidesinin kollarına bıraktı. Kadıncağız bir an şaşırsa da gelinini sarmalayarak birkaç saniye bırakmadı.

Karısının üzgün bakışlarını ve annesine sığınır gibi sarılışını fark eden Akın, anlam veremediği bu hüzün karşısında kaşlarını çattı.

Vedalaşma faslı bitip kapıya yöneldiklerinde, Akın arkada kalıp Hazal'ın kulağına eğildi.

"Yalnız kalabileceksin, değil mi?"

"Evet, elbette."

"Yüzün neden böyle solgun?"

"Bir şeyim yok. Yoruldum herhalde."

"Tamam! Madem öyle, en kısa zamanda dönerim."

Eğilip genç kadının yanağına bir öpücük bıraktığında, teninin de soğuk olduğunu fark etti. Bir anda ne olmuştu bilmiyordu ama onu bu halde yalnız bırakmak canını sıktı.

Genç adam, Elif'le daha fazla zaman geçirmemek için ters olmasına rağmen ilk onu evine bıraktı. Annesiyle yalnız kaldıklarında ise, bir şeyler sezmiş olan kadıncağız, elini oğlunun kolunun üzerine koydu.

"Neden bu kadar gerginsin oğlum, Elif mi canını sıktı?"

"Sıkılmayacak gibi miydi? Hangi hakla benim karıma hakaret eder?! Salih'e dua etsin, yoksa..."

"Akın, yanlış anlamazsan bir şey soracağım. Hazal, siz tanıştığınızda nişanlı mıydı?"

Genç adam bir süre tek kelime etmeden durduktan sonra, derin bir nefes alıp cevap verdi.

"Evet."

"Oğlum, ardınızda mutsuzluk bırakmadıysanız, bu sadece Elif'i değil, hiç kimseyi ilgilendirmez."

Akın, olgunluğuna ve hoşgörüsüne her zaman hayran olduğu güzel gözlü kadına minnetle baktı.

"Anlayışın için teşekkür ederim."

Gülen gözlerinin içinde yeşil hareler parıldayan kadın, "Ne demek yavrum, ben sadece sizin mutluluğunuzu isterim," dedikten sonra ekledi, "Peki, Hazal'ın ailesinin bu izdivaçtan haberi var mı?"

"İşte orası sıkıntılı. Ailevi durumu biraz karışık. Dediğim gibi, bana biraz zaman ver, sana her şeyi açıklayacağım."

"Tamam, yakışıklı oğlum, sen nasıl istersen."

Eve döndüğünde saat çok geç olmamasına rağmen, tüm ışıklar kapalıydı. Ses çıkarmamaya çalışarak anahtarla kapıyı açtı. Salonun ışıklarını yakmadan merdivenlere doğru ilerleyip yatak odasına çıktı. Yavaşça kapıyı açtığında, ilk gördüğü

Hazal'ın ay ışığında parlayan nefis bacakları oldu. Ne olmuştu da bu kadar erken bir saatte yatmıştı bilmiyordu fakat evden çıkarken yüzünde gördüğü hüznü hatırlayınca genç adamın canı iyice sıkıldı.

Usulca yanına uzanıp, gözlerini tavana dikerek düşüncelere daldı. Onun canının yanması, kalbinin kırılması, Akın'ın ruhunda derin bir boşluk yaratıyordu. Kötü hiçbir şey ona değmesin, yüzündeki gülümseme hiç silinmesin istiyordu. Nasıl olmuş da bu kadar kısa sürede, hayatında böylesi büyük bir yer edinmişti. Esas şaşırtıcı olan, Hazal hayatına girmeden önceki yaşamını hatırlamakta zorlanıyor oluşuydu. Sanki yıllardır onunla uyanıyor, onunla yemek yiyip, onunla sevişiyordu. Sanki o hep vardı!

Yana doğru dönerek, bir nefes uzağında yatan kadına baktı. Uyurken bile yüzündeki gergin ifade silinmemişti. Acaba, onun fark etmediği bir anda Elif yine karısını üzecek bir şey yapmış olabilir miydi?

Her zaman sabaha karşı yatan bir adam için saat henüz erken olsa da bir süre sonra gözkapakları ağırlaştı. Tıpkı duyguları gibi karışık, çok da huzurlu olmayan bir uykuya daldı.

Uyandığında, Hazal yanında yoktu. Saate baktığında ise gözlerine inanamadı. Akrep de yelkovan da on ikinin üzerinde duruyordu. Yıllardır ilk defa bu kadar geç kalkıyordu. Neredeyse sabaha kadar yatakta dönüp durduğundan muhtemel, sabaha karşı derin bir uykuya dalmıştı. Kalkıp hızlı bir duş aldıktan sonra, giyinip aşağıya inerken, gömleğinin düğmelerini merdivende ilikleyecek kadar acelesi vardı. Tek merak ettiği, dün gece yatağa mutsuz giren karısının şu anki duygu durumuydu.

Salonda kimse olmadığını görünce mutfağa, oradan da verandaya geçti. Hazal, ayaklarını altına almış, başını yastığa dayamış bir halde salıncakta oturuyordu.

"Günaydın, güzel karıcığım."

"Günaydın."

"Uzun zamandır bu kadar uyumamıştım. Kusura bakma!"

"Niye kusura bakayım ki?"

Genç kadının gözlerinde dargın bir bakış yakalayan Akın, onun yanına oturup hafifçe bacağını okşadı.

"Seni bu kadar saat yalnız bıraktığım için."

"Alıştım sanırım."

"Sesinde bir kırgınlık mı hissediyorum ne? Lütfen Hazal, bir sorun varsa paylaş benimle!"

"Hiçbir şey yok!"

"Elif, yine bir densizlik mi yaptı?"

Genç kadın hızla ayağa kalkıp mutfağa geçince, Akın da peşinden gitti.

"Hazal, beni korkutuyorsun! Söyler misin lütfen, neyin var?"

Kadın elindeki çaydanlığı ocağa geri koyup, onun sol elini tuttu.

"Neden senin yüzüğün yok?"

Akın, birkaç saniye onun ne demek istediğini anlamamış gibi yüzüne baktıktan sonra, başını geriye verip geniş bir kahkaha attı.

"İlahi güzel gözlüm, sıkıntın bu muydu?"

İki eliyle kadının yüzünü kavrayıp burnunun ucuna bir öpücük bıraktıktan sonra, konuşmaya devam etti.

"Tıpkı benim yaptığım gibi, onu da benim için sen seçersin diye almadım."

"Affedersin. Ben yanlış düşünmüşüm."

"Rica ederim. Bu özür dilenecek bir konu değil. Ayrıca sormakta haklısın."

Akın, onu kollarıyla sarıp bedenine bastırdığında, sarsıldığını fark etti. Tıpkı bir kuş gibi, üzüldüğünde, korktuğunda, hatta mutlu olduğunda bile titriyordu. Tek isteği, onun en güvendiği yerin kendi kolları olmasını sağlamaktı. Tüy gibi öpücüklerle yüzünün her noktasına ulaşıp en son nefesini içine çekerek bu işkenceye son verdi. İşkenceydi, çünkü tenine dokunduğu her an, onu kucaklayıp yatağa götürmek istiyordu. Dayanamayıp son bir kez ıslak dudaklarının tadına baktıktan sonra, onu hafifçe kendinden uzaklaştırdı.

"Hazal, sana söylemek istediğim bir şey var. Gel masaya geçelim, kahvaltı ederken konuşuruz."

"Tamam."

Genç kadın, çayları doldurup yerine geçtikten sonra elindeki kızarmış ekmekten bir lokma ısıran kocasının konuşmasını bekledi. Akın ise elinde kalan ekmeğe bir parça kayısı reçeli sürerek karısına doğru uzattı. Hazal uzanıp onun elindekini almayı denedi fakat genç adam reçelli ekmeği hızla çekip başını iki yana sallayarak;

"Hayır," dedi, "Ağzını aç!"

Kadın bir an tereddüt etse de yavaşça eğilip ağzını açarak kocasının onu beslemesine izin verdi.

"Anneme verdiğim bir söz var!"

Bu cümle Hazal'a, Kurt Vahit'le yaptıkları sohbeti hatırlatmıştı. Şu an Akın'ın kendisiyle bu kadar özel bir şeyi paylaşacak noktada olmadığını düşününce, başka bir şey söyleyeceğini varsaydı. Fakat yanılmıştı.

"Bir gün bir çocuğum olduğunda, bu işleri bırakacağıma dair!"

Kısa bir an, Hazal'ın gözlerinin içine bakıp tepkisini görmek istedi. Onun ifadesiz bir yüzle kendisini dinlediğini görünce, konuşmaya devam etti.

"Sakın beni yanlış anlama! Senden evlendiğimizin hemen ertesinde çocuk yapmanı isteyecek değilim. Ben sadece... Ben, seni geceleri yalnız bırakmak istemiyorum. Bu yüzden de en kısa zamanda mekânı devredeceğim."

Akın, bir an bile bakışlarını çekmeden karısının tepkisini ölçtü. Genç kadının dudakları hafifçe aralanmış, inanmaz gözleri tamamen kendisine dönmüştü.

"Akın, benim senden böyle bir şey istemeye hakkım yok!"

"Bu, benim kendi arzumla yapacağım bir şey Hazal! Artık zamanı gelmişti. Daha önce konuşma fırsatımız olmadı, bizim cam fabrikalarımız var. Annem yıllardır kendi aile şirketinin başına geçmemi istiyor. Sanırım en çok da o mutlu olacak."

Genç adamın konuşması henüz bitmemişken telefonu çaldı.

"Efendim?"

"Nasılsın koçum?"

"İyiyim Tahir. Bir sorun mu var?"

"Sorun demeyelim de burada seni görmek isteyen biri var."

"Kim?"

"Hazal'ın babası! Şevket Erdoğdu."

Akın, bir an için Hazal'ın yüzüne baktı. Onun duyamayacağı mesafedeydi fakat yine de tedirgin oldu.

"Tamam. Hemen geliyorum."

Hazal, onun yüz ifadesindeki tedirginliği fark edince, "Sıkıntılı bir durum mu var?" diye sordu.

"Çözemeyeceğim bir şey değil. Seni yalnız bırakacağım ama elimden gelen en kısa sürede dönerim. Sonra da bana yüzük bakmaya gider, güzel bir yemek yeriz."

"Sen işini hallet önce, sonrasını konuşuruz."

"Tamam. Seni dönüş yolunda ararım."

Akın arabaya bindiğinde, Tolga'nın ilişkilerini ifşa ettiği günden beri bunu beklediğini düşündü. Bir daha asla görmeyeceğini düşündüğü adamı kapısına getiren şeyin yıllar öncekiyle aynı olması trajikomikti.

Mekândan içeriye girdiğinde, ilk gördüğü kişi Nevzat oldu. O da patronunu fark edince koşarak yanına geldi.

"Ağabey, hoş geldin."

"Sağ ol Nevzat, Tahir Ağabey'in nerede?"

"Buradayım."

Arkalarından seslenen iri yapılı adam, mesafe uzun olmasına rağmen üç adımda gelmişti.

"Şevket'i odana aldım."

"İyi yapmışsın."

Beraber odaya doğru yürürlerken, onların özel konuşacağını anlayan Nevzat, geride kaldı.

"Adam hiç değişmemiş, aynı kaypak tip! Ağzını burnunu kırmamak için kendimi zor tuttum."

"Sakin ol Tahir! Hazal'ı zor duruma düşürecek bir şey yapmak istemeyiz."

"O zaman sen yalnız görüş, benim sağım solum belli olmaz! Hah! Bir de balayında sayılırsın ama bu gece Vladimir Ivanov ve Anton Vasilyev, yanlarında bir misafirleriyle oynamaya gelecekler."

"Onlar Türkiye'de mi?"

"Birkaç gün önce gelmişlerdi. Haber de yollamışlardı ama ben sana söylemeyi unuttum."

"Tamam, sorun değil. En kötü, Hazal'ı da getiririm. Ne de olsa sevdiğim adamlar, iyi ağırlamak lazım. Rus pokeri masamız var, değil mi?"

"Olmaz mı!"

Tahir'e gülümseyen Akın, odasının kapısını açarak içeriye girdi. Deri kanepede oturan adama göz ucuyla bakıp masasına geçti. Beklediği selamlamayı alamayan Şevket, iki kolunu koltuğun arkasına dayayıp alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Uzun zaman oldu, Akın Bey!"

"Keşke daha da uzasaydı."

Adam, başını geriye atıp gülüşünü kahkahaya çevirdi.

"Ahlak dersi verip beni buradan kovduktan yıllar sonra, tükürdüğünü yalaman ne acı! Benimle alay edecek durumda olduğunu sanmıyorum."

Akın, elinde tuttuğu kalemi masaya fırlatıp, sandalyesinde iyice kaykılarak bir bacağını diğerinin üzerine koydu.

"Size ahlak anlayışımı ispatlamak gibi bir niyetim yok! Nereden bu kanıya vardınız?"

Şevket, onun kendinden emin tavrı karşısında, soğukkanlılığını korumaktan vazgeçerek ayağa kalktı.

"Laf oyunu yapmayı iyi biliyorsun ama bu, senin benden daha zeki olduğunu göstermez. Hem, kabak gibi ortada olan bir ahlaksızlığı görmek için fazla bir zekâ da gerekmez. Şimdi söyle bakalım Akın Bey, yıllar önce reddettiğin teklifimi ne oldu da kabul etmeye karar verdin?"

"Ben, sizin gibi onursuz bir adamdan gelecek hiçbir teklifi kabul etmem!"

Adam geriye doğru dönüp iğrenç bir şekilde gülmeye devam ederken, ellerini ceplerine soktu.

"Anlamazdan gelmeye devam edeceksin, öyle mi? Peki o halde, daha açık konuşayım. Hazal, senin mekânında hile yaparken yakalandığı zaman, borcuna karşılık onu bir süre rehin tutacağını düşündüm. Yıllardır merhametli biri olduğunu duyarım. Ne de olsa parayı bana getirmesine izin vermiştin. Zaman geçip de kimse benim peşime düşmeyince, Hazal'ın

benim kızım olduğunu bilmediğinizi anladım. Bu da açıkçası işime geldi. Ne zaman ki dün seyahatten dönüp Hazal'ın seninle yaşadığını öğrendim; yıllardır beklediğim fırsat ayağıma geldi. Senin ikiyüzlü biri olduğunu ortaya çıkaracağımı düşününce avuçlarım kaşındı. Hâlâ da kaşınmaya devam ediyor."

Son cümleyi, avucunun içini göstererek bitirmişti. Akın, ne düşündüğü anlaşılamayacak kadar düz bir ifadeyle, adamın yüzüne bir süre baktı.

"Tıpkı tahmin ettiğin gibi, Hazal'ın senin kızın olduğunu bilmiyordum. Beni tuzağa düşürmek isteyen zeki bir kıza, kendi oyunuyla cevap vermek istedim. Bunun bir ilişkiye dönüşeceğini ikimiz de tahmin etmiyorduk."

"Ahaha! Bu kadar komik bir açıklama duymadım. Bana şunu söyle Akın Ateşdağlı! Sekiz yıl önce, beni dövdürerek buradan attırdığında reddettiğin kızım, şimdi senin yatağında mı, değil mi?!"

"Sadece yatağımda değil, aynı zamanda nikâhımda!"

Karşısındaki adam, bir süre boş gözlerle Akın'a baktı.

"Anlamadım!"

"Senin gibi bir pisliğin kızı olduğunu öğrendikten sonra, onun bir daha senin yanına dönmesine izin verir miydim sanıyorsun?! Seni uyarıyorum Şevket! Hazal artık benim karım! Onu üzmeye kalkan, karşısında beni bulur! Şimdi geldiğin gibi çek git mekânımdan! Böylesi senin için daha hayırlı olur!"

Şevket'in yüzü öfkeden kırmızıya boyanmıştı. Ceketini düzeltip kapıya yönelmeden önce Akın'ı hiddetle süzdü.

"Bu işin çok uzun süreceğini sanmıyorum. O gün geldiğinde, tekrar görüşeceğiz Ateşdağlı!"

O çıktıktan birkaç dakika sonra, Tahir içeriye girdi.

"Ne konuştun bu gavatla?"

"Yüzüne baktığıma şükretsin."

"Bence zaten sana dua etsin, yoksa ben bu şerefsizi kapıdan bile sokmazdım. Bütün aileyi araştırıyorum, bakalım geçmişlerinden neler çıkacak. Bugün yarın detaylı bilgi gelir. İnşallah Hazal, böyle bir adamın kızı değildir!"

Akın dalmış, masada sabit bir noktaya bakarken sadece başını sallamakla yetindi. Tahir ise onun kafasının dağınık olduğunu fark edince deri kanepeye oturup bir süre hiç konuşmadan dostunun emanetini izledi.

Aklındakiler bir berraklığa ulaştı mı bilinmez ama Akın ayağa kalkarak Tahir'in yanına, kanepeye geçti.

"Ben işi bırakıyorum, Tahir!"

"Ne demekmiş o?!"

"Biliyorsun, annem asla babamın yerini almamı istemedi. Hatta son kararımı duyduğunda, bir süre benimle konuşmadı bile. Fabrikaları yönetmem, evlenip, onun yakınında olmam en büyük dileğiydi. Ben de ona, bir gün bir çocuğum olursa bu işleri bırakıp yöneticiliğe geçeceğim konusunda söz verdim."

"Bunları biliyorum, bana bilmediğim bir şey söyle! Yoksa Hazal hamile mi?"

"İzin ver de bitireyim. Bak Tahir, Hazal benim için çok değerli. Onun daha fazla üzülmesini istemiyorum. Hem geceleri onu yalnız bırakmak içime sinmiyor. Yoksa ortada bebek falan yok. Ben de anneme verdiğim sözü biraz erken uygulamaya karar verdim. Böylece, hayatımdaki en özel iki kadını da mutlu etmiş olacağım."

"Sen nasıl istersen, koçum. Ben sana bu konuda sadece destek olabilirim. Elbette, seni her gün göremeyecek olmak beni üzer fakat sen daha iyi olacaksan, buna katlanırız."

"Teşekkür ederim."

"Her zaman yanındayım. Agalarla ne zaman konuşmayı düşünüyorsun? Aklında biri var mı?"

"Var. Sen!"

"Ne?"

"Yerimi sadece güvenebileceğim birine bırakabilirim. O da sensin!"

"Akın'ım, beni mahcup ettin. Çok teşekkür ederim ama buna izin vermezler. On sene önce olanları hatırlasana!"

"Dokuz sene!"

"Her neyse! Baban kimseye sormadan mekânı sana vasiyet edince ve sen hiç tereddütsüz işlerin başına geçince, kızılca kıyamet kopmamış mıydı?"

"Koptu da ne oldu? Ancak kuru gürültü! Hepsi ateş olsa cürmü kadar yer yakarlar. Birinden korksaydım, on yıldır var olabilir miydim?!"

"Dokuz yıl."

Tahir'in komik çıkışıyla ani bir sessizlik olsa da kısa bir an sonra iki adam aynı anda kahkahayla gülmeye başladı. Akın, elini onun bacağının üzerine koyarken; Tahir, genç dostunun omzunu sıvazladı. Tekrar ciddileştiklerinde Akın, olaya son noktayı koydu.

"Bak Tahir, burada babamın kırk yıllık emeği var. Bunu hiç kimseye yedirmem! Herkes böyle bilsin!"

Tam o anda çalan kapı konuşmalarını böldü. Nevzat başını uzatarak, "Bir isteğiniz var mı, ağabey?" dedi.

"Seni çağıracağımı hissettin mi, Nevzat?"

"Anlamadım, Akın Ağabey."

"Neyse, önemli değil, Mustafa'yı da kap, gel!"

Beş dakika sonra, ikisi de odadaydı.

"Çocuklar, şimdi sizden çok önemli bir şey isteyeceğim. Birkaç saat içinde tüm agalara, benim artık çekildiğimi, işi Tahir'e bıraktığımı duyuracaksınız."

İki adam da şaşkın gözlerle birbirlerine bakıp kalakaldılar. Mustafa öne atılıp, "Ağabey, neden bizi bırakıyorsun?" dedi.

"Ben her zaman arkanızdayım Mustafa! Zaten dikkat ettiysen, Tahir Ağabey'inize bırakacağımı belirttim. Yani değişen hiçbir şey olmayacak."

"Öyle diyorsan."

"Aynen öyle diyorum."

Önce Mustafa, ardından da Nevzat, Tahir'e dönüp tebrik ettiler. Nevzat atılıp elini öpmeye davranınca, Tahir elini vermeyip genç adama sarıldı. Aynı şekilde davranan Mustafa'nın uzun ve iri bedeninin Tahir'in kolları arasında neredeyse kayboluşu, ortaya komik bir görüntü çıkardı.

Onları yüzünde tebessümle izleyen Akın, aniden ayağa kalkıp yanlarına giderek, elini Mustafa'nın omzuna koydu.

"Sizden istediğim, özellikle Sedat Aga ve İdris'in bunu hemen öğrenmesi! Onların kulağına kar suyu kaçtı mı, zaten bütün alem öğrenir."

"Tamam, ağabey, sen nasıl istersen!"

"Hadi bakalım, göreyim sizi!"

İki adam kapıdan çıkınca, Akın yerine oturup Tahir'e baktı.

"Hiç tereddüt etme dostum. Her şey daha iyi olacak. Babamın ve benim adımı hiç kimse yok sayamaz. Ben böyle olmasını uygun bulduysam, onlara tek laf etmek düşmez.

Tahir, bir an onda babasının ateş saçan gözlerini gördü. Mehmet Aga yaşıyor olsaydı, bu korkusuz adamla gurur duyardı. Sırtını iyice arkaya yaslayıp gülümsedi.

"Senin adın, Akın Ateşdağlı koçum! Sen ne dersen o olur!"

24. BÖLÜM

Akın kapıdan çıkıp gittikten çok sonra bile masadan kalkamamıştım. Sofradaki çilek reçelinin kokusu, ormandan esen hafif rüzgârın etkisiyle burnuma doldu. Gözlerimi kapatıp bir süre, dün akşam gördüğüm şok edici sahne olmasa, bu sabah ne kadar mutlu uyanacağımı düşündüm. Kafamın içinde tekrar tekrar dönen an, tenimin ürpermesine neden oldu. Sandalyeden kalkıp içeri geçerek üzerime bir şal aldım. Terasa geri döndüğümde ise, salıncağa oturup bacaklarımı topladım.

Bedenimin ağırlığıyla hafifçe hareket eden salıncak, başımın dönmesine sebep oluyordu. Belki de Akın'ın Elif'le öpüştüğü anın gözümün önünden gitmiyor oluşu, gönlümü bulandırıyordu. Ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bilmediğim için, Akın'a bir şey belli etmemeye çalışmıştım. Doğru olan bağırıp çağırmak, isyan etmek miydi; yoksa yaşadığım şeyi hazmedip ondan sonra tepki vermek miydi? Sanırım ben, ikinci yolu seçmiştim. Elbette, bugüne kadar tanıdığım en akıllı adam olan Akın, bir şeyler olduğunu fark etmişti. Çok şükür ki yeni gelin alınganlığı yapıp, onun neden yüzüğü olmadığını bahane ederek olayı geçiştirmiştim.

Dün geceden beri, aynı soruyu yüzlerce kere kendime sordum. Neden? Eğer Elif'le beraber olmak istiyorsa, neden benimle evlendi? Nikâhımızın neden gizli kalması gerekiyordu?! Kaşıbeyaz'ın benden sakladığı şey ne?!

Tüm bu soruları evirip çevirip, değişik versiyonlarla tekrar tekrar kendime sorduğumda, kalbimin verdiği yanıt hep aynı oluyordu; Akın asla böyle bir şey yapmaz!

Onun gibi bir adam, sadece kendi doğrularıyla yaşardı. Ve onun raconunda, arkadaşının karısına yan gözle bile bakmak yazmazdı. Ölmüş dahi olsa!

"Acaba Elif, onu mecbur etmiş olabilir mi?" sorusu aklıma geldiğinde ise, "Öyle olmalı!" cevabına sıkı sıkı tutunuyor; yarattığı umut duygusunun hissettirdiklerini kaybetmek istemiyordum.

Daha fazla düşünürsem aklımı yitireceğimi bildiğimden, yanaklarımı şişirerek ayağa kalktım. Kahvaltı sofrasını toparlayıp, bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra yukarı çıkıp yatağa uzandım. Uzun süredir elimde sürünen zavallı polisiye romanın son bölümüne, hak ettiği özeni verip, tamamladım.

Çıtırdayan mıcırların sesi, hâlâ yüksek olan nabzımı iyice hızlandırdı. Saate baktım, henüz Akın gideli pek fazla bir vakit olmamıştı. Bu kadar çabuk gelebilir mi diye düşünürken, kalkıp camdan bakmayı akıl edebildim. Gerçekten de gelen oydu. Hızla üzerimi değiştirip aşağıya indiğimde, elinde bir bardak suyla, mutfak kapısından çıkıyordu.

"Erken döndün."

"Senden daha fazla ayrı kalamıyorum."

O, bana doğru gelirken, ben sözlerine zoraki bir tebessümle karşılık verdim. Yaklaşıp, yanağıma sıcak bir öpücük kondurdu.

"Çıkalım mı, Akın?"

"Nereye?"

"Sana yüzük almaya gidecektik ya!"

"Aklımda başka planlar vardı ama madem istiyorsun, hemen çıkabiliriz."

Çapkın bakışından ve de kısık ses tonundan ne olduğunu tahmin ettiğim başka planları anlamazdan gelerek koşarak yukarıya çıktım. Elbette, ben de onun tenini tenime katmak istiyordum; fakat bunu yaparken, parmağında evlilik yüzüğü olmasını tercih ederdim. Çantamı alıp aşağıya indiğimde, Akın'ın açtığı kapıdan bahçeye çıktım. Arabaya binip şehir merkezine vardıktan sonra, Eminönü bölgesinde yokuş yukarı bir sokağa park ettik. Arnavut kaldırımlı, eski İstanbul kokan bir yerdi. Daha önce yolum buralara hiç düşmemişti. Dükkândan içeriye girdiğimizde, ilk dikkatimi çeken kasvetli ve dar bir mekân olduğuydu. Çalışan birkaç kişi, Kaşıbeyaz'ı tanırcasına başıyla selamlayıp, tek söz etmeden işlerine döndüler. Bu karşılama enteresan gelmişti. Ancak üç masanın sığacağı kısımdan ayrılıp, ince ve dar bir koridor boyunca ilerledik. O kadar ürkütücüydü ki buranın doğru yer olup olmadığını sorguladım.

"Akın, aradığın şeyi burada bulabileceğimize emin misin?"

Daha cevabımı alamamışken, koridor bittiğinde, aydınlık ve lüks bir mücevher mağazasının ortasına daldık. O kadar şık ve kendine özgü bir yerdi ki gözlerime inanamadım. Dükkânın esas girişi bu kısımdaydı. Bizi gören orta yaşlı bir bey, yanımıza gelerek tüm içtenliğiyle Akın'ın elini sıktı.

"Hoş geldiniz, Akın Bey!"

Akın, selamı aynı sıcaklıkla yanıtlayarak, elini belime koydu.

"Eşim Hazal! Mümtaz Bey de mağazanın sahibi, sevgilim."

"Oh! Hanım efendiciğim, müşerref oldum."

Adamcağız, önümde iki büklüm eğilip, elimi tutarak dudaklarına götürdü. Mümtaz Bey'in kibarlığından çok, Akın'ın sevgilim sözü ruhumu okşamıştı.

"Hayırdır, sizi hangi rüzgâr attı, Akın Bey? Yoksa eşiniz hanımefendi yüzüğü beğenmedi mi?"

Dükkân sahibinin yüzünde gördüğüm dehşet ifadesi, ağzımdan bir hıçkırık fırlamasına neden oldu. Adama o kadar acıdım ki sorunun muhatabı olmasam da öne atılıp yanıt verdim.

"Aksine, çok beğendim. Teşekkür ederim."

Mümtaz Bey'in yüz hatları normale dönünce, tekrar konuşmaya başladı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Kocanız çok özel ve eşsiz olmasını istedi. Tıpkı sizin gibi!"

Son cümle adama mı, Akın'a mı aitti emin olamadım. Kocam, belimdeki elinin baskısını artırarak, beni kendi bedenine yasladı.

"Bugün, benim için bir alyans seçmeye geldik."

"Çok memnun oldum. Hemen, hemen. Buyurun o zaman!"

Eliyle birkaç çalışanı harekete geçirip, bizi mor renkli kadife koltuklara buyur etti. Önümüze gelen tablalar içinde onlarca çeşit yüzük vardı. Akın, bana bakıp gülümseyerek, "Seç!" dedi. "Tamamen senin zevkine bırakıyorum."

"Emin misin?"

"Elbette!"

Erkeklerin yüzük takmayı sevmediklerini duymuştum. Ona o kadar kızgındım ki elimi uzatıp, bütün tablaların içindeki en kalın halkayı seçtim. Bu, üzerinde hafif bir kanalı olan, kalıplı, altın bir alyanstı. Mümtaz Bey, elini bir kez çırparak, kahkaha attı.

"Hayatımda gördüğüm en kolay müşteri!"

Akın ise gözlerini kısarak bana bakıyordu. Dudağımın kenarını ısırarak, onun zekâyla kurnazlığı harmanlayan ifadesini inceledim. Bunu bilerek yaptığımı anlamıştı.

"Ne mutlu bana! Tıpkı benim gibi, ona ait olduğumu ilan etmek isteyen bir karım var."

Bizim birbirimizi tartan bakışlarımızın keskinliğini, hiçbir şey anlamamış olan adamcağızın sözleri kesti.

"Allah mesut etsin! Birbirinize çok yakışıyorsunuz!"

Bense tamamen saf numarası yaparak, "Çok mu büyük oldu, sevgilim?" dedim.

"Ne münasebet! Gururla taşıyacağım."

Tam o sırada, arka taraftaki uzun koridordan gelen yirmili yaşlarının başındaki bir delikanlı, Kaşıbeyaz'ı tanıyarak selam verdi.

"Hoş geldin, Akın Ağabey!"

"Hoş bulduk, Orçun. Nasılsın?"

"İyiyim Ağabey, bana bulduğun burs sayesinde bu sene lisans eğitimimi tamamlıyorum."

"Buna çok memnun oldum koçum."

"Bir saat kadar önce, anneniz buradaydı; neden beraber gelmediniz ki?"

Patronunun böğrüne attığı dirsek, genç ve tecrübesiz Orçun'u az da olsa kendine getirdi. Akın, Mümtaz Bey'e dönerek, "Annem mi, geldi?" diye sordu.

"Şey, evet! Gelini için değerli bir aile mücevherini parlatmak istemişti; sağ olsun, Orçun'un işgüzarlığı sayesinde pek sürprizi kalmadı."

Ayten Hanım'ın yapacağı jeste layık olmadığımı düşündüm. Bu evliliğe giden yolda yaşadıklarımızı bilse, kadıncağız belki de benim yüzüme bile bakmazdı. Orçun'un mahcup bakışına üzülen sevgili kocam, onu teselli etmek için, "Canını sıkma Orçun! Bu bizim aile geleneğimizdir; zaten annemin böyle bir şey yapacağını tahmin ediyordum," dedi.

Delikanlının yüzü, Akın'ın sözleriyle ışıldadı. Her gün, sevdiğim adam hakkında farklı bir şey öğreniyordum. Genç bir öğrencinin üniversite eğitimini tamamlamasına yardımcı

olmak, herhalde yapılacak en değerli sosyal sorumluluklardan biriydi. Kaşıbeyaz'ın yüzüne, ilk kez görüyormuşum gibi sevgiyle baktım.

Akın, parmağına kalın alyansı geçirip ödemesini yaptıktan sonra, iyi dilekler eşliğinde oradan ayrıldık. Hava o kadar sıcaktı ki dondurma yemeyi teklif ettiğinde, hemen kabul ettim.

"Merak etme, yokuştan aşağıya inip sağa döndüğümüzde Nuruosmaniye Caddesi'ne çıkacağız. Daha fazla yürümene gerek kalmayacak."

Arabayla gidebileceğimiz yere kadar gidip, sonrasını yürümek zorunda kalmıştık. Onunla yaptığım her şey benim için zevkti fakat kafa karışıklığım ve aşırı sıcak hava, nefesimi kesiyordu.

Minicik masaları olan küçük dükkâna varıp, ilk kaşığı ağzıma attığımda, 'Akın'ın dediği kadar varmış!' diye düşündüm. İnanılmaz lezzetliydi. Bir süre, yoldan geçen kalabalığı izleyip, ara sıra birbirimize bakarak dondurmalarımızı yedikten sonra, kalktık.

Otoparka varmamıza neredeyse yüz metre kalmıştı ki aniden bardaktan boşanırcasına bir yağmur başladı. Bir tek bulutun bile görünmediği gökyüzünde, hava birden griye kesmiş, art arda şimşekler çakmıştı.

Akın, ceketini hızla çıkarıp üzerimize siper ederken, koşmaya başladık. Onunla tanıştığım günden beri en keyif aldığım andı. Ne yaparsak yapalım, sağanak yağıştan kurtulamayacağımızı anladığında, ceketini koluna alıp elimi tuttu. Konuşmamıza gerek olmadan, sadece birbirimize gülümseyerek koşmaya devam ettik.

Sırılsıklam olmuş bir şekilde arabaya ulaşınca, Akın torpido gözünden kâğıt mendil çıkarıp yüzümü sildi.

"Ne kadar sıcak olursa olsun, sonbaharın geldiğini kabul edelim."

Eli tenime temas edince, aklıma dün gece yaşananlar geldi. Kendimi hafifçe geri çekerek, teşekkür ettim. Çok şükür ki mesafeli tavrımı sorgulamayıp arabayı çalıştırdı.

Eve varana kadar, bir azalıp bir artan nefis sonbahar yağmurunu izledim. Duygularım da tıpkı dengesiz hava durumu gibi karmakarışıktı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Kalbimi avucuna bıraktığım adama sonuna kadar güvenmek istiyordum ama gözümle gördüğüm o anı da hafızamdan silip atamıyordum. Sanırım yapılacak tek bir şey vardı, o da konuşmak.

Eve girdikten sonra, merdivenlere yönelmiştim ki Akın arkamdan seslendi.

"Üzerini mi değiştireceksin?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Hazal, sana daha önce söylemeliydim, bu gece bazı Rus misafirlerim olacak. Seni yalnız bırakmak istemiyorum, benimle gelir misin?"

Geceleri asla adım atmamı istemediği yere, beni kendi ağzıyla davet ediyordu. Şaşırdığımı belli etmeden kabul ettim.

"Gelirim."

"Güzel! Daha akşam yemeği için erken, ne yapmak istersin?"

"Sen bilirsin, fark etmez. Dilersen yine film izleyebiliriz."

"Benim daha iyi bir fikrim var."

Gözleri muzip bir ifadeyle parlarken, ellerini ovuşturdu.

"Nedir?"

"Eğer seviyorsan, Satranç oynayalım!"

"Severim."

"Tamam. O halde, seni on beş dakika içinde dışarıda bekliyorum."

Cümlenin yarısını, neredeyse verandaya doğru yürürken söylemişti. Odaya çıkıp üzerimi değiştirirken, onunla oyun

oynamanın beni heyecanlandırdığını düşündüm. Yaptığı her işte en iyi olmayı hedefleyen biriydi nihayetinde. Ve de gördüğüm en müthiş poker oyuncusu...

Salona döndüğümde pencereden, Akın'ın elinde iki bardak limonata ile verandada olduğunu gördüm. Masanın üzerine satranç tablasını hazırlamış, yanına bir tabak kurabiye koymuştu.

İlerleyip dışarıya çıkınca, hâlâ hafifçe yağmaya devam eden ılık yağmurun toprakta yarattığı nefis kokuyu içime çektim.

"Beni çocukmuşum gibi kurabiyeyle kandırabileceğini sanma! Bir matematikçiyle oynayacaksın!"

"Aha! Gözümü korkutmaya çalışma sevgilim, hangi oyun olduğu fark etmez, sen bana ancak apranti* olursun!"

"İddialıyım diyorsun."

"Her zaman."

"Hadi, o zaman!"

Sandalyeye oturup, elimi, *buyur* anlamında uzatarak onu masaya davet ettiğimde dudağının sadece kenarıyla gülümseyip, yavaşça karşıma oturdu. Siyah ve beyaz birer taş alıp arkasında sakladıktan sonra, ellerini tam önümde çapraz yaptı.

"Seç!"

Sanki avucunun içini görebilecekmişim gibi, gözlerimi kısıp bir iki saniye bakarak, sağ elinin üzerine vurdum. Elini ters çevirip açtığında, istediğim gibi beyaz rengin sahibi oldum.

Poker masasında yaptığı gibi, bana bilerek yenilmeyeceğini bilsem de ortaokul yıllarından beri birçok ödüle sahip olduğum satrançta onu ters köşe yapmak istiyordum.

Elimi ovuşturup başlayınca, ilk hamlem piyon oldu. Kaşıbeyaz da hiç acele etmeden atını öne sürdü. Birbirimize üstünlük sağlamak için bir süre hızlı sayılabilecek hamleler yaptık ama

* Apranti: 1-Çırak. 2-At yarışlarında 50'den az yarış kazanmış, deneyimi jokeylere göre daha az genç binici.

geçen yarım saatin sonunda, ikimiz de rakibimizin çok iyi olduğunu kabul etmek zorunda kaldık.

Bir süre sonra, Akın'ın önünde beyaz taşlar birikmişti fakat beden dili temkinli ve tedirgin olduğunu gösteriyordu. O da iyi biliyordu ki bu oyunda kimin ne zaman kazanacağı hiç belli olmazdı.

İkimizde oyuna, zamanın nasıl geçtiğini fark edemeyecek kadar konsantre olmuştuk. Kaşıbeyaz, her zamanki gibi uzman olduğu poker face* ifadesini takınmıştı. Yine de birkaç hamle sonra, elini alnına götürüp hafifçe sıvazlayınca, zorlandığını açık etmiş oldu.

"Bunun mümkün olmadığını bilmesem, aklımı okuduğunu düşüneceğim."

Hızla başını kaldırıp, şaşkın gözlerle bana bakınca, kocaman bir tebessümle ona karşılık verdim.

"Sen, kaç hamle ilerisini gördüğünü söyler misin?"

"Dokuz!"

Çok masum bir hava takınıp, devam ettim.

"Sevgili aprantim!"

Birkaç saniye daha yüzündeki inanmaz ifadenin tadını çıkardıktan sonra, son hamlemi yaparak oyunu bitirdim.

"Şah mat!"

Gözlerini kısarak, her yaptığım mimiği takip etti.

"Beni kandırdın."

Ona kızgın olduğum için, bu galibiyet içime su serpmişti.

"Sen istedin."

"Beni yenemeyeceğin alanlar da var, biliyorsun değil mi?"

"Ne gibi?"

---

* Poker face: Oyunlarda elini karşı tarafa belli etmemek için takınılan ifadesiz duruş.

Sandalyesini geriye itip, hızla ayağa kalkınca irkildim. Yenmek lafı gözümü korkutmuştu. Bir oyuna kızıp, olayı boks maçına çevirmezdi herhalde!

Ne olduğumu anlamadan beni kucaklayıp, kulağıma eğilerek, "Sevişmek gibi!" dedi.

İçeriye girip kanepeye oturarak, beni üzerine çekti. Bacaklarım onun bedeninin iki yanına açıldığında, elbisemin eteği yukarı sıyrıldı ve kasıklarım kemerinin soğuk metaline değdi. Belimden tutarak beni hafifçe aşağıya çekti. Henüz uyarılmış erkekliği, gerilmiş uyluklarımda ateş gibi bir his yaratıyordu. Elleri, kalçalarımı bulduğunda ise beni sertçe tek vücut olacağımız noktaya bastırdı.

Gözlerimi kapatıp, kendimi onun hâkimiyetine bıraktım. Avucunu göğüslerimin arasına koyup, aşağıya indirirken elbisenin düğmelerini büyük bir profesyonellikle çözüyordu. Bakışlarını, bir an için bile benden çekmeden, parmağını dantel sutyenin üzerinde dolaştırdı. Gözümü kapatıp, aldığım hazla kıpırdanınca, kalçalarımın altındaki çelik gibi bedenin, her zerresini kasıklarımda hissettim. Dudakları tenime değdiği anda o kadar büyük bir zevkle titredim ki hemen yanımızda, çantamda çalan telefonun sesini zor duydum.

"Açma!"

Kaşıbeyaz, kesik bir şekilde solumuştu fakat ağzı açık çantada görünen ekranda yazan isim, bir anda beni allak bullak etti. Daha çantaya uzanmadan, yüzümün aldığı şekli gördüğünde, "Kim?" diye sordu.

"Annem."

Göğsünden destek alarak ayağa kalktığım anda, gözünü kapatıp başını arkaya veren Akın'ın ifadesinde, bir tuhaflık sezdim. Mutfağa geçip telefonu açtım.

"Efendim?"

Birkaç saniye kadar süren sessizliğin ardından gelen küçük bir hıçkırığa, annemin titreyen sesi eşlik etti.

"Hazal, nasılsın kızım?"

Onun sesini duymak, beni mahvetmişti.

"Gerçekten merak ediyor musun, anne?"

"Elbette ediyorum. Sen çıkıp gittikten sonra ben iyi olabilir miyim sandın! Gecelerce gözyaşlarımı içime akıttım. Yaptıklarını onaylamasam da sana o kadar sert davrandığım için pişman oldum. Sen de anne olunca anlarsın, bir yaştan sonra çocuğuna ne yapacağını söyleyememek çok zor! Aklım hep sende, gamzeli kuzum! İyi misin?"

"İyiyim anne, merak etme! Sen nasılsın? Arda nasıl?"

"Biz de iyiyiz yavrum. Babanı sormuyorsun, onu düşmanın gibi görüyorsun; ama baban, senin o adamla yaşadığını öğrendiği anda hesap sormaya gitti!"

Bir an heyecanlanıp makineli tüfek gibi konuştuktan sonra, sakin bir tonda devam etti.

"Babanın dediğine göre evlenmişsin. Doğru mu, Hazal?"

Gözlerimi kapatıp, mutfak sandalyesine oturdum. Bunu bir tek şekilde öğrenebilirdi; demek babam gerçekten Akın'a gitmişti. Bir çıkarı olmasa bunu yapmazdı. Öyle ya, neden haftalar sonra!

"Evet."

O an beni sarsan şey, Kaşıbeyaz'ın bana bunu söylememiş olmasıydı. Kahvaltıda, "Bir sorun mu var?" diye sorduğumda, "Çözülemeyecek bir şey değil!" dediği şey, demek ki babamın ziyaretiydi. Nasıl olur da bana bunu söylemezdi?!

"Mutlu olmanı dilerim yavrum. Bu kadar özel bir anda, yanında olmayı isterdim."

Kocamın mutlaka düğün yapmak istediğini söyleyip onu rahatlatabilirdim ama nedense içimden gelmedi.

"En kısa zamanda uğrayacağım," demekle yetindim.

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Telefonu kapattıktan sonra, birkaç dakika sandalyeden kıpırdayamadım. Annemin sesini duymak, bana onu ne kadar özlediğimi hatırlatmıştı. Gözümden akan bir damla yaşı silip, başımı dikleştirerek salona geri döndüm. Akın, kanepeden kalkmış, kolunu cama yaslamış ormanı izliyordu. Beni görünce, hiçbir tepki vermedi.

"Babamın sana geldiğini neden bana söylemedin Akın?"

Benden tarafa dönüp, ellerini cebine sokarak bakışlarını sehpaya sabitledi.

"Üzülmeni istemedim."

"Saçma!"

"Ailenin seni ne kadar üzdüğünü biliyorum, daha fazla etkilenmeni istemedim. Nasıl olsa, kendini hazır hissettiğinde onlarla hesaplaşacaksın!"

"Hesaplaşma!.. Ne kadar büyük bir kelime! Benim ailemle aramda aşılamayacak sorunlar yok Akın!"

"Özür dilerim, haddimi aştım."

Bakışındaki bir şey, o kadar sahiciydi ki pişmanlığının samimi olduğuna inandım.

"Babam ne dedi?"

Sanki dünyanın en zor sorusunu sormuşum gibi, yüzüme boş bir ifadeyle baktı. Bir dakika daha cevap vermeseydi, duymadığını zannedecektim.

"Kızına karşı niyetimin ne olduğunu öğrenmeye gelmiş."

"Sen ne dedin?"

"Hiçbir zaman sana saygısızlık etmediğimi, benim için çok değerli olduğunu söyledim."

"Evlendiğimizi?"

"Elbette, evlendiğimizi de ekledim."

"Tepkisi ne oldu?"

Ellerini cebinden çıkarıp, oflayarak geriye dönüp camdan bakmaya devam etti.

"Hazal beni zorlamayı bırak! Annenle konuştun, ne tepki verdiklerini öğrenmişsindir!"

"Sorun bu değil Akın! Nedense, benden başka şeyler de sakladığını düşünüyorum. Her geçen gün şahit olduklarım da bana bunu kanıtlıyor."

İki adımda yanıma gelip, hırsla yüzüme baktı. Çenesinde bir kas sinirle seğiriyor, gözlerinin rengi gittikçe koyulaşıyordu. Bu tepkisi, haksızlığa uğradığını düşündüğünden mi, yoksa doğruları söylediğim için miydi, bilmiyordum.

"Neymiş şahit olduğun?!"

"Dün akşam, Elif'le seni öpüşürken gördüm!"

"İyi düşün, ben miydim Elif'i öpen?"

Bir saniye bile tereddüt etmeden cevap verişi ve kendinden emin tavrı, aklımın karışmasına sebep oldu. Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım.

"Nasıl yani?"

"Ben mutfakta pastayı hazırlarken, yanıma gelip bana karşı duyguları olduğunu söyledi. Böyle bir itiraf beklemediğim için, şaşkınlığımdan yararlanıp dudaklarıma yapıştı. Eğer şahit olduğun sahneyi bir iki saniye daha izlemiş olsaydın, ona haddini bildirdiğimi görecektin!"

Bu söylediklerinin doğru olduğuna o kadar inanmak istiyordum ki bir an yaşadığım duygusal boşlukla sendeledim. Düşmemek için onun koluna tutunduğumda, gözyaşlarım sel gibi akmaya başladı. Ne doğrulmuş ne de kendime gelebilmiştim. Sadece, Kaşıbeyaz'ın koluna asılmış bir halde ağlıyordum. Dünden beri kendimi ne kadar sıktığımın farkında değildim.

Beni kollarıyla sarıp, bedeniyle destekledi. Çenemi tutup kendine doğru kaldırdığında, sağanak gibi akan yaşların arasından, yüzündeki çaresiz ifadeyi gördüm. Ağzı hafifçe açık, şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

"Hazal, sevgilim! Lütfen ağlama! İnan, doğruyu söylüyorum!"

Biliyordum. Doğru söylediğini biliyordum. Fakat birkaç gündür yaşadıklarım, o kadar fazla gelmişti ki kendime hâkim olamıyordum. Kanepeye oturup beni kucağına çekerek, sakinleşmemi bekledi. Sabırla gözyaşlarımı siliyor, arada minik öpücükler veriyordu.

Belki de ufak bir sinir krizi sayılabilecek bu boşalma, bana çok iyi gelmişti; ama toparlandığımda, bu ana Akın'ın şahit olmasından dolayı utandım.

"Hazal, binlerce kere özür dilerim. İnan, işlerin bu noktaya gelebileceğini hiç düşünmedim. Elif'in ilgisini hissediyordum ama bu boyutta olduğunu fark edemedim. Onlar bana Ali'nin emaneti, biliyorsun. Salih benim için çok kıymetli! Açıkçası Elif bugüne kadar, biraz da onun torpilini kullandı."

Yüzümün her yerine bıraktığı öpücükler, titrememe sebep oldu.

"Akın, tabii ki sana inanıyorum. Tek istediğim benden bir şey saklamaman. Güvenimin en sarsıldığı dönemde karşıma çıktın ve ben sana kalbimi açtım. Benim için bu hayattaki en özel insan, sensin!"

Nefesimin sıcağı yüzüne vururken, gözlerini çekmeden beni dinledi. Bitirdiğimdeyse, iki eliyle yüzümü kavrayıp dudaklarını tutkuyla benim dudaklarımın üzerine bastırdı. Tüy kadar hafif ama bir o kadar arzuyla öpüyordu. Dudaklarımı içiyordu demek daha doğru olurdu. Ben de şüphe esaretinden kurtulan tüm duygularımla, ona karşılık verdim.

Uzun süre sonra başını kaldırdığında, parmaklarını hafifçe kızarmış dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Bundan sonra Elif'le arama ciddi bir mesafe koyacağıma emin olabilirsin. Yine de onunla ilişkimi tamamen kesmemi istersen, boynum kıldan incedir."

"Senden böyle bir şey isteyemem. Bu, Salih'e de Ayten Hanım'a da haksızlık olur. Sizi öyle görünce, gizli bir ilişkiniz olduğunu sanmıştım. Açıklığa kavuşmuş olması benim için yeterli."

Elleri, dudaklarımdan boynuma doğru inerken, sıcacık dokunuşu beni esir aldı.

"Gerçekten böyle mi düşündün? Yani, onunla ilişki yaşadığımı!"

Cevap vermeden başımı önüme eğdim. Bu kadar açık sözlü olduğuma kendim de şaşırmıştım. Kucağında ben olduğum halde, yavaşça doğrulup dikleşti.

"Bana bak! Yüzüme bak, Hazal!"

Yüzümü tutup, beni kendisine bakmaya zorladı.

"Elif, Ali'nin karısı olmasaydı da ben onunla ilgilenmezdim. Asla benim tarzım olan bir kadın değil!"

Söyledikleri beni bulutların üzerine çıkarmışken, boynumu okşayan elinin, düğmeleri çözülmüş dekolteme kaydığını fark etmedim. Bakışları da aynı noktayı bulduğunda, hayat veren dudaklarını tenime bastırmakta gecikmedi. Gözlerimi kapatıp kendimi ona bıraktığım anda, nabzımı hızlandıran cümleyi duydum.

"Benim kalbimdeki yangına, onun bir damla suyu yeter mi?"

Duştan çıkıp saçlarımı havluyla kurularken, boşta kalan elimle gardırobun kapağını açtım. Saat neredeyse on olmuştu. Kaşıbeyaz, bu geceki misafirlerinin özel olduğunu söylemişti. Karısı olarak, yanında çok şık görünmek istiyordum.

Birkaç saat önce yaşadıklarımız o kadar güzeldi ki adeta ayaklarım yere basmıyordu. Son söylediği sözler, hâlâ kulaklarımda

çınlıyordu. Her zaman tutkulu bir adam olan Akın, ilk defa *kalbim* demişti. Onun bana karşı ne hissediyor olduğunu bilmemek beni ölesiye korkuturken, kocam ilk defa bana umut vermişti.

Düşündüklerimin etkisiyle, dolaptaki kıyafetlerin karşısında aptal bir ifadeyle sırıtıyor olmalıydım ki arkamdan gelerek sarılan Akın, "Nedir seni bu kadar eğlendiren?" diye sordu.

Göğsümün hemen üzerinde gevşek bir şekilde bağlanmış havlunun ucuyla oynaması, cevap vermeme engel oluyordu. Islak saçlarımı eliyle itip boynumdan usulca öptü.

"Hiç!"

"Buraya gelmeseydim, bu şahane manzarayı kaçırmış olacaktım."

Gözünün ucuyla, tüm bedenimi baştan ayağa süzdü. Henüz dolabımı yatak odasına taşımadığım için eski odamda duş almıştım.

"Yarın, yeni bir yatak odası takımı seçmen için sana katalog getirecekler. Böylece ben de karımın duştan çıktıktan sonraki ıslak bedenini; yani o şahane manzarayı kaçırmamış olacağım."

Hızla arkama dönüp, şaşkınca yüzüne baktım.

"Hangi ara düşündün bunu?"

"Dün aradım."

"Ne kadar değişik bir adamsın."

"Memnun değil misin?"

"Ben halimden çok memnunum da yan odaya bile gitmemi istemeyen sen, kısıtlayıcı bir koca olacak gibi duruyorsun!"

Başını tavana doğru kaldırarak güldü.

"Biraz kıskançlık her zaman iyidir."

"Benim tavsiyem, bu odadaki duşu kıskanmak yerine gidip giyinmen. Yoksa geç kalacağız!"

"Karım işimi benden çok düşünüyor, ne hoş! Teşekkür ederim hayatım, on beş dakika sonra aşağıda buluşalım."

Gözü hâlâ üzerimdeki minik havludaydı.

"Git artık Akın! Düşünce gücüyle havluyu yere düşüremezsin!"

Kapıdan çıkarken attığı kahkaha, evin içinde ahenkle yankılandı. Uzun süredir geçirdiğim en güzel gün olduğunu düşünürken, bir an gecenin bitmediğini hatırlayarak korktum. Aynadaki tedirgin ifademi görünce, kendi kendime kızarak sesli söylendim.

"Salaksın sen kızım! Ne zaman mutlu olsan, peşinden kötü bir şey gelecek sanıyorsun!"

Başımı iki yana sallayarak, dolaptan antrasit rengi, üzerinde minik taşlar olan askılı bir elbise seçtim. Hâlâ hafif nemli olan saçlarımı ensemde topuz yapıp, sade makyajımı vurucu bir kırmızı rujla bitirdim. Aynada gördüğüm manzara, gerçekten güzeldi.

Merdivenlerden inerken, nasıl bu kadar hızlı hazırlandığına şaşırdığım Akın, camın önünde durmuş, bir kadeh şarap içiyordu. Basamakların yarısına geldiğim zaman bir model pozu vererek ona seslendim.

"Kaşıbeyaz!"

Dönüp bana baktığında, gözlerinde gördüğüm beğeni dolu ifade tek kelimeyle mutluluk vericiydi. Bir ayağımı diğerinin önüne atıp, elimi hafifçe belime koyarak, "Nasıl, güzel olmuş muyum?" diye sordum.

Elindeki kadehi masaya bırakıp başka bir şey alarak, ağır adımlarla merdivenlere yaklaştı.

"Anlatmak için dağarcığımdaki kelimeler yetersiz kalır."

Ağzım kulaklarıma varmış bir şekilde sırıtırken, kalan son basamakları da çıkarak yanına ulaştım.

"Beğendin yani!"

"Çok güzelsin!"

"Teşekkür ederim."

Elini yanağıma koyup, başparmağıyla yüzümü okşadı.

"Tam istediğim gibi topuz yapmışsın."

"Saçımın toplu halini mi seviyorsun?"

"Ben senin her halini seviyorum tatlım! Sadece böyle geceler için en ideal modelin bu olduğunu düşünüyorum."

Elindeki siyah kadife kutuyu o an fark ettim. Bana doğru çevirip açtığında, kaideye oturtulmuş bir çift şahane küpenin ışıltısı gözlerimi aldı. İki iri tek taşın ucundan, tıpkı alyansımdaki gibi göz alıcı su damlaları sallanıyordu. Elimi uzatıp dokunduğumda, benim için yapıldıklarını anladım.

"Akın, bunlar çok güzel!"

"Beğenmene sevindim. Yüzüğüne takım olarak hazırladılar."

"Ne gerek vardı? Beni mahcup ediyorsun."

"Karım olarak sen, her şeyin en güzeline layıksın; bırak da bu kadarını yapayım."

Kutudan çıkarıp kulağıma takmama yardım ettikten sonra, karşıma geçip zevkle seyretti.

"Kuğu gibisin!"

Yaklaşıp, dudağının kenarına minik bir buse kondurdum. Dudağımdaki kırmızı ruj, öptüğüm yerde çok hafif bir iz bırakmıştı. Başparmağımın ucunu dudağına bastırarak, bana ait o izi silmeye çalıştım. Bir anda elimi tutup, parmağımı ağzına götürerek, yavaşça yaladıktan sonra tekrar dudağının kenarına bastırdı. O kadar erotik bir andı ki gözlerimizi birbirine kilitleyip, rujun izi çıkana kadar hiç ayırmadık.

"Şu an hemen evden çıkmazsak olacaklardan sorumlu değilim."

Bu, boğuk ve kısık sesi artık çok iyi tanıyordum. Koluna girip kapıya doğru ilerlerken, "O halde işinin selameti için bir an önce gitsek iyi olur," dedim.

Çapkın bir gülüşle başını öne eğip, öyle olsun dercesine beni onayladı.

Mekândan içeri girdiğimizde, kapıdaki korumalardan biri Kaşıbeyaz'ı selamladıktan sonra, bana hitaben, "Hoş geldiniz, yenge!" dedi.

Bu değişik selamlama hoşuma gitmişti. Dişlerimin neredeyse tamamını göstererek karşılık verdim.

"Teşekkür ederim."

Uzun koridoru geçip çift kanatlı kapı önümüzde açıldığında, bizi inanılmaz bir kalabalık karşıladı. Gerçekten de mekânda bu kadar çok insanı bir arada hiç görmemiştim.

"Misafirlerin bir kafile şeklinde mi geldi?"

Gülümseyerek yüzüme baktı.

"Onlar sadece üç kişi! Akrabalarını da getirdilerse bilemem tabii!"

Espri yaparken gözlerinde oluşan ışıltıya bayılıyordum. Kendimi, âşık olduğum adamın yüzüne bakmaktan alıkoyamayıp, birkaç saniye boyunca tanıdıklara selam verişini izledim.

Tahir geldiğimizi görmüş, bize doğru yaklaşıyordu.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk. Geldiler mi?"

Ben uzanıp yanağından öpünce, Tahir soruya cevap vermeyi unuttu. Gülümseyerek bana bakıp tekrar Akın'a döndüğünde, yüzünde o kadar komik bir ifade vardı ki elimde olmadan güldüm.

"Sana soruyorum Tahir!"

"Şey... Evet, yarım saat kadar önce geldiler. Şu an rulet oynuyorlar. Poker masasına geçmek için seni bekliyorlar."

"Güzel! Gidelim o halde."

İlerlerken tekrar Kaşıbeyaz'ın koluna girdiğimde, insanların bakışlarından güzel bir ikili olduğumuz sonucunu çıkardım. Onun kulağına eğilip, "Kendimi, *Casino Royale* filminde James Bond'a eşlik eden güzel kız gibi hissediyorum," dedim.

Bu sözüm karşısında güldü. Tıpkı benim yaptığım gibi fısıldayarak, "Ondan çok daha güzelsin!" dedi.

Misafirlerin yanına ulaştığımızda hâlâ sadece birbirimize bakıyorduk. Tahir hafifçe genzini temizler gibi yapınca Akın, İngilizce konuşarak adamları selamladı. Sonra, tanıştırmak üzere bana dönerek misafirlerinin adını söylediğinde, gayri ihtiyarı ağzımdan, "Rus musunuz?" cümlesi fırladı.

Adamları da Kaşıbeyaz ve Tahir'i de şaşırtan, bunu Rusça söylemiş olmamdı. İlk şaşkınlığı atan Akın'ın "Vladimir," diye tanıştırdığı misafir, evrenin sırrını çözmüşçesine, "Rusça biliyorsunuz!" diyerek ayağa fırladı.

Bu samimi hareket çok hoşuma gitmişti.

"Evet, on yedi yaşımda öğrendim ve o zamandan beri fırsat buldukça geliştirmeye çalışıyorum."

Vladimir, "Çok güzel!" diyerek memnuniyetini ifade ederken diğer adam, yani Anton, aynı samimiyetle onayladı. Yanlarında bir misafirleri daha vardı; ama Kaşıbeyaz da onun adını bilmiyor olacak ki yalnızca, *arkadaşları* diye tanıştırdı.

Vladimir, elimi sıkıca tutup kavrayarak konuşmaya devam etti.

"Hiç Rusya'ya geldiniz mi?"

"Hayır ama çok istiyorum. Aslında bir matematikçiyim fakat edebiyata, özellikle Rus edebiyatına hayranım. Tolstoy'un mezarını ziyaret etmeyi o kadar çok istiyorum ki! Soylu bir

aileden gelmesine rağmen sınıf farkını reddedip bir köylü gibi çalışmasını, hayatı boyunca ihtiyacı olanlara yardım etmek için çırpınmış olmasını çok takdir ediyorum."

"O halde, sizi ağırlamaktan şeref duyarız. Anton ve ben Moskova'da yaşıyoruz. Ustanın mezarı bize bir saatlik mesafede bir köyde!"

"Biliyorum, doğduğu köy! Ormanda, ağaçların arasında, mezar taşı bile olmayan bir kabir!"

Kendimi kaptırmış, o kadar büyük bir heyecanla konuşmaya devam ediyordum ki Rusça bilmeyen diğerlerinin anlamaz gözlerle bizi izlediğini ancak fark edebildim. Ben mahcup bir ifadeyle Kaşıbeyaz'ın yüzüne baktığımda, Vladimir de konuşmamızın heyecanına kapılıp Akın'a dönerek kendi dilinde, "Çok şanslısınız beyefendi. Hem çok güzel hem de akıllı bir karınız var!" dedi.

Kaşıbeyaz, bana bakarak, "Rusça konuşabildiğini bilmiyordum. Söyler misin, misafirimiz bana hitaben ne dedi?"

"Benimle evli olduğun için şanslı olduğunu söyledi."

"Peki! Şu Rus asilzadesini kıskanmış olduğum gerçeğini bir kenara bırakacak olursak, kibarlık icabı ben de onun dilinde cevap vermek isterim. Rusça 'teşekkür ederim' nasıl denir?"

Kulağına doğru eğilerek, "Spasiba!" dedim.

Akın da Vladimir'e dönerek, "Spasiba!" diye tekrarladı.

Tanışmaktan kaynaklı memnuniyetimizi birkaç kez daha tekrarladıktan sonra, Kaşıbeyaz beni kolumdan tutarak kalabalıktan uzaklaştırdı.

"Bir günde ikinci kez beni şaşırtıyorsun, sevgili karıcığım. Bu, pek sık rastladığım bir durum değil! Söyler misin bana, senin yapamadığın bir şey var mı?"

İçimden acı bir kahkaha atmak geldi. *Sevgi!* Babamın beni sevmesini sağlayamamıştım! Hayatım boyunca onu memnun

etmeye çalışmış, birçok şeyi en iyi şekilde öğrenmiş ama kullanamamış, sıradan bir kızdım. İlk defa biriyle Rusça konuşmuştum örneğin. Kendisi farkında değildi ama bu özgüven bana Akın'ın hediyesiydi.

"Alt tarafı birkaç dili sorunsuz konuşabiliyorum, bunda abartacak ne var!"

"Herhalde satrançta dokuz hamle ilerisini görmek de herkesin yapabildiği sıradan bir şey olsa gerek!"

"Aşk olsun Akın, kaybettiğin için hazmedemiyorsun."

Ortamın gürültüsünü bastırabilmek için hafifçe bana doğru eğilerek konuşmaya devam etti.

"Ara sıra kaybetmeyi bilmeyenler, asla kazanamazlar. Seninle oynadığım oyunu kaybetmekse, yenilgilerin en güzeliydi!"

Nasıl oluyordu da tek sözüyle insanı bulutların üzerine çıkarabiliyordu? Bir kalabalığın ortasında bile, insana kendini özel hissettiriyordu.

"Ağabey, Rus pokeri masası hazır. Tahir Ağabey'im, misafirlerimize eşlik edip etmeyeceğini soruyor."

Nevzat'ın gelişiyle, Kaşıbeyaz'dan bir süre ayrı kalacağımı anlamıştım. Gülümseyerek, beni yalnız bırakması konusunda ona cesaret verdim. Elimi tutup, dudağına götürürken fısıldadı.

"Bir süreliğine misafirlerle ilgilenmem gerekiyor. Emin ol, bundan sonra bütün gecelerim senin!

Parmaklarımın ucuna değen dudakları, garip bir hasret duygusu yarattı. Sanki en yakın olduğumuz anda uzaklaşmıştık. Bir an elini tutup "Gitme!" demek istediysem de yapmadım. Sadece içime dolan garip bir ürpermeyle arkasından öylece bakakaldım.

Özel localardan birine geçmeden hemen önce, Nevzat'a kuytudaki bara kadar bana eşlik etmesini söylemişti. Kalabalıktan sıyrılıp, sakin bir yere gelmek iyi hissettirmişti. Hem, birkaç

basamak yukarı çıkıldığı için bütün mekâna hâkim olan bir noktaydı burası.

"Hazal Hanım, patron size hafif bir kokteyl hazırlatmamı istedi. Ben hemen ana bardan Serkan'ı çağırıp geliyorum."

Ben daha cevap veremeden uçup gitmişti bile! Bu bar taburesine son oturduğumda yaşananları hatırlayınca, dudağımın kenarını ısırdım. O an yüzümü göremiyordum ama muhtemelen kızarmıştı. *Kokteyl*, sanırım benim için en isabetli seçimdi.

Serkan'ın hazırladığı ikinci içkiyi yudumlarken, aradan neredeyse bir saat geçmişti. Yokluğu, bu kadar kısa sürede içimde boşluk yaratan adamın güzel gri-yeşil gözlerini özlemiştim.

"Başka bir isteğiniz yoksa ben diğer tarafa geçebilir miyim, Hazal Hanım?"

"Çok teşekkür ederim. Bu kadarı benim için yeterli!"

Elimdeki bardağı kaldırıp Serkan'a gülümsedim. O gittikten sonra, bana yakın olan makinelerden bir tanesinde birkaç oyun oynadım. Bu kadarına iznim vardı. Sıkılınca tekrar bara geçerek mekândaki insanları gözlemledim. Özellikle rulet çarkının etrafı çok değişik tipte insanlarla çevriliydi. Kahkahaların ve eğlencenin eksik olmadığı bir masaydı. Kırmızının cazibesi, siyahın gizemi ve de rakamların büyüsü, insanları buraya çekiyordu. Tıpkı ışığa uçan pervaneler gibi...

Bir an, sanki özellikle bir güç bakmamı istemiş gibi, başımı kaldırdım. Mekânın en ucunda, merdivenlere doğru ilerleyen Tahir'i ve de onu takip eden Kaşıbeyaz'ı gördüm. Tahir, durup kulağına eğilerek Akın'a bir şeyler söyledi. Mesafe uzak olmasına rağmen, kocamın gergin olduğunu görebiliyordum.

Tahir, basamağa adım attığında nereye gittiklerini anladım. Üst katta olduğu için muhtemelen Tahir'in odasına çıkıyorlardı. Bir keresinde Akın bana, hiç kimsenin duymasını istemedikleri bir şey konuşacakları zaman Tahir'in katına çıktıklarını söylemişti.

Ne yaptığımı bilmeden, kalkıp hızla o tarafa doğru yürümeye başladım. Sorun neydi bilmiyordum ama içimdeki kötü his sebebiyle bacaklarım titreyerek ilerliyordum.

Metalden yapılmış dairesel merdivenin ilk basamağına adım attığımda, kalbim bir kuş gibi ağzımdaydı. Yukarıya doğru çıkarken, etrafta beni fark eden var mı diye baktım. Muhtemelen kalabalıkta kaynamış, dikkat çekmemeyi başarmıştım.

Son basamağı da bitirip karanlık kata çıktığımda, altından ışık sızan tek bir oda olduğunu fark ettim. Çok da fazla yaklaşmama gerek olmadan Akın ve Tahir'in konuştuğunu duyabiliyordum. Tahir tok ve gür sesiyle, "Cevapları bu kadar hızlı beklememe rağmen biraz önce istediğimiz bilgi geldi. Söz konusu Hazal olduğu için oyalanmadan seninle paylaşmak istedim."

Kendi adımı duyduğum anda, bütün vücudum zangır zangır titredi. Biraz daha yaklaşarak ve yaptığımın yanlış olduğunun farkında olarak kulak kabarttım. Neredeyse başım kapıya değmek üzereydi.

"İyi yaptın Tahir, zaten Ruslarla yeterince ilgilendim. Yalnız, ne anlatacaksan çabuk ol, çünkü Hazal'ı çok beklettim."

"Tahmin ettiğimiz gibi, Hazal evlatlıkmış! Şevket'le hiçbir kan bağı yok!"

Tahir'in kelimeleri, tıpkı bir çekiç darbesi gibi art arda beynimde yankılandı!

"Hazal, evlatlıkmış!"

İki elimle ağzımı kapayıp, şaşkınlıkla kalakaldım. Duyduğum şeyi hazmetmeye çalışırken, kafamda deli gibi sorular dönmeye başladı. Şaka mıydı bu?! Böyle bir şey olsa, bana söylemezler miydi!? Kalbimden geçen başka bir düşünce ise aklımı tamamen allak bullak etti. Eğer söyledikleri doğruysa... Bu gerçek, yıllardır babamın bana olan mesafeli ve aldırmaz tavrını açıklıyordu.

Şok haliyle aklımdan onlarca düşünce geçerken, Tahir'in sözlerine devam etmesiyle zaman aniden durdu.

"Bu da sekiz yıl önce kumar borcuna karşılık sana Hazal'ı teklif etmesini açıklıyor!"

"Tahir, yine aynı konuya geldik. Evet, Hazal'ın öyle adi bir adamın kızı olmamasına seviniyorum; fakat kızı evlatlık dahi olsa, bir baba böyle rezil bir teklifi nasıl yapar?"

Elimle duvardan destek alarak, yavaşça yere çöktüm. Gözümden sicim gibi akan yaşlar, şaşkınlıktan açık kalan ağzımın içine doluyordu. Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilmez halde duvarın dibinde kalakaldım. Birkaç saniye, kalbim atmayı unuttu sanki! Bu bir kâbustu! Yıllarca babam bildiğim insan beni kumar masasında satmıştı, öyle mi?!

"Gör işte rezilliğini! Sana yıllar önce de söylemiştim, bunun gibiler karısını da kızını da her şeyini satar! Sen Hazal'ın o şerefsizin kızı olduğunu öğrenip de evlenmeseydin, ne olacaktı?! Belki de zavallı kız, geri dönüp o adi herifle yaşamak zorunda kalacaktı."

Art arda duyduklarım başımın dönmesine, kulaklarımın uğuldamasına sebep oluyordu. Daha fazla orada kalmak istemedim. Öğrendiğim her yeni bilgi, kalbimi içten içe oyuyor, bana baş döndürücü bir hızla, kim olduğumu sorgulatıyordu.

Zor da olsa ayağa kalkıp, merdivene yöneldim. Aşağıya kadar düşmeden nasıl indiğimi bilmiyordum. Son bir gayretle kendimi en yakındaki kadınlar tuvaletine atabildim. Hızla, elime yüzüme su çarparak aynaya baktığımda gördüğüm kişi ben değildim.

Varlığımın bir anlamı yoktu! Acaba, bu dünyada birisi beni gerçekten sevmiş miydi? Hayatta ilk defa âşık olduğum, her şeyimi teslim ettiğim adam bile, bana acıdığı için mi benimle evlenmişti?

Daha fazla dayanamayıp, keskin bir çığlıkla birlikte porselen sabunluğu yere fırlattım. Tuvaletten çıkan bir kadın, yanıma gelip koluma dokunarak, "İyi misiniz, hanımefendi?" dedi.

"Değilim! Hiç iyi değilim! Bir hiç olduğunuzu öğrenseydiniz, siz nasıl hissederdiniz?"

"İçeriden, size destek olacak bir yakınınızı çağırmamı ister misiniz?"

Acı bir şekilde güldükten sonra, "Şu an, bana en yakın olan insan sizsiniz!" dedim. "Rica etsem, şuradan bir kâğıt havlu verebilir misiniz?"

Kadıncağız istediğimi yapıp, geçmiş olsun diyerek çıkıp gitti. Krom çöp kovasının üzerine oturup, gözümdeki yaş tükenene kadar ağladım. Duyduklarımı az da olsa hazmedip kendime geldiğimde, tek istediğim oradan uzaklaşmaktı. Yavaşça tuvaletin kapısını açarak başımı uzattım. Görebildiğim en uzak noktada bile tanıdık kimse yoktu. Hızlı adımlarla çıkışa doğru ilerlemek epey zamanımı aldı.

Kanatlı kapıdan çıkarken, başımı çevirip bir daha asla görmeyeceğim mekâna baktım. Birçok insan için hayal kırıklığı demek olan kumarhane, benim hayal bile edemeyeceğim bir aşkı bulmamda başrol oynamıştı. Her ne olursa olsun, asla pişman olmayacağım tek gerçek buydu. Düşüncelerimden sıyrılıp arkamı dönerek karanlık geçmişime, yani bir zamanlar evim olan yere doğru yola çıktım.

25. BÖLÜM

"Abla!"

"Merhaba Arda!"

"Hoş geldin."

Üzerime atlayıp, boynuma sarıldı. Ben de onu çok özlemiştim. Birbirimize sıkıca tutunduk. Aynı anneden doğmamış olmamız, onunla yaşadığım bir ömürlük kardeşliği değiştiremezdi.

Beni hafifçe kucaklayıp etrafında çevirince, onlarca düşünceyle dolu olan başım, çılgınca döndü. Tam da o sırada annem içeriden Arda'ya seslendi.

"Kim geldi, oğlum?"

"Sürpriz!"

Arda, elimi tutup, "Hadi!" diyerek beni peşinden salona sürükledi. Baba demeye dilimin varmadığı şahsiyet oturmuş, kahvesini yudumluyordu. Annem de oğlunun *sürpriz* kelimesine şaşırıp, merakla kapıya doğru bakmadan önce muhtemelen televizyon izliyordu.

Beni salon kapısında gördükleri an, annemin yüzü ışıldadı. Şevket Bey ise ayağa kalkmaya bile tenezzül etmeden alaycı tarzıyla konuştu.

"Oh! Kaçak gelin teşrif etmiş!"

Annem koşarak yanıma gelip sarılarak ağlamaya başladı. Nasıl oluyordu da soğukkanlılığımı koruyabiliyordum,

bilmiyordum. Elbette babamın yaptıklarından dolayı anneme kızamazdım ama ne olursa olsun, bana evlat edinilmiş olduğumu söylemesi lazımdı.

"Hoş geldin yavrum!"

"Ağlama anne!"

"Seni o kadar özledik ki!"

"Bence kendi adına konuş! Eve dönmeyeceğimin kesinleşmesi bazılarını mutlu bile etti!"

Hiç gözümü kırpmadan, baba bildiğim adamın direkt yüzüne bakarak konuşuyordum. Arda, hiçbir şeyden haberi olmadığı için sözlerime şaşırıp kalmış, öylece ikimizi izliyordu.

"Bu taş bana geldi galiba!"

"Kalbin kadar büyük bir taş değil!"

Annem araya girmek için kolumu tutarak beni sarstı.

"Ne olur Hazal, tatsızlık çıkmasın şimdi. O senin baban!"

Kırgın bakışlarımı bu kez annemden yana çevirdim.

"Emin misin, anne? Ben evlatlık olduğumu sanıyordum!"

Annem her iki elini ağzına bastırarak çığlık attı.

"Hazal! Sen... Nereden öğrendin?"

"Keşke yıllar önce öğrenmem gereken yerden... Yani sizden öğrenseydim! Ne yazık ki hiç beklemediğim bir anda yabancı bir ağızdan duydum."

Zavallı Arda donmuş kalmış, kıpırdamadan anneme bakıyordu. Nüfus cüzdanımda babam olduğu yazan adam ise, yavaşça ayağa kalkarak ellerini cebine soktu.

"Olaya cinayet havası verme! Annen, üzülürsün ve psikolojin bozulur diye söylemek istemedi. Lakin şimdi görüyorum ki senin iyiliğini fazla bile düşünmüş! Öz kızımız olsaydın, mafya kılıklı bir adamın peşinden gitmezdin!"

"Öz kızın olsaydım, beni kumar borcuna karşılık o mafya kılıklı sandığın adama satabilir miydin? Baba!"

Son kelimeyi tükürür gibi söylediğim anda, annem fenalaşarak yere yığıldı. Arda annemin yanına koşarken, ben hiç istifimi bozmadan babamdan cevap bekliyordum. Yüzündeki bütün kanı çekilmiş, sol gözü seğirmeye başlamıştı.

"Anne! Anneciğim, kendine gel!"

Arda, annemin gözünü açtığından emin olunca babamdan tarafa döndü.

"Baba! Ablam ne saçmalıyor böyle? Cevap versene!"

Babam homurdanarak oğlunu azarladı.

"Ne diyorsun sen be?! Kendi ağzınla söyledin işte, saçmalıyor! Ailesine karşı çıkmış, evden kaçmış bir nankörün zırvalıkları!"

"Evden mi kaçtım, yoksa bir kumarhanede kaderimle baş başa mı bırakıldım? Söylesene baba! Başımın belaya girdiğini anladıkları anda seni arayan adamlarına, muhtemelen 'Bırakıp çıkın!' derken hiç mi vicdanın sızlamadı!"

Annem tamamen kendine gelmiş, merdivenin ilk basamağına oturmuş, sessizce ağlıyordu. Alev saçan gözlerimi Şevket Bey'den çekmeden cevabını bekliyor olsam da Arda'nın da sinirden kasıldığını görebiliyordum.

Babamın kırmızıdan mora dönen yüzünün her bir tepkisini izlerken, hâlâ saçma sapan bir arzuyla, pişmanlık ifadesi görmeyi bekliyordum.

"Ya sekiz yıl önce!.. Borcuna karşılık beni Kaşıbeyaz'a teklif ederken insanlığından utanmadın mı?!"

"Saçma sapan konuşmaya devam edeceksen, defol git evimden! Bunca yıl ekmeğimi yedin! Bir kumarbazın kapatması olunca, onun yalanlarına inanacak kadar aptallaşmışsın!"

Attığım kahkaha, acı bir çığlık şeklinde duvarlarda yankılandı.

"Yalan olmasını o kadar çok isterdim ki!"

Arda, ağır adımlarla ikimizin arasına girerek babamın burnunun ucuna kadar yaklaştı.

"Tek bir kelimesi bile doğruysa, seni silerim baba!"

"Benim canımı sıkma, Arda! Öz kardeşin bile olmayan biri için babanı mı sileceksin?"

"Hayır baba! Yirmi dört yıldır canımdan öte bildiğim ablam için sileceğim!"

Annemin, titreyen bacaklarının üzerinde durmaya çalışarak, "Doğru mu Şevket?" demesi, onun için bardağı taşıran son damla oldu.

"Ee! Yeter be! İsterseniz hep birlikte çekip gidebilirsiniz. Umurumda bile değil! Bu aşüfteye inanmak isteyenin keyfi bilir!"

Zavallı kadıncağız, onun bu sert çıkışı karşısında, yanıma gelip kolumu tutarak yalvaran gözlerle baktı. Bu işte bir hata olduğuna o kadar çok inanmak istiyordu ki bir an için kendimden çok ona acıdım.

"Hazal, yavrum, bir yanlışlık olmalı! Evlatlık olman hiçbir şeyi değiştirmez; baban seni çok sever."

"Yapma anne! Ne olur artık zorlama! Sen de çok iyi biliyorsun ki babam beni hiçbir zaman sevmedi. Keşke zamanında gerçekleri söyleseydin de ben de bir ömür kendimi sorgulamaktan ve babamı yargılamaktan kurtulsaydım. Küçücük bir tatlı söz, tek nefeslik bir takdir kelimesi için yıllarca çabaladım."

Salonun uzak bir köşesine geçmiş, Arda'yla tartışan adamın söylediklerimin ne kadarını duyduğunu bilmiyordum. Hemen yanımdaki duvara canımı yakan sert bir yumruk atarak devam ettim.

"Kahretsin! Bir kumarhaneye girip hile yapmayı bile göze aldım!.. Şimdi sen düşün anne, başından beri onun sevgisini kazanmak için çabalayan ben, yalan söylüyor olabilir miyim?"

Annemin elini ağzına götürüp ağlamaya devam etmesi içimi parçalasa da o an en çok istediğim şeyi yaptım. Son bir kez yıllarımın geçtiği eve bakarak, arkamı dönüp çıktım. Daha fazla orada kalmak istememiştim.

Bahçe kapısına yaklaşırken, arkamdan seslenen Arda'yı duydum.

"Abla!"

Dönüp, koşarak gelen kardeşimin birkaç adımda bana yetişmesini bekledim. Yanıma geldiğinde, bakışlarındaki çaresizlik yüreğimi sızlattı. Elimi yanağına koyup, hafifçe okşayarak gözlerinin içine baktım.

"Sen benim kardeşimsin, Arda! Hiçbir şey bu gerçeği değiştiremez!"

Gözleri dolmuştu. Dayanamayıp birbirimize sarıldığımızda, parmaklarım tenine geçene kadar onu kendime bastırdım. Başını saçlarımın arasına gömerek, hıçkırmaya başladı. Bir süre sakinleşmesini bekledim.

Sonra yüzünü bana doğru kaldırıp, "Nasıl bu hale geldik, Hazal?" dedi.

"Bilmiyorum kardeşim... İnan, ben de bilmiyorum. Galiba biz, hiçbir zaman aile olamadık."

Onu orada, tıpkı benim gibi perişan halde bırakıp, gecenin karanlığına doğru yürüdüm. Ne kadar süreyle yürüdüm bilmiyorum fakat gök delinircesine kuvvetli bir sağanak başladığında, ağladığımı görmesini asla istemediğim adamın yanında zor tuttuğum gözyaşlarım, şimdi çığlık çığlığa yağmura karışıyordu.

Tüm hayatımın kocaman bir yalan oluşuna mı, yoksa aşkı bulduğum adamın benim için yarattığı dünyanın kocaman bir balon oluşuna mı ağlamalıydım, bilemiyordum.

Arkamdan gelen taksinin korna çalmasıyla irkilip, elimi kaldırarak onu durdurdum. Hiç farkında olmadan şoföre verdiğim

adres, Kurt Vahit'in dükkânının adresiydi. Ne kadar sürdüğünü fark etmediğim yolculuğun sonunda, parasını ödeyip taksiden indiğimde, birkaç dakika kapıların kapalı olduğunu algılayamadım.

Yağmurun altında öylece dikilip, Vahit Ağabey'in bile beni istemediğini düşündüm. Hâlbuki mantıklı olan, gecenin ikisinde orada ne aradığımı sorgulamaktı. Yere oturup dükkânın kepenklerine sırtımı yaslayarak çantamdan cep telefonumu çıkardım. Hâlâ, yağmur damlalarıyla çılgınca yarışan gözyaşlarım, numarayı bulmama mâni oluyordu. Tam pes edip, orada sabahlamayı göze alacakken, hızlı aramada kayıtlı olan ismi gördüm.

Telefon, birkaç kere çaldıktan sonra açılınca, düğümlenmiş boğazımdan hırıltıyı andıran bir ses çıktı. Konuşamıyordum.

"Alo! Hazal!"

Benden ses çıkmayınca panikleyen adamcağız, ses tonunu yükselterek söylediklerini bana duyurmaya çalıştı.

"Kızım, beni duyuyor musun?"

"Evet!"

"Yavrucuğum, hayırdır? Bu saatte aramazdın sen, bir sorun mu var?"

"Dükkânın kapısındayım, sen yoksun!"

Onun gecenin köründe dükkânda olmayışı anormalmiş gibi konuştuğum için, adamcağız bir an ne söyleyeceğini şaşırmıştı.

"Hazal, bu saatte orada ne işin var?! Sen, ağlıyor musun?"

Sanki görecekmiş gibi başımı salladım. O da görmüş gibi devam etti.

"Hemen geliyorum, sakın bir yere ayrılma!"

Onaylayıp telefonu kapattığımda zaten gidecek başka yerim yok, diye düşündüm. Yağmur başladığı gibi aniden durdu. En fazla on beş dakika geçmişti ki tam önüme bir araba yanaştı. Hızla inen Kurt Vahit koşarak yanıma gelip beni ayağa kaldırdı.

"Kızım, ne oldu sana?"

Gözlerinin içine bakıp hiçbir şey söylemeden kendimi kollarına attım. Onun güvenli ve her daim nargile kokan kucağı, üşüyen bedenimi sıcacık sarmıştı.

"Hazal, korkutma beni. Başına kötü bir şey mi geldi? Ateşdağlı nerede?"

Akın'ın adı geçince, kalbim ince bir kırgınlıkla sızladı.

"Yalnızca ben varım."

"Neyse! Hadi bin arabaya da eve gidelim. Kendine gelince anlatırsın."

Evi çok uzak değildi. Sonbahar yağmuruyla ıslanmış saçlarım için bir havlu ve giymem için erkek pijama takımı verdi. Üzerimi değişip salona dönünce, divan tarzı bir kanepenin ucuna oturdum. Başımı kaldırdığım gibi, Vahit Ağabey'in soran gözleriyle karşılaştım.

"Seni ilk gördüğüm andaki gibisin."

"Nasıl?"

"Biraz ürkek, biraz tedirgin, belki de biraz hüzünlü!"

"Galiba."

"Ne oldu, Hazal?"

İçimi çekip, en derinlerimdeki tüm boşlukları doldurmaya çalışarak başladım.

"Akın ve Tahir konuşurlarken onları gizlice dinledim."

Susup Vahit Ağabey'in tepkisini bekledim. Elini bacağına koyup hafiften öne eğilerek, "Sanırım sorunumuz, yaptığın şeyden duyduğun pişmanlık değil!" dedi ve ekledi, "Ne duydun, Hazal?"

Boğazımdan hâlâ gitmemiş olan yumruya aldırmadan cevap verdim.

"Ben, evlatlıkmışım!"

Vahit, elini bacağına vurarak, "Peh!" dedi. "Üzüldüğün şeye bak! Ben senin yerinde olsam, Şevket'in kızı olmadığıma sevinirdim."

Aslında, bıçak sırtı olan bir konuda espri yaptığının farkında olacak kadar gergindi.

"Tam olarak bu kadar değil!"

"Ya başka ne var?"

"Sekiz yıl kadar önce..." Gerçekten konuşmakta zorlanıyordum.

"Ne olmuş sekiz yıl önce?"

"Sekiz yıl önce, babam kumar borcuna karşılık Kaşıbeyaz'a beni teklif etmiş!"

Adamcağız, nutku tutulmuş bir halde kalakalmıştı. Yüzündeki şaşkınlığı daha fazla görmemek için başımı önüme eğdim. Uzun birkaç dakika boyunca, odada çıt çıkmadı.

"Hazal, sen ne diyorsun?!"

"Ben de ilk duyduğumda gerçek olamayacağını düşündüm; fakat gerçeklerin insanın kafasına balyozla vurmak gibi bir huyu var. Kelimeleri birkaç kez evirip çevirdiğinde, doğru olduğunu anlıyorsun. Hem, Tahir'in yalan söylemek için hiç sebebi yok!"

"Şaştım kaldım. Bir adam, bu kadar ahlaksız olabilir mi? Demek bu yüzden Ateşdağlı'ya düşmandı. Kim bilir, Akın bu teklifi duyunca onu nasıl benzetti!"

"Akın, benim kimin kızı olduğumu bilmiyormuş Vahit Ağabey. Öğrendiğindeyse, beni onun gibi birinin hegemonyasından kurtarmak için evlenmiş!"

"Yapma kızım, Ateşdağlı tanıdığım en onurlu adamdır!"

"İyi ya işte, ben de onu diyorum. Yıllar önce Şevket'in yaptığı gibi, ben de ona kendimi teklif edince bana bir ders vermek için teklifimi kabul etmiş. Biraz fazla ileri gittiğini fark ettiğinde ve gerçekleri öğrendiğinde, benimle oynadığı oyun için

muhtemelen çok pişman oldu. Belki de bu evlilik, onun için bir vicdan muhasebesiydi!"

"Sen, ne yaptım dedin?"

O kadar şaşkın bir haykırışla sormuştu ki kaşlarımı çatarak, konuşmamda takıldığı noktayı bulmaya çalıştım. Neye şaşırdığını anladığımda, boynumdan başlayarak bütün yüzüm kızardı. Yine de bu konuşmadan kaçışım yoktu.

"Hile yaptığım ortaya çıkınca, parayı geri vermemek için yapmak zorunda kaldım."

"Hazal, çıldırdın mı sen? Neden bana anlatmadın? Bir çözümünü bulurduk!"

"Çok şaşkındım. Babamın adamları, yakalandığımı anladıkları anda beni orta yerde bırakıp gittiler. Her şeyin benim ne yapacağıma bağlı olduğu bir anda tökezlediğime mi, yoksa değer verdiğim bir kucak tarafından terk edildiğime mi üzüleceğimi şaşırdım. Açıkçası, nefret ettiğim nişanlımla evlenmektense kendimi hiç tanımadığım bir adamın kollarına atıp annemi ve Arda'yı kurtarmak daha mantıklı geldi."

Vahit Ağabey, büyümüş gözlerle bana bakıyordu.

"Sen, buna mantık mı diyorsun?"

Acı bir tebessümle, başımı hafifçe yana eğdim.

"Aşkta mantık yokmuş; bunu hesaba katamadım. Sanırım, ben Akın'ı ilk gördüğümde kalbimde bir yer titredi."

Kurt, yerinden kalkarak benim yanıma oturdu. Elini omzuma koyup;

"Ah be kız!" dedi. "Sen ne yaptın? Bu narin omuzlara taşıyabileceğinden çok şey yüklemişsin!"

Gözümden akan yaşı, ancak elime düştüğünde fark edebildim. Ardından gelenleri de engelleyecek güce sahip değildim. Vahit Ağabey, sabırla gözyaşlarımın dinmesini bekledi.

Elimin tersiyle yanağımdaki son ıslaklığı silerken, ona minnetle gülümsedim.

"Şimdi ne yapacaksın, kızım?"

"Hiçbir fikrim yok! Tek bildiğim, kısa süren rüyamın sona erdiği!"

"Ben, Ateşdağlı'nın gözlerinde sana ne kadar değer verdiğini gördüm, Hazal. Lütfen, olayları bir de ondan dinle!"

"Vahit Ağabey, şu an en son görmek istediğim insan Akın! Ne olursa olsun, babamla ilgili gerçeği benden gizlememeliydi."

"Kızım, böyle bir şey nasıl söylenir!"

"Bir yolunu bulmalıydı! O da tıpkı babam gibi, benim hayatımı ilgilendiren kararları, fikrimi sormadan aldı."

"Yapma Hazal! Akın'ı, Şevket denen herifle kıyaslama! Şu an çıldırmış gibi seni aradığına eminim. Nereye gittiğini ölesiye merak ediyordur."

"Senden başka çalacak kapım yoktu!"

"Başımla beraber yavrum fakat Ateşdağlı'nın ilk bakacağı yer burası!"

Vahit Ağabey bunu söyleyene kadar hiç düşünmemiştim.

"Doğru söylüyorsun. O kadar korkunç bir gece geçirdim ki bunu akıl edemedim. Seni de zor durumda bırakmak istemem. Zaten benim yüzümden aranız bozuldu."

"O ne demek öyle! Yine olsa yine yaparım. Senin gibi bir evlat kazandım."

İncitmekten korkarcasına saçlarımı okşayarak devam etti.

"Sen şimdi bunları düşünme. Güzel bir uyku çek, dinlen! Yarın erkenden, ne yapacağımıza karar veririz."

Uyuyabileceğimi sanmıyordum ama yapılacak en iyi şey, sanırım yatmaktı. İyi geceler dileyip, Vahit Ağabey'in benim için hazırladığı odaya geçtim.

Başımı yastığa koyup gözlerimi tavana diktiğim anda, kalbime bir bıçak saplandı. Ben Akın için neydim? Kim olduğumun ne önemi vardı? Tek bir şey istemiştim; aramızda sır olmasın! Bir şeyler gizlediğini hissettiğimi söylediğimde, bu fırsatı değerlendirip gerçekleri anlatabilirdi ama yapmadı. Onun yerine, beni bu rüya gibi evliliğin sonsuza dek süreceğine inandırdı.

Başından beri gerçek olamayacağını biliyordum. Bu şartlarda başlamış bir ilişkiden, hiç peri masalı çıkar mıydı? Ben sadece, Hazal Ateşdağlı olmanın büyüsüne kapılmıştım. Sevdiğim adamla bu hayatı paylaşmak, geçmişimdeki silik kızı unutmaktı amacım. Bir gün mutlaka biteceğini, herkesin her şeyi öğreneceğini düşünmek istememiştim.

Kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı. Kozasından çıkmış Hazal'ın, hayatına nasıl devam edeceğini düşünmesi lazımdı. Daha fazla yanında kalıp, Vahit Ağabey'in beni gizlemesini sağlayarak, Kaşıbeyaz'la arasının tekrar bozulmasını göze alamazdım.

Gözlerimi kapayıp bir süre düşündükten sonra, ne yapmam gerektiğine karar vermiştim. Bir saat kadar daha, havanın aydınlanmasını bekleyerek uzandım. Sonra yavaşça kalkıp, parmaklarımın ucunda hareket ederek giyindim. Vahit Ağabey'in, yalnız yaşayan bir adamın telaşını taşımayan, sıcacık evine son bir kez baktıktan sonra, kapıyı arkamdan kapatarak çıktım.

Nereye gittiğimi bilmemesi, en hayırlısı olacaktı. Sanmıyordum ama onun teorisindeki gibi Kaşıbeyaz beni bulmak için gelirse, en azından yalan söylemek zorunda kalmayacaktı.

Gerçekleri bilmesi gereken tek bir kişi kalmıştı. Belki de başından beri en çok hak eden kişi!

26. BÖLÜM

KAŞIBEYAZ

Akın, gergin bir yüz ifadesiyle Tahir'in anlattıklarını dinliyordu.

"Böyle adamları ellerimle boğmak istiyorum."

"Bana kalsa, yaşaması haram! Her neyse, bir an önce gerçeği öğren istedim. Zaten Hazal gibi dünya tatlısı bir kadın öyle bir şerefsizin kızı olamazdı."

"Çok şükür ki artık benim yanımda! Bundan sonra, bir nefes uzağa bile gitmesine izin vermem!"

Tahir, onun ilk defa gördüğü bu tutkulu haline gülümseyerek baktı. Her halini bildiği bu mert adamın çoğu zaman biraz mesafeli ve ketum olmasına alışkındı. Daha önce bir kadına bağlandığına hiç şahit olmamıştı.

"Bir konu daha var, Akın. Sana sormadan, Şevket itinin peşine adam taktım. Buradan ayrıldıktan sonra Tolga Namoğlu adında bir adamın ofisine gitti."

Akın, dişlerinin arasından sunturlu bir küfür savurunca, Tahir kaşlarını çatarak ona baktı.

"Tanıyor musun?"

"Hazal'ın eski nişanlısı! Adam demeye şahit arayacağın bir tip daha! Ortalığı karıştırdığı yetmedi, başka hesapları da var demek!"

"Şevket'le ortak mı hareket ediyorlar, diyorsun?"

"Neden olmasın! Sonuçta Hazal'ı kaybetti; kuyruk acısı var!"

"Boş versene! Titri ne ki cin olmadan adam çarpacak!"

"Orası öyle."

"Şevket eve dönünce, ben de peşindeki adamı çektim. Takibe devam mı etseydim acaba?"

"Dur bakalım. Belki de evlendiğimizi duyduktan sonra, geri adım atarlar. Sonuçta yapabilecekleri bir şey kalmadı."

"Aynen öyle!"

"Çıkalım mı? Hazal'ı çok uzun süre yalnız bıraktım."

"Hadi öyleyse."

İki adam toparlanıp odadan çıkarken, merdivenlerin başında Nevzat göründü.

"Hayırdır Nevzat?"

"Akın Ağabey, Serdar Aga geldi, senin odana aldık."

Kaşıbeyaz, dönüp Tahir'in yüzüne bakarak, "Bu kadar da çabuk tepki beklemiyordum," dedi.

"Sen git, Akın. Ben Hazal'la ilgilenirim."

"Tamam. Benim adıma özür dile lütfen! Biraz daha beklemesini rica edeceğim."

Basamağa bir adım daha attıktan sonra, dönüp arkasındaki adama bakarak ekledi.

"Sonra hemen yanımıza gel lütfen! Bu, sensiz görüşebileceğim bir konu değil."

"Tamam, koçum, sen merak etme!"

Akın, kalabalıkta odasına doğru ilerlerken, gözü özel barda onu bekleyen karısını aradı. Kuytuda kalmasına rağmen görebildiği noktada hiç kimse yoktu. Canı sıkılmış ve makine oyunu oynamaya gitmiş olmalıydı. Aklı onda kalarak odasına girdi.

"Hoş geldin, Sedat Aga."

"Hoş gördük, Ateşdağlı!"

"Afiyettesindir inşallah!"

"Vallahi, bugün senin işi Tahir'e bırakacağını duyana kadar iyiydik, yeğenim! İdris'in ve Aybars Ağabey'in de selamı var. Onlar da bunun nereden çıktığını merak ediyorlar."

"Sen de selam ve saygılarımı ilet lütfen! Bir yerden çıktığı yok. Zaten aklımda olan bir konuydu, sadece biraz hızlandırdım."

"Bak Akın, yeğenim, *Ateşdağlı* adına saygımız sonsuz; baban büyük adamdı. Sen de onun namına layık bir evlat olduğunu kanıtladın. Yiğit, korkusuz, güvenilir bir adamsın ama yanlış yapıyorsun. Bu işler böyle yürümez. Bizim işimiz eski usuldeki gibi, babadan oğula kalmıyor. Büyüklerini yok sayarsan, sonra pişman olursun. Daha önce yaptığını gençliğine verdik ama bu defa öyle olmaz. Senin ve sevdiklerinin iyiliği için, yol yakınken dön!"

Akın, son cümleyi duyduğu anda yumruğunu masaya vurarak ayağa kalktı.

"Siz, beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Uyarı demek daha doğru olur. Bak yeni de evlenmişsin, düzenin bozulmasın."

"Sedat Aga, yaşına saygım var! Fakat bu tarz bir konuşmaya hürmetim olamaz. Değil sen, kendini bu âlemin kralı zanneden gelse, benim karımın adını dahi ağzına alamaz. Saçının tek bir teline zarar gelse, topunuzu yakarım!"

O kadar büyük bir hırsla konuşuyordu ki karşısındaki adam beş karış bir suratla yavaşça ayağa kalktı.

"Madem öyle, bu konuşmaya daha fazla devam etmenin bir manası yok. Senin geri adım atmayacağın belli! Ben de söyleyeceğimi söyledim."

Orta yaşın üzerindeki tıknaz ve göbekli adam kapıya yöneldiğinde, Akın ateş saçan gözlerini onun üzerinden bir an bile çekmedi. Tam o anda açılan kapıdan Tahir girdi. İki adamın birbirine yenişememiş öfkelerini gördüğünde, geç kaldığı için kendi kendine söylendi.

"Bir sorun mu var?"

Sedat kızarmış suratıyla homurdanıp, "Bu yaptığınızdan sonra, bir de soruyor musun Tahir!" dedi.

"Ne yapmışız biz? Akın'ın aldığı karar bu kadar mı yanlış? Yıllarımı bu mekâna verdim; benden daha iyi kim yönetebilir?! Ha! Tabii hiyerarşiden çok pastadaki payını arttırmak isteyen agalar, işlerine gelince 'racon' diye yırtınıyorlar, öyle mi?"

Sedat, pancara dönen suratını da alıp tek bir kelime etmeden çıkıp gitti. Akın ise, öfkenin yerini alan şaşkınlıkla, Tahir'e bakakalmıştı. Neden sonra toparlanıp dikkat ettiğinde, dostunun yüzünde kızgınlıktan çok, telaş içeren bir ifade yakaladı.

"Senden beklemediğim, sürpriz bir çıkıştı; ama sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Nedir bu yüzündeki kaygı?"

"Akın!"

İsminden sonra tek kelime edilmeyince, genç adam sabırsızlıkla ellerini iki yana açtı.

"Evet!"

"Koçum, Hazal ortada yok!"

"Ne demek ortada yok!"

"Ben onu barda bulamayınca, üç kişi dört koldan aradık. Mekânın bakılmadık yeri kalmadı; yer yarıldı da içine girdi sanki!"

Akın, allak bullak olmuş bir ifadeyle, masanın arkasından çıkıp iki adımda Tahir'in kolunu tuttu.

"Tahir, sen ne diyorsun?!"

"Sen çok bekletince, sinirlenip eve gitmiş olmasın? Yani, aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Umarım, umarım dediğin gibidir. Eğer düşündüğüm şeyse, gazabımdan korksunlar!"

"O ne demek?"

"Sen kapıdan girmeden önce, Sedat, büyükbaşlar adına beni aleni bir şekilde tehdit ediyordu. Hem de evliliğimin geleceğiyle!"

"Ne diyorsun!"

Genç adam, cebinden çıkardığı telefonda karısının adını tuşlarken, bir yandan da konuşmaya devam etti.

"Hadi, davran Tahir! Beklenecek zaman değil! Hemen eve gidelim!"

"Tamam. Mustafa'yı da yanımıza alalım. Evde bulamazsak, nereye bakacağımız belli olmaz."

Telefon onlarca kez çalmasına rağmen açılmayınca, Akın öfkeyle yanındaki sandalyeyi tekmeledi.

"Kahretsin!"

"Akın, sakin ol!"

Genç adam arkasındaki kasayı açıp, babasından kalma tabancayı alarak beline taktı.

"Koçum, sen silah taşımazsın ki! Benim var zaten!"

"Kullanmam gereken bir gün varsa, inan bana o gün, bugündür!"

İki adam, yanlarına Mustafa'yı da alıp arabaya bindiler. Onların normal dışı telaşını fark eden Aziz, yanında oturan Tahir'e bakarak, "Bir sorun mu var, ağabey?" dedi.

"Yoktur inşallah!"

Daha fazla bir şey sormaya cesaret edemeyen adamcağız, hızla arabayı çalıştırıp hareket etti.

"Eve vardıklarında tek bir ışık bile yanmamasına rağmen, daha araba durmadan inen Akın, kaybetmek istemediği bir ümitle kapıyı açtı. Bütün ışıkları yakıp, Hazal'ı göremeyince koşarak üst kata çıktı.

"Hazal!"

Etrafta hiç ses yoktu. Genç adam, hayatında ilk defa kalbinin bir el tarafından sıkıldığını hissetti. Yatağın üzerinde çıkarılmış sabahlığı alıp, burnuna götürerek sevdiği kadının kokusunu içine çekti.

Normalin çok üzerinde bir hızla atan nabzı, ona şu an tüm dünyayı yakacak gücü olduğunu söylüyordu. Hızla odadan çıkıp merdivenleri inerek kapıya ulaştı. Heyecanla onu bekleyen Tahir, yüzündeki ifadeyi görünce hayal kırıklığına uğradı.

"Yok mu?"

"Yok!"

"Öyleyse..."

"Öyleyse, tahmin ettiğim gibi! Mekâna gelirken geri adım atmayacağımı zaten biliyorlardı; erken davrandılar. Hatta bu ziyaret, belki de sadece bizi oyalamak içindi."

"Nereye gidelim?"

"Sedat Aga'ya tabii ki! Kapımıza gelerek, bu işe bulaştığını ilk ispatlayan o oldu!"

Son cümleyi arabaya binerken söylemişti. Aziz hızla hareket edip, karanlık patikadan, ışıklı anayola çıktı. Akın eve girdiğinde, muhtemelen olanları öğrenmiş olmalıydı ki arabayı elinden geldiğince seri kullanıyordu.

Sedat'ın mekânının önünde durduklarında, Kaşıbeyaz hemen inerek kapıya doğru seğirtti. Hiç durmadan içeri girmek için hamle yaptığında, iki adam önünde durmak gafletinde bulundu.

O anki sinirle tek yumrukta adamları yere seren Akın'ın ardından, Tahir daha fazla karşı koymalarına engel oldu.

Saat bir hayli geç olduğundan, içeride çok az insan vardı. Kalabalık olsaydı bile, Sedat'ın odasının yerini iyi bilen Akın, zaten eliyle koymuş gibi bulurdu. Nitekim de ona hesap sormaya kalkan birkaç adamı saf dışı ederek, tam kapının önüne gelince durdu. Derin bir nefes alıp, sakin olmaya çalışarak kapının kulpunu tutarken, Tahir de koşup arkasından yetişmişti.

Çalmadan açtığı kapının ardında karşılaştığı manzara, teorisini destekler nitelikteydi. Sedat, İdris ve Aybars, bir masanın etrafında oturmuş, belki de nasıl bir yol izleyeceklerini konuşuyorlardı.

Hızla açılan kapıdan Tahir ve Akın içeri girince, hepsi bir anda şaşkına döndü. Genç adam ilerleyip, hâkim olmaya çalıştığı öfkesiyle masanın önünde durdu.

"Karım nerede?"

İki adam birbirine şaşkınca bakarken, en kodamanları olduğu anlaşılan Aybars, pişkince arkasına yaslandı.

"Davet etmemiştik ama yine de hoş geldin Kaşıbeyaz!"

Genç adam ona doğru yaklaşıp hafifçe öne eğilerek, "Adım, Akın Ateşdağlı ve hiç de hoş bulmadım!" dedi.

Adam oralı olmadan, arkada duran Tahir'e hitaben alaycı bir gülüşle konuşmaya devam etti.

"Yeni patron da gelmiş! Hayırlı olsun Tahir'im."

Akın, onun bu sakinliği ve alaycılığı karşısında çileden çıkmak üzereydi.

"Bir kez daha soruyorum; karım nerede?"

Şaşkınlığını üzerinden atmış olan Sedat, ayağa kalkarak Akın'a doğru yürüdü.

"Sen karına sahip çıkamıyorsan, biz nereden bilelim!"

Tahir dayanamayıp yumruğunu sıktığı anda, hemen yanında onun ne yapacağını anlayan Akın, koluna yapıştı.

"Bu gece mekânıma gelip beni ailemle tehdit eden sen değil misin?"

"O, sadece bir uyarıydı!"

"Uyarından hemen sonra karımın ortadan kaybolması da tesadüf oluyor o halde!"

"Öyle olmalı!"

Sakin durmaya çalışan Akın'ın çenesinde bir kas istemsizce seğiriyordu. O ana kadar konuşmayan İdris, "Ne demeye çalışıyorsun Ateşdağlı! Karını biz mi kaçırttık yani?!" dedi.

"Demeye çalışmıyorum, aynen öyle diyorum!"

Sinirlenen İdris, tam ayağa kalkacaktı ki eliyle *otur* işareti yapan Aybars konuya girdi.

"Bak Akın Bey! Daha önce hiç tekrarlanmadığı için bu saygısızlığını hoş görüyorum. Sen bizi mafya mı sandın?! Bizim kimsenin karısıyla, kızıyla işimiz olmaz. Sedat, sinirlenip biraz ileri gitmiş olabilir. Madem kimseye sormadan işi Tahir'e bırakmak istiyorsun, o zaman keyfin bilir! Biz de sizi tanımayız olur biter!"

Bu camiadaki en yaşlı ve saygı duyulan adam olduğu için, Akın bir an tereddüt etse de ona inandı. Ne Sedat Aga, ne de İdris, ona sormadan böyle bir işe kalkışamazdı. Kafasında bir sürü olasılık cirit atarken, sakinleşmeye çalıştı. Arkasını dönüp çıkmadan hemen önce, Sedat ve İdris'in yüzüne tek tek bakıp Aybars'a döndü.

"Senin sözüne güveniyorum, Aybars Aga! Umarım beni yanıltmazsın!"

Bakışıyla Tahir'e bir işaret çakıp, iyi geceler dileyerek oradan ayrıldı. Dışarıya çıkıp arabaya bindiklerinde, neredeyse

hava aydınlanmak üzereydi. Ön koltuğa, Aziz'in yanına oturup yumruğunu hızla konsola vurarak haykırdı.

"Hazal, neredesin?!"

Tahir, arkadan omzuna dokunarak, "Akın, lütfen kendine hâkim ol! Mantıklı olmak zorundayız. Bulacağız onu, merak etme! Bak sabah oldu, biraz yatıp dinlen. Sonra ne yapacağımıza karar veririz."

"Hazal ortada yokken uyumamı mı bekliyorsun, Tahir?!"

"Sakin düşünmek için dinlenmeye ihtiyacın var. Ben, bu gece çalışan hiç kimsenin eve gitmesine izin vermedim. Şimdi dönüp tek tek sorgulayacağım. Mutlaka bir bilen, bir gören olmuştur."

"Ben de seninle geleceğim."

Aziz ve Mustafa o ana kadar sessizce ikisini dinliyordu. Tahir'in sözlerinden sonra, Mustafa konuya dahil olup, Nevzat'la konuştuğunu söyledi.

"Siz Sedat Ağabey'in yanındayken, beni Nevzat aradı. Çalışan herkesle konuşmuş. Hazal yengeyi en son Koray adında bir krupiye, makinede oyun oynarken görmüş! Başka kimsenin bir bilgisi yokmuş!"

Akın, karşısındaki boşluğa diktiği bakışlarını bir milim bile kaydırmadan, "Merve..." dedi. "Merve'ye gitmiş olmasın?!"

"Neden sana haber vermeden çıksın ki?"

Tahir'in sözleri genç adamı biraz olsun kendine getirdi.

"Kahretsin, bilmiyorum! Fakat Aybars Aga'nın doğruyu söylediğine inanıyorum. Belki de senin dediğin gibi, onu çok fazla beklettiğim için bozuldu. Kafa patlatana kadar, Merve'nin evine gidelim!"

"Evini biliyor musun ki?"

"Hayır!"

"Nasıl bulacağız o halde, Akın?"

Bir süre herkes, Kaşıbeyaz'ın cevap vermesini bekledi. Arabanın içinde tek bir ses bile yoktu. Yavaşça gözlerinin parladığını fark eden Aziz, heyecanla direksiyon simidini sıktı. Akın konuştuğunda ise, kimsenin beklediği cevap bu değildi.

"Kime gideceğimizi biliyorum! Çevir kontağı!"

Yaklaşık yarım saat sonra, Kurt Vahit'in dükkânının önünde durduklarında, henüz kepenkler kapalıydı.

"Bekleyeceğiz."

Onun kafasında onlarca düşüncenin döndüğünün farkında olan Tahir, kolunu yavaşça sıvazlayarak, "Koçum!" dedi. "Aziz ve Mustafa evlerine gitsinler! Nasıl olsa Hazal'ın kaçırılmadığını biliyoruz artık!"

"Ne yani?! Beni terk ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Akın, ben onu demek istemedim. Çocuklar yoruldu, aileleri bekler!"

Daha Kaşıbeyaz konuşmadan, Aziz atıldı.

"Ben, Hazal Hanım bulunmadan hiçbir yere gitmem!"

Mustafa da onu onayladı.

"Aynen Ağabey!"

"Sağ olun çocuklar ama Tahir haklı! Sizin beklemenize gerek yok! Arabayı bize bırakın, siz taksiye binin."

Akın'ın kararlı ses tonu, bu konunun kapandığını anlamalarına yetmişti. İkisi de iyi temennilerde bulunup, arabadan indiler.

Kaşıbeyaz ve Tahir, yaklaşık yarım saat kadar sonra, genç bir adamın gelip kepengi kaldırmasına kadar neredeyse hiç konuşmadılar. Akın, hızla arabadan inip, o kadar ani bir şekilde adamın karşısına çıkmıştı ki yirmili yaşların ortasındaki genç adam bir anda irkildi.

"Korkma! Günaydın. Kurt ne zaman gelir?"

"Vahit Ağabey, saat ondan önce gelmez."

"O halde hemen ara ve Ateşdağlı'nın onu beklediğini söyle!"

Şaşıran adam, bir an tereddüt etse de Akın'ın kararlı bakışlarını görünce cebinden telefonunu çıkardı. Uzunca bir süre çalan telefonu tam kapatmak üzereydi ki karşıdan ses duyuldu.

"Karga kahvaltısını yapmadan, ne demeye arıyorsun İbrahim?!"

"Şey... Özür dilerim ağabey, Akın Bey burada, seni görmek istiyor."

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Hemen geliyorum!"

Telefonu kapatan İbrahim, bu beklenmedik ama önemli misafirlerini içeri buyur etti. Çok kısa bir süre sonra da Vahit dükkâna geldi.

"Hoş geldiniz Ateşdağlı, hayırdır?"

"Hazal'ı arıyorum! Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Hayır oğlum. Neden senin yanında değil?"

"Onu biraz kırdım sanırım. Merve'ye gitmiş olabileceğini düşünüyorum. Tanıyor musun?"

"Hazal'ın yakın arkadaşı olduğunu biliyorum."

Tahir araya girip, "Nerede yaşadığını biliyor olma ihtimalin var mı?" dedi.

"Bir keresinde, Hazal'ın arabasının olmadığı bir gün, benim çocuklardan biri onu Merve'nin evine bırakmıştı. Hemen arayayım, mutlaka hatırlar."

Bu bilgi karşısında gözleri parlayan Akın, derin bir nefes alıp gülümseyerek Tahir'e baktı. Gerçekten de Yusuf adlı genç, Merve'nin evini hatırlıyordu. Onlar birer bardak çay içene kadar yetişip, arabada Akın'ın yanına oturdu. Uzun bir yolculuktan sonra müstakil evlerin olduğu siteye vardıklarında, Yusuf evi dışarıdan işaret etti.

"Şu köşedeki olmalı! Bahçesinde salıncak olan!"

Akın arabadan inip güvenliğe yaklaşarak, Merve'yle görüşmek istediğini söyledi. Adam onun gergin tavrından ve Merve'nin soyadını bilmiyor oluşundan işkillense de ahizeyi kaldırıp misafirleri olduğunu bildirdi. Karşı taraf, genç adamın adını duyduğunda onaylamış olacak ki güvenlik kapıyı açarak, "Buyurun!" dedi.

Akın köşedeki eve daha varmadan, Merve kapıyı ardına kadar açmış, bahçeye çıkmıştı bile. Üzerinde ev kıyafeti de sayılabilecek şortlu bir pijama takımı vardı.

"Günaydın enişte, Hazal nerede?"

Bu sözler, bir anda Akın'ı allak bullak etti. Yüzündeki gergin gülümseme, çaresiz bir adamın endişesine dönüştü.

"Sende olacağını umuyordum."

"Nasıl yani?"

"Dün geceden beri ortada yok. Bana biraz kırılmış olduğunu düşünüyordum, ama Vahit'e de sana da gelmediyse başka bir şey olmuş olmasından korkuyorum. Gidebileceği başka bir yer biliyor musun?"

"Yok, hayır! Beni de endişelendirdin! Hazal, pek fazla arkadaşı olan biri değildir. Eğer dediğin gibi bir şey olsaydı, bana gelmesi lazımdı."

"Bir kez de sen arar mısın? Belki benim telefonlarımı açmıyordur."

Merve içeriye girip telefonu alarak arkadaşının, *Gamzelim* diye kayıtlı numarasını tuşladı. Karşıdan ise sadece telesekreter sesi gelmişti.

"Telefonu kapalı!"

"Peki! Teşekkür ederim Merve! Seni rahatsız ettim. Numaramı kaydet lütfen ve yalvarırım bir haber alırsan, beni ara!"

Akın'ın numarasını alan Merve, onun ışığı sönmüş gözlerine bakarak, "Sen de beni habersiz bırakma Akın," dedi.

Genç adam arabaya geri döndüğünde bir şey söylemesine gerek kalmadan, Tahir, onun hiçbir şey öğrenemediğini anladı.

"Sanırım, buraya gelmemiş."

"Hayır."

"Akın, tekrar eve gidelim. Belki dönmüştür. En güzeli, orada beklemek."

"Polise gidelim."

"Polise gitmek için biraz daha süre geçmesi lazım. Yirmi altı yaşında, yetişkin bir kadın sonuçta!"

"İstediği yere gider diyorsun!"

"Akın, melankolik davranmayı bırak! Biraz kendine gel! Ufacık bir kırgınlık için gemileri yakacak değil ya! Mutlaka dönecektir. Döndüğünde evde olmak istemez misin?"

İstediği etkiyi yarattığını anlayan Tahir, onun onaylar şekilde başını sallamasıyla kontağı çevirdi.

Eve vardıklarında, öğle saati olmasına rağmen ikisi de hiçbir şey yemediği için Tahir, Akın'a doğru seslenerek, "Bir şeyler yemek lazım, ne istersin?" dedi.

Verandaya geçip masaya oturan Akın, ormana diktiği bakışlarını dostuna çevirme gereği görmeden, "Hiçbir şey!" dedi.

"Akın, beni çıldırtma!"

"Sen ne istiyorsan ye, Tahir! Dolap dolu. Bana sadece bir bardak ayran ver, lütfen."

Tahir homurdanarak mutfağa geçip, yemeyeceğini bilse de iki sandviç yaptı. Verandaya geri döndüğünde, tıpkı tahmin ettiği gibi ayrandan birkaç yudum alan Akın, sandviçine dokunmadı. Tahir, ona aksini yaptıramayacağını bildiğinden, sessizce karnını doyurup tek söz etmeden oturdu.

Bir saat kadar sonra Tahir salıncakta uyuklarken, ani ve keskin bir sesle yerinden fırladı. Gözünü açtığında, Akın'ın metal

sandalyeyi hızla geriye iterek ayağa kalktığını ve çılgın gibi ileri geri adım attığını gördü. Metalin mermer üzerinde yarattığı ses, kulağında çınlama şeklinde kalmıştı.

"Akın, ne oluyor?"

"Allah kahretsin, ben bunu neden daha önce düşünmedim?"

"Neyi?"

"*Şevket ve Tolga'nın beraber hareket ettiklerini mi düşünüyorsun,* demiştin ya! İşte bu! Pekâlâ, ikisi planlamış olabilir!"

"Hazal'ı kaçırmış olabileceklerini mi söylüyorsun?"

"En azından zorlamış olabilirler! Belki de annesini ve kardeşini kullanarak tehdit etmişlerdir."

"Vallahi, olur mu olur!"

"Hadi ne bekliyoruz, hemen Şevket'i bulmaya gidelim!"

"Dur Akın! Bu defa acele hareket etmek yok! Önce adamın nerede olduğunu öğrenelim."

Daha son cümlesi bitmeden telefonu eline alıp Mustafa'yı aradı. Birkaç adamı, Şevket Erdoğdu'nun şirketine yönlendirmesini ve eğer oradaysa derhal haber vermesini istedi.

Yerinde duramayan Kaşıbeyaz, evin içinde stresle aşağı yukarı giderken, Tahir'e dönüp, "İş mi yaptın şimdi?! Haber gelmesini bekleyene kadar, basıp giderdik!"

"Biraz sabret! Adamın şirketini basıp, emin olmadığımız bir şey için yakasına mı yapışacağız?! Hem, amaçları düşündüğümüz gibiyse, Hazal'a zarar vereceklerini sanmıyorum."

"Emin misin? Biri, üvey kızını kumar masasında satan bir pezevenk; diğeri, bir kadını istemediği şeyler yapmaya zorlayacak kadar alçalabilen bir cibilliyetsiz!"

Tahir, onun öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak ter dökerken aradan yaklaşık bir saat geçmişti. Çalan telefon, her ikisini de ayağa kaldırdı. Akın'ın tetikteki hali, onun konuşmasını bile bekleyemeyecek kadar sabırsız olduğunu gösteriyordu. Telefon kapandığında, bir dakika daha beklemeye sabrı olmayan genç adam, gergin bir şekilde Tahir'e bağırdı.

"Ee! Ne bekliyorsun, söylesene!"

"Şevket şehir dışındaymış ama birkaç saatlik bir mesafede olduğu için akşam dönecekmiş."

"Allah Kahretsin! Akşama kadar nasıl bekleyeceğiz? Bizden kaçıyor olmasın?"

"Eğer böyle bir şey yaptılarsa, nereye kaçarlarsa kaçsınlar elimizden kurtulamazlar, merak etme!"

"Döndüğü anda haberimiz olmasını sağla, Tahir!"

"Mustafa hemen arayacak, sen rahat ol!"

Tahir ne söylerse söylesin, akşam hava kararmaya başlayana kadar Akın'ı zapt etmek zor olmuştu. En az on kere Mustafa'yı aratmış, Şevket şirkete döndüğünde, çıkışın tutulması için yüze yakın direktif vermişti.

"Neredeyse hava kararacak Tahir! Ben daha fazla beklemeyeceğim, gidiyorum."

"Akın, adam dönmemiş diyorum sana, nereye gideceksin?"

"Hangi şehirdeyse, oraya!"

O kapıya doğru giderken, Tahir çaresizce arkasından seslendi.

"Beni de bekle!"

Tam o anda çalan telefonda Mustafa'nın adını gören adam sevindi.

"Ulan Mustafa, inşallah beklediğimiz haberdir!"

Akın, kapının tam önünde bekliyor, gelen mesaj ne olursa olsun gitmek için hazırlanıyordu. Tahir, telefonu kapatıp gülümseyerek genç dostuna baktı.

"Dönmüş! Saat geç olduğu için direkt eve geçmiş."

"Hadi o zaman! Sallanma!"

Şevket Erdoğdu'nun evini gören bir yere yaklaştıklarında, Mustafa ve üç adamın kapıya yakın bir yerde beklediklerini gördüler. Onların geldiğini fark eden Mustafa, hızla koşarak yanlarına geldi.

"Ağabey, hoş geldiniz."

Kaşıbeyaz, elini onun omzuna koyarak sıvazladı.

"Durum ne, Mustafa?"

"Ağabey, adam bir buçuk saat kadar önce eve girdi; bir daha çıkmadı."

"Evde başka kim var? Hazal'ı hiç gördünüz mü?"

"Yok, Akın Ağabey! Yengeyi görmedik; ama tüm aile içeride. Bir de misafirleri var."

"Tamam. Siz kapıyı tutun, biz içeriye gireceğiz."

"Emredersin!"

Tahir ve Akın bahçe kapısının önünde durup, diyafonun düğmesine bastı. Aydınlanan ekranda onları gören kişi her kimse, hiçbir şey sormadan kapıyı açtı. Onlar içeriye girip tam dış kapının önünde durduklarında, çelik kapı ardına kadar açıldı. Hazal'ın kardeşi olduğunu tahmin ettikleri bir genç, "Hoş geldiniz," dedi. "Siz, Akın Ağabey olmalısınız."

"Merhaba! Nereden anladınız?"

"Açıkçası, Hazal'la evlenen kişiyi araştırmak istedim ama pek bir bilgiye ulaşamadım. Daha genç halinize ait flu bir fotoğraf dışında!"

O kadar içten gülen bir gençti ki onun Hazal'ın öz kardeşi olmadığını bildiği halde, Akın'ın kanı kaynadı. Tahir öne atılıp, "Babanla görüşebilir miyiz, genç dostum?" dedi.

"Tabii buyurun!"

Elbette ki Şevket, gelenlerin kim olduğunun farkındaydı. Yine de kapıyı oğluna açtırmıştı. Salona girdiklerinde Akın'ın ilk fark ettiği, Mustafa'nın misafir diye bahsettiği kişinin Tolga olduğuydu. Suratına yüklediği aptal ifadeyle sırıtıp, tıpkı Şevket gibi hiç istifini bozmadı.

"Oh! Bu ne şeref damat bey! Siz, bizim ayağımıza gelir miydiniz?"

"Amacın buysa, geldim işte! Şimdi söyle bakalım, karım nerede?"

Karım, sözcüğünü o kadar vurgulu bir şekilde söylemişti ki deminden beri sırıtan Tolga'nın yüzü birdenbire düştü. Şevket ise homurdanarak, "Ben nereden bileyim senin karını!" dedi.

"Bak Şevket, benimle oyun oynama! Hazal, dün akşamdan beri ortada yok! Ve biz, onu sizin alıkoyduğunuzu düşünüyoruz!"

Şevket başını eğip, Akın'ın hafifçe arkasında duran Tahir'e baktı.

"Biz dediğin kim, şu arkanda duran çam yarması gibi koruma mı?"

Tam o anda yandaki bir kapı açılmasa, genç adam Tahir'i zapt edemeyeceğini düşündü. İçeriden orta boylu, kumral, renkli gözlü bir kadın çıkmıştı. Gözünde, muhtemelen kitap okurken kullandığı bir yakın gözlüğü vardı. Akın, Hazal'ın annesi bildiği bu tatlı kadının Şevket gibi biriyle nasıl yaşayabildiğini merak etti.

"Hoş geldiniz," dediği anda, selamı Şevket tarafından geri püskürtüldü.

"Bizi yalnız bırakır mısın, Nermin? Özel konuşacağız! Arda'yı da al ve çık lütfen!"

"Tabii, elbette."

Kadın, gözüyle oğluna işaret edip bu sefer geldiği yönün tam aksine ilerleyerek merdivenlere doğru yürüdü.

Şevket ise ayağa kalkıp, ellerini ceplerine sokarak Kaşıbeyaz'ın yakınına kadar geldi.

"Bizim Hazal'ı alıkoyduğumuzu da nereden çıkardın? Çağırsak gelir zaten!"

Tolga atılıp araya girdiği anda, Akın'ın tüm kasları gerilmişti.

"Aynen öyle! Ben ne zaman çağırsam, koşarak gelir! Hatta bazen ıslık çalarım."

Tahir'in yumruğunu sıkarak ona doğru bir adım attığını gören Akın, hızla uzanıp kolunu tuttu. Şevket, bu hareketi görmüş, alaycı bir şekilde gülmüştü.

"Aman! Köpeğinin tasmasını bırakma, Ateşdağlı! Akşam vakti, kuduz aşısı olmak istemem."

Genç adam, sakinliğini nasıl koruyabildiğini bilmiyordu fakat şu an yapması gereken iri yapılı dostunun tahrik olmamasını sağlamaktı. Tahir, istese ikisinin de buldozer gibi üzerinden geçerdi ama bunu yaparsa işler zıvanadan çıkar, Hazal'ı bulmaları daha da zorlaşırdı.

"Hazal'ın nerede olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?!"

Şevket'in vereceği cevabı, ne Akın ne de Tahir bekliyordu.

"Yalnızca Hazal'ı kaçırmadığımızı söylüyorum. Yoksa nerede olduğundan haberim var!"

Ağzı açık kalan Tahir, şaşkınca Akın'a bakıp öne atıldı.

"Söylesene o zaman, nerede?!"

"Dur bakalım pehlivan, sen benim muhatabım değilsin! Tam olarak da bilmiyorum zaten."

Akın ona doğru birkaç adım atınca, Şevket gülümsedi.

"Hazal nerede?"

"Çok basit! Tatilde!"

"Sen, benimle dalga mı geçiyorsun?! Dün akşam yanımda olan kadın, hiçbir şey söylemeden tatile çıkmış olabilir mi?"

Şevket, duyulabilecek en iğrenç kahkahayla başını geriye vererek kişnedi.

"Aptal! Seni gerçekten seviyor sandın, değil mi?"

Kaşıbeyaz'ın mafsalları ellerini yumruk yapıp sıkmaktan beyazlamıştı. Onun yüzündeki öfkenin tadını çıkaran Şevket, ağır ağır hiç acele etmeden konuşuyordu.

"Bir gün senden intikam almaya yemin etmiştim. Benim Hazal'ın babası olduğumu öğrendiğinde hiç mi şüphelenmedin? Yıllar sonra aynı sahneyi yaşadığında, bunu bir tesadüf mü sandın?! Seni, senin silahınla vurdum Ateşdağlı! Başından beri her şeyi Hazal'la beraber planladık. Üvey de olsa, onu ben yetiştirdim. Seninle aramızda ne geçtiğini elbette bilmiyordu fakat yıllardır biriktirdiğim öfkemi, ruhuna o kadar iyi işledim

ki tam anlamıyla babasının kızı olduğunu ispatladı. Senaryo dışına çıkıp sana biraz ilgi duymuş olabilir ama altın vuruşu, seni nikâh masasına oturtarak yaptı. Bu kadarını ben bile beklemiyordum. Mekânda seninle hesaplaşmaya geldiğimde, o yüzden şaşırdım. Yoksa o gün, niyetim bütün planı yüzüne vurmaktı. Kısmet bugüneymiş!"

Akın'ın yüzü bembeyazdı, ne hissettiği asla anlaşılmıyordu. Tahir ise yandaki duvara dayanmış, ağzı açık halde Şevket'in söylediklerini dinliyordu.

"İşte, Akın Ateşdağlı, sonunda hesaplaştık. Hazal'ı sorarsan, şu an yorgunluğunu Akdeniz'in serin sularında atıyor. Onu bir daha görebileceğini sanmıyorum!"

Ortamdaki sessizlik ve gerginlik, kelimelerle anlatılacak gibi değildi. Akın, tek söz ederse doğru bildiği her şey parçalanacakmış gibi, susuyordu. Şevket, istediği etkiyi yaratmanın mutluluğuyla sırıtarak son sözlerini söyledi.

"Şimdi, evimden defolun, gidin!"

Bir an bakışları Tolga'yı bulan Akın, onun hiçbir şeyden haberi yokmuşçasına, yüzünde beliren aptal ifadeye baktı. Sanırım bu iğrenç oyundan haberi yoktu. Bir gram zekâ parıltısı olmayan gözleri, geç de olsa ne olduğunu kavradığında keyifle kıkırdadı.

Daha fazla orada kalmanın bir anlamı olmayacağını anlayan Kaşıbeyaz, arkasına döndüğünde Tahir'in üzgün bakışlarıyla karşılaştı. Hiç konuşmadan anlaşan iki dost, beraberce salondan çıkacaklardı ki Tolga'nın iğrenç bir üslupla söylediklerini duydular.

"Hazal kollarımdayken, kulaklarını çınlatırız Kaşıbeyaz!"

Daha son kelime Tolga'nın ağzından çıkmadan, onu tutmaya çalışan Tahir'in iri cüssesini silkeleyerek geriye dönen Akın, üç adımda ulaştığı adamı tek eliyle havaya kaldırdı. Yakasına yapışıp duvara yapıştırdığı gibi, belinden çıkardığı silahı erkekliğine dayadı.

Bu hareketin hızıyla bir anda şoke olan Şevket, kocaman gözlerle ağzı açık bir şekilde gerilerken, sehpaya çarparak yere kapaklandı. Tahir de artık ne olacaksa olsun dercesine müdahale etmeden Akın'ın atacağı sonraki adımı beklemeye başladı.

Bacaklarının arasında soğuk metali hisseden Tolga, dili tutulmuş şekilde Akın'a bakarken, idrarını tutamamıştı. Boğazındaki el nefes almasını güçleştiriyor, korkak bakışlarına gözyaşları eşlik ediyordu. Genç adam, onun yüzüne iyice yaklaşarak, dişlerinin arasından fısıldadı.

"Sen! Benim adımı ağzına alacak adam değilsin!"

Onun bir şeyler söylemeye çalıştığını görünce, boğazındaki elini hafifçe gevşetti.

"Yap... Yapma! Yalvarırım, öldürme beni!"

"Ne kadarı doğru bilmiyorum ama eğer gerçekse, kadınlara senin gibi davrananları hadım etmeli! Yine de ben senin gibi bir pisliğin kanıyla elimi kirletmeyeceğim."

Silahı çekip, boğazındaki elini bırakınca, Tolga çuval gibi ayaklarının dibine düştü. Az ileride, hâlâ yerden kalkamamış olan Şevket'le komik birtakım olmuşlardı.

Elindeki silahı tekrar beline takan Akın, hâlâ titremeye devam eden adama doğru eğilerek son sözünü söyledi.

"Hazal'a parmağının ucuyla dahi dokunursan, gelir yarım bıraktığım işi tamamlarım!"

Arkasını dönüp Tahir'i beklemeden kapıdan çıkarken, hâlâ aklının almadığı bu ihaneti nasıl hazmedeceğini düşünüyordu.

27. BÖLÜM

On Gün Sonra...

Bej rengi, eskitilmiş kepenkleri her iki yana doğru açtığımda, odaya nefis bir sonbahar havası doldu. İlk gördüğüm anda hayran olduğum bahçedeki limon ağaçları, enfes kokusunu sanki özellikle insanı mutlu etmek için saçıyordu. Üst kattaki odamın penceresinden hafifçe eğilince, sağda kâgir bir müştemilat göze çarpıyordu. Hemen yanındaki bir direğe asılmış kuş evlerinin ara sıra gelen misafirlerine yem vermek ise insana yaşama sevinci aşılıyordu.

On gün önce bu eve perişan halde gediğimi hatırladığımda, hafiften esen rüzgârın da etkisiyle ürperdim. Tan ağarırken, üzerinde sabahlığıyla kapıyı açan Ayten Hanım, beni kapıda tıpkı bir kedi yavrusu gibi görünce, hayretle bakakalmış; birkaç saniye içinde kendine geldiğinde, kolumdan tuttuğu gibi içeri almıştı. Üşümüş ellerimi sıcacık avucuna sarışını ve kaygılı gözlerle bana bakışını anımsadım bir an.

"Yavrucuğum, ne oldu sana?" dediğinde, aniden bastıran bir sağanak gibi ağlamaya başlamıştım.

"Akın'la kavga mı ettiniz?"

"Keşke!"

"Neyin var o halde? Neden bu saatte yalnız geldin? Yoksa... Aman Allah'ım! Yoksa Akın'a mı bir şey oldu?"

Gözümden boşanan yaşlara rağmen, başımı *hayır*, anlamında iki yana sallayarak, "Bıraktığımda gayet iyiydi," dedim.

"Hazal, korkutma beni, ne oldu?"

"Bütün hayatım alt üst oldu!"

"Gel yavrum, gel yüzünü yıkayalım da anlat."

Banyodaki aynaya baktığımda, çaresizliğimi o kadar çıplak bir şekilde görmüştüm ki bundan sonrası için ümidim kalmamıştı. Yüzüme soğuk suyu çarpıp biraz kendime geldikten sonra, nereden başlayacağımı bilmez bir halde salona geri döndüğümde, deri kanepede oturan Ayten Hanım'ın tam karşısına, desenli berjerin hemen ucuna iliştim.

Endişeli gözlerle bana, *hadi* dercesine bakıyor oluşu, bu zor hikâyeyi anlatmamı daha da güçleştiriyordu. Fakat ne olursa olsun, bana tüm içtenliğiyle kalbini açan bu dünya tatlısı kadın, her şeyi bilmeyi hak ediyordu.

"Biz... Biz Akın'la normal yollarla tanışmadık!"

Başlangıcı yapmak en zoruydu. Onun sessiz ve önyargılardan arınmış duruşu, cesaretimi toplamama yardımcı olmuştu.

"Ben, onun mekânına kumar oynamaya gitmiştim."

"Akın'dan önce orayı benim kocamın işlettiğini biliyorsun, değil mi? Yani, ben de bir kumarhane sahibiyle evliydim. Kâğıt oyunlarını da severim."

"Benim durumum biraz daha farklıydı."

Elimi alnıma götürüp ateşim olup olmadığını kontrol ettikten sonra, yanaklarımı şişirip devam ettim.

"Ben oraya, ailemin ihtiyacı olan parayı toplayabilmek için, hile yapmak üzere gitmiştim!"

Bakışlarımı bir an bile onun yüzünden çekmeden, vereceği tepkiyi bekledim.

"Nasıl?"

"Babam iflas etmek üzereydi ve acilen paraya ihtiyacımız vardı. Akın, oyun sırasında hile yaptığımı anlayınca kazandıklarımı geri istedi. O kadar zor bir durumdaydım ki borca karşılık... Borca karşılık, onunla bir gece geçirmeyi teklif ettim!"

Son birkaç kelimeyi nasıl söyleyebildim ya da yüzümün rengi ne kadar kırmızıydı bilmiyorum ama Ayten Hanım'ın yüzüne daha fazla bakamadım. Sanırım o da birkaç saniye söylediğim şeyi algılamaya çalıştı.

"Sonra?"

Yutkunup boğazımı temizledikten sonra, şeklini ezberlediğim antika sehpanın ayağına bakarak devam ettim.

"Akın, bu anlaşmayı uzatarak bana bir süre evinde yaşamayı teklif etti. Gerisini biliyorsunuz zaten."

Ayten Hanım, diğer ucunda oturduğu kanepede bana doğru yanaşarak yakınıma geldi. Eliyle yüzümü kavrayıp, başımı yukarı kaldırarak, "Sen, oğlumu seviyor musun Hazal?" dedi.

Dolup taşmak üzere olan gözpınarlarımdan akan bir damla yaş eşliğinde, yüzüne baktım.

"Hem de her şeyden çok!"

Yanağımdaki o tek damla yaşı silerek, ayağa kalkıp, hemen ilerideki konsolun çekmecesinden lacivert kadife bir kutu çıkardı. Yanıma gelip kutuyu açarak bana doğru uzattığında, içinden zarif bir zümrüt gerdanlık çıktı.

"Aile yadigârıdır. Kabul edersen, uzun zamandır seni bekliyor!"

Ne dudaklarımın titremesini ne de kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atışını engelleyebilmiştim. Yanlış mı duymuştum acaba?! Kendini bu kadar düşürmüş birini, gelini olarak mı kabul etmişti?

Ben tek kelime edemeyince, uzanıp elimi tutarken, kutuyu kucağıma bıraktı.

"Benim için tek gerçek, oğlumu seviyor olduğundur Hazal! Şimdi söyle bakalım, ikiniz bu kadar birbirinize doğru uçuşmuşken, ne oldu da tadınız kaçtı?"

Derin bir nefes alıp, ailem hakkındaki gerçekten başlayarak, Akın'ın benim kim olduğumu öğrendikten sonraki evlenme teklifine kadar anlatmıştım. Tabii bütün bunları, dün gece duymamam gereken bir konuşmayı gizlice dinleyerek öğrendiğim

bilgisini de es geçmemiştim. Babamın, kumar borcuna karşılık Akın'a beni teklif ettiği sahnede, Ayten Hanım'ın gözleri büyüse de hayatımda tanıdığım en anlayışlı ve önyargısız insan olduğunu bana bir kez daha kanıtlamıştı.

"Ne olursa olsun, Akın'ı terk etmemeliydin. Onun seninle sadece vicdanını rahatlatmak için evlendiğine beni hiç kimse inandıramaz."

"Ben, onu terk etmedim zaten Ayten Hanım..."

"Anne! Lütfen bana Ayten anne de!"

"Bu bir terk ediş değil, Ayten anne! Sadece, o kadar büyük bir şoktayım ki sakin kafayla düşünmeye ihtiyacım var. Evet, Akın'a kırgın olduğumu inkâr edemem. Üstelik ben sizin gibi, onun bu evliliği ne sebeple yaptığı konusunda emin değilim. Hayatım hakkında karar verebilmek için, yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bunu yapmadan önce de size tüm gerçekleri anlatmam gerektiğini düşündüm."

"Burada kal!"

Bir anda yaptığı bu ani teklif, beni şaşırtmıştı.

"Nasıl?"

"Bu ev sessiz, sakin, hiç kimsenin seni rahatsız etmeyeceği bir yer. Madem düşünmeye ihtiyacın var, bırak da istediğin ortamı ben yaratayım. Merak etme, Akın'a burada olduğunu söylemem!"

O andan sonra olanlar, tam olarak mantıklı düşünerek yaptığım şeyler değildi. Sadece, kalbimin sesini dinledim ve sevdiğim adamın kalbine en yakın olan yerde kalmayı seçtim. Birkaç gün olacağını umduğum süreç, beklemediğim şekilde on günü bulmuştu. Sebebi de aklımın ve kalbimin beni farklı yerlere çekiyor oluşuydu. Bir an için, Kaşıbeyaz'ın beni sevdiğine, bir an sonra vicdanını rahatlatmak için evlendiğine inanıyordum. Ne olursa olsun, en kısa zamanda onunla yüzleşmeliydim.

Safiye ablanın aşağıdan bana seslendiğini duyduğumda, pencerenin önünde son kez limon kokusunu içime çekip hemen üzerimi değiştirdim. Tam merdivenlerin başına gelmiştim

ki sabırsızlanmaya başlayan Safiye abla, sesinin tonunu yükselterek bir kez daha bağırdı.

"Hazal! Uyandığını biliyorum, hadi in artık!"

Arkasından yanaşıp aniden sarılarak, yarım metre havaya sıçramasına sebep oldum.

"Ay!"

"Geldim işte!"

"Allah iyiliğini versin, ödümü patlattın!"

"Sen de bu kadar erkenci olma! Belki ben biraz daha uyumak istiyordum. Niye sirk çığırtkanı gibi bağırıyorsun. Hem, her seferinde uyanmış olduğumu nasıl anlıyorsun? Odama kamera falan mı koydun?"

Safiye abla, yapacağı omletinin yumurtasını çırparken sırrını vermek istemeyen bir sihirbaz edasıyla kasılarak gülümsedi.

"Ben hissederim."

"Ayten anne kalkmadı mı?"

"Çıktı o!"

"Bu saatte! Nereye gitti ki daha çok erken?"

"Vallahi ben de meraktan çatladım. Bir telefon geldi, hiçbir şey söylemeden gitti. Gizemli olmaya çalışıyor."

"Vardır bir bildiği."

Ben, tezgâhın üzerindeki julyen kesilmiş salatalıktan bir tane ağzıma atarken, Safiye abla tekrar desibeli yüksek bir tonda haykırdı.

"Hazal, telefonun çalıyor, duymuyor musun?"

Yeni bir hat ve telefon kullandığım için hâlâ melodisine alışamamıştım. Birkaç kişi dışında telefon numaramı bilen olmadığından, arayanın Ayten anne olduğunu düşündüm. Salonda bıraktığım telefonu elime aldığımda, ekranda gördüğüm numarayı hiç tanımıyordum.

"Alo!"

Ses gelmeyince bir an kalbim hızlı atmaya başladı.

"Alo! Zerrin Hanım'la görüşebilir miyim?"

"Sanırım yanlış numarayı aradınız."

Hattın diğer ucundaki kadın özür dileyerek kapattıktan sonra, ne beklediğimi düşündüm. Sadece birkaç kişinin bildiği bu numaradan beni kim arayabilirdi ki? İçten içe, Kaşıbeyaz'ın beni bulmasını mı istiyordum? Safiye ablanın merak dolu sesi, düşüncelerimin dağılmasına sebep oldu.

"Kimmiş Hazal, annen mi?"

Annen dediği anda, kalbime bir ateş düştü. Biliyordum, Ayten anneyi kastediyordu ama ben kendi annemi çok özlemiştim. Ne kadar hata yapmış olursa olsun, beni bir çocuğun sevilebileceği en yoğun duygularla sevmişti.

"Yanlış numaraymış, Safiye abla."

"Hadi, o zaman bahçeye geç de kahvaltını yap!"

"Sen yemeyecek misin?"

"Ben, kargalarla kahvaltı ettim zaten gülüm."

Elime tutuşturduğu peynir tabağını alırken, her an beni neşelendirmeyi başaran bu tatlı kadına gülümsedim. Ayten anneyle beraber, on gündür moralimi yerine getirebilmek için iki koldan uğraş vermişlerdi.

Bahçeye çıkıp masaya oturunca, hiç iştahım olmadığını fark ettim. Köşede duran porselen demlikten bir fincan çay doldurup, Safiye ablanın bıraktığı gazeteleri gözden geçirdim. Ara sıra ağzıma attığım salatalık dışında canım hiçbir şey yemek istemedi. Dalgın bir şekilde, ne kadar süre boyunca gazetelere baktığımı bilmiyorum; Safiye ablanın bir kilometre öteden duyulabilecek sesiyle, kendime geldim.

"Hazal! Misafirin var!"

Kafamda gelenin kim olduğuna dair düşünceler tembelce dolaşırken, bir anda burada olduğumu kimsenin bilmediğini hatırladım. Neyse ki ben panik olmadan önce Safiye abla konuşmaya devam etti de bir nebze rahatladım.

"Annen geldi!"

Ayten annenin gelişini, davullu zurnalı ilan etmesi gerekmezdi fakat muhtemelen tek başına meraklanmış gibi gözükmek istememişti. Bahçe kapısından salona girdiğim anda, tam

karşıda, on gün önce kenarına iliştiğim berjerde oturan kendi annemi gördüm. Bakışlarımız karşılaşınca, bir an için olduğum yerde kalakaldım. Mavi gözlerinde beliren bulutlarla bana bakıyordu.

Safiye abla, bizi yalnız bırakması gerektiğini anlamış olacak, sessizce uzaklaştı.

"Merhaba Hazal."

Dudaklarım mühürlenmiş gibi, tek kelime etmeden ayakta dikiliyordum. Ben cevap vermeyince, annemin çenesi hafifçe titremeye başladı. Daha az önce onu ne kadar özlediğimi düşünürken, şimdi tam karşımda oluşu beni heyecanlandırmıştı. Koşup boynuna atlamayı isterken, dudaklarımdan dökülen cümle, hiç de hasretimi yansıtmıyordu.

"Beni nasıl buldun?"

"Ben söyledim!"

Hemen sağ tarafımızdan, dış kapının önünden gelen ayak sesleri, Ayten annenin döndüğünü gösteriyordu. Koluna taktığı lacivert rugan çantayı konsola bırakıp, zarif adımlarla yanımıza doğru yaklaştı.

"Bir annenin hasret dolu çığlığına kayıtsız kalamadım."

Tam aramızda durup, elini anneme uzatarak, "Hoş geldiniz," dedi.

"Hoş bulduk. Beni kırmadığınız için çok teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ben de anneyim!"

İkisinin arasında geçen konuşmayı şaşkınlıkla izlerken, Ayten anne bana doğru döndü.

"Lütfen bana darılma Hazal! Biliyorum, evlatlık olduğun sana söylenmediği için kırgınsın; ancak bu, annenin, seni minicik bir bebek olarak aldığı günden beri çok sevdiği gerçeğini değiştirmez!"

Beni kırmamak için çok yumuşak bir tonda konuşuyor olması mı, yoksa söylediklerinin aynen kalbimden geçenleri yansıtması mı beni etkilemişti bilmiyorum, yaklaşık bir saniye sonra koşarak anneme sarıldım. Orada, gözyaşlarımız birbirine

karışır halde, ne kadar kaldık hatırlamıyorum. Bir süre sonra birbirimizden ayrıldığımızda, annem elleriyle gözümdeki yaşları siliyordu.

"Hazal yavrum, sen iyi misin?"

Bir an için gözüm Ayten anneye takılınca, onun da gözlerinin dolu dolu olduğunu fark ettim.

"Nasıl iyi olmam anne, burada bana prenses muamelesi yapılıyor!"

Annem, minnettar gözlerle Ayten Hanım'a bakıp, "Kızıma bu kadar iyi davrandığınız için çok teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim, o artık benim de kızım! Lütfen ayakta kalmayın, oturun!"

Tam o sırada, Safiye ablanın çay servisi yapmasıyla ortam daha da yumuşadı. Yan yana oturduğumuz kanepede, annem sevgiyle ellerimi okşuyordu.

"Günlerdir seni arıyorum Hazal! Önce Akın'a ulaşmak istedim fakat yer yarılmış da içine girmiş gibi, hiçbir şekilde bulamadım. On gün kadar önce bir akşam Akın, yanında bir adamla birlikte eve geldi. O akşam Tolga da bizdeydi. Baban, Arda ve beni dışarı çıkardı ama ben merdivenlerin başında durup, her şeyi dinledim. Kocan, babana senin nerede olduğunla ilgili hesap sordu."

Kaşıbeyaz'ın beni aramış olduğunu öğrenmek, kalbimin atışını hızlandırmıştı. Çünkü, bu eve geldiğim gün, Ayten anne, belki ne olduğunu anlatır diye Akın'ı aramış fakat o her şey yolundaymış gibi konuşmuştu.

Heyecanla, annemi dinlemeye devam ettim.

"Sanırım Akın, baban ve Tolga'nın seni kaçırdığını düşünüyordu. Ben panik halde bunun doğru olup olmadığını merak ederken, baban Akın'a öyle bir hikâye anlattı ki merdivenin başında kalakaldım."

İki elimi birden kavrayıp, hafifçe bana doğru eğilerek gözlerimin içine baktı.

"Hazal, yavrum! Akın şu anda, seninle ilgili korkunç bir yalana inanıyor!"

Ne olduğunu bilmiyordum fakat tekleyen kalbimi bir anda kavrayan panik, her yanımı sardı.

"Nasıl?"

Ayten anne de benim gibi heyecanlanmış, pür dikkat dinliyordu.

"Baban senin ortadan kaybolduğunu anlayınca, her şeyin bir plan dahilinde olduğunu, yıllar önce yaşadıklarının intikamını almak için, seni özellikle ona yolladığını söyledi. Aralarında ne yaşandığını bilmesen de Akın, babanın öcünü almak için onunla beraber olduğunu sanıyor!"

Bir anda odadaki tüm eşyalar dönüyor gibi hissederken beynime keskin bir acı saplandı. Bu nasıl olabilirdi?! Bir insan, yaptığı bütün iğrençliklerden sonra daha ne kadar alçalabilirdi?

"Duvarın dibinden, varlığımı belli etmemeye çalışarak onları izlerken, kocanın tepkisine baktım. Hazal! Ben, bir adamın saniyeler içinde bu kadar dağıldığını ilk defa gördüm. Tek kelimeyle, yıkılmıştı."

Ayten anne, titreyen eliyle ağzını kapatırken, ben çaresizliğin ne demek olduğunu o an çok iyi anladım.

"Ertesi gün, Şevket'i terk ettim! Arda'yla beraber, ailemden kalan Çengelköy'deki eve geçtik. O günden beri de Akın'a ve sana ulaşmaya çalışıyorum. En sonunda aklıma Kurt Vahit'e gitmek geldi. Olanları anlatınca, adamcağız şok oldu. Seni gördüğünü fakat nereye gideceğini söylemeden ortadan kaybolduğunu anlattı. O da meraktaydı. Halime acıyıp, belki Akın'ın nerede olduğunu biliyordur diye Ayten Hanım'ın telefonunu verdi. Sağ olsun Ayten Hanım, senin kendisiyle kaldığını söylediğinde dünyalar benim oldu Hazal!"

Başımı yana çevirince, Ayten annenin sessizce ağladığını gördüm. Sağlam durmaya çalışarak, gidip yanına, koltuğun kenarına oturdum.

"Yapmayın ne olur! Gerçekleri hiç kimse değiştiremez; sadece bir süre perdeleyebilir! Akın, benim hayatımda tanıdığım en güçlü adam! Mutlaka baş etmenin bir yolunu bulmuştur. Sonuçta ben kimim ki; bir gece tesadüfen hayatına girmiş bir kadın!"

"Sen, benim oğlumun sevdiği kadınsın!"

Gözyaşlarının arasından bana gülümseyip, elini uzatarak yanağımı okşadı.

"Ben, bu sabah neredeydim biliyor musun? Dün gece geç saatte Tahir aradı. Benimle görüşmek istediğini, çok önemli olduğunu söyledi. Erken saatte, Boğaz'da bir parkta buluştuk. Kibar adamdır; beni üzmemek için detay vermeden, sadece senin onu terk ettiğini söyledi. Akın, günlerdir kendini eve kapatmış, kimseyle görüşmüyormuş. Tahir, "Çaresiz olmasam, size gelmezdim," dedi. Elbette oğlumun acı çekmesine üzüldüm fakat şu an annenden duyduklarım, beni kahretti!"

Elimi avcuna alıp, öperek devam etti.

"Hazal, kızım! Akın'ın bu yalana inanıp, daha fazla üzülmesine izin verme! Git ve gerçekleri anlat!"

Tam karşımızda oturan annem de başını sallayarak, bu sözleri onayladı.

"Merak etmeyin. Siz istemeseydiniz de bu olanları duyduktan sonra beni kimse tutamazdı!"

FİNAL

Taksi evin önüne yanaştığında, heyecandan kalbim duracak sandım. Kaşıbeyaz'ı o kadar özlemiştim ki neredeyse fiziksel bir acı çekiyordum. Gururuyla oynandığını zanneden bir adam neye benzer, bilemiyordum. Bildiğim tek şey, beni pek hoş karşılamayacak olduğuydu.

Teşekkür ederek taksiden indiğim anda, sendeledim. Adamcağız, camı açarak seslendi.

"İyi misiniz, bayan?"

"Sorun yok, iyiyim."

"Beklememi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Dönmeyeceğim!"

Adam toprak yola çıkarken, ben titreyen ellerimle anahtarı kilitte döndürmeye çalışıyordum. Ne olursa olsun, geri dönmeyecektim. Bana hakaret de etse, kötü de davransa, gerçekleri anlayana kadar burada kalacaktım. Daha önce de olmuştu; Merve'nin klinik olayında, hele de üstüne Tolga'yı öğrenmişken, öfkesine mağlup olmamış ve beni dinlemişti.

Sessizce kapıyı açtığım anda, içeriden keskin bir alkol kokusu geldi. Durum gerçekten de Tahir'in içinden çıkamadığı kadar kötü gibiydi. Normal zamanda, sadece akşam yemeklerinde içen adam, sanki evi viskiyle yıkamıştı.

Kalın perdelerin arasından çok ince huzmeler halinde salona giren cılız günışığı dışında, etraf karanlıktı. El yordamıyla yönümü bulmaya çalışıp birkaç adım atmıştım ki ayağıma bir şişe takıldı. Düşmemek için, sağ tarafımda olduğunu tahmin ettiğim etajere doğru uzanmaya çalışırken, Akın'ın sesiyle irkildim.

"Defol git buradan, Tahir! Sana, bir daha gelmemeni söylemiştim!"

Sesi boğuk ve çatallıydı. Birkaç saniye olduğum yerde kaldıktan sonra, yutkunarak yürümeye devam ettim.

"Allah kahretsin! Git diyorum sana!"

Bu defa, konuşurken abajurun düğmesine basmıştı. Solgun bir ışık, en azından onun ne halde olduğunu görmemi sağlayacak kadar ortamı aydınlattı. Yüzü benden tarafa dönük bir şekilde, kanepede yatıyordu. Üzerinde, bol bir eşofman altı ve beyaz bir tişört vardı. Zayıflamıştı ve sakalı uzamıştı; o halini görünce, gözlerime inanamadım. Tahir olmadığımı fark ettiğinde, çok kısa bir an donup kaldıysa da hemen kendini toparlayıp ayağa kalktı. Dağınık saçları ve eşofmanı her ne kadar onu genç gösteriyorsa olsa da gözlerindeki öfkeden arınmış hüzün, çökmüş olduğunu anlatmaya yetiyordu.

"Oh! Hazal Hanım, siz miydiniz?!"

Bana doğru yürüyünce, birkaç adım geriye kaçtım. Çok da yakın olmayan bir mesafede durup, beni baştan aşağı süzdü.

"Oyun içinde kaç tane oyun çevirdik, değil mi? Tebrik ederim, sonunda sen kazandın! Eserinin son halini mi görmeye geldin?!"

Kelimeleri, alaycı ses tonuyla birleşince, kalbime bir ok gibi saplandı.

"Hayır!"

"Ya neden geldin, o halde?!"

"Burası benim de evim değil mi?!"

Sinirlenip, kaşlarını çatarak biraz daha yaklaştı.

"Sen, benimle alay mı ediyorsun?!"

"Hiç öyle bir niyetim yok! Burası benim evim! Biz, evli değil miyiz?"

"Aha! Şimdi de boşanmayıp, beni süründürmeye mi karar verdin? Belki de paramın peşindesin. Tabii ya! Ben bunu neden daha önce düşünemedim!"

"Saçmalıyorsun!"

"Sen, şerefsizin teki olan bir adamla, belki de yıllarca planlayıp benim koynuma giriyorsun ama paramın peşinde olduğunu düşününce, saçmalayan ben oluyorum öyle mi?"

Hızla onun yanından geçip, perdeleri açmamla haykırması bir oldu.

"Hayır, açma!"

Kolunu gözüne siper edip, bir kez daha bağırdı.

"Kapat diyorum sana!"

"Kapatmayacağım! Kendine gel, Akın Ateşdağlı! Sen, tanıdığım en akıllı adamsın, nasıl kendini bu hale getirdin! Bir an için bile babamın yalan söylemiş olabileceği aklına gelmedi mi?"

"Ne?"

"Hangi kadın, intikam uğruna böyle bir şey yapar! Allah kahretsin! Kollarında tuttuğun kadının masumiyeti, yalan olabilir mi? Gözlerinin içine bakarak, seni sevdiğimi haykırdım ben! Hiç mi inanmadın?"

Gözlerini kısmış, gerçeği söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu. Birkaç saniye, yüzümü, heyecandan titreyen dudaklarımı inceledi.

"O halde, beni neden terk ettin?!"

"Ben seni terk etmedim ki! Sadece, duyduklarımdan sonra zamana ihtiyacım vardı. O gece, sizin Tahir'in odasına çıktığınızı görünce yanınıza gelmek istedim. Yukarı çıkarken konuştuklarınızı duydum ve hakkımdaki gerçekleri öğrendim. Benim için nasıl travmatik bir durumdu, anlaman mümkün değil!

Gerçekler ortaya çıkınca, yaptığın oyundan pişman olup bana acıdığın için benimle evlendin sandım. Hiç kimsenin hayatında bir zorunluluk olarak kalamazdım."

Birkaç saniye kıpırdamadan bana baktı. Bakışları beni delip geçiyor; sanki kalbime ulaşmaya çalışıyordu. Nihayet hareket ettiğinde, ağır adımlarla bana doğru yürüdü. Yavaşça elini uzatıp, daha önce hiç görmediğim bir tereddütle yüzüme dokundu. Sanki porselen bebekmişim de zarar vermekten korkar gibi, çekingen bir dokunuştu. Parmakları, tüy kadar hafif bir şekilde dudağıma kadar yol alıp, kenarında durdu.

"Ben mi seninle acıdığım için evlenmişim?"

Bunu söylerken ki hüznü, gözlerinden kalbime aktı.

"Dokunmaya kıyamadığım... Saçının teline zarar gelse dünyayı yakacağım kadınla zorla evlenmişim öyle mi?!"

Yutkunarak, söylediklerinin değerini tarttım. Gerçekten, onun için bu kadar önemli olabilir miydim?

"Şey... Gerçekleri benden sakladığın için o kadar kırgındım ki öyle olduğunu sandım."

Uzanıp elini belime koyarak, beni kendine biraz daha yaklaştırdı. Sonra, bana ilk kez dokunduğunda yaptığı gibi, yavaşça saçımı kulağımın arkasına attı. Konuşmaya devam ettiğinde, ağzından çıkan sözler beklediklerim değildi... Daha da ötesiydi.

"Ben, seni seviyorum Hazal!.. Hiçbir şey, seninle evlenmeme engel olamazdı!"

Belimdeki elinin baskısını artırıp, gergin bedenimi kendininkine yaslayarak devam etti.

"Ne ilişkimizin başlangıcı, ne ailenin sırları, ne de Şevket'in yaptıkları, sana âşık olduğum gerçeğini değiştiremez!"

Ne yaparsam yapayım, titremesini engelleyemediğim dudaklarıma tek nefes uzaktaydı. Onun beni seviyor olduğu gerçeği, kalbimde resmen deprem yaratmıştı. Yeşil derinliklerini, dudaklarımdan ayırıp gözlerime kilitledi.

"Beni, bir daha terk etmeyeceğini söyle!"

"Asla!"

Parmakları, dudaklarımın üzerinde dolaşırken, soluk alıp verişinin hızlandığını duyabiliyordum.

"Yanımda, kollarımda olduğuna inanamıyorum!"

"Ben de!.. Senin sıcaklığına hasret yaşayacağımı sanmıştım."

"Bir kez daha, beni sevdiğini duymak istiyorum Hazal! Şu an benim için o kadar inanılmaz ki senin yalnızca bana ait olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

Parmaklarımı, her bir hattını ruhuma kazımak istediğim sevdiğimin, bir kısmı beyaz olan kaşında, yavaşça gezdirdim.

"Seni seviyorum, Kaşıbeyaz! Bana aşkı öğreten adam, seni çok seviyorum!"

Dudakları benimkileri bulduğunda, tüm bedenim yoğun bir hasretle titredi. Onunla tanışmadan önce, var olduğuna bile inanmadığım aşk, her yanımı sarmalayıp, beni içine çekti. Kalplerimiz aynı ritimle atarken, belki de ilk kez, dudaklarımız bir ömür beraber olmak için mühürlendi.

Bir Ay Sonra

Adile Sultan Sarayı'nın, insana nefis bir boğaz manzarası sunan penceresinden denizi seyrediyordum. Az önce kalabalık olan odam, bir anda herkesin aşağıya inmesiyle boşalmıştı. Akın'ın, beni almak üzere gelmesini beklerken, camı açıp mis gibi sonbahar havasını içime çektim. Düğünün yapılacağı alan, konukların teker teker gelmesiyle artık neredeyse dolmak üzereydi. Pembe beyaz çiçeklerle süslenmiş masalarda, kristal detaylı şamdanlar göze çarpıyordu.

Parlak bir ışık gözümü alınca, kaşlarımı çatarak o yöne baktım. Beş dakika önce yanımda olan Merve, eline aldığı gümüş suplayı, ayna gibi yüzüme tutmuş, muzip bir edayla gülümsüyordu.

Yanında, henüz yirmi gün önce beraber olmaya başladığı yeni erkek arkadaşı vardı. O kadar neşeli ve hayat dolu gözüküyordu ki bu kez mutlu olmasını dileyerek el salladım.

Boğaz kenarına yakın bir masada Ayten anne, Kurt Vahit, Safiye Abla, Arda ve annem, en şık kıyafetleriyle oturmuş, bizi bekliyorlardı. Mekânı çevreleyen nefis çiçekleri görünce, hemen yanımda, pufun üzerinde duran gelin çiçeğim aklıma geldi. Beyaz güllerle hazırlanmış buketin tam ortasına, tek bir kırmızı gül yerleştirilmişti.

Elime alıp koklarken, tam karşıda aynadaki aksimi gördüm. Sabahtan beri yalnız kalamadığım için nasıl göründüğümü inceleyememiştim. Biraz daha yaklaşıp, hep hayranı olduğum modacının benim için hazırladığı şaheseri seyrettim. Gerçekten de önü de arkası da "V" şeklinde bir dekolteyle vücudu saran balık model gelinliğin tamamı dantel işlemeli tasarımı, tam hayal ettiğim gibiydi.

Hafifçe yan dönüp, uzun kuyruğu arkaya doğru savurduğum sırada kapı çalındı.

"Kim o?"

"Benden başka birini mi bekliyorsun?"

Sesini duymak beni etkilerken, onu damat kıyafeti içinde göreceğimi düşününce heyecanlandım.

"Sadece seni..."

Kapıyı açıp, tam karşımda durmadan hemen önce, "Doğru cevap!" diyerek gülümsedi.

İki elimi tam önümde birleştirmiş gelin çiçeğimi tutarken, üç metre ötemde duran sevdiğim adama baktım. Laciverte çalan gece mavisi takım elbisenin içinde, tıpkı bir prens gibiydi. Bir an içimden, camı açıp aşağıya bakarak beyaz atıyla mı geldi diye kontrol etmek geçti.

Bu komik düşüncenin etkisiyle tebessüm edip, farkında olmadan dudağımın kenarını ısırdım.

"Dudağını ısırmak için yanlış zaman!"

Ben cevap vermeyince, birkaç adım daha yaklaşıp beni tepeden tırnağa inceledi.

"Sen, gerçek misin?"

Gülümsedim.

"Konuşmadığına göre, bu dünyadan değilsin!.. Sanırım, sen bir peri kızısın!"

"Bana, tüm hayatımın peri masalı gibi geçeceğini vadeden bir adamla evliyim!"

Yanıma gelip, elimi tutarak dudaklarına götürdü.

"Kocana, bir kez de tüm dünyanın önünde *evet* demeye hazır mısın, gördüğüm en güzel gelin?"

"Gözlerine ilk baktığım günden beri..."

Öptüğü elimi parmaklarının arasından kurtarıp, diğer elimdeki buketin tam ortasındaki kırmızı gülü çıkardım. Yavaşça ceketinin cebine yerleştirip, bana son bir aydır cenneti yaşatan adamın dipsiz yeşillerine baktım.

"Bu kez, ben sana farklı olanı vermek istedim. Hiç senin gibi birini tanımadım. Belki, hâlâ farkında değilsin ama sen çaresiz bir genç kızdan koca yürekli bir kadın yarattın. Hayatımda olduğun için çok şanslıyım."

Cebine taktığım gülü okşayıp, gülümsedi.

"Asıl şanslı olan benim! Seni seviyorum, Hazal!"

"Kaşıbeyaz'ım... Ben de seni seviyorum. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar!"

Uzanıp, beni yavaşça alnımdan öptükten sonra, elimi tuttu.

"Hazır mısın?"

Heyecanla gülümseyerek, başımı salladım. Aşağıdan, Pink Martini'nin *Amado Mio* parçasının şahane melodisi duyulurken, kapıyı arkamızdan kapatıp birlikte geçireceğimiz bir ömre doğru ilk adımlarımızı attık...

SON

TEŞEKKÜR

Yazmaya başladığı ilk gün, beni yolculuğuna ortak olmaya davet etmese, belki de bu kitap hiç var olmayacaktı. Her zaman yanımda olduğu için sevgili dostum Ayşegül Çiçekoğlu'na...

Şahane ve yaratıcı dokunuşuyla, kitabımızın isim annesi değerli arkadaşım Özge Erkin'e...

Bana inanan, yürüdüğüm yolda her zaman varlığını kalbimde hissettiğim, gizemli silgisiyle olumsuzlukları yok edip, bir anda dünyamı pembeye boyayan, dosdoğru dost Yeliz Kuşçu Kıyak'a...

Hikâyenin başından sonuna kadar her aşamasında var olan, yüzümü güldüren kadın Nurşen Aydın Bakır'a...

İçten paylaşımlarıyla desteklerini esirgemeyen sevgili yazar dostlarım; Nazlı Ozan, Zeynep Saraç, Lemariz Müjde Albayrak ve Semra Urlu'ya...

Hep yanı başımda duran, canım ailem; Fazilet, Erdal ve Ceyda Rasgele'ye...

Benimle aynı heyecanı paylaşan dostlarım; Gülçin Erzurumlu, Seyhan Uluçay, Melike Bektaş, Fatma Kutlutürk, Oya Güngör ve Yasemin Şahin'e...

Beni sımsıcak yuvalarına dâhil ederek, doğru yerde olduğumu hissettiren, hayal dünyamı kitap sayfalarına dönüştüren, başta Mustafa Güneş olmak üzere, Nilüfer Savaşer Nişli, Şeyma Göze ve tüm Ephesus ailesine...

Kaşıbeyaz'ı beklediğimin çok üzerinde bir sevgiyle kucaklayıp, bugüne taşıyan tüm Wattpad okurlarına...

Candan öte can olan güzel kızlarım, Nehir ile Deniz'e...

Ve de en büyük desteğim, hayatı ve aşkı paylaştığım adam; Özgür Özerbay'a...

Sonsuz teşekkür ederim. İyi ki varsınız!